

ORPHEI LITHICA

Orpheus

LANE

MEDICAL

LIBRARY

Seidel

Collection

HISTORY OF MEDICINE
AND NATURAL SCIENCES

AMERICAN BOOK NOTE CO. LITHO

Handwritten title: Orphei Lithica

ORPHEI LITHICA.

ACCEDIT

DAMIGERON DE LAPIDIBUS.

RECENSUIT

EUGENIUS ABEL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY ET SOCIOS

MDCCCLXXXI.

61262

MAHARAJA

A 151 H
075
1881

RICHARDO FOERSTERO

SACRUM.

2-21

PRAEFATIO.

Carmen graecum de lapidibus, quod nunc demum ad optimorum codicum fidem recensitum editur, cuinam auctori et aetati adscribendum sit, per multos annos magna fuit dubitatio. Orpheum nostri carminis auctorem fuisse post praeclaras Tyrwhitti lucubrationes nemo amplius credit. Sane iam Proclum et Stobaeum Lithica Orpheo attribuisse et passim in operibus suis laudavisse Gesner affirmavit, sed a Proclo Lithica nusquam citari iam idem Tyrwhitt ex indice Fabriciano scriptorum a Proclo memoratorum probavit, et Lobeck ex saepius perlectis Procli commentariis in Aglaophami vol. I, p. 377 firmavit; Stobaeo autem locos ex Lithicis citatos a Conrado Gesnero demum additos esse iterum recte vidit Tyrwhitt, neque hodie ulli dubitationi subiectum est. Cum autem quo tempore vixerit graeculus ille qui Lithicorum epitomam prosaicam confecit, compertum non habeamus, neque auctor¹⁾ Compendii Rhetorices a Walzio in Rhetorum Graecorum sexto volumine postremum editi ante saec. XV floruerit, nullum ante Joannem Tzetzam auctorem afferre possumus, qui Lithica Orpheo attribuerit. Recte autem contendit Tyrwhitt omni iudicandi facultate destitutum fuisse

¹⁾ Matthiae Camariotae hoc compendium attribuerat primus editor Hoeschelius, et ante Tzetzam eius auctorem vixisse Valentini Rose erat sententia. Sed Georgium Plethonem, qui a. 1451 obiit, auctorem fuisse recte contendit Walz, qui hunc titulum opusculo praefixit: *Γεωργίου Πλήθωνος συντομή περί τινων μερῶν τῆς ῥητορικῆς*. In quo compendio de antro Mercurii a nostro poeta celebrato mentionem facit auctor p. 593 ed. Walz.: *τὴν δεινότητα, κατὰ ῥήτορα γράφοντα, διὰ τῶν ἑρμαϊκῶν ἀντρων, ὡς Ὀρφεὺς λέγει, διαδραμόντα*.

Abel, Orphei Lithica.

scriptorem, qui uni eidemque poetae scripta astrologica, magica, epodica et hymnos, attribuerit et Maximi quoque carmen *περὶ καταρχῶν* sub Orphei nomine saepe laudaverit. Qua Tzetzae inscitia cognita ne necessaria quidem videtur Tyrwhitti suspicio »incidisse Tzetzam in librum omnia haec poemata (Lithica, Dodecaeterides, Georgica) simul continentem, in quo libro cum primum locum occuparent *Ἐφημερίδες* v. g. quae, utpote Musaeo inscriptae, ad Orphea auctorem pro more referendae viderentur, ipsum Tzetzam properanter nimis et incaute caetera etiam in eodem libro poemata Orptheo tribuenda existimavisse.« Paullo verisimilior est Lobeckii sententia l. l. prolata, Tzetzam de carmine Orphico *περὶ λίθων γλυφῆς* a Suida quoque commemorato audivisse et hac de causa Lithica cum Argonauticis eodem volumine comprehensa Orptheo tribuisse. Sed quocunque modo haec res se habeat, certum est, nihil esse in toto carmine, quod antiqui illius Orphei musam sapiat, quare spretis Tzetzae eiusque sequacium, editorum ante Tyrwhittum, nugis, ad aetatem auctoris anonymi accuratius definiendam pergamus. In quo negotio ita versabimur, ut Tyrwhittum secuti a Lithicorum versibus 67—74 proficiscamur, in quibus quin de persecutionibus arti magicae et eius sectatoribus imminentibus agatur, dubitari non potest. Anno autem 357 prodiit prima Constantii lex²⁾: »Supplicio capitis ferietur . . . quicumque iussis nostris obsequium denegaverit«, id est: »Chaldaei et Magi et caeteri quos maleficos ob facinorum magnitudinem vulgus appellat.« Paucis annis post (a. 371) sub Valente magis etiam exarsit Christianorum in magos ira. Quorum domibus signatis, saepe, ut refert Ammianus Marcellinus XXIX. 1, immisi sunt »qui inter scrutinia suppellectilis poenis addicti incantamenta quaedam anilia vel ludibriosa subderent amatoria, ad insontium perniciem concinnata; quibus in iudicio recitatis, ubi non lex, non religio, non aequitas veritatem a mendaciis dirimebat, indefensi bonis ablatis, nullo contacti de-

²⁾ Cod. Theod. IX. Tit. XVIII, 5.

licto, promiscue iuvenes aliique, membris omnibus capti, ad supplicia sellis gestoriis ducebantur. »Congesti innumeri codices, et acervi voluminum multi, sub conspectu iudicum concremati sunt, ex domibus eruti variis, ut illiciti, ad leniendam caesorum invidiam. »Inde factum est per orientales provincias, ut omnes metu similium, exurerent libraria omnia: tantus universos invaserat terror. Tunc praeter Simonidem, Patricium et Andronicum interfectus est, secundum Zosimum (L. IV. p. 743) ὁ ἐκ Φρυγίας Ἰλάριος, ὡς δὴ χρησμὸν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἐρημνεύσας, tunc capite truncatus, ut refert Marcellinus (l. l.), Juliani olim imperatoris praeceptor et familiaris, ob oraculum quoddam sciscitantibus expositum, Maximus, cuius casum a nostro poeta in versibus supra laudatis deploratum esse non sine veri specie suspicatus est Tyrwhitt. Alia quoque minoris momenti argumenta ad suam sententiam firmandam attulit Tyrwhitt, haec: »Hinc enim patet, cur multorum lapidum virtutes tam medicas quam theurgicas apud nostrum invenimus, quorum ne nomina quidem ab antiquioribus de hac materia scriptoribus, Theophrasto scilicet, Dioscoride, Plinio, aut Galeno, memorantur. Hinc quoque ratio petatur, cur auctor non modo nomen suum operi nusquam inscripserit, sed etiam ab omnibus rebus, quae indicium sui facere possent, prudens, ut videtur, abstinerit; cur denique libelli exemplaria tam pauca, quasi furtim, distributa fuerint, ut non mirandum sit, eum vel per octo saecula latuisse, vel tandem in Tzetzis manus sine ulla scriptoris sui memoria devenisse. Quae argumenta omnia feliciter impugnant Ruhnkenii sententiam (in *Bibl. crit.* VIII p. 87. *Opusc.* p. 644) ab Hermanno quoque probatam (in *Orph.* p. 676), qua carmen nostrum saeculo p. Chr. n. primo tribuitur, in quo sub Domitiano philosophi ex urbe et Italia eiciebantur teste Dione Cassio LXVII cap. 13. Quae sententia vel ideo improbari debuit, quod neque ex primo saeculo carmen notum est, quod cum nostro elegantia certare possit, ut recte observat Bernhardt in *hist. litt. Gr.* II p. 424, neque quartum saeculum adeo

poetico spiritu destitutum fuisse, quod Ruhnken et Hermann censuerunt, ut nostrum carmen ei assignare non possimus, Quinti Smyrnaei, Soterichi aliorumque poemata docent.

Tyrwhitti ergo sententiam merito probaverunt Bernhardy l. l. II, P. I.³ p. 424, Wiel p. 3—5, qui in rerum superstitiosarum scriptoribus, in Platonicae philosophiae mysticis interpretibus, denique in antiquorum physicorum medicorumque operibus frustra quaerebat, quibus ad carminis nostri aetatem definiendam uti posset; tum Seidenadel, p. 5 cui auctor in Asia minore natus esse videtur, utpote qui episodica operi suo intexta ex fabulosa Troiae historia sumpserit. Atque Asianum nostrum vocaverat iam Tyrwhitt. — Denique Beck in *Additam. ad Fabric. I*, p. 9 maluit *Lithica* quinto aut sexto saeculo adscribi, »neque enim ita elegans est et vere Graecum carmen, quin ea aetate [quarto saec.] potuerit confingi.« Sed nos quin Beckio accedamus retinet ea res, quod, quae Seidenadelii est observatio, nostri ars metrica prorsus congruit cum ea, quae ante Nonnum, id est ante quinti saeculi initium omnia obtinebat; quod aliter explicari nequit, nisi cum Tyrwhitto auctorem nostrum »neque ante Constantium nec multo post Valentem vixisse« et Damigeronis cuiusdam magi de lapidibus libellum versibus expressisse statuamus. (v. infra praefationem ad latinam Damigeronis versionem.)

Transeo ad rem criticam.

Qui primus plures *Lithicorum* locos in variis suis operibus attulit, Joannes Tzetzes codice usus est satis integro, quem ubicumque fieri potuit, sequendum mihi proposui. Respexit autem Tzetzes et citavit *Lithica* in *Commentariis* in Hesiodum et Lycophronem, in *Chiliadibus*, tum in *Exegi* in *Iliadem*, unde plura ad nostrum carmen spectantia primus edidit G. Hermann in *Addendis Orphicorum* editioni praemissis. Tota vero *Exegesis* aliquot annis post, a. 1812 ab Hermanno edita lucem aspexit Lipsiae post *Draconem Stratonicensem*; qua editione licet nonnullos *Lithicorum* et ipsius *Tzetae* locos aliter scriptos exhibeat atque in *Addendis* typis

expressi erant, imprimis mihi utendum est, cum fidelissime codicis lectiones in ea expressas esse Hermann in praef. p. VII spondeat, neque ad manus mihi sit Bachmanni editio (anni 1830) quae accuratissimum codicis apographum continere dicitur.

Ad Tzetzae codicem proxime accessisse videtur is, ex quo Christianus quidam anonymus prosa oratione carminis epitomam ex Dioscoride et Damigerone graeco passim auctam confecit, unde Tyrwhitt primus nonnulla protulit ad emendandum et illustrandum auctorem nostrum utilissima. Quem codicem melioris notae fuisse quam omnium quotquot extant codicum archetypum, probat praeter alios v. 524, ubi lectio, quam equidem unice veram esse puto, ex epitomae verbis eruenda est. Integram autem huius epitomae editionem Lithicorum textui subiungendam curavi, partim ut lectiones a me in textum receptae nova auctoritate firmentur, partim ne reliqua quae epitomae codicibus insunt satis notabilia prorsus oblivione premantur.

Selecti Lithicorum loci octo leguntur in codice Palatino graeco 915 (nunc Romae asservato, bombycino saeculi XIV, madore passim corrupto), in quo fol. 23 a. *ώραία γνωμικά τῆς ἀρφέως ποιήσεως* (?) extant ex codice perbono excerpta, quo libro eo maiore cum fructu uti licuit, quod eos tantum carminis locos continet, qui hodie non nisi in pessimae fidei corruptis codicibus leguntur. — Notavi: Excc. Vatt.

Omnium autem quotquot extant codicum praestantissimus est liber Ambrosianus B 98 sup. (mihi A) quem proxima hieme Mediolani inveni et accuratissime bis cum Hermann editione contuli.

De quo codice fusius dixi in epistula ad Aemilium Thewrewk de Ponor, praeceptorem olim meum, data, (Budapestini, 1879) ex qua codicis descriptionem excerpere liceat: «Est autem liber, de quo mentionem inieci (inter Ambrosianas copias B 98 sup. nota insignitus) idem, quem Baumeisterus in maiore sua Hymnorum Homericorum editione Ambrosianum D appellat, ineunte saeculo quinto decimo nitidissimis characteri-

bus in membrana scriptus; continet vero praeter Apollonium Rhodium, Batrachomyomachiam, Homeri et Callimachi hymnos et Herodoti, qui dicitur, de genere Homeri libellum, Orphei Argonautica et Lithica. . . . Codex ille Ambrosiani libri archetypus, quem minusculis quae vocantur litteris exaratum fuisse inde colligas, quod haud raro in Ambrosiano codice δ pro σ et α pro ϵ : scriptum extat (cfr. $\delta\omega\mu\alpha$ pro $\sigma\omega\mu\alpha$, $\delta\epsilon\acute{\upsilon}\epsilon\tau\alpha\iota$ pro $\sigma\acute{\epsilon}\upsilon\epsilon\tau\alpha\iota$, $\alpha\lambda\alpha$ pro $\alpha\lambda\acute{\epsilon}\iota$, $\mu\epsilon\gamma\alpha\acute{\iota}\rho\epsilon\upsilon\upsilon$ pro $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\iota\rho\alpha\nu$, similia) tredecim foliis olim constitisse videtur, quorum in singulis foliis, primo excepto, triginta duo fere versus numerabantur. Sed quo tempore Ambrosianus codex ex archetypo descriptus est, iam non erat ille integer, sed amissa erant praeter carminis inscriptionem . . . folia primum et secundum, quae versus nonaginta priores, et septimum, quod vv. 393—460 continebat. Praeterea prior codicis pars vel igne vel madore vel alia causa ita corrupta erat, ut initio quaterni, circa mediam codicis partem autem singuli in ima ut videtur pagina versus legi non potuissent, unde factum est, ut versus 111—114, 141—143, 170—173, 201—204, 232—235, 264—267, 296—299, 328—331, 359—362, 493, 526 et 559 editionis Hermannianae in Ambrosiano libro unius semper versus spatio vacuo relicto desiderentur.* — Hunc codicem in verbis poetae recensendis unicum quatenus fieri potuit ducem secutus sum, cum quaevis huius editionis pagina demonstret, deteriorum librorum scripturas ab A libri memoria recedentes plerumque nihil aliud esse nisi vel meros scribendi errores vel interpolationes impudentissimas, quibus quicquid leviter corrupti vel elegantius insolentiusque dicti in codicum archetypo repperit sit, fideliter ab Ambrosiani libri scriba servatum, inepte obtegatur obfusceturque.

Quae interpolationes interdum satis sagaces mihi quidem non ab eo factae esse videntur, qui deteriorum codicum fontem communem exaraverit, verum potius a lectore satis erudito, qui minora codicis sui vitia tacite inter legendum corrigens non nisi maioribus corruptelis correctionem suam adscripserit, unde postea in textum irrepserint. Quod ne

quis temere affirmatum iudicet, moneo in omnibus deterioribus codicibus tanta vitia levissima in A quoque reperta inveniri, ut is qui deteriorum codicum archetypum exaraverit, officio suo neglegentissime functus esse putandus sit. Fuit autem scriba codicis huius archetypi Demetrius Moschi Lacedaemonius de quo omnes ante me editores nihil, ut videtur, compertum habuerunt. Ego quae in Lili Gregorii Gyraldi Ferrariensis »Dialogis duobus de poetis nostrorum temporum« reperi (Flor. 1551 p. 60) exscripta ab Hodio in libro »de Graecis illustribus linguae Graecae literarumque humaniorum instauratoribus« (p. 134) hic apponam: »Reliquit hic [Joh. Moschus Lacedaemonius] liberos duos, qui paterna vestigia sectati literis operam navarunt, Georgium et Demetrium, quem tu, Lili, probe novisti, nam et Ferrariae cum Rhangonis et Mirandulae cum Picis aliquandiu ambo convixistis, sed Georgius Corcyrae substitit, medicinae et oratoriae artis professor. Composuit autem Demetrius carmina plurima. Epigrammata, Elegias, Comoedias non in publicum, sed amicis duntaxat exhibuit, heroicum vero carmen aggressus de Helena palam omnibus excusum typis legendum tradidit, [Rhegi a. 1500], in quo mira est facilitas; composuit et orationes quasdam, sed et Commentariolum in Orphei de Lapidibus opusculum in gratiam Jo. Franc. Pici³⁾. Hic primum Venetiis, mox Ferrariae et Mantuae diversatus est, quibus locis multos habuit discipulos. Sed iam de Moschis satis a me dictum.« Hunc autem Demetrium Lithicorum editionem re vera paravisse vel inde verisimile fit, quod in eiusdem oratione quadam inedita⁴⁾ inter auctores

³⁾ Olim in epist. p. 4 opusculum hoc idem esse credidi ac commentariolum in Orphei Lithica, quare Joannis Francisci Pici Mirandulae principis gratia Lithicorum codicem a Demetrio exaratum et commentario instructum esse dixi. Quam sententiam nunc quoque teneo, licet negare non possim de alio quodam opusculo Francisci Pici nomin; incepto Gyraldum cogitare potuisse.

⁴⁾ In cod. Ambros. C. 80 inf. (meo M) extat: τοῦ αὐτοῦ (hoc postea additum) *δημητρίου μόσχου τοῦ λάκωνος πρὸς τὸν αὐτὸν (αὐτὸν postea additum) περιφανῆ δημήτριον λάσκαριν τὸν πρωτοστράτορα στρατηγικός,*

plurimos citatos Orpheus solus σοφοῦ τε καὶ θείου ποιητοῦ
cognomine ornatur. Hic Demetrius exemplar suum immane
quantum et vitiis et interpolationibus corruptum fideliter, ut
videtur, transscripsit, non nisi brevi praefatione et paucis
quibusdam scholiis additis. Ex huius exemplari descripti
sunt omnes reliqui praeter A codices, ex quorum numero
tamen mendosissimus tantum liber Parisinus ante me a cri-
ticis adhibitus erat. Sunt autem hi:

B: cod. Bernensis bibliothecae civicae nr. 369 chart.
saec. XVI, quem insigni humanitate Budapestinum transmitten-
dum curavit rogante Gulielmo Fraknói, Hermannus Bloesch
bibliothecae civicae praefectus illustrissimus. Codex hic men-
dosissime scriptus est, et nonnulla Moschi scholia omittit.

M: cod. Ambrosianus C. 80 inf. in fol. chart. saec. XV ex.
satis accurate scriptus ab homine litterato, qui non solum
plura deteriorum codicum vitia inter scribendum ita correxit,
ut cum A saepius consentiens deprehendatur, sed etiam
errores antiquitus traditos emendare aggressus est; quare
huius libri graviter interpolati non magna est auctoritas.

P: cod. Paris. bibliothecae nationalis nr. 2764 chart.
saec. XVI ineuntis a prima ut videtur manu correctus et
Demetrii Moschi scholiis ornatus. Excerptae ex hoc codice
variae lectiones una cum maxima parte scholiorum tunc
temporis ineditorum Orpheo Gesneriano adiectae sunt, unde
postea in Tyrwhitti et Hermanni editiones receptae sunt.

in quo de Chirone inter alia haec dicuntur: ὅτι δὲ καὶ δικαιοσύνης ὁ
προειρημένος τῶν πολεμικῶν ἐπήσκει διδάσκαλος λόγος ἡμῖν σοφοῦ τε καὶ
θείου ποιητοῦ διαπιστώσει, ὀρφείως λέγω τοῦ θρακός, ὃς τὰδε περὶ τοῦ
χείρωνος ἀπεφθέξατο. Post hanc orationem alia sequitur in eodem
codice: τοῦ αὐτοῦ μελέτη συνηγορικὴ πρὸς μιχαῆλον περὶ κλοπῆς ὑπὲρ
τοῦ εὐγενοῦς παύλου τοῦ σγουρομάλλου. Hanc excipit τοῦ αὐτοῦ μελέτη
ὑπὲρ τοῦ ἀναβεβηκότος ἀριστέως ξένου ἐπὶ τὸ τεῖχος πολέμου ὄντος καὶ
νικήσαντος καὶ χρινομένου παρανόμων νόμου κελεύοντος μὴ ἀνιέναι τὸν
ξένον ἐπὶ τὸ τεῖχος, quae hac subscriptione finitur: τέλος τῆς ὑπὲρ τοῦ
ἀριστέως μελέτης δημοτηρίου τοῦ μόσχου τοῦ λάκωνος ἐν ἐνεταίᾳ καὶ
ταύτης μετὰ τῶν ἄλλων συντεθείσης.

Pal.: cod. Palatinus 319, fol. chart. saec. XV ex. nunc in Bibliotheca Vaticana asservatus, qui licet Moschi hypotesi careat, tamen ad deteriore[m] classem pertinet, ut cuius rem diligentius examinanti patebit.

V: cod. Venetus class. IX cod. I. saec. XVI, quem Aldinae editionis fundamentum fuisse perperam suspicatus sum in Epist. p. 4.

Escorialensis codicis Φ III, 14 brevis notitia Gustavi Loewe, viri clarissimi, humanitate ad me pervenit. Codex, qui etiam Moschi hypotesin et scholia continet, maxime cum B conspirare videtur. cfr. adnot. ad v. 67.

Cod. Parisinus bibliothecae nationalis nr. 132 suppl. gr. qui Orphei Argonautica, hymnos et Lithica una continet, sed Moschi hypotesi caret, hanc subscriptionem habet: *γέγραπται τὸ παρὸν βιβλίδιον ἐν λουτεκία τῶν παρησίων ἐν μηνὶ πυανεψιῶνι ἔτους ἀπὸ τοῦ χριστοῦ γεννήσεως ἀφξδ ἡδονῆς τε καὶ τέρψεως ἕνεκα τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου εὐπατριδος ἐβρίκου μεμμονίου σοφωτάτου τε καὶ λογιωτάτου καὶ μαρίστορος τῶν τοῦ βασιλέως δεήσεων, τοῦ καὶ ἐν ἐλικῶνι ταῖς μουσαῖς ἀεὶ συμπαιζοντος τύχη ἀγαθῆ χειρὶ ἀγγέλου βερκίου [= Vergetius] τοῦ κρητός. ὃς καὶ ἰλιγγιάσας πρὸς τὸ πέλαγος τῶν σφαλμάτων τοῦ ἀντιγράφου οὐκ ἴσχυσεν ἐπανορθῶσαι καλῶς τουτὶ τὸ παρ' ἐκείνου ἐκβληθέν. Est apographum elegantissimum, recentissimum et satis accuratum editionis Aldinae.*

Praeterea codex Vindobonensis lat. nr. 10056, chart. recentissimus, fol. 259—276 opus nostrum continere dicitur. Sed nihil inest praeter editionis Aldinae versionem latinam satis ineptam.

Ex codice P libro simillimo expressa prima nostri carminis editio Aldina anno 1517 prodiit; priores Orphei editiones Lithica non habebant. Princeps editio, ut apud Aldum solet, turpissimis vitiis scatet: editor, cuius nomen ignoramus, satis habuit exemplar manuscriptum hic inde nescio cuius coniecturis emendatum fideliter typis exprimere et paucos tantum typographorum errores corrigere. Recusa est haec editio apud haeredes Juntae a. 1519, quae editio a

me frustra quaesita a Gesnero collata est, qui nonnulla propria in ea inesse iudicavit. Sed nullum Juntis ad manus fuisse librum manuscriptum, neque alia esse propria illa, nisi mera typographorum sphalmata, patet ex altera nostri carminis editione Juntina anni 1540, quae paucissimis tantum locis leviora Aldinae vitia correxit, ceteroquin autem magis etiam neglegenter impressa est, quare non valde dolendum, quod et haec editio, et ex ea expressa proxime sequens Farrea, editores hucusque latuit. Editio enim Lithicorum Farrea quae a. 1543 Venetiis ex officina Farrea prodiit in plurium poetarum graecorum collectione, mera repitio est Juntinae secundae, cuius errores typographici in ea nunquam correcti, saepissime aucti sunt. Harum trium editionum, quas a *if* siglis notavi, accuratam collationem, omissis tantum propriis Juntinae vel Farreae vel utriusque erroribus, notis inserui, ut magis etiam, quam hucusque factum est, appareat, quantum carmen nostrum Henrico Stephano debeat, qui a. 1566 in praeclaram suam epicorum graecorum editionem (Poetae Graeci Principes Heroici carminis et alii nonnulli) etiam Orphei Lithica recepit. Usus est Stephanus, ut ipse fatetur, sola editione Aldina, et hic inde Tzetzae testimonio, sed tantum pollebat ingenii acumine, ut plurima Aldinae menda, etiam graviora, feliciter tolleret. Stephani textus post Jacobi Lectii Poetas Graecos (Aureliae Allobrogum 1606) repetitus est ab Andrea Christiano Eschenbachio in Orphicorum editione a. 1689 Traiecti ad Rhenum excusa, addita versione latina, in qua tacite nonnulla mutavit, rarius emendavit Eschenbach.

Eschenbachii versionem latinam plurimis locis correxit, varias lectiones Aldinae et Juntinae, neglegentissime illas excerptas, et notas criticas haud magni pretii textui addidit Joh. Matth. Gesner, cuius editio post mortem eius a Chr. Hammergero curata Lipsiae prodiit a. 1764, aucta neglegenti collatione libri Parisini ab Ernestio confecta et a Ruhnkenio Gesnero donata. — Deinde separato libello Thomas Tyrwhitt Lithica edidit Londini 1781, ex qua editione quae in notis attuli ex

Hermanni editione sumpta esse sciendum est. Tyrwhitt, qui versionem quoque Lithicorum Gesnerianam editioni suae se ipso postea improbante adiecit, omnium optime de nostro carmine meruit. Totius carminis oeconomiam a Tzetzæ, Demetrio Moscho, et prioribus editoribus non intellectam, luculenter exposuit, textum receptis priorum editorum emendationibus dedit politio-rem, propriis coniecturis ingeniosissimis, quas tamen numquam in textum admisit, poetae pristinum nitorem restituit; denique epitomam prosaicam, quam absoluta iam editione in Bodleiana bibliotheca invenit, in addendis publici iuris fecit et emendando carmini felicissime adhibuit. Magnum huic editioni ornamentum accedit praeterea ex Musgraviæ emendationibus, quas exemplaris cuiusdam Lithicorum ipsi legati margini adscriptas item in addendis imprimendas curavit Tyrwhitt. Omnium editorum et criticorum in Lithica notas collegit Hermann, qui in Orphicorum editionem (Lipsiae 1805) nostrum quoque carmen recepit et magno praeclararum emendationum numero ornavit, adhibitis etiam lectionibus ab Jo. Tzetzæ in Iliadis Exege- si tunc nondum edita prolatis. Cuius textum, qui, secutus a. 1876 a Tauchnitzianæ editore, a. 1818 (Lipsiae apud Weigelium) recudendum curavit, G. H. Schaefer, paucissimos tantum typographorum errores correxit.

Hactenus de editionibus. Latuerunt hucusque editores Orphei poetae vetustissimi opera iam primum ad verbum translata et diligentius quam antea multis in locis emendata per Renatum Perdrierium Parisiensem, quae Basileae ex officina Joan. Oporini Anno salutis humanae MDLV mense Februario, prodierunt cum duplici Lithicorum versione prosaica indoctissima, cui subiunctae sunt emendationes nonnul- lorum Aldinae vitiorum typographicorum.

Hannardi Gamerii Paraphrasin cum eius Scholiis et D. Wendalini Cronobachii Medici animadversionibus vulgatam Leodii 1578 in 8°, quam Fabricius memoravit in Bibl. Gr. neque Gesner vidit, neque ullus post eum editor. Sed habuit Gesner antiquiorem similis cuiusdam stupidissimi

opelli editionem, cuius hunc titulum descripsit: »Orpheus antiquissimus et optimus poëta, Philosophus Trismegistus, de Lapidibus, nunc demum Latio iure donatus. M. Hannardo Gamerio Poëta laureato interprete. Accesserunt eiusdem Hannardi scholia, quae et rei medicae studiosis utilia iucundaque futura sunt, et quae quibusdam locis obscurioribus plurimum lucis adferent. Accessit praeterea argumentum in Orphei libellum Renato Perdrierio interprete. Leodii ex officina Gualteri Morberii 1576. 4°.«

Praeterea plurimum ad poetae emendationem contulerunt Bernardus in variis suis operibus, D. Ruhnken in Epistula Critica II et in editionis Tyrwhittianae recensione, quam in Wytttenbachii Bibliothecae Criticae particulam octavam inseruit; Pierson in Verisimilibus, Schrader in Praefatione Emendationum, Slothouwer in volumine tertio Actorum Societatis Traiectinae, et quem primo loco nominare debui, Gulielmus Wiel, vir sagacissimus, qui »De Lithicorum carmine« programma scholae Bedburgensis scripsit a. 1868.

In Germanicum sermonem vertit carmen nostrum Car. Seidenadel (progr. Bruchsal. a. 1876) qui in versionis praefatione etiam de nonnullis Lithicorum locis corruptis non sine fructu disputavit, in Italicum autem sermonem comes Coriolanus Malingri di Bagnolo, cuius versio Taurini a. 1878 lucem vidit.

Scripsi Budapestini Cal. Octobr. a. 1879.

Eugenius Abel.

Δημητρίου τοῦ Μόσχου ὑπόθεσις εἰς τὸ περὶ
λίθων Ὀρφείως.

Θειοδάμαντι τῷ Πριάμου συνήντησεν Ὀρφεὺς μετὰ¹⁾ ἑταίρων τινῶν πρὸς θυσίαν Ἡλίου, ἣν ἐτέλει κατ' ἔτος εἰς ὄρος²⁾ ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νενομισμένης³⁾ ταύτης ἑτησίου θυσίας τὴν αἰτίαν ἀφηγεῖται, λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτὸν⁴⁾ παῖδα ὄντα ποτὲ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ που⁵⁾ πλησίον ἱερὸν τοῦ Ἡλίου. ὕφ' οὗ καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατὴρ περιποιήσατο τῆς τοῦ παιδὸς σωτηρίας κατ' ἔτος ἦγεν Ἡλίῳ θύματα. μεταστάντος δὲ ἐκείνου τῶν ἐντεῦθεν αὐτῆς Ὀρφεύς⁶⁾ ἀντὶ τοῦ πατρὸς τῆς τοιαύτης θυσίας καθίσταται διὰδοχος· ἦν νῦν ἀφοσιούμενος ἄνεισι,⁷⁾ συμπαραλαβὼν καὶ Θειοδάμαντα. οὗτος δὲ καθ' ὁδὸν τῷ ποιητῇ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ χρήσεως διεξέρχεται, οἷτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρὸς τῶν θυόντων κοατούμενοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐγῶν ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰοβόλους τῶν δῆξεων⁸⁾ θεραπείας. ἦθεν οἶμαι καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ὕστερον ὁρμηθεὶς συνέγραψε τὰ θηριακά.

Τοῦ αὐτοῦ.⁹⁾ Ἰστέον δέ, ὡς δύο τινὰ προοίμια τοῦ παρόν-

Demetrii Moschi hypothesis omissa est in Pal. In inscriptione B ante τοῦ Μόσχου addit *Κερκυραίου*; εἰς om. M.; εἰς τὸ ἐξῆς ποίημα Ὀρφείως περὶ λίθων ὑπόθεσις Δημητρίου τοῦ Μόσχου edd. 1) τῶν ante ἑταίρων omisi cum BV. 2) ὄρος V. 3) τῆς γενομένης ἑτησίου ταύτης θυσίας B. 4) αὐτόν dedi ex B., rell. αὐτόν. 5) ποῦ Hermanni editio et Tauchn. 6) ὁ ποιητῆς pro Ὀρφεύς et supra *Θειοδάμαντί τιμὴ συνήντησεν ὁ ποιητῆς scribi jubebat Tyrwh. sed recte Herm. contra: »At hoc est mentem scriptoris, non verba corrigere.«* 7) ἄνεισι P. 8) δειξέων V. 9) τοῦ αὐτοῦ om. M in spatio vacuo, et Gesn. Herm. Tauchn. qui sequentia etiam antecedentibus coniunxerunt. — »Male haec a Demetrio divisa sunt. Unicum est huius operis prooemium, quod versibus primis circiter 92 absolvitur. Colloquium inter auctorem et Theodamantem est ipsum opus; in quo primus quidem loquitur Auctor, a v. 164

τος προτίθεται ποιήματος· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτὴν τε τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἄπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τοὺς πάλαι τῶν ἡρώων κατ' αὐτὴν γενομένους ἐνδόξους καὶ ἰσοθέους νομισθέντας, ὧν καὶ μητέρα¹⁰⁾ τὴν ἀρετὴν προσείρηκεν. ἐν ταύτῳ¹¹⁾ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρὸς τοὺς τὴν ἀρετὴν διώκοντας, καὶ τούτοις ἀεὶ φιλαπεχθημόνως ἐπιχειμένων. ἐν θατέρῳ δὲ ὁ πρὸς αὐτὸν καὶ Θειοδάμαντα γίνεται¹²⁾ διάλογος.

[vulg.] ad v. 393 [vulg.] et sub persona Heleni a v. 394 [vulg.] ad v. 764 [vulg.] et iterum ex propria persona ad v. 766 [vulg.]. Reliqui duo versiculi sunt ipsius Auctoris, et opus claudunt. « Tyrwh. Gesner, a Moscho transversum actus, Theodamantem Priami filium, Hectoris et Cassandrae fratrem, Melanippi ἀνεψιὸν fuisse putavit, et carminis oeconomiam adeo non intellexit, ut a v. 394 vulg. Palameden loqui et in versibus 398—412 vulg. Apollinis orationem ab eo relatam esse docuerit. Verum vidit iam ante Tyrwhittum Schrader (Emend. Praef. p. XIV) et ante utrumque notante Ruhnkenio (in recensione editionis Tyrwhittianae Bibl. Crit. P. VIII). Koene ad Greg. Cor. p. 124, qui in v. 388 vulg. Πριαμίδαο pro Παλαμήδαο scribendum esse monens carminis oeconomiam perspexisse credendus est. Gesneri errores fusius refellerunt Tyrwh. passim in notis, et Schrader l. c., quorum explicationes in re clarissima amplius non recensebo. 10) ἡμετέρα B. 11) ταυτῷ codd. et edd., nisi quod αὐτῷ BV. 12) γράφεται Eschenb. ed.

ΛΙΘΙΚΑ.

- Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσαι
κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων
υἱός, ὅπως ἂν ἔχοιμεν διζύος ἀτρεχῆς ἄλλαρ.
γηθόσυνοι δέγνυσθε βροτοί, πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
5 οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισι·
νηπυτίοισι δ' ὄνειαρ ἀκήρατον οὐ θέμις εὐρεῖν.
τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλομένους ἐπὶ δῶρῳ
υἷά τε Λητοῖδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
ἶξεν ἄγων ἐς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, ἥδ' ἐ σαίφρων
- 10 Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·
ἄλτο δὲ καὶ Κρονίδης ταναῆν ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,
σευάμενος πρὸς Ὀλυμπον, ἐπεὶ μάθην ἄμβροτα δῶρα.
ἀλλ' ἦτοι κείνους μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἴκοι
χαίροντες δέξαντο, θεηγενέων ὄχ' ἀρίστους·
- 15 ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόρραπις ὄλβῳ
ζῶειν τερπομένοισιν ἀπειρήτοις κακότητος.
ὄν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγη
ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐσελθέμεν Ἑρμείῳ,
ἔνθ' ὄγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὄμιλον,
- 20 αἰψά κεν ἀμφοτέρησιν ὄνειάτα πολλὰ κομίζων
οἴχαδ' ἀποστείχοι, προφυγῶν πολύδαχρον διζύν·
οὐδέ ἐ νοῦσος ἄκις ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει,
οὐδ' ὄγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰνὸν
ἄψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐριγηθέα νίκην·
- 25 οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κομισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι
ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν,

- οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος ἀνὴρ
 ἀντικρυ στεφάνοιο πόδιφ κομίσας ἐριδαῖνοι.
 ναί μιν καὶ θήρῃσιν ὕρεσφόοισι λένοντα
- 30 δεινὸν καὶ λαοῖσιν εἰοικῦτα δαίμονι τεύξω.
 καὶ οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
 ῥεῖα καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνθρώποισι τίεσθαι.
 τὸν δὲ καὶ ἡΐθεοι τερενόχροες ἱμερτῆσιν
 αἰὲν ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν παλάμησι,
- 35 καὶ μαλακῇ χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰὲν ἐρύσσει
 ἄλληκτον κούρη ἐπιέμενη φιλότῃτος.
 εὐχομένου τε πρὸς οὐατ' ἀφίξεται αἰὲν ἐόντων
 εὐχῇ· καὶ πόντοιο κυκωμένου οὐκ ἀλεγίζων
 βήσεται ἐπὶ τραφερῆν χθὸν' ἀκυμάντοισι πόδεσσι.
- 40 τὸν καὶ ληϊστῆρες ἀνάρσιν οἶον ἐόντα
 φεύξονται· καὶ δμῶες διόμενοι πατέρ' εἶναι
 τίσουσιν, καὶ οἶκον ἐοῦ στέρξουσιν ἀνακτος.
 ἴδμεναι αἰκ' ἐθέλησι, δαήσεται, ὕσσιν τε φῶτες
 κρυπτάδια σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωνται,
- 45 ὕσσιν τε κεκλήρασι μετὰ σφισιν ἤεροφοῖται,
 ἀνθρώποις ἄφραστον ἰαχάζοντες ἀοιδῆν,
 οἰωνοί, μέγαλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποφῆται.
 ῥοῖζόν τε στήσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος
 εἴσεται, ἡδ' ὄφρων ἰὼν σβέσαι ἐρπυστήρων.
- 50 δῶσω οἱ καὶ φῶτα χύλφ πίπτοντα σελήνης
 ῥύσασθαι, καὶ νοῦσον ἀταρτηρῆν ἐλέφαντος·
 καὶ φυγῆν ἐλάσαι τεθνηότος, ἧ κεν ἐρεμνοῦ
 ἐξ' Αἴδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτηται ἐκάστω.
 ἄλλαι ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἑρμείω
- 55 δωτῖναι κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται,
 ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμψα πρήσσοσαι ἕκαστα·
 τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς κ' ἐφίχεται.
 τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργειφύνης
 ἀνθρώποισιν ὄρινε, μελιγλώσσοιο κελεύσας

- 60 φθόγγον ἀπὸ στήθεσφιν ἀοιδῆς γηρῦσασθαι.
 Ἄλλ' οὐ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγιῶν
 ἕμερος, αἴψα δέ, πρέσβα, σ' ἀλιτροσύναις ἀτίουσι·
 μητέρα δ' ἠρώων ἀρετῆν ἀπάτερθε κλύοντες
 προτροπάδην φεύγουσιν, ἀοσσητῆρα δὲ μόχθον,
 65 μόχθον ἀοσσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν.
 οὐδέ σφι κρείων ἐνὶ δώμοισιν ὄλβος ὀμιλεῖ,
 οὐδέ τις οἶδε θεοῖς ὀαριζέμεν ἀθανάτοισιν.
 ἐκ δ' οἴγε πτολίων τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλῆν
 — ἃ δειλοί — σοφίην, Ἐριούνιον ὑβρίζοντες.
 70 ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέσιον
 ἔργον· ὃ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθῆς αὐτίκα πᾶσιν,
 ᾗ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγιοι.
 καὶ ῥ' ὃ μὲν ἐν κονίησιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀμερθεῖς
 λευγαλέω θανάτῳ ὅτιος φῶς ἐκτετάνυσται·
 75 οἷ δ' ἔκελοι θήρεσσιν, αἰῶριες ἤδ' ἀδίδακτοι
 χήτεϊ δαυμονίῳ νοήματος, οὐδ' ὑπ' ἀρωγῆν
 θεσπεσίην φυγέτην ὀλεσμιβρότου ἐκ κακότητος,
 οὔτε τι θέσκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμάζοιτο,
 ἴσασ'· ἀλλὰ σφιν νεφέλη πραπίδεςσι κελαινῆ
 80 ἀμφιπεριπλεγθεῖσα βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα
 εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστεφάνοιο μεγάριει.
 ἀλλ' ἐμέθεν στεῦμαι κειμήλια πειθομένοισιν
 ἀφνειοῦ χρυσοῖο πολὺ προφερέστερα δείξειν·
 φῶτα δὲ οἴζημαι ταλακάρδιον, ὅς κεν ἐκάστον
 85 ἐμμεμαῶς πειρῶτο, μενοινήσαι τε, κάμοι τε,
 ὅς τε διδάσκηται, καὶ ὅς εἰδύτας ἐξερεεῖνη.
 οὐ γὰρ ἄτερ χαμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις
 εὐρύοπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
 ἐς δύσιν ἀσθμαίνοντες ἀν' αἰθέρα λαμπετόωσαν
 90 ἠέλιον φαέθοντα σὺν ἄρματι πῶλοι ἄγουσι.

Μᾶλλον ἐγὼ πινυτοῖο παραίφασιν ἀνέρος εὐρῶν

- τέρφομαι, ἥπερ χρυσὸν ἀπάντων κοίρανον ἀνδρῶν.
Ἥελίφ γὰρ ἄγων ἱεράϊον ἀντεβόλησα
ἀγρόθεν ἄστυδ' ἴοντι περίφρονι θειοδάμαντι·
- 95 καὶ μιν ἑλὼν χερὶ χεῖρι προσηύδων ὦδ' ἐπέεσσιν·
Ἔς πόλιν, εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχωσιν ἀνάγκαι,
ῥηιδίως σοι, ἑταῖρε, καὶ αὔριον ἔσσεθ' ἰκέσθαι·
νῦν δέ σέ μοι στείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς
ὦρσεν ὑπαντιάσαι· τῶ μοι πρόφρων ἐπίνευσον
- 100 ἐσπέσθαι. θυσῖαι δ' ἱεροπρεπέες τελέθουσιν,
ἀς ἀγαθοὶ ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ
ἀθανάτων, εὖτ' ἂν σφι χοροὺς ἀνάγωσιν ἄριστοι.
ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν· εἰσυράας γὰρ
ἡμετέρων με κίοντα πρὸς ἀγρῶν ἀκρώρειαν.
- 105 ἔνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτὲ μούνος ἀνελθεῖν,
λαίψηρῶ πέρδιξε μετασπόμενος προφυγόντε·
οἱ δ' ἦτοι εἶως μὲν ἀκούων οὖνομ' ἕκαστος
ἰστάμενος μίμνασκεν, ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας,
πρὶν μάρψαι χεῖρεσσιν, ἀλυσκάζων προφύγεσκεν.
- 110 αὐτὰρ ἐγὼ σπουδῆ κεν ἐπὶ στόμα κάππεσον ἐλθῶν·
ἄψ δ' αὖτις γαίηθεν ἀναΐξας ἐδίωκον.
ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφήνδε μετασπόμενος κίον ἄκρην,
οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὄξεϊον ὀρόντε
αἰγανέης ἔσσουντο θωώτερον ἢ βελέμενον
- 115 ὑψίκομον ποτὶ φηγόν, ἐπεσσύμενον προῖδόντε
αἰνὸν ὄφιν πετάσαντα γένυν πλείην θανάτοιο.
τὸν δ' ἐγὼ ἐγχριμφθεὶς ὑπεναντίον αἰζαντα
οὐκ ἴδον· ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων λελίητο·
πρὶν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν
- 120 ἐφρασάμην ἤδη τε δέμας μεμαῶτα λαφύξαι.
ἔνθ' εἴ τις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
οὔτε με περδίκεσιν ἀελλοπόδεσσιν ἐπεσθαι,
οὔτε με νηπιάχοισιν ὀίσατο ποσσὶ φέρεσθαι.
κέκλετο γάρ μοι δεῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι,

- 125 καὶ πνοιῆν ἀνέμου, παρὰ γὰρ ποσσὶν κακὸν ἦεν.
πολλάκι δ' εἴματος ἄκρου ἐπιφαύεσκεν ἀκωκαῖς·
καί κεν ὑπὲρ μοῖράν με πελώριος ἀμφέγανεν θήρ,
εἰ μὴ μοι νόος ὤρτο θοῶς ἐπὶ βωμὸν ὀρούσαι,
τόν ῥα παλαιότεροι Φαεσιμβρότω ἰδρύσαντο.
- 130 τῷ δ' ἄρ' ἐπι τρύφος αὖτον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο
σχίζης, ἦν τε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλειπεν πῦρ.
τὴν ἐγὼ ἀρπάξας ὀλοοῦ κατένωπα δράκοντος
ἐστρέφθη. μαίμησε δ' ὄρεσκόφου μένος αἰνὸν
μάρνασθαι, μεμαῶτα ἰδῶν. εἰλεῖτο δὲ πυκνῶς,
- 135 γνάμπτων εὐκύκλωσ ταναῖην ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῃ
ἄλλος, ἔπειτα δὲ τ' ἄλλος ἐλισσομένου τροχὸς ἦεν·
ἦδ' ἔτι καὶ βωμοῦ ὑπερ ἀγένης ἠέρταζε
συρίζων βοῶντος ἐμῆς πολὺ μείζον αὐτῆς.
καὶ τύπτων ἄρρηκτον ὄρεσκόφω χάρηνον
- 140 ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκπυρον ὄζον ἄικυν·
οὐδ' ἄρα μύρσιμος ἦα θαφινῶ θηρὶ δαμῆναι.
τοῦνεκεν αἰπολίωσιν ἀπόπροθι βοσκομένοσιν
ἐσπομένω δύο πατρὸς ἐμοῦ κύνε κεκλήγοντα
γνόντες ἐπέδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἔσκον.
- 145 οἱ μὲν ἄρ' ὑλάσσοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ ὄγ' αἶψα
(145) ἀντίον ἔσσυτο τοῖν· ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρούσας
προτροπάδην, ὧς τίς τε Διὸς γαμφώνυχα φεύγων
αἰετὸν ἐν πυκινῶσι λάθῃ θάμνοισι λαγῶς,
τῷ ἔκελος μήλοισι μίγεις ἰλοοῦ ἀπὸ θηρὸς
- 150 ἐκρύφθη, μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισιν.
(150) ὄφρα μὲν οὖν ἀκάχητα πατήρ ἐμέθεν ζῶεσκεν,
αἰεὶ μύσχον ἄγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμύντορα βωμῶν,
τῶν Ἥελίφ ζωάγρια παιδὸς ἐοῖο·
αὐτὰρ ἐπεὶ μοῖραί μιν ἀπήγαγον ἠελίοιο,
- 155 αὐτὸς ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλόσσας πίονα μύσχον
εἰαρινόν, θαλέθοντα νεήνιδος οὐθατι μητρὸς,
(155) ἔρχομ' ἐς ἀκρώρειαν, ἄγων χορὸν ἠδὺν ἐταίρων·

- σὺν δέ σφιν καὶ τῷδε δρακοντοφόνῳ κύνε βήτην
 αὐτομάτῳ· γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμῶν ἀνακτος
 160 *τερπωλῇ, χλοερὸν τε πέδον, μαλακαὶ τ' ἔπι ποίαι,*
 καὶ λασίαις πτελέησιν ὑπο σιχῇ· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῶν
 (160) ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πυθμῆνι πέτρῃς
 λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἵκελον φῶδῃ.
 ἴομεν· οὗτοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνῆσαισθαι.
 165 Ὡς ἐφάμην. ὃ δὲ μ' ὦδε προσηύδα δαιμόνιος φῶς·
 Ἄλλὰ σε μὲν κρείων Φεισίμβροτος ἐξ ἄλεγρινῆς
 (165) αἰὲν ἄγχι κακότητος, ἀδακρύτοι' τε πέμποι
 ἔλβου πρὸς μέγα δῶμα φιλοφροσύνης ἔνεκα σφῆς.
 οὐδὲ μὲν οὐδέ σ' ἐγὼ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμείρσω·
 170 ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἄξων ἱερόηιον εἰσαναβαίνεις,
 ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, ἐγγυαλίξω.
 (170) Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάξω χειρὶ
 λαῶν, ἀπόρροϊαν πυριφεγγέος ἀμβρότου αἰγλης·
 αἰθεῖ δ' ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἄφθιτον ἦτορ·
 175 τὸν κ' εἴπερ μετὰ χειρᾶς ἔχων παρὰ νηρὸν ἔκται,
 οὗτις τοι μακάρων ἀρνῆσεται εὐχολῆσι.
 (175) κέκλυθι δ' ὄφρα μάθῃς μένος ἀργενοῖο λίθου.
 εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῦ ἐθέλοις πυρὸς ἐκ φλόγας ὄρσαι,
 κέκλωμαι ἀγαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι·
 180 αὐτὰρ ἦγ' ἠελίου κατεναντίον ἀγάζοντος
 αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτίνα τανύσσει.
 (180) ἦ δ' ὅτε καρφαλέης τε θίγη καὶ πίονος ὕλης,
 καπνόν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν
 ὄρσει· τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ.
 185 τᾶων οὐχ ἑτέρης μᾶλλον φλογὸς ἔλπομ' ἔργωγε
 ἀθανάτοις οὕτω κεχαρισμένα μηρία καίειν.
 (185) πρὸς δ' ἔτι τοι καὶ τοῦτο, φίλος, μέγα θαῦμα πιφάισκω·
 αὐτὸν ὅτις πέλεται φλογὸς αἰτίας, αἶκε μάλ' ὄκα
 ἐκ πυρὸς ὑρπάξῃς, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάσθαι,
 190 ἀμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεῖς κάμνοντα σαώσει.

- Δεύτερον εὐχομένῃ τοι ἀρηγόνα λαῶν ὀπάσσω,
(190) θεσπεσίῳ γάλακτος ἐνίπλεον, ἥτε μαζὸν
πρωτοτόκου νύμφης ἢ μηκάδος οὐθατοέσεως·
τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα
195 κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, ἴφρα θυηλὰς
ἄζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν·
(195) οἱ δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, οὐνεκεν αἰεὶ
μεμνησθαι καχότητος οἰζυρῆς ἄπερύχει
θνητοὺς ἀθανάτους τε· νόον δ' ἐριούνιον εἶναι
200 θέλγει ἐποτρύνων ἀγανὰ φρεσὶ βουλεύεσθαι.
ἄλλοι δ' ἐσκέψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
(200) κικλήσκειν πέτρην, ὅτι τοι τρίψαντι γάλακτος
ἐκπρορέει λευκοῖο πανεῖκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.
πεῖρα δέ τοι καὶ τοῦδε παρέσσειται, αἶψ' ἐθέλησθα.
205 οὐδατα γὰρ μῆλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴθῃαι,
πῶς ἔρξεις, φίλε τέκνον, ἐπὶν ἐρίφοισι τεοῖσιν,
(205) οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγῶν ἰκέτευσας,
τοῖσι παρασταίγης τετληόσιν, οἱ δ' ἐνὶ σηκῷ
ἀμφὶ σε λεπταλέοι γοερὸν περιμηχῆσονται;
210 τῶν μὲν ἀχηγεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἴψα
λούειν πηγῶν κυαναυγέσιν ἐν δίνῃσι·
(210) στήσας δ' ἡελίου κατεναντίον ἀντέλλοντος,
ἀγνίξειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος περὶ πάσας,
ἄλμην δ' ἐν χρητῆρι καὶ ἄλφιστα λεπτὰ λίθῳ
215 χευάμενος, διὰ πῶϋ καὶ αἰγῶν ἔρχου δμῖλον,
ῥαίνων καρποφύρῃ λάσιον κατὰ νῶτον ἐκάστης
(215) θαλλῷ· ταὶ δ' ἄρα πῦσαι λαϊνόμεναι περὶ σηκούς
ἐξαπίνης μετὰ τέκνα φερεγλαγέες στιχῶνται.
οἱ δ' ἄρ' ὑπαὶ μαζοῖσι κορεσσάμενοι γαλαθῆνοι
220 σχιρτηθμῶν ἐξαῦτις ἀναμνήσοντ' ἀγέρωχοι.
σὴν δὲ μελικρήτιο μετὰ γλυκεροῖο μίγντα
(220) ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον οὐα
μαστοῖσιν μεθύοντα παρ' ἀενάοισι χομίζη.

- ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀγένει παιδὸς ἀερτάζουσα τιθήνη
 225 λᾶαν ἐρητύσει κακομήτιος ὕσσε Μεγαίρης·
 καὶ δέ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται
 (225) ἐν χειρὶ λᾶαν ἔχοντα καὶ ἄπλετα φῦλ' ἀνθρώπων·
 ἀθάνατοι δὲ μάλιστα θεοὶ καταθύμια σεῖο
 πάντα τελευτήσουσιν ἐπ' ἀράων ἀίοντες.
 230 Χρῆ δὲ καὶ εὐπέταλον τετραυγέα λᾶαν ἔχοντας
 ἀρᾶσθαι παρὰ βωμῶν ἐναιρομένης ἐκατόμβης.
 (230) Εἰ καὶ δενδροφύτιο φέροις τρύφος ἐν χειρὶ πέτρης·
 μᾶλλον κεν θάλλοιτο θεῶν νόος αἰὲν εὐόντων.
 δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεται ὡς ἐνὶ κήπῳ
 235 ἀνθεμόεντι κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομύωντα.
 τοῦνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτη δενδρήεντι
 (235) θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου,
 ἄλλο δ' ἔχει λυσίης ὕλης δέμας εἰσουράασθαι.
 τὸν δὲ τεοῖσι βόεσσιν ἀνασχίζουσιν ἄρουραν
 240 ἀμφὶ κέρα δοιῶ βαλέειν, ἧ καρτερὸν ἀμφίς
 ὄμων ἀροτρεύοντος ἀτειρέος ἀγροιώτου·
 (240) καὶ κεν ἀπ' οὐρανόθεν σταχυοπλόκαμος Δημήτηρ
 μεστὸν ἴοι φερέκυρπον ἐς αὐλακα χόλπον ἔχουσα·
 Σκέπτεο, καὶ θηγτὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
 245 ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γὰρ νόος οὐρανόωνων
 μειδιάει φύσεως πολυδαίδαλου ἔργον ἰδόντων·
 ἦτοι μὲν κέρας ἐστὶ, ταναύποδος οἴα φύονται
 (245) ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο· φύει γε μὲν οὔποτε κήρση
 πέτρην, ἀλλ' ἔμπης πέλεται στερεῇ τύγε πέτρῃ·
 250 οὐ δέ κεν ἂν γνοίης κέρας ἀτρεκές, ἧ λίθος ἐστὶ,
 πρὶν κέ μιν ἀμφαφῶν εὖρης νημερτέα λᾶαν.
 αἰεὶ τοι θήσει λασίην ἐπὶ κρύατι λάχνην,
 (250) εἰ καὶ φεδνοκάρηνος ἕοις· εἰ γάρ μιν ἐλαίφ
 —————
 τριβόμενον τρίβειν χροτάφους πάντ' ἔγματα σεῖο,
 255 αἰ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τεὸν τρέχες ἀνθήσουσι.

- πρωτόγαμον δ' αλζήδς ἄγων ἐς δέμνια κούρην
 τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροίτο
 (255) λᾶαν· θ δ' ἀρρήκτοισιν ἁμοφροσύνησιν ἄμ' ἄμφω
 βστατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἤματα πάντα καθέξει.
- 260 Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς ἀγιόχοιο
 υἱεῖ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
 βάρβαρον ἀγγέλλω, Συριηγενέος κελαδεινοῦ
 (260) ὕδασιν Εὐφρήταο διαινώμενον ζαμίλαμπιν·
 δς τοι φυταλῆς ἔνεκεν ῥέξαντι θυηλὰς
 265 κλήμασιν αὐτίκα σείω φερεσταφύλοισιν ἀλωῆν
 ἀμφιέσας πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθου δώσει.
- Καὶ γλαφυρὴν κομίσας ἐυρόχροον αἶκεν ἴασπιν
 (265) ἱερά τις ῥέζῃ, μακάρων λαίναται ἦτορ,
 καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας·
 270 ἦδε γὰρ ἀρχιμηρῆσιν ἄγει πολλὸν ὕμβρον ἀρούραις.
 Δύγνι, σὺ δ' ἐκ πεδίου ῥύθιόν τ' ἀπέργε χάλαζαν
 ἡμετέρου καὶ κῆρας, ὄσαι στιχόωνται ἐπ' ἀγρούς·
 (270) καὶ σε γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμῶν
 ἦῦτε περ χρύσταλλος ἄνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις·
 275 ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος· ὀππότε δὴ πῦρ
 νηθὸν ἀμφιέσῃσιν ἐνιπλείοιο λέβητος,
 ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδαρ·
 (275) εἰ δέ τις ἐν ψυχρῆσι λίπη κονίησι λέβητα,
 παφλάζει κρατεροῖο κυκώμενον ἔνδοθι χαλκοῦ.
- 280 Ἐσθλοὶ δ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὕαληειδέες εἶναι
 κλείονται θνητοῖσι θυηπολέουσι τόπαζοι.
 Φημὶ δέ τοι τέρπειν καὶ ὑπάλλιον οὐρανίωνας
 (280) ἀγλαίον, ἡμερτοῦ τέρενα χροά παιδὸς ἔχοντα·
 καὶ ἐ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσητῆρα τετύχθαι.
- 285 Καὶ πίτυος δακρύοισι λίθου μένος ὕφιανοῖο,
 καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καὶ φολίδεσσιν
 ἀργυφέαις λεπιδωτὸν ἀποστίλβοντα κελεύω.
 (285) αὐτίκα γάρ τοι ταῦτα πυρὸς καθύπερθε πάσσοντι

- ἀθάνατοι δώσουσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
290 ἔσσομένων, λυγρῶν τε· καὶ εἶσαι ἄσ' ἐθέλησθα.
καὶ νεύρων ἀλεγρινὰ πάθη λεπιδωτὸς ἀμύνει.
Δοιῶ δ' Ἥελίου χρυσότριγε λᾶε πέλονται,
ἄμφω θεασπείω· θάμβος δέ τοι ἔσσει' ἰδόντι.
(290) ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν
295 ὕρθαι, λαμπετώσασι· ἰδεῖν γε μὲν οἶον ἔθειραι.
εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων· τὸν μὲν τε νοήσεις
κρύσταλλον λευκὴν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν ἔνδον ἐθειρας,
κρύσταλλός κεν ἔην· ἢ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην
εἵκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' οὐκ ἔγεν οὐδ' ὄγ' ἐθειρας,
(295) 300 χρυσοίλιθός κεν ἔην· ἀτὰρ ἐσθλῶ φημί τετύχθαι.
ἐν γάρ σφιν μέγα δὴ τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
Ἥελιος, ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας
σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καὶ τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.
αἴψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγαθόν,
(300) 305 οἷ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσι.
Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηεῖ μειλίσσεσθαι
μαγνήσση· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο θούριος Ἄρης,
οὐνεκεν, ὅπποτε κεν πελάσῃ πολιοῦ σιδήρου,
ἢ ὅτε παρθενικὴ τερενόχροα χερσὶν ἐλοῦσα
(305) 310 ἠΐθεον στέρνῃ προσπτύσσειται ἡμερόεντι,
ὣς ἦγ' ἀρπάξουσα ποτὶ σφετερόν δέμας αἰεὶ
ἄψ πάλιν οὐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστὰ σίδηρον.
ἦτοι μὲν μὴ φασὶ καὶ Ἥελίοιο πέλεσθαι
ἀμφίπολον κούρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνῃ·
(310) 315 καὶ μιν ὑπερθύμοιο τεκοκτόνος Αἰήταο
κύδηεν κούρη πολυμήχανος. αὐτὰρ ἔγωγε
σῆς ἀλόγου κέλομαί σε δαήμεναι, εἰ ἔθεν ἄγνων
ἄνδρὸς ἀπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ σῶμα φυλάσσει.
ἔς γάρ μιν κομίσας ὑπὸ δέμνια κάτθεο λάθρη
(315) 320 χεῖλεσιν ἀείδων θελξίμβροτον ἀτρέμας φῶδῃν·
ἦ δὲ κατακνώσσοῦσα καὶ ἠδῆί περ μάλ' ἐν ὕπνῳ

- ἀμφί σε χεῖρ' ὀρέγουσα ποτιπτύσσειν μενεαίνει·
 εἰ δέ ἐ μαχλοσύνησιν ἐλαύνοι δι' Ἄφροδίτη,
 ὑφώθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.
- (320) 325 καὶ δοιὼ μάγνησαν ἀδελφειῶ φορεόντων
 θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε·
 καὶ λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους ὑπὶ καλῇ
 θέλξεις, ἐν στήθεσσι ἀγων μελιθόεα πειθῶ.
 καὶ τοι πολλὰ κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
- (325) 330 θέσκελα τοῦτο λίθου, τί τοι πλέον οὐρανόων
 φθέγγωμαι; τῶν αἴψα καὶ ὑφώθι περ μάλ' ἐόντων
 ἦτορ ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ἦφρι κε σεῖο
 ὦκα μάλ', ὥστε τοκῆες, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσιν.
 ἀλλ' ἦτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι
- (330) 335 πάντα μάλ', ὅσσ' ἀγόμεναι, παρέσσεται, εἰ κ' ἐπὶ βωμῶν
 ἔλθωμεν. καὶ γάρ τοι ἐπισπόμενός μοι ὕγ' ἀνήρ
 ὦμοισι κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην.
- Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον ἄμιμ' ἐλείπεται,
 σεῖο δ' ἔτι κραδίην κλονέει μέγμ' δέρογμα δράκοντος,
- (335) 340 μάνθανε καὶ δολιγῶν ὕφρων μὴ δευδέμεν λούς.
 τρίψαι γὰρ λεπτήν ὀφιήτιδα κέκλειο πέτρην,
 ἣν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἔλθη δόδοῦσι,
 καὶ μιν ἐφ' ἔλκει πάσσε· καὶ ἀτρεκὲς ἔσσει' ὄνειωρ.
 σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἴνω λίθον ἐντρίψαντας
- (340) 345 ἀκρήτω κέλομαι πίνειν ὀδυνήφατον εἰδώς.
- Καὶ σέο, δαιμονίη, μεμνήσομαι αὐτίκα, πέτρην,
 αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης·
 ἦ ῥά ποτ' εἰναετῇ λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκας
 ῥίμφα Φιλοκτῆται Μαχαιονίης ὑπὸ τέχνης.
- 350 οὐ μὲν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ
- (345) νοῦσον ὑπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρὴν ποθέων περ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀλεξικάκιο μαθὼν παρὰ πατρὸς ἀρωγῆν,
 λαῶν διτις κ' ἀκέοιτο βαλὼν ἐπι φάρμακα μηρῶ,
 σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσι Ἀλεξάνδροιο φονῆα·

- 355 τόν ῥα μεθ' ὕσμίνην ἦκειν ποσὶν ἀρτεμέεσσι
 (350) Πριαμίδης Πάρις αὐτὸς ἀποδνήσκων περ ἀπίστει.
 ἔκτανε δ' ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἤρωε,
 κεκλομένου Δαναοῖς Ἑλένου Τροίηνδε χομίσσαι
 λοιγὸν ἀδελφειῷ μαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
- 360 τῷ γάρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδῆεντα
 (355) δῶκε, σιδηρίτην νημερτέα· τόν ῥα βροτοῖσιν
 ἦνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον ὀρείτην,
 γυρόν, ὑποτρηχύν, στιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν·
 ἀμφὶ δέ μιν κύκλω περί τ' ἀμφὶ τε πάντοθεν ἴνες
- 365 ἔμφερέες ρυτίδεσσιν ἐπιγράβδην τανύονται.
 (360) ἤματα μὲν τρί' ἐφ' ἑπτὰ βίην Ἑλένοιο πέπυσμαι
 θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρά,
 καὶ μίμνειν ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο·
 ἀενάφ δ' ἐνὶ πέτρον ἐχέφρονα πίδακι λούων
- 370 φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν ἄτε βρέφους ἀλδήσασε,
 (365) καὶ θεὸν ὧς λιπαρῆσιν ἀρεσσάμενος θυσίησι
 λῶαν ὑπερμενέεσσιν αἰοδαῖς ἔμπνοον ἔρδεν.
 ἐν καθαρῷ δὲ φάος μεγάρφ λύγνοισιν ἀνάπτων,
 χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεουδέα πέτρον αἰείρων,
- 375 μητέρι νήπιον υἴον εἰκῶς ἀγκᾶς ἐχούση.
 (370) καὶ σὺ δ', ἐπὴν ἐθέλῃς ὄπα δαιμονίην ἐπακοῦσαι,
 ὦδ' ἔρδεν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῆσι διαεῖης·
 ὀππότε γάρ μιν πάγχυ κάμῃς ἐνὶ χεῖρεσι πάλλων,
 ἐξαπίνης ὄρσει νεογιλοῦ παιδὸς αὐτῆν
- 380 μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.
 (375) χρῆ δέ σε τετληῶτι νόφ ἐπακουέμεν αἰεῖ,
 μήπως ἠπεδανοῖυ λυθεῖς ὑπὸ δείματος ἕξω
 ἐκ χειρῶν οὐδᾶςδε βαλὼν χόλον αἰνὸν ὀρίνης
 ἀθανάτων. τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεεῖνειν·
- 385 πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα. καὶ μιν ἔπειτα
 (380) πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λήγῃσι, πελάσσας
 δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀποψύγοντα νοήσεις.

- τῷδε μὲν Ἀτρεΐδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρυσε πάτρην
 Λαυμεδοντιάδης, φοιβήτορι λαῖ πιθήσας.
- 390 σοὶ δέ τι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίτιο πιφαύσκω·
 (385) ἔρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.
 σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μείζον ἀκοίμητόν τε νόοιο
 δεῖμα Φιλοκτῆτης μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
 τοῦνεκα Πριαμίδιο σούφρονος οὔποτε νόσφι
 395 ἤθελεν ἔρχεσθαι, γουνούμενος, ὄφρα τιν' εἴπη
 (390) θαλπωρῆν, εἴ πέρ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
 ἔρχηται, πῶς κεν πολὺν γένος ἐκπροφύγησι.
 τῷ δ' ἦγε Λητοῖδῃν ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
 κιλήσων ἀγύρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.
- 400 Εὐτέ με πῦθ' ἐδίδασκεν Ἀκειρεκόμεης ἀγορεύειν
 (395) μαντοσύνας, μέγαν ὄρχον ἐκέχλετο πρῶτον ὀμύσσαι,
 ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι.
 τοῦνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἔκαστα.
 φράζεο νῦν, ἤρωσ ἐκατηβόλε, μῦθον ἐμεῖο.
- 405 Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσι
 τίττει καὶ κακότητι καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἐκάστου·
 γαῖα μὲν ἔρπετὰ τίττει, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγῆν·
 ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
 κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον· ὄσσο δύνανται
- 410 ρίξαι, τόσσο λίθοι. μέγα μὲν σθένος ἔπλετο ρίξης,
 (405) ἀλλὰ λίθου πολὺ μείζον, ἐπεὶ μένος ἀφθιτον αἰεὶ
 γεινομένῳ μῆτηρ καὶ ἀγήραον ἐγγυάλιξεν.
 ἦ δὲ καταθνήσκει τε μινυνθάδιον θαλέθουσα,
 καὶ τόσον αὐτῆς κάρτος, ἐφ' ὀππόσον ἔμπροδός ἐστιν·
- 415 εἰ δέ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρῆ παρὰ νεκρῆς;
 (410) ἐν μὲν δὴ βοτάναις ἄγυριν λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν
 δῆεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην οὐ βεῖιά κεν εὐροις.
 ἦτοι ὄσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. Ἄλλὰ σύ γ' ἤρωσ,
 λαῖ σιδηρίτῃ πεψυλαγμένος ἔρπετὰ πάντα
- 420 θαρσαλέως, εἰ καί τοι ὀμιλαδὸν ἀντιόωσιν,

- (415) ἔρχεσθαι διὰ μέσσα κελαινῆς οὐκ ἀλεγίζων
 λώβης. οὐ γάρ ἔτι σφι θέμις μεμνῆσθαι ὀδόντων,
 οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιγρίμπτοιτο πόδεςσιν.
 οὐδὲ γάρ οὐδὲ μένειν περ ἔτι προφανέντα δύνανται,
 425 ἀλλὰ μετὰ σφισι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ' ἁμοῖα
 (420) ἔσσονται. τὰ δὲ καίπερ ἐναντίον αἰζάντα
 ἄψ ὀπίσω καλίνορσα μεθερπύζειν μενεαίνει·
 καί σφισιν ἐξαπίνης ῥόθος ἴσταται· οὐδέ τι πρόσσω
 νίσσεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πέλας περιμήχεα θειρήν
 430 γλώσσησιν μεμάσαι περισσαινέειν, σκύλακες ὤς.
 (425) πολλὰκι καὶ κατέδαρθε θαφινῶν ἄγχι δρακόντων,
 ἀμφὶ κυνηγεσίησι μένων ἐν τάρφεσιν Ἰδης,
 θηρητῆρ Εὐφορβος ἀρωγῇ τῆδε πεπιθώς.
 δῶκα γὰρ ἀντομένψ λίθον ἱερόν, οὐδέ ποτ' αὐτῶ
 435 ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη
- — — — —
- (430) τέρπετο δ' Εὐφώρβω περικαλλεῖ φέρτατος ἀνδρῶν
 αἰχμητῆς Μελάνιππος, ἀνεψιὸς ἑσθλὸς ἐμῆο,
 εἶδος ἀμώμητον καὶ ἐπ' εἶδει κάρτος ἄρειον
 αἰζηοῦ ποθέων δουρικλυτοῦ, εὐπλόκαμοιο.
 440 τοῦνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλωμένου οὐποτε νόσφιν
 (435) ἔσθενεν Εὐφώρβωιο μένειν Ἰκετάονος υἱός,
 ἀλλ' αἰεὶ λασίοισιν ἐν οὔρεσιν ἀντιθέοιο
 καρχαλόων κούροιο μετ' ἔχνια σὺν τε κύνεσσιν
 ἔσπετο σὺν θ' ἐτάροις, ἔθειλέν τέ οἱ ὄϊος ἔπεσθαι.
 445 ἦ μὲν κέν μιν πολλὰ πατήρ μενεαίνεν ἐρούκειν,
 (440) ἀσχαλόων ἐὼν υἷα φίλον θῆρεσσι μάχεσθαι,
 καὶ Πριάμοιο βίη μιν ἐρήτυεν· οὐδ' ἦγε θυμῶ
 πεῖθετ' ἐπεὶ οὐ ἐθέλεσκέ ποτ' Εὐφώρβωιο λιπέσθαι·
 ῥεῖά γε μὴν ἀέχοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος,
 450 νέρθεν ὑπὸ κνήμην ὀλεσίμβροτον Ἴον ἐλάσας·
 (445) τὸν μὲν ἔπειτ' ὀλοῇ νόσος ἔλλαβεν, οὔνεκ' ἔμελλεν
 αὐτῆι λελείφεσθαι, τὴ ῥά μιν καὶ μᾶλλον ἔτειρεν.

- οικτείων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γούνατ' ἐμείω,
 αὐτοῦ τοῦδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
 455 λεπταλέην ἄγνην ἐπιπασσέμεν ἔλκει λυγρῶ·
 (450) καὶ ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταῖη κάλλιπε νοῦσος.
 τοῖων γαῖα βροτοῦσιν ἀρηγόνα τίχτεν ὀρείτην,
 ὅς τε καὶ οὐταμένοις ἄχος ἤρώεσσι κομίζει,
 καὶ στείρησι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέλνα δίδωσι.
 460 ποικίλα γὰρ θνητοῖσι λίθους ἔρδειν ἀγορεύω.
 (455) ὡς καὶ ἐῆς ποτὲ μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπακούσας,
 ἀνδρῶν εὖ μάλα νοῦσον ἐπισταμένης ἀκέασθαι,
 Βουκολίδης Εὐφορβος ἀγανοῦ φάσκεν ὀφίτου
 φάρμακα μὴ μούνων ὄφρων κατένωπα δύνασθαι,
 465 ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἧδὲ βυρεῖαν
 (460) ἐκ κεφαλῆς ἔλκειν ὀδύνην· ἧδη δέ τιν' ἀνδρῶν
 οὔασι δηθύνοντα καθήρας ὤπασεν αἶψα
 καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐρήκοον ἔμμεν αὐτῆς.
 ἧδη καὶ τινα φῶτα χόλω χρυσέης Ἀφροδίτης
 470 ἔργα πρὸς ἡμερόνεντα γάμων ἀμνηνῶν ἔοντα
 (465) μεμνησθαι φιλότητος ἀκεσσάμενος προΐαλλον.
 ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλῃς μιν, ὀδωδὴν ἐρπετὰ τοῦ
 φεύζεται, οὐδ' ἔτι πω μενέει σχεδόν, οὐδ' ἐνὶ χεῖρῃ.
 Φεύγει καὶ κλισσῃσι γαγάτην ὀρρυμένησι
 475 τείροντα θνητοὺς ἐχεπευκέϊ πάντας αὐτιμῆ.
 (470) χροτὴν δ' αἰθαλόεις, πλατὺς, οὐ μέγας ἔπλετ' ἰδέσθαι,
 καρφαλέη δ' ἔκελον πεύκη φλόγα δῖαν ὀρίνει.
 ἀλλ' ὀλοὸν ποτὶ ῥίνας ἄγει μένος· οὐδέ τι φῶτες
 λήσονται, ὧν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἀπὸ νοῦσον ἐλέγξει.
 480 γνάμπτει γάρ σφραγ αἶψα χαμαὶ προπρηνέας ἔλκων·
 (475) οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι ἀφλοισμοῖο
 στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλιθόμενοι κατὰ γαῖαν.
 τοῖσι δὲ χωομένη φρένα τέρπεται, ὀππότ' ἴδῃσι
 πῆματα πάσχοντας κεραὴ πόδας ὠκέα Μήνην.
 485 θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβιβῶσα

- (480) καπνὸν ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀναίσσονται δέχεται,
 ἀθρόος ἔνδοθεν ὧκα μέλας καταλείβεται ἰχώρ,
 ὅς τε γυναιχοφόνος νεάτῃ μίμων ἐνὶ γαστρὶ
 κέκληται. τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοῆσι λίθοιο
- 490 δερκομένη γάνυταί τις ἔγς θολὸν ἐχθλύζοντα
 νηδύος· ἐκ γὰρ νοῦσον ἀπειρεσίην ἀλεείνει.
 (485) ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτῃν θέσκελα ῥέζειν
 οἶδα· σὲ δὲ κνίσσῃσιν ἐλαύνων ἐρπετὰ τέρψει.
 Σχορπίε, σεῖο δὲ λῶαν ἠμώνυμον ἔμμεναι ἤρως
- 495 ἀγλαὸς Ὀρίων οὐκ ἔκλυεν· ἧ γὰρ οἴω,
 (490) πικρῆσιν τότε γυῖα πεπαρμένους ἀμφ' ὀδύνησι
 μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρων.
 Οὐδ' ὕγε κορσῆεντα λίθον κλύεν, οἴνεκα μυχθεῖς
 δριμύει σὺν σκοροῦδοιο χαρήατι, τοξευτῆρα
- 500 πευκεδανῶν ὤκιστα βελέμνων σκορπίον εἶργει.
 (495) τὸν μὲν ἐγὼ κόρσῃ μάλ' εἰκίκα φημὶ βροτειῇ
 παύσειν ἠξυτάτῳ τετριμμένον ἄμμιγα Βάχῃ
 ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος ἰόν.
 μέτρῳ δ' ὅς κεν ἴσῃ μίξῃ ῥοδίεντος ἐλαίου
- 505 κόψας ἐκ πυρὸς ὀπτόν, ἐν ἀγχενίαις ὀδύνησιν
 (500) ἄλλαρ ἄγει· μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κερασθεῖς
 ὕδατος ἀτηρῆν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ἰλύν,
 ἦτε καταίγδην ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
 δυομένη φέρει ὄγκον ἀεικέα βουβῶνεσσιν.
- 510 Ἴσθι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα δύνασθαι
 (505) καὶ Περσῆϊάδαο μένος μέγα κουραλίιο,
 ἧδὲ παλαμναίην ἀνεμῶλιον ἀσπίδα θεῖναι.
 τοῦδε δέ μοι πάντων περιώσιον, ἴσσαι φύονται
 Φοῖβος ἀχειρεκόμῃς φύσιν ἔμμεναι ἐξ ἐτέρου
- 515 μυθεῖτ' εἰς ἕτερον στρωφωμένου εἶδος· ὃ τίς τοι
 (510) φεῦδός κεν φαίῃ· τὸ δ' ἐτήτυμον οἶδα τετύχθαι.
 χλωρῇ γὰρ βοτῶν πρῶτον φύει· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ,
 ἦν γε φυτῶν ἴσμεν στερεῆν τροφόν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ

- ἀτρυγέτω, ἵνα φύκι', ἵνα βρύα γίνετ' ἐλαφρά.
 520 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἔλθῃσι μαραιομένην ποτὶ γῆρας,
 (515) ἦτοι μὲν οἱ φύλλα περιφθινύθουσιν ὑφ' ἄλμης·
 αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσιν ὑπὸ φλοίσβοιο θαλάσσης
 νήχεται, ἴφρα ἐ κύματ' ἀποπτύσῃ αἰγιαλόνδε.
 ἔνθα δ' ἄρ' ἐξαπίνης μιν ἀναπλησθεῖσαν ὑπ' αἰθρης
 525 βάζουσ', οἳ περ ἴδοντο, κρατυνομένην ὀράασθαι.
 (520) δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πάγῃ περιπαχνωθεῖσα
 πετροῦται, καὶ χερσὶν ἐν ὀκρίοντα τεῆσιν
 ἀμφαφάεις λίθον, ὃς πρὶν ἔχων ὑγρὸν δέμας ἦεν.
 σχῆμα μὲν οὖν βοτάνης ἔτι οἱ μένει, οἶον ἔην περ,
 530 οἳ τε κλάδοι, ὅσα τέ σφιν ἀκρόδρυα προσπεφύασιν,
 (525) ἦ τέ οἱ ἐβλάστησε καὶ ἐτράφη εἰν ἄλλ' ῥίζα·
 φλοιὸς θ' ὄσπερ ἔην· φλοιὸς δέ γε λαῖνός ἐστι.
 τερπωλὴ δ' ἠδεῖα θεωμένου ἐς φρένα σέῖο
 βήσεται· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα, τί μοι θέλγητρον ἰδόντι
 535 αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· οὐδὲ δύνανται
 (530) ὕσσε κορεσθῆναι θηευμένου, ἀλλὰ με θάμβος
 σεύεται ἐν στέρνοισιν διήμενον τέρας εἶναι·
 καὶ οἱ πιστεύων περ ἔολπά μιν εἶναι ἄπιστον.
 ἀλλ' οὐ Γοργεῖην μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισι
 540 σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· οὐδ' ἄρα Περσεὺς
 (535) ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἠγγήσασθαι.
 Γοργόνα γὰρ Περσῆϊ δρακοντοέθειραν ἀκούεις
 Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
 παρθένον ἀργαλέην, ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
 545 ἀνθρώπων, οἰσὶν κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλεν ὕσσε·
 (540) οἳ μιν δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον ἀθρήσαντες
 αἴσῃ λαϊνῆι τεθνηότες ἐστήχασι.
 τὴν δ' οὔτ' εὐρύστερνος ἐναντίον Ἄτρυτώνῃ
 δέρκεσθαι μενέαιεν, ἀδειμάντος περ ἐοῦσα,
 550 οὔτε κασιγνήτῃ κέλετο, κρατερόφρονι φωτί,
 (545) χρυσογόνῃ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι,

- ἀλλὰ δόλφ θήρειον ἀφήρπασεν ἀχένα κοίρης
 ἦκα μάλ' ἐξόπιθεν γαμφώνυχον οὐ προῖδούσης
 ἀμφιβάλων ἄρπην Κυλληνίδα λευκανίησι.
 555 τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὀπωπῆ,
 (550) καὶ στυγεροῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαινὸν
 πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ' ἐναιριμένοις ὑπὸ νεκρῆς.
 ἀλλὰ τότε' ἀγχιλόνδε φόνω πεπαλαγμένος ἦρως
 ἐλθὼν, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσση,
 560 θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι καὶ τρομέουσαν
 (555) Γοργεῖην κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάνησιν.
 ὄφρα δ' ὄγ' ἐν δίνησιν ἀναψύχεσκε θαλάσσης,
 στείχων ἔκ τ' ὀλοοῖο πόνου, δολιχοῦ τε κελεύθου,
 τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινούμενοι χορέσαντο
 565 αἵματος, οἳ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κρέατι θάμνοι.
 (560) ἀμξὶ δ' ἄρα σφίσιν αἴψα θοαὶ πόντοιο θύγατρεις
 λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνουον αὔραι·
 πήγνουτο δ', ὥστε σε πάγχυ λίθον στερεῖν δίσασθαι·
 οὐδ' ἔτ' ἔην δίσασθαι, ἐπεὶ στερεὴ λίθος ἦεν.
 570 ἔκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 (565) ὀλλυμένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος.
 τὴν μὲν ἄρα χροίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρὴν,
 ἀμφασίη δ' ἦρωα λάβε θρασύν, ὡς ἐνόησεν
 ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἴψα κιοῦσα
 575 διογενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάτρη
 (570) θῆκε δ' ἀδελφειοῦ κλέης ἄφθιτον ὧς κε πέλοϊτο,
 αἰεὶ κουράλιον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
 ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη
 φύλα φυλασσέμεναι χρυερὴν ἐς δῆριν λόντα,
 580 ἢ δολιγὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχει τις,
 (575) ἢ περῶν ἄλα δῖαν εὖσσέλμω ἐνὶ νηϊ.
 καὶ γὰρ Ἐνυαλίῳ θοὸν δόρυ μαινομένοιῳ,
 καὶ λόγον ἀνδροφόνων φεύγειν ἄπο ληϊστήρων,
 καὶ πολὺν Νηρηῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι

- 585 ἐσθλή κουραλίω βίη θνητοῖσιν ὀπάσσει.
 (580) γλαυκὴν δ' ἐγρεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
 σφωῖτέρων καμάτων ἐπαμύνορα κικλήσκουσι.
 φάρμακα δ' ὕσσα πέλονται ἀτίσθαλα καὶ κατὰδεσμα,
 ἀραὶ τ' ἀγνάμπτοισιν Ἐριννύσι πάγχυ μέλουσαι,
 590 εἶτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον οὐκ ἐνόησεν
 (585) ἀνὴρ, εἶθ' ὕσα λύματ' ἐπὶ σφισιν ἦδ' ἐπαοιδὰς
 σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσι,
 πάντων ἀντίλυτρον δῆεις κρατερώτατον εἶναι.
 κόψας δὲ σπείρειν ξανθῆ Δημήτερι μίσγων·
 595 καὶ τοι λοιγὸν ἅπαντα τεῆς ἀπάτερθεν ἀρούρης,
 (590) αὐχμούς τ' ἐξελάσει σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας,
 ἀτηρὴν τε χύλαζαν ἀπειρεσίωσι βελέμνοισι
 ἀγρῶ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον ἐξακέσασθαι.
 βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπίξει
 600 εὐλάς τε κάμπας τε καὶ αἰθερίην ἐρουσίβην,
 (595) ἧ τε κατ' οὐρανὸθεν παταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρῆ
 ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται.
 ἔχ τε μυῶν ἀγέλας ἔχ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος
 βραῖσει, καὶ Κρονίδαο παρμίσσουσι κεραυνοὶ
 605 παιδὸς ἐοῦ κλέος ἔρξαι ἐτώσιον ἀζοιμένοιο.
 (600) κεῖνο πολὺ πρῶτιστον ἀνερχόμενος περάτηθεν
 κουράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης·
 τὴν δ' ἀκρήτω μετ' οἴνου πινέμεν αἰεὶ
 μέμνεο πευκεδανῆς ἔνεχ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπον.
 610 Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτου Βρομίω
 (605) μορφήν παντοίην ἐπιειμένον ἐσθλὸν ἀγάτην.
 πολλὰ μὲν οὖν ῥέα γ' ἐστὶν ἀγάτου χρώματ' ἰδέσθαι·
 ἐν γάρ οἱ δῆεις ὀρύων δάλωπιν ἴασπιν
 σάρδιά θ' αἱματόεντα καὶ αἰγλήεντα μύραγδον·
 615 ἐν δ' ὃ γε μιλοπάρης· ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ
 (610) δῆεις καὶ χροῖην ἑαρотреφέος μήλοιο·
 ἀλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἴ κέ μιν εὖρης

- εἶδος ἔχοντα δαφνοῖον ἀμειμακέτοιο λέοντος·
 τῷ καί μιν προτέροισι λευνοτοδέρην ὄνομῆναι
 620 ἦνδανεν ἡμυθέοισι κατάστικτον σπιλάδεσσι
 (615) πυρσῆσιν, λευκαῖς τε, μελινομέναις, γλοεραῖς τε·
 τὸν δ', εἰ σκορπεῖγν ὄλοφυρόμενός τις ἀκωκῆν
 ἔλθοι, ἀερτάζειν περὶ ἔλκει κέκλει λυγρῷ,
 ἧ μιν ἐπιπλάσσειν· ἀπὸ γάρ μινύθουσιν ἀνῆται.
 625 ἱμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεται ἀνέρα θεῖναι,
 (620) καὶ θέλξεις μύθοισι βροτούς, καὶ πάντα κομίζων
 ὄσσα κεν αἰτήσεται, ἀφίξειαι οἴκαδε χαίρων.
 καὶ νούσφ κάμνοντα σωθῆναι θέμις ἐστίν,
 ὅς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβῶν χεῖρεσσι κατάσχη·
 630 εἰ δὲ Ζεὺς τοι τὸν γε βιωσέμεν ἀρνήσῃται,
 (625) ἀλλὰ νόει σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, οὐνεκεν αὐτῷ
 ῥῆξε λίνον Κλωθῶ· τὸ δὲ κ' ἔρχεται ὕστατον ἡμαρ.
 Εἰ δὲ πυριφλεγέθων ἑτεροήμερος ἄνδρα θαμίζων,
 ἧ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς παραδηθύνῃσιν,
 635 ἧὲ τεταρταίης πῆμα βραδὺ μήποτε λήγειν
 (630) βουλομένης, ἀλλ' αἰὲν ὄπη πελάσῃσι μενούσης,
 τόνδε σύ γ' ἰᾶσθαι δι' ἀμύμονος ἀντιαχάτου·
 οὗτος γὰρ πυρετῶν πολὺ φέρτερος. αἴψα δὲ σῆμα
 ἐξερέω, τό περ ὄκα βίην δείκνυσι λίθιοι.
 640 ἐν γάρ μιν κεράεσσι βαλὼν μέσον ἐφομένοισι
 (635) τυτθὸν ἀνασχέσθαι· τὰ δὲ τήκεται ἐνδοθι πάντα.
 οὐ μὲν τοι καὶ τόνδε πρὸς ἔρπετά φημι δύνασθαι,
 ἀλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἱητήρα
 οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
 645 εὔτε γὰρ αἰγλῆεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος
 (640) Οὐρανὸς ὠμηστῆρος ὑπαὶ παλάμῃσι Κρόνοιου
 δῆθωθεις εἴλιξεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν
 αἰθέρος ἐκ δίης πεσέειν οὐδ' ἄσδε μενοινῶν,
 ὄφρα κε πάντ' αἰδήλα πολύτροχον ἀμφιπετάσσας
 650 νῶτον ἐὼν τεύξαι, μῆδ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος

- (645) θυμὸν ἀνήσας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίοι·
 δῆ ῥα τότε ἄμβροσίῳ κατειβόμεναι φορέοντο
 αἵματος ὠτειλῆθεν ἐπὶ τρυφερῇν ῥαθάμηγες,
 τὰς οὐ μύρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κούσας
 655 σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ' ἐριβόλακι Μοῖραι
 (650) ἐν γαίῃ πραγόνιο θεῶν σύον αἶμα κέλοντο.
 μεῖνε μὲν οὖν, αὖτον δὲ πυρίγληνοι θέσαν Ἴπποι
 Ἥελίου· καὶ κέν τις ἐπιψάυων ἐρίσειε
 λᾶαν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχει γε μὲν αἶμα πεπηγός.
 660 ἐν γάρ οἱ χρώς ὡτὸς ἐτήτυμον αἱματός ἐστιν,
 (655) ἐν δὲ καὶ ὕδατι ρεῖα δαμασθεῖς ἀτρεκές αἶμα
 γίνεταί· αἱματόεις δὲ καὶ οὖνομα λᾶας ἔτ' ἀνδρῶν
 ἐκ προτέρων κέκληται· ἀκήρατα δ' οὖνεκ' ἔοικε
 φάρμακ' ἔχειν, νημερτές ἀπύρροιάν μιν ἀοιοδοί
 665 οὐρανὴν κλείουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.
 (660) οὐ γὰρ ὅ γ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν ὀϊζὺν
 ἔρχεσθαι ποτὶ ὄσσε, παλαιοτέρην δ' ἀπερύκει
 πινόμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος· κεράσας δὲ
 ἰχῶρι σφετέρῳ γλυκερὸν μέλι, τὸν δὲ δαμάσσας
 — — — — —
 670 ἐκ βλεφάρων ἀπὸ πᾶσαν ἄγει νόσον· ἀσχαλάα γὰρ
 (665) εἴργεσθαι θνητοὺς ὀράαν ἐρατεινὰ πρόσωπα
 πρεσβυτάτου μακάρων ἀστροβλεφάρου βασιλῆος.
 καὶ γλήνησι τεῖησιν, ὀμιλήσας κυλίκεσσιν
 — — — — —
 ἀνέρος αἰδοῖων ἄκος ἔσσεται, ὅς κε πίησι.
 675 καὶ μιν ἐγὼν Αἴαντι θαίφροσι πόλλ' ἐπέτελλον
 (670) ἔντεσι δῆριν θεῖναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλλῆος
 ἔσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χειρὶ κομίζειν.
 καὶ κεν Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἀντίον αὐτῷ
 κῦδος Ἀθηναίῃ περ ἐλέπτολις ἐγγυάλιξεν·
 680 ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσχε παραιφαιμένοιο πιθέσθαι·
 (675) τοῦνεκα θεσπέσιόν μιν ἀνὴρ ἀθέριζεν ὄνειρι,

- λάζετο δ' οὐλοδν ἄορ. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἴσαν
 ἄζεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ὀλισθηροῖο γενέθλην
 ἔρπετοῦ αἱματόεντα δαεὶς λίθον, ἀλὲν ἑταίρους
 685 πινόμεναι νόμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε.
- (680) καὶ μὲν ἐγὼ λαιψηρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα
 αὐτοκασιγνήτη μεμαῶς φίλον Ἑκτορι θεῖναι
 πρόφρων ὥπασα λᾶαν Ὀλύμπιον αἰτήσαντι·
 αὐτὰρ ὁ γ' ἐξαπίνης Τρώων προπάρουθεν ἀπάντων
 690 Ἑκτορι Πριαμίδῃ κεχαρισμένος ἔπλεδ' ἑταῖρος.
 (685) τοῖο δ' ἔκητί μ' ἐκεῖνος ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι
 ἰέμενος λιπαραῖον ἐπίκλησιν παρὰ πατρὸς
 ὥπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὃν ποτ' ἄρ' αὐτὸς
 ἐλθὼν Ἰλιόθεν κρατερὸν μετὰ Μέμνονα κῆρυξ
 695 σήματ' ἐμεῖο πορόντος ἀνευρὼν Ἀσσυρήθην
 (690) χρυσοῦ τιμήντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσε
 μυρία κεῖθι μάγοισι πορῶν πολυίδμοσι δῶρα.
 εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην, τά κε λέξω.
- Πρῶτα μὲν οὖν σπένδοντας ἀναιμάκτων ἐπὶ βωμῶν
 700 — οὐ γὰρ ἄγειν θέμις ἐστὶ θυηλὴν ἐμφύχοιο —
 (695) Ἥλιον εὐρύοπα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
 καὶ χθόνα πείριαν πάντων τροφὸν οὐδατόεσαν.
 δεῦτερον αὐτ' αἴθωνος ὑπὲρ λίθον Ἡφαίστοιο
 τήκειν ἡθεῖη ταναοὺς θέλγοντα δράκοντας
 705 ὀδμῆ, τὴν ἄρα κείνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες
 (700) σπερχόμενοι ποτὶ βωμὸν ἀολλέες ἐκπρομολόντες
 χηραμόθεν ῥάωνται ἐφερπύζοντες ἅπαντες.
 αὐτὰρ ἔπειτα λίνιο νεόπλυτα φάρεα κοῦροι
 ἐσοσάμενοι τρεῖς, ὁξὺ φέρων ἄμφηχες ἕκαστος
 710 ἄορ, ἀναρπάζων ὄφιν ἀλόλον, ὃς κε μάλιστα
 (705) κνίσσης ἱμεύρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύησι·
 τοῦ δὲ διαμελεῖστί δαΐζειν ἐννέα μοίρας·
 τρεῖς μὲν ἐπὶ κλῆσιν πανδερχέος ἡελίοιο,
 τρεῖς δ' ἐτέρας γαίης ἐριβώλου λαοβοτείρης,

- 715 τρεῖς δὲ θεοπροπίης πολυῖδμονος ἀφεύστοιο·
 (710) τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένους αἱματοέσσας
 δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλάϊον Ἄφρυτωνης,
 ἥδὲ μέθυ Βρομίωιο καλεσσιχόρου καταχεύειν,
 ἐν δ' ἄλας ἀργεννοὺς βαλέειν θεράποντας ἐδωδῆς·
- 720 ἐν δὲ σφιν καὶ δριμὺν ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα
 (715) μῖξαι ῥυσοχίτωνα, μελαγχροίην, ἐρίτιμον·
 ἐν δὲ καὶ ὄσσα περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μίγντα
 ἕμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισιν.
 ὕφρα δ' ἐνὶ τρίποδος κρέα γαστέρι δάμνατ' ἐόντα,
- 725 τύφρα δὲ κικλήσκειν μακάρων ἄρρηκτον ἕκαστον
 (720) οὐνομα· τέρπονται γάρ, ἐπεὶ κέ τις ἐν τελετῆσι
 μυστικὸν ἀείδησιν ἐπώνυμον οὐραγιῶνων.
 ἀρῶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
 σευέμεναι τρίποδος καχομήχανον· ἐς δ' ἄρα τοὺς γε
- 730 πνεῦμα θυπέτες ἔνδον ἄγειν ἱεράς ἐπὶ μοίρας.
 (725) ὀππότε δ' ἐψομένοισιν ἐπὶ κρεάεσσιν ἵκηται,
 δαίνυσθαι τότε ἔπειτα κορέννυσθαι μεμαῶτας
 αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτει·
 καὶ σφιν ἐπισπεῖσαι λευκὸν γάλα καὶ μέθυ ἥδὲ
- 735 καὶ λίπ' ἐπήρατον ἥδὲ μελίσσης ἀνθιμον εἶδαρ,
 (730) καὶ στέψαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόροιο
 παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης· ἀμφὶ δὲ κόρσαις
 σφωϊτέραις πέπλους ἐλέειν οἰκόνδε κίοντας·
 μηδὲ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπονόσφι τράπησθε,
- 740 ἀλλ' αἰεὶ προτέρην ἐς ἀταρπιτὸν ὄσσε φέροντας
 (735) ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον, μηδὲ προτιμυθῆσασθαι,
 εἴ κέν τις ξύμβληται ὁδίτης, ἕστ' ἂν ἵκησθε
 ἐς δόμον· ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλάς ἀθανάτοισιν
 ἐξαῦτις ῥέζοντας ἀρώματα ποικίλα καίειν.
- 745 Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὄσα τ' ἔσσεται, ὄσσα τε κοῦφοι
 (740) ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι, ὄσσα τε θῆρες
 ὠμησται τετράπεζοι ἐνὶ σφισιν ὠρύνονται.

- Ἔνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ Βαχχικὰ νεβρίττω
 δῶρα λίθου Βρομίῃ κεχαρισμένα· τὸν περ ἔχοντες
 750 ἄνθρωποι θύοιτε καὶ ἀράων αἰτοῦσιν
 (745) Οὐρανίδαί. γυμνῷ δὲ ῥάχιν πόδα πευκεδανοῖο
 εἴ κέν τις θλίψας ὄφιος διὰ σάρκασ ἀκάνθη
 δηῶσῃ σφετέρως, ὀδυνήφατος ἔσσεται αὐτῷ
 νεβρίτης. ἔρδει δ' ἀλόχῳ πόσιν ἡμερόεντα.
- 755 Ἔνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνω
 (750) καρτερὰ φάρμακα σείω, βροτοσοσέε θέσκελε πέτρη,
 τῆς ὄνομα χροιή τε πέλει χλοεροῖο πράσοιο.
 Ἔνθεν καὶ σέο, δτε χαλάζιτε, πειρηθῆναι
 ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σευ μένος εὔρον ἄριστον.
- 760 ἄμφω γάρ, καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
 (755) καὶ μοι σκορπίῳθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
 Αἰητοῖδαο μάλα χρησμοῖς, Ποιάντιος ἦρωσ,
 ἐσπόμενον τάδε πάντα μ' ἀμήχανά φημι πιφάουσκιν.
 αὐτοκασιγνήτην κεχολώμενος Ἄργυρότοξος
- 765 Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκουόντεσσιν ἄπιστα
 (760) θεσπίζειν Τρώεσσιν ἐτήτυμά περ φρονέουσιν·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερόν ὄρκον,
 φευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι·
 καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα
- 770 ἡμετέροις, ἦρωσ ἐκατηβόλε, κείθεο μῦθοις.
 (765) Ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διωτρεφέος φίλος υἱὸς
 ἀτρέστου θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος·
 νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰοῦσι
 τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρήϊναν.

COMMENTARIUS CRITICUS.

Carmen inscribitur *Ὀρφείως περι λίθων* in edd. In A, ubi primi nonaginta versus desiderantur, inscriptio a librario ut videtur ficta est: *τοῦ αὐτοῦ ὀρφείως ἐπήχοι καὶ πρὸς ἔρκετα*, (non . . . καὶ προβέρετα quod Baumeister ex eo profert in Hymnorum Homericorum editione p. 97.) *Ὀρφείως ἀρίστου ποιητοῦ περι λίθων* B V. *Ὀρφείως ποιητοῦ τὸ περι λίθων* M.; deest inscr. in P. *Ὀρφείως τοῦ ποιητοῦ περι λίθων* Pal. Tzetzes ubique *Ὀρφείως Λιθικά* laudat, et certe vox *Λιθικά* maioris antiquitatis speciem prae se fert, quam *περι λίθων*; cfr. antiquiorum poetarum carmina, quae *Θηριακά*, *Ἀλεξιφάρμακα*, *Γεωργικά*, *Ὀφιακά*, inscribuntur. Dedi ergo *Λιθικά* omisso auctoris nomine, quod quale fuerit ignoramus. — Prooemii lemma *προοίμιον* primus introduxit Steph., om. Tyrwh. Herm.

1 ὦρον P. Moschi scholion: *ἦλθε κομιζων ὁ τῆς Μαίης υἱὸς Ἑρμῆς δῶρον τοῦ ἀλεξικάκου Διὸς, κελεύων μοι τοῦτο δοῦναι τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως ἔχωμεν (ᾧφειλε δὲ ἔχωσιν εἰπεῖν) βοήθειαν τοῖς ἐπιγινομένοις ἡμῖν χαλεποῖς ἀσφαλῆ. (με pro μοι V, βοήθει ἐν P, quod corr. Tyrwh.) — 2 νομιζων B — 3 Tzetzes ad Lycophr. 219 hoc schol. habet: *Μαίας δὲ καὶ Διὸς Ἑρμῆς, ὡς Ὀρφείως φησιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν Λιθιακῶν* (sic duo codd., duo alii rectius *Λιθικῶν*) *Δῶρον ἀλεξικάκιο Διὸς θνητοῖσιν δπάσαι κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομιζων Ἰῆος ὅπως ἀνέχωμεν διζῦος ἀτρεχὲς ἄλλαρ*. Sic hi versus editi sunt a Bachmanno, in cuius editione vide recentiorum codicum discrepantiam. Ego ut antiquissimorum codicum (Parisini 2723 et Ambrosiani 222) lectiones proferre possim, viri doctissimi, E. Scheer, benevolentia factum est. Habet ergo v. 1 *δπάσαι* cod. Par. v. 2 *Μαίας* codd. v. 3 *Ἐπερ* pro *ὅπως* Par., *μιν ἔχομεν διζῦος ἄλλαρ ἀνῆς* codd., et *μιν ἔχομεν* (vel *ἔχωμεν, ἔχομεν*) *διζ. ἄλλ. ἀνῆς* ex suis quoque codicibus protulerat Bachm. In illo *διζῦος ἄλλαρ ἀνῆς* fortasse ὁ ἄ. ἀνιγρῆς latet. *ἀν ἔχομεν* B Pal., P a prima manu ex *ἀνέχομεν*, et Herm. ex conii., *ἀνέχομεν* V et edd. ante Herm. *ἔχομεν* legit Tzetzes; *ἀνέχομεν* M, unde *ἀν ἔχομεν* recepi. Cfr. Herm. Orph. p. 812: »Coniunctivus post praeterita frequenter occurrit apud huius aetatis poetas. Lithicorum scriptor v. 3. 645 [vulg.] 646 [vulg.]« Sed ex omnibus his locis coniunctivus a Stephano demum invecus meliorum codicum ope expulsus est. — 4 *δέχνησθε* B P Pal. V. aif. *δέχγυσθε* [M.] Steph. et rell. edd. *βροϊτοῖ* B. — 5 *κραδίη* P aif., corr. Steph. *ἀθανάτοισι* codd. *ἀθανάτοισιν* edd. — 6 v. 6 citatur in exc. Vatt. *νηπιτύοισι* B P V et edd. ante Herm. *νηπιτίοισι* Pal. *νηπυτίοισι* exc. Vatt. M. Pal. et Herm. ex Tyrwhitti emendatione quam fecerat iam Perdr. *θέμιν* P in textu,*

θέμιν V., θέμις P in marg. a pr. m. et rell. — 7 ἀγαλλόμενος codd. et edd ante Tyrwh., qui ἀγαλλομένους proposuit «quod scilicet non ad Apollinem, sed ad Aesculapium et Herculem coniunctivus referatur». Idem Herm. postea in Tzetzae exegesi Iliadis manuscripta invenit, ubi (p. 22. 23 ed. Herm.) vv. 7—12 citantur. — 8 υἱὸς λητ. Tzetzes l. l. ἀκείμβροτου (sic) B. ἀκείμβροτον Tzetzes l. l. — 9 ἤξεν Tzetzes l. l. scribarum, puto, errore. ἴξεν B. — 10 λαοσόον Pal. Nescio an hunc versum respexerit Jo. Tzetzes in Iliadis Ἀλληγορία p. 150 v. 177 qq. (ap. Matrangam, Anecd. Graeca. Romae. 1850):

Ὀδὸν Ἑρακλῆς γὰρ ὁ στερρὸς ἐξέφυγε τὴν μοῖραν, ἴσος περ Διὶ τῶν
 ἄνακτι δῆρ' ἔχει πεφιλμένος, | Ἥ δαστρολόγῳ τῶν Διὶ ἐκείνῳ στερηφόρῳ |
 Οὐ καὶ Ὀρφεὺς ποῦ μέμνηται εἴτε καὶ τῶν Ἑλλήων. | Ἔργα κλεινὰ γὰρ
 καὶ λαμπρὰ ζῶν Ἑρακλεῖς ἐτέλει. | Ἥ τῶν Διὶ καὶ Οὐρανῶ φίλον τὸν ἄν-
 δρα λέγει. | Ἄριστος δαστρολόγος γὰρ ὁ Ἑρακλῆς δῆρ' ἔχεν. | Ὡς καὶ Ὀρ-
 φεὺς τοῖς λιθινοῖς βοᾷ διαπρωσίως, | Ὄβτω Διὶ τὸν Ἑρακλῆν νόει μοι
 πεφιλμένον. | Τῇ εἰμαρμένῃ δὲ αὐτὸν μὴ εἴπῃς πεφουλμένον (sic). —

11 ἄλλτο P, sed ἄλλτο in marg. adscriptis m. pr. — ταναάν codd. et edd. ante Herm. qui ταναάν Κρονίδης scripsit, postea vero in Addendis p. XXII, quod in Tzetza l. l. invenit, ταναήν probavit. χεῖρα Tzetzes l. l. quo codicis errore deceptus Iovem quemdam magum esse Κρονίδην poetae falso putavit Tzetzes l. l. p. 22: αὐτὸς δὲ ὁ Ὀρφεὺς τὸν Ἑρακλέα ἐπὶ τῇ μαγικῇ ὑπεραίρων, οὐ μόνον αὐτοῦ παλαιότερον ἀλλὰ καὶ τοῦ τοῦ Κρόνου υἱοῦ Διὸς τοῦ μάγου σχεδὸν πρότερον ἀποδείκνυσιν. — 13 'κείνους B et P, qui tamen in marg. κεί habet a pr. m. — 14 χαίροντας codd. χαίροντες Ruhnk. in Bibl. Crit. part. VIII p. 90. et Tzetzes Exeg. II. pag. 31, ubi laudat vv. 13. 14. — 14 δ'x' B. — 15 δὲ ἐν B. — 17 ὅς δὲ κεν et πεγνυμένον B. ἀνώγει M. ἀνώγει B P V Pal. aif. Steph. et edd. ante Herm. qui ἀνώγῃ scripsit, recte, licet obloquente Wielio, qui p. 14. 15 provocans ad Koechlyi praefationes in Manethonem et Quintum hosce nostri locos ab Hermanno perperam ad antiquiorum epicorum normam redactos esse affirmat: v. 17 vulg. ἀνώγει. 268 βέζοι. 308. πελάσοι. 314. παλύνοι. 318. φυλάσοι. 396. εἴπερ ἔρχεται. 420. εἰ ἀντίωσιν. 472. εἴ κε βάλεις. 617. εἴ κέ μιν εἴροις. 711. ὅς κε δινεύεσκε. 753. εἴ κέν τις δηώσοι. 52. αἴ κεν ποτιχρήμιτοιο. 84—85. ὅς κεν πειρῶτο μενοινήσει τε χάμοι τε, ὅς τε διδάσκηται καὶ ὅς εἰδόμενος ἐξερεῖνοι. Sed cum tres loci (52. 318. 711.) ex libris corrigi debeant, v. 17 ἀνώγῃ etiam a Tzetza (Chil. II 858, XII 608) lectum sit, coniunctivus post αἴ κε in vv. 43. 204. etiam metro firmetur, v. 314 παλύνοι infirma auctoritate nitatur, v. 308 πελάσοι et v. 753 δηώσοι ne recentissimorum quidem epicorum consuetudine excusentur, satius duxi Hermanno obsecutus reliquos locos corrigere praeter εἴ περ ἔρχεται v. 396, et εἰ ἀντίωσιν v. 428, de quibus suo loco dicitur. Neque credo poetam in uno eodemque versu nulla omnino necessitate co-

actum *μενοιήσει* *πειρωτο κάμοι*, tum *ἐξερείνοι* et *διδάσχηται* promiscue sine ullo discrimine dixisse. — 18 *ἐπελθέμεν* codd. et edd. ante Herm. vv. 17—21 a Tzetzta citantur Chil. XII 606—613: *περί τοῦ δν Ἑρμῆς ἐν πολυηράτοις ἄντροις κατέθετο*:

Ἐν λιθικοῖς διδάγμασιν οὕτως Ὀρφεύς που λέγει,
Ἰμῶν σοφίαν, λόγους τε καὶ τὸ προσέχειν βίβλους·
Ὅν δέ κεν ἀνθρώπων διζύν.

Τὰς βίβλους ἄντρον τοῦ Ἑρμοῦ κατονομάζων οὕτω.

Ubi *ἐσελθέμεν* pro *ἐπελθ.* legi iam a Steph. animadversum est; quod Herm. demum recepit. — *ἔρμειαν* B. *ἐρμείαν* Pal. V. — 20 *νομίζων* B. — 22 cfr. Jo. Tzetzam in scholiis ad Allegoriam Iliadis, p. 607 ed. Matr. (p. 379 ed. Cramer.) (ad Il I v. 65) *ἀποτροπιασμοῖς καὶ ἐπωδαῖς ἡδύναντο οἱ μάγοι καὶ λοιμικὰ καὶ ἕτερα μετατρέπειν νοσήματα, ὡς Ὀρφεύς γράφων παραδεικνύει. — οὐδέων νούσος* B. *ἄκις* B M V et edd. ante Herm. *ἄκις* rell. codd. et Herm. *ἀκίχης* (sic) conl. Perdr. — 23 *πόθ'* B. *ὀποτρέσας* M. — 24 *προλειπὼν ἐρήγηθε ἀνίχην* B. — 25 *οὐ δέ οἱ* Herm. errore. — 28 *ἄντικρυς* codd. et edd. ante Herm. — *ἸΚομίσας* non habet casum rei, quam adferat adversarius. *Κονίσας* legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28 *χονισσαμένῳ* positum este. Gesn. sed recte vidit Tyrwh. *χάλικα γυῖα καὶ ἀγναμπτον σθένος* esse illum casum rei, a Gesnero tam aegre desideratum. *ἐριδαίνει* suprascripto *οι* V. — 29 *ναὶ μὴν* legendum putavit Steph.; male, iudice Tyrwh. *ναὶ μὴν καὶ* ab epicis poetis sane valde frequenter usurpatum esse docent exempla a Lehrsius collecta in Quaest. Epp. p. 322. 323. *θήρεσιν* ante corr. P. *ὄρεσκάωσι* notavi ex P V. — 30 *λαοῖσι* P. — 31 *βασιλέεσσι* codd. et edd. ante Steph. *διωτρεφέεσσιν* B ante corr. — 32 *τίθεται* ante *τίεσθαι* erat in P ante corr. — 34 *παλάμησιν* tacite Herm. *παλάμησι* codd. (*παλάμοισι* Pal.) et rell. edd. — 35 *χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰέν* codd. et edd. ante Herm. et Dinner. Epith. p. 413. 453. *λέχος αἰέν ἐπὶ χρύσειον* scripsit Herm. ne brevis vocalis ante simplicem consonam producat. Probavit Hermanni rationem Wiel p. 8 *»quum in toto carmine quatuor tantum loci reperiantur, ubi poeta eam admisisse videri possit: v. 7 ἀγαλλόμενος ἐπὶ δώρῳ. v. 11 ταναὸν ὑπὲρ αἰθέρα. v. 35 ἐπὶ λέχος. v. 618 ἦ μιν ἐπιπάσσειν; quae omnia ab Hermanno leniter correctae sunt.* Fugit virum doctissimum v. 707 vulgata lectio *χηραμόθεν δρύωνται*, ab Herm. correctae et v. 184 *παλαγενέες ἱερὸν πῦρ*, v. 600 *εὐλάς τῆ χάμπας τε* et v. 22 *ἐνὶ μεγάροισι*. Reduxi igitur vulgatam lectionem. — 36 *ἄληκτον* Pal. — *μάλ'* *ἐφιεμένη* vel *ἐπιμαιωμένη* pro *ἐπιεμένη* conl. Wiel p. 9, nam *»forma ἐπιεμένη* prorsus singularis est in epico carmine et vix credibile poetam ceteroquin satis elegantem in hoc vocabulo satis usitato quidquam novasse. Neque defenditur ingrata forma Homericō illo *ἐπίστῳρ* aut similibus quibusdam et ipsis singularibus. — 39 *βησσετ'* B; *ἐπὶ πόα τραφερῆν ἄκυμ.* B Pal. *ἐπὶ ποα τραφερῆν ἄκ.* V, *ἐπὶ ποα φερῆν τρ. ἄκ.* P,

ἐπὶ m. pr. ex corr. et in marg. add m. pr. *τραφερῆν* (Tyrwh. ex P »πόα φερῆν a prima manu« profert.) πόα (ποα) om. in M et in edd. omnibus. χθόν' post *τραφερῆν* inseruit Dorvillius ad Chariton. p. 206 improbatus a Tyrwh., nam »quid mirum si aliquis per terram incedat siccis pedibus. Malim ἐπὶ *τραφερῆν* ἄλ'. Per mare solidum, seu vice terrae fungens«. Dorvilli lectionem probavit iam ante Seidenadelium Ruhnke. in Bibl. Crit. P. VIII p. 90 »sensus enim hic est: e mari salvus in terram redibit. Infra vs. 578 *καὶ πολὺν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαιε*. Herm. Tyrwhitti emendationem, quam etiam Musgr fecerat, recepit, »nam et ἄλ' ob similitudinem sequentium litterarum facilius quam χθόν', interire potuit, et βαίνειν ἐπὶ aliud est, quam ἐπιβαίνειν. Tum vero quod potissimum est, incredibilia hic et miraculosa memorantur, quod pulcre sensit Tyrwh. Atqui salvum aliquem e tempestate evadere non incredibile, nedum miraculosum est; illud, ut siccis per mare pedibus transeat, quam maxime indiget miraculo«. Omnia denique movit Wiel, qui etiam de codicum scriptura haud accurate edoctus, haec contra Herm. protulit: »Sed incommoda videtur compositio vocabulorum *τραφερῆν ἄλ'*, neque etiam placet repetita maris notio; praeterea quod cod. Par. a prima manu scriptum habet πόα φερῆν, facit ut ne *τραφερῆν* quidem genuinum esse videatur. [etiam in v. 653 πόα φερῆν est in P pro *τραφερῆν*, neque quisquam aliud quid huic errori subesse putavit!] Equidem verum sic scriptum fuisse suspicor βήσεται' ἐπιπρὸ πέρην διὰ κῆμ' αὐτοῖσι πόδεσσιν«. ubi et ἐπιπρὸ et αὐτοῖσι languet et πέρην absolute positum epicorum usui convenire non videtur. Ego Dorvillii emendationem recepi; omnia enim quae in hoc prooemio miraculosa promittuntur, postea in carmine recurrunt, at nihil amplius legimus de lapide, qui siccis pedibus per mare ingredi faciat. Praeterea locus a Ruhnkenio laudatus mirum in modum convenit cum nostro loco (πόντιο κυκωμένου et Νηρῆα κυκώμενον) eumque respexisse poetam vel ex eo certum est, quod utroque loco latronum commemoratio occurrit. (v. 40. 41 τὸν καὶ ληϊστῆρες ἀνάριστοι ὄλον ἐόντα φεύξονται et v. 583 καὶ λόγον ἀνδροφόνων φεύγειν ἄπο ληϊστήρων). Neque verum est quod Herm. contendit βαίνειν ἐπὶ accedendi significationem nusquam habuisse et incredibilia ac miraculosarum rerum commemorationem hic requiri. Num miraculosius est, quod »καὶ θυῶες δῖοιμοι πατέρ' εἶναι τίσουσιν, καὶ οἶκον ἐοῦ στέρφουσιν ἀνακτος« quam salvum aliquem e tempestate in terram evadere? — 39 πόδεσσιν tacite Herm. — 40 ληϊστῆρ ἐς B. — 41 οἰόμενοι B. — 42 τίσουσι codd. et edd. ante Herm. qui tacite correxit. — ἐοῦ B P aif. ἐοῦ rell. codd. (ἐοῦ et ἐοῦ iunctim V) et Steph. tacite, ut solebat. — 43 αἶψα θέλγαι B P Pal. V, αἶψα θέλγαι Steph. et rell. ante Herm. qui αἶψα ἐθέλγαι scripsit. Idem M habet. αἶψα θέλγαι etiam apud Tzetzam editur Chil. II 860, ubi περὶ Εὐρυδίκης inter caetera haec leguntur:

Ἵτι δ' Ὀρφεὺς ἠδύνατο τοιαῦτα θεραπεύειν | Αὐτὸς φησιν ἐν Λιθι-
κοῖς οὖτω τὰ ἔπη γράφων· Ὅν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγη |
(Ἴνα τὰ πλείστα παρεικῶς εἶπω τὰ τελευταῖα) | Ἰδμεναι αἶε θέλγῃσι etc.
. . . ἰὼν σβέσαι ἐρπυστήρων. | Οὕτως Ὀρφεὺς ἠπίστατο σύμψασαν θερα-
πείαν.

43 ὄσα τε B. — 44 σφετέρῃσι μετὰ φρεσὶν M solus. σφετέρῃσι
etiam aif. μαχανόωνται aif. — 45 μετὰ φρεσὶν codd. et edd. ante Tyrwh.
qui μετὰ σφίσι (sic) iam Stephano probatum ex Tzetzta primus recepit
collato v. 741 [vulg.] Ego μετὰ σφισιν scripsi. — ἡεροφοῖται B. — 46
ἄφρα στὸν B. λαχίζοντες Pal. — 48 ροιζῶντες καὶ χαμαὶ codd. aif.
Steph.; ροιζόν τε στήσαι χαμαὶ a Tzetzta l. l. servatum probavit iam Steph.
in notis, recepit Eschenb. tacite, et diserte Gesn. ex Tzetzta, Stephano
non nominato. — 49 ὀφέων B V. In Pal. vv. 48 et 49 in hunc modum
contracti sunt: ροιζῶντες ἦδ' ὄφρων ἰὼν σβ. ἐρκ. — ἐρπυστ. B. ἐρπυστή-
ρων Tzetztes in Exeg., non in Chil. De vv. 48—53 haec dicit Herm. in
Addend. p. XXII: »48—53 affert idem [Tzetztes in Iliadis exegesi] fol. 22b,
in quibus v. 48 habet ροιζόν τε στήσαι χαμαὶ et v. 49 ἰὼν [ἰὼν legebatur
in antiquioribus Chiliadum edd.] et v. 50 φῶτα χόλω πίπτοντα σελήνης
et v. 52 τεθνηῶτος ἧ κεν ἐρεμνοῦ ἐξ αἰδος προμολοῦσα ποτιχρίμπηται
ἐκάστω: ex quibus lectionibus certe ποτιχρίμπηται genuinum puto. Caeterum
in Tzetztae exegeseos editione p. 92. 93. ροιζὼν τὲ, ἦδ' ὄφ. ἐρ-
πυστήρων, χόλω, τεθνηῶτος et ἐκάστω ex codice editum est ab Her-
manno. χόλω πίπτοντα σελήνης vero a poeta scriptum fuisse ex v. 469.
470 et ex v. 483—484 vulg. patet, quem locum respexit poeta. — 52
καὶ τὰ θαυμόνια δῶκεν εἴ τιτι πλησιάζειεν· ταῦτα δὲ ψυχὰς τῶν ἀποθα-
νόντων εἶπεν, est Moschi scholion, ubi καὶτὰ pro καὶ τὰ male Tyrwhitti
ed. — ἧ κεν et τεθνηῶτος item ex antiquiore fonte pro codicum et editionum
αἶ κεν et τεθνεώτος recepi; pro ἐκάστω Herm. ἐκάστην scripsit, quod
languidum esse ratus Wiel p. 34 ex schol. cod. Paris. ἀλάστωρ propo-
suit »quod cum δαίμων saepissime coniunctum atque etiam feminini ge-
neris substantivis appositum invenitur. Quo nomine quum daemones
plani significentur, id ipsum hoc loco desiderari vides; ἀλάστωρ ergo
vertendo expressit Seidenadel. Ego ἐκάστω retinui, quod hoc loco non
magis ineptum est, quam πάντας v. 475. Praeterea Hermanni ἐκάστην
nimis longe a ψυχῆν remotum est, Wielii ἀλάστωρ autem nullo certo
fundamento nititur. A Moscho enim (cuius sunt scholia illa Parisina)
lectionem vel Tzetztae aetate antiquiorem in scholio exprimi non potuisse
omnes mihi credent. Caeterum moneo ποτιχρίμπηται ἀλάστωρ, non
ποτιχρίμπητοιο ἀλάστωρ Wielio scribendum fuisse; noster enim brevem
vocalem ante vocalem semper elisit, nisi brevis in ποτὶ (ποτὶ ὄσος v. 667)
vel in περὶ (περὶ Ἐλκεῖ v. 623) sit, aut sequentem vocalem digamma an-
tiquitus praecesserit (v. 205 μινύθοντα ἰδοῖαι, v. 391 ὑποτρομέοντι ἕοικας,
v. 403 ἐρέω τὰ ἕκαστα). — 53 αἰδος Pal. — 54 ἄλλαι τ' ἀπειρέσιοι codd.

et edd. ante Steph., et sane particula aegre desideratur. — 55 δῶπναι B. — 56 πρήσσοσαι ῥίμφα ἕκαστα coni. Hilberg in libello »Das Gesetz der trochaeischen Wortformen etc.« inscripto p. 24, sed cfr. ad v. 635. — 57 ὄστ' ἀφίχεται B. ὄστ' ἀφίχεται rell. et edd. ante Herm. qui ὄς x' scripsit pro ὄστ' »quod hic locum non habet« et ἐφίχεται recepit ex Tyrwhitti emendatione, ut sensus sit »Horum semideus et beatus, qui compos fiet«. cfr. Herm. in Addend. p. XXII: »v. 57 Tzetzes ibidem [in Iliad. Exeg.] affert fol. 9b. in quo versu habet, ut Tyrwh. emendavit ὄστ' ἐφίχεται: et addit: τουτέστιν ἐν καταλήψει γένεται, ὡν Ἐρμῆς ἐδίδαξε«. In Tzetzae autem editione p. 31, 23 ὄστ' ἐφίχεται idem Hermann ex codice protulit. — 59 ὤρινε Pal. MV. ὤρινη B. — 60 ἀιδῆς Herm., nam »quis est ille ἀιδῆς? Non dubium puto quin poeta ἀιδῆς scripserit«. στήθεσφι B. γηρήσασθαι codd. praeter M, ut videtur, et edd. ante Steph. — 61 sequentes versus respexit Tzetzes in Exeg. II. p. 112 Herm.: τὴν δὲ μαγικὴν τὸ κυριώτατον καὶ πρῶτον μέρος ἢ μᾶλλον γένος οὖσαν τῆς μαντικῆς Ὀρφεὺς ἀποδύρεται ὡς ἀρίστην μὲν οὖσαν τεχνῶν ἀπασῶν, ἀπολωλυτῶν δὲ καχίας ἀνθρώπων ἀσώφων καὶ φθονερῶν. — ἀλλ' .. χ... . σαοφροσύνης ἀλεγίζειν ἕμερος citatur in exc. Vatt. — πάγχι codd. (ἀλλ' οὐ τάγχι B) et edd. ante Steph. — 62 αἶψα δὲ πρέσβαν δαημοσύνην ἀτίουσι codd. nisi quod αἶψα B, δαημοσύνην M; idem, nisi quod πρέσβον pro πρέσβαν, habent edd. ante Herm. πρεσβυδαημοσύνην dubitanter coni. Steph., αἶψα πρέσβον δὲ δαημοσύνην ἀτίουσι more suo Gesn., πρέσβυ δαημοσύνης Musgr., πρέσβαν Ἀθηναίην Tyrwh. Toupius in Em. in Hes. III. p. 561 satis temerarie »πρέσβον ἀημοσύνην, quod ex ἀήμων derivat. Scilicet ut δαίμων et δαήμων, ita αἴμων et ἀήμων, αἰμοσύνη, ἡμοσύνη, ἀημοσύνη Graecos dixisset«. (Herm.) Hermannō »in verbis πρέσβον δαημοσύνην leve vitium, gravior corruptela in praecedentibus αἶψα δὲ esse videtur. Nam quid sibi vult istud αἶψα?« Scripsit ergo ἀλλὰ σε πρέσβα δαημοσύνη ἀτίουσι. — ἄντα δὲ πρέσβα δαημοσύνη σ' ἀτίουσι coni. Jacobs in Anth. Gr. XIII. p. 6. Attamen αἶψα δὲ satis tuitus est Lehrs in Quaestt. Epp. p. 252 Hesiodi versibus, quos noster imitatus est O. et D. vv. 184. 185: οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσειται ὡς τὸ πάρος περ· αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆς. Alius Operum et Dierum locus a nostro expressus v. 826 esse videtur: τῶν εὐδαιμῶν τε καὶ ὄλβιος etc. quocum conferas Lith. 57 τῶν ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος etc. Lehrs αἶψα δὲ, πρέσβα δαημοσύνη, σ' ἀτίουσι proposuit, sed in hoc quoque inventum cadit quod Wiel contra Hermannianum protulit p. 34: »in quo primum non intelligitur quid causae fuerit, ut poeta, quam in priore versu σαοφροσύνην vocavit, eandem statim post δαημοσύνην compellere maluerit, quum sententia potius verbum superiori σαοφροσύνην oppositum postulare videatur«. Wiel ipse, quem secutus est Seidenadel, αἶψα δὲ πρέσβαν ἀημοσύνη ἀτίουσι scripsit: »πρέσβαν est in libro Parisino; δαημοσύνη et ἀημοσύνη litterarum discrimine paene nullo inter se di-

versa sunt, eundem in iisdem vocabulis errorem commissum fuisse videmus in Apoll. Rhod. II 1260. Hac emendatione recepta iam non obscurum est quid sibi velit illud *αλφα*. Nimirum queritur poeta, quod homines inconstantes in bonarum artium studio propter animi levitatem (*ἀλημοσύνη*) post brevem conatum a proposito aberrent et ad deteriora recidunt et ita veram virtutem debito quasi honore destituunt. Sic demum intelligitur, cur poeta in superiore versu *οὐ πάγχυ* scripserit, non *πάγχυ οὐ*, cuius sententia in proximis versibus copiosius exponitur. Haec posteriora nimis levia sunt, (*οὐ πάγχυ* idem ac valde significare notissimum est) neque quisquam sensum a Wielio ex sua coniectura erutum in ea inveniet. Praeterea *πρέσβαν* forma non videtur extare, *ἀλημοσύνη* autem nude positum, non addito *νόοιο* vel simili vocabulo, pro animi levitate positum vehementer displicet. Scripsi ergo *αλφα δέ, πρέσβα, σ' ἀλιτροσύναις ἀτίουσι. ἀλιτροσύναις* eodem sensu legitur etiam in Orphei Argon. 1237, neque a tradita scriptura nimis longe recedere mihi videtur. *ἀλιτροσύναις* autem, non *ἀλιτροσύνη* etiam eam ob causam praetuli, ne hiatus in quinti pedis arsi a nostro poeta studiose vitatum (tres tantum eius hiatus exempla Wiel p. 9 attulit vv. 25. 47. 149) carmini inferam. »Laudat versum [61 et 62] ut hic est Stob. Ser. 4. p. 52, 12 [cui addiderat Conr. Gesner]; versum vero 63 Tzetzes in Exeg. II. p. 49. a. Gesn. — 63 citat hunc versum Tzetzes in Exeg. II. p. 65 Herm. — *δὴ ῥῶων αἰφ, δὲ ἤρ.* B. — 64 *μόχθων* B P Pal. (qui *δοσητήρα* ante corr.) V aif, *μόχθον* M et sic ex coni. Stephani vulgo. — 65 *μόχθων* B P Pal. V aif, *μόχθον* M et Steph. et rell. edd., idem coni. Toup. Em. in Suid. III p. 55. *βίον* B V. *πεφρύχασιν* B P Pal. V aif, *πεφρίχασιν* M Steph. — 66 codd. et edd. ante Herm. *σφι*, quod reduxi. *σφιν* Herm. tacite. — *ἄλβος ὀπηδεῖ* cum glossa *ἀκολουθεῖ* M solus. — 67 *θεοῖς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι* edd. ante Herm. qui *θεοῖς ἐποπιζέμεν αἰὲν ἔόντας* scripsit, offensus productione primae syllabae in *ὀπιζω* et adiuncto dativo; *ἀθανάτοισιν* autem ex interpretatione in textum venisse credidit. Wiel p. 35 *δαριζέω* proposuit »quod . . . ab iis qui Platonis philosophiam interpretati sunt . . . saepe positum legimus de familiari deorum consuetudine. Cfr. Procli Comment. Alcib. p. 5 *Ἀπόλλωνος δαριστήν*. Marini Vit. Procli p. 26. Egregie. Potuit etiam Homericum *Διὸς μεγάλου δαριστήν*, alia ad coniecturam firmandam adhibere. Sed *δαριζέμεν* non *δαριζέω* scripsi; *δαριζέμεν* habet M, P infra, Pal. V. *ὀθριζέμεν* B et Escor., in P m. 2. (?) π supra a scripsit; voluitne *ὀπιζέμεν*? — *ἀθανάτοισι* P et edd. praeter Herm. *ἀθανάτοισιν* rell. codd. — 68 vv. 68 *ἐκ δ' ὄγε*. — 71 *ἔργον* citat Tzetzes in Exeg. II. p. 91 Herm. — *ἀνδρῶν* scripsit Herm. ex Ruhnkenii coniectura in Bibl. Crit. VIII p. 91 facta et loco Pseudo-Phocylidis *ἀρρῶς καὶ πόλιας σοφῆ καὶ νῆα κυβερνᾷ* (v. 124) firmata. Idem *ἀγρῶν* in Tzetzae exegesi invenit Herm. ubi fol. 6b in scholiis vv. 68—74 citantur. — *ἤλασαν* B aif. v. — 70 *ἄλετο* — *ἔργον* citat Tzetzes in Exeg. II. p. 31

Herm. v. 70 addidit Conr. Gesner Stobaeo suo Serm. IV. — vv. 70—74 apud Tzetzam sic scripti leguntur: ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν ἔργον· ἀργαλέος δὲ καὶ ἀπεχθῆς αὐτίκα πᾶσιν, ᾧ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγιοι καὶ ῥό μὲν ἐν κοινή . . . ἐπ' ἄορι κρατὸς ἀμερθεῖς λευγαλέω θανάτω διδὸς φῶς ἔκτετ . . . In aif Steph. vero sic: ὤλ. δὲ πρ. πεπονημένος ἡμ. ἔργον δ' ἀργαλέος χ. ἀπ. αὐτ. πᾶσιν δῶκεν ἐπ. λ. τεύξουσι μ. καὶ ῥ' ὃ μὲν (ὃ μὲν α, ὃ μὲν ιf) κοινίαισιν ὕπ' ἄορι κρατὸς ἀπενθῆς etc. ubi nihil mutarunt edd. ante Tyrwh. nisi quod v. 72 καὶ κεν ὃ μὲν χ. Stephani scripturam receperunt. Eschenb. vertit: »Periit vero qui olim cum semideis versatus est. Laborem vero difficilis et inimicus, statim omnibus dedit, cognomen vero homines dederunt ei Magi. Et ille quidem in certamine, ense fortis, nemine lugente eum, tristi morte divinus vir, occubuit, a qua versione Gesneriana eo potissimum recedit quod 'commendavit' pro 'dedit', 'dabunt' pro 'dederunt' et 'ense abscisso capite' pro 'ense fortis' in ea legitur. Praeterea adnotat Gesn.: »Locus difficilis. Loquitur in hoc prooemio sine dubio Orpheus: et tamen a 70—74 fatum illius et mors in tertia persona deploratur. Igitur aut inculcatos esse carmini hos quatuor versus praeter sententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipsum ab affectu abreptum, hic paullum personam Orphei deposuisse, sumsisse illam amici et discipuli: aut denique ne voluisse quidem serio pro Orphei carminibus haberi haec λεικά Onomacritum, vel si quis alius auctor est. . . Sed fere est, ut primam opinionem verisimiliorem putem. Nam ipsi versus, nisi misere et insanabiliter corrupti sunt, male conciliati et indigni reliquo carmine sunt, quod pluribus iam persequi non lubet. Uncis ergo hos quatuor versus circumdedit. Tyrwh. primus intellexit sensum horum versuum hunc esse: »Periit autem prioribus laboratum semideis opus; ille vero difficilis est et invisus statim omnibus, cuicumque cognomen Magi homines dederint«. Proposuit ergo eam scripturam, quam in textum recepi, nisi quod v. 72 τῷ κεν et τεύξουσι, et v. 73 καὶ κεν ὃ μὲν reliquit. τεύξωσι Herm. scripsit. Musgr. qui in v. 73 et ipse ἀμερθεῖς coni., locum sic constituit:

ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένος ἡμιθέοισιν· Ἐργου δ' ἀργαλέου καὶ ἀπεχθῆος εἰκόνα πᾶσιν | Δῶκεν, ἐπωνυμίην οἷς δὴ τεύξουσι μάγιοι.

Herm. recte Tyrwhitti coniecturam postea magnam partem ex Tzetzza firmatam secutus est. — v. 70 ὤλετο δὴ coni. Seidenadel p. 6 in versu 70 ea, quae in vv. 64—69 continentur, iterum magno cum pondere commemorari ratus. Ad v. 72 Τούτῳ δὲ οἱ λαοὶ τῶν ἰδιωτῶν ὄνομα μάγιοι ἀποδιδάσιν ὡς μάγον αὐτὸν ἀποτρεπόμενοι scholion Moschi (ὄνομα PV, ὀνόματα Tyrwh. tacite; ἀποδιδάσαι [P] Tyrwh.) — ᾧ κεν v. 72 ego recepi ex Tzetzza. v. 73 Seidenadel καὶ ῥ' ὡς ἐν proposuit, ad traditam (in Aldina) scripturam magis accedere cupiens, sed non attendit ad veram scripturam a Tzetzza servatam. v. 70 πεπονημένον est in B M P (P ante corr., πε-

πονημένος post corr.) Pal. πεπονημένος V; ἡθέοισιν M solus. v. 71 ἔργον δ' ἀργ. et πᾶσι, v. 72 δῶκεν et τεύξουσι. v. 73 ἀπενθήs codd. omnes, nisi quod ἔργον δὲ ἀργ. B. Praeterea v. 73 καὶ β' δ' μὲν κοινάισιν M, καὶ β' δ' μὲν κοινάισιν ὑπαόρι B, καὶ ρ' δ' μὲν κοινάισιν Pal. V, καὶ β' δ' μὲν κοινάισιν P. v. 74 φῶς B. — δ' ἔστι, πολλάκις τοὺς τοιοῦτους οἱ ἰδιῶται ὅπ' ἀγνοίας καὶ φθόνου ἀποκτείνουσιν scholion Moschi (ὁ ἔστι et — νουσι Tyrwh.) vv. 75—81 in Stobaeo Gesneriano extant Ser. IV p. 52, 17, vv. 82—86 autem Ser. III p. 38, 6. it. Ser. 29, p. 200, 17. — 75 οἱ δ' P Pal. V et edd. οἱ δ' B M., ἱέλοι B, ἔχειλοι M P V, θήρσαι Pal. οἱ δ' ἀδίδακτοι codd. (οἱ δ' ἀδίδαχθοι P, sed ἀδίδακτοι in marg.) et edd. ante Tyrwh. qui ἡδ' ἀδ. reposuit e Conradi Gesneri tacita emendatione, quam fecisse videtur etiam Eschenb. qui vertit signorantes atque inducti. C. Gesn. vv. 75—86 Stobaeo a se edito addidit. — 76 χήτει codd. et edd. ante Herm. — 77 θεσπεσίη B, P ante corr., Pal. V. φασίμβροτον codd. et edd. ante Herm. qui φασίμβρότου recepit ex Gesneri coniectura, quae »lenissima et optima« ei videbatur, collato praesertim altero ex locis a Gesnero laudatis v. 166 (alter est v. 129) ἀλλά σε μὲν χρεῖων Φασίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆs αἰὲν ἄγοι καχότητος. Qui locus hic non quadrat, v. 164 enim Theodamas loquitur ad poetam, quem Apollo Φασίμβροτος iam semel ex periculo liberaverat, v. 77 autem auctor ex magorum persona in eos invehitur, qui nolunt apud deos auxilium quaerere. Ubi si quem deum singillatim respexit poeta, eum Mercurium fuisse totum prooemium docet. Praeterea verissima est Tyrwhitti observatio: »Requiritur adiectivum quod cum καχότητος coniungatur, nec ullum, opinor, probabilius occurret, quam ὀλεσίμβρότου. Eadem vox usurpatur infra v. 444. Musgr. φυγέειν ὀλεσίμβροτον coniecit; Wakefieldius in Silv. Crit. vol. IV p. 221 φθισίμβρότου »lenius etiam quam Tyrwhittus« iudice Hermanno. Contra palaeographicae artis periti Tyrwhitti inventum lenius esse putabunt, idque recepi. — 78 θαυμάζοντο codd. et edd. ante Eschenb. qui tacite θαυμάζοντο edidit. ὅθεν μάλα θαυμάζοντο Wakef. l. l. θαυμάζοντο Tyrwh. Musgr. recepit Herm. — 79 ἴσας B. — vv. 79 ἀλλά — v. 81 extant in exc. Vatt. extritis aliquot litteris; nunc haec legi possunt: ἀλλά σφιν νεφέλη πρα . . . κελαινὴ ἀμφιπεριπλεχθεῖσα βαδιζέμεν ἀνθεμένοντα πολυστεφάνοιο μεγαίρει. — 80 ἀμφιπεριπλεθεῖσα codd. (ἀμφι περιπλ. B) et edd. Ex exc. Vatt. ἀμφιπεριπλεθεῖσα recepi; ἀμφιπεριπλεθεῖσα ex lexicis deleatur, licet Wakef. l. l. plura attulerit, quae verbum περιπλεθεῖσα illustrent. — 81 πολυστεφάνοιο recepi ex exc. Vatt. idemque Herm. invenit, annotans ἘἌρετῆs λειμῶνας dixit Joannes Gazaeus v. 90. Caeterum elegantius scripsisset noster πολυστεφάνοιο. Antiqui poetae non solent duo epitheta ornantia per copulam coniungere, languidum hoc esse rati etc. πολυστεφάνοιο τε codd. rell. et edd. omnes, etiam Dinner p. 450. — μαγαίρει aif. corr.

etiam Perdr. — 82 ἀλλ' ἐμέθεν ὑπισχνούμαι codd. et edd. ante Steph. qui ξμ' pro ἐμέθεν inexit. Hermannō »in vulgata lectione displicet verbum ὑπισχνούμαι, hac certe forma . . non usitatum epicis. Accedit quod ed. Ald. et cod. Paris ἐμέθεν ὑπισχνούμαι habent, satis certum melioris scripturae vestigium. Hanc igitur lectionem recepi, reposito στεύμαι. Favorinus στεύται, διαβεβαιούται, ὑπισχνεῖται. Dubitanter secutus sum Hermannum, licet huius verbi, ut etiam Wiel annotavit p. 33, alibi non nisi στεύται et στεύτο formae inveniantur. Hermanni emendatio etiam Lehrsius (Quaest. Epp. p. 330) non dubia visa est. Nihil valet quod praeterea Wiel p. 33 contra Herm. scripsit: »Accedit ut, si quod Hermannus iubet legeris, poeta gloriosius de se ipso loqui videatur, qui alias quae tradit ab Herme se accepisse modeste fateatur. Cfr. enim v. 29—32 καί μιν . . . λέοντα δεινὸν καὶ λαοῖσιν εὐχότα δαίμονι τεύξω etc. Wiel ipse ἀλλ' ξμ' ἔθεν στεύται scripsit, quod »ad Mercurium referendum, cuius mentio in versu abhinc quinto facta est οὐθ' ὑπ' ἀρωγῆν θεοσεσῆν φυγέτην Φαεσιμβρότου ἐκ κακότητος. Huius enim nomine iussuque se hominibus dona ferre poeta ipsis primis huius carminis verbis pronuntiatur. Certissimum autem emendationis suae adminiculum existere putat Wiel »e versu subsequente 84 φῶτα δὲ δίζηται ταλαχάρδιον, ὅς κεν ἐκάστου, ubi tertia persona, quae veram superiora emendandi viam monstrare poterat, quum a criticis non intelligeretur, perperam mutata est in δίζημαι. Sed primo Φαεσιμβρότου etiamsi in textu relictum esset (v. 77), longius remotum esset, quam ut in v. 82 quasi primaria enuntiationis pars subintellegi posset, deinde autem quod gravissimum est, Φαεσιμβροτος poetae nostro semper (v. 129 et 166) Sol, nusquam Mercurius est, et ὑπισχνούμαι glossa (v. 82) non στεύται, sed verbum primae personae singularis ex textu expulsum esse innuit. Cadit ergo Wielii ratiocinatio etiam de v. 84. — χειμηλία ἀπειθομένοισιν B; πευθόμενοι M P V et edd. ante Herm. qui tacite corr. — 83 ἀφνειοῖο codd. et edd. ante Steph. — 84 δείζεται B M, P in textu, Pal. V, δίζηται P in marg. et edd. ante Herm. qui δίζημαι edidit, contradicente Wielio, de quo v. ad v. 82. — 84 μενοινήσει τε χάμοι τε codd. et edd. ante Herm. qui Gesneri coniecturam μενοινήσαι τε χ. τε recepit. Steph. μενοινήσειε χάμοι τε coniecerat. Mirum est Wielium p. 15 in indicativo futuri sic inter duos optativos posito non offendisse atque etiam in versu sequente ἐξερεῖνοι retinuisse. — 86 ὅς κε διδ. M. οἰδότης B. ἐξερεῖνοι codd. et edd. ante Herm. vv. 87—90 extant in exc. Vatt. exesis litteris hisce: 87 οἰσι καὶ ἔργοις, 89 ντες ἀν' αἰθέρα. — 87 χαμάτοι Pal. — 88 ἐδρώπα B P Pal. V. a f. — δώμεν B. αὐτόν recepi ex exc. Vatt. αὐτοί rell. codd. et edd. ἀναπνύοντες codd. et edd. ante Steph. qui Porti coniecturam, ἀνὰ πονοῦντες recepit secutus a rell. editoribus, praeter Herm. qui ἀναπνύοντες glossema esse verbi ἀσθμαίνοντες recte vidit. Et ἀσθμαιο . . adhuc extat in exc. Vatt. ἀσθμαίνοντες veluti glossa supra ἀναπνύοντες

scriptum est in M. — ἀμπνεύοντες coniecit Salmasius, ἀντιπνεύοντες Grotius ad Stobaei Serm. 29, cui vv. 84—90 addiderat C. Gesner. — 90 ἡέλιον B, ἡέλιον male excusum est apud Herm. — ἐφ' ἄρματι codd. exc. Vatt. et edd. ante Herm.; Tyrwh. ὅφ' ἄρματι maluit, quod et ipsum propter hiatus illicitum spreuit Herm. simul σὺν ἄρματι inferens. — ἄρουσι P M et edd. ante Herm. — Post hunc versum unius versus spatium vacuum est in M. ἡ ὑπόθεσις est in P Pal. V et edd. ante Tyrwh. ὑπόθεσις in B. Inscriptionem primus omisit Tyrwh. — 91 cum voce ἄλλον (sic) incipit codex A. vv. 90—93 citat Tzetzes in Exeg. Il. p. 23 Herm., ubi in v. 92 ὑπὲρ pro ἤπερ legitur. Moschi scholion ad hunc versum extat hoc: Τοιοῦτο καὶ τὸ Δημοσθένους ἐν Ὀλυμπιακοῖς προσόμιον. Ἄντι πολλῶν ἄν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς (ἡμᾶς P ante corr. V ante corr.) ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερόν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει, περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. Σύγχρισις γὰρ ἀγαθῆς βουλῆς καὶ χρημάτων κἀνταῦθα χἀκεῖ. vv. 91 et 92 Stobaeo (Serm. III p. 38, 12) addidit C. Gesner subiecto alio: Ἄλλὰ θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, quem ex Procli ad Musas hymno sumptum esse vidit Tyrwh. — 92 τέφομαι P ante corr. ἤπερ B aif. ἀπάντων B. — 93 totum hoc, si dis placet, prooemium in compendium redegit Tzetzes Chil. IV 279—287:

Περὶ κυνῶν Ὀρφέα σωσάντων. Ὀρφεὺς δὲ τῆς Μενίπης παῖς, πατὴρ δὲ τοῦ Οὐάγγρου | Ἐτι τελῶν μειράκιον, ὄρνις θηράσαι χρῆζων | Ἦλθεν ὡς πρὸς ἀκρωρίαν, οὐπὲρ ἦν δράκων μέγας. | Ὡς οὖν Ὀρφεὺς ἀφώρα μὲν πρὸς θήραν τῶν ὀρνίθων, | Ὁ δράκων ὄρμα κατ' αὐτοῦ, στείρας συγνάς ἐλίσσω. | Ἐθάδες τούτῳ κύνες δὲ δραμόντες βοῆ τούτου | Καὶ συμβαλόντες τῷ θηρὶ, ἀπέκτειναν ἐκεῖνον, | Τὸν δὲ Ὀρφέα ρύονται στοργῇ τῇ πρὸς ἐκεῖνον, | Ὡσπερ αὐτὸς ἐν Λεδικοῖς Ὀρφεύς που γράφει τοῦτο.

ἡελίω A, ἡελίω B, ἡελίοιο Pal. ἱερῶν ex ἱερῆίω Pal. — 94 ἄστου δ' ὄντι P aif, ἄστου δ' ὄντι P, ἄστου δ' ἐόντι ex ἄστου δ' ἰόντι B, ἄστου δ' ἰόντι rell. — 94 περὶ φρονιθίοιο δάμαντι cum lineola transversa nomen proprium designante supra δάμαντι posita B. — 95 ἐλών B. χειρὶ χεῖρα A. ὠδεπέεσσιν B. ἐπέεσσι edd. ante Herm. — 96 ἐπισπέρχουσιν A, quod recepi, cfr. Köchly prol. ad Qu. Sm. p. LXXXIX. ἐπισπέρχουσιν rell. (ἐπὶ σπέρχ. B.) — 97 ὦ ἑταῖρε codd. dett. et edd. quod per synizesim pronuntiantum esse putabat Wiel p. 9; dedi σοὶ ἑταῖρε ex A. — 98 δὲ σέ μοι A, δὲ σε μοι rell. codd. ut videtur, et edd. στείχοντα codd.

dett. aif, στείχοντι etiam P post corr. — 99 τῷ A. πρόφρον Pal. — 99 ὀπόνευσον codd. dett. et edd. ἐπίνευσον A, idemque coniecit G. Dindorf in Steph. Thes. ed. nova s. v.; ὀπόνευσον ex lexicis delendum. — 100 ἱεροτρεπέες aif, corr. etiam Perdr. — δ' om. codd. et edd. addidit Wiel p. 9, nam id »sermo epicus poscere videtur«. — 101 ἀγαθὸν B V. βίζουσι aif, corr. etiam Perdr. — 102 σφιν Pal. ἀνάγουσιν B. — 103 μακρὰν M.

ἀταρπητὸν Pal. ἀταρπιτόν V. εἰσοράας A V. γὰρ om. B. — 104 ἀτρῶν
 a, ἀτρῶν if. κίοντα B. ἀρήρειαν B. — 105 ἀνελθεῖν om. B V; in V post
 μούνος deletum est προφυγόντε. — 106 λεψηρῶ B. — 107 οἱ δ' B solus
 ut videtur, οἱ δ' rell. codd. et edd. εἴως A M V et edd. ante Herm. qui
 τεῖως scripsit, quod etiam Musgr. invenerat. εἴως B, εἴως P, εἴω Pal. Ego
 εἴως retinui, collato Hom. M 141 οἱ δ' ἤτοι εἴως μέν, Od. γ. 126 ἐνθ'
 ἤτοι εἴως μέν. Hermann tamen ad Hom. hymn. IV v. 225 πτεῖως quod
 cum Musgravio edidi, servandum videtur propter aetatem scriptoris, tam-
 quam pro εἴως dictum, vitandi hiatus caussa, ut apud Apollonium [II 132.
 IV 285]ε. Sed ne de hiatu sollicitus sis, cfr. v. 196 ἀζόμενοι ἐθέλωσι;
 v. 519 ἀτρογετῶ, ἦα; v. 530 οἱ τε κλάδοι, ὄσα; — 108 μίμνεσκειν
 codd. dett. et edd., recepi ex A μίμνασκειν, quam verbi formam bo-
 nam esse puto; saltem verbi μίμνω forma secundaria μιμνάω extat,
 imperfecta autem in — ασκον eorum tantum verborum reperitur, quo-
 rum etiam stirpes in — άζω exeuntes in usu fuerunt. — 108 ὀρεξά-
 μενος δὲ δοκεῖσαι B M P Pal. V; ὀρεξάμενος δὲ δοκεῖσθαι edd. ante
 Herm. ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας, quod coni. Portus apud Steph., proba-
 verat Tyrwh. et recepit Herm., extat in A. ὀρεξαμένου δὲ δέκεσθαι
 Bernardum coniecisse ad Nonnum II p. 177 adnotat Schneider apud
 Herm. — 109 χεῖρεσιν B P Pal. ἀλυσκάζων M Pal. V if. ἀλυσκάζων ex
 ἀλυσκένζων P. ἀλυσκάνζων a, corr. etiam Perdr. — 110 pro κέν iam
 ante me μέν maluit Tyrwh. Sed vide quae Herm. contra dixit: «Non
 placet μέν hoc loco. Recte se habet κέν. Nota vis huius particulae,
 qua factum aliquid semel iterumque esse indicatur. Nostri: ich fiel wohl.
 Confer ad Vigerum not. 286. p. 785. Vide v. 439. 440. 539. 594. Odys.
 XXIV 138ε. — vv. 111—114 om. A in lac. — 111 ἀψ a. αὐθις codd. et edd.
 ante Herm. — 112 χορυφῆν δὲ a if. ἦον B M Pal. V, εἶον a if, corr. Steph.
 de P non notavi. ἀρχην B. — 113 οἱ V et edd. ante Herm. ὀρῶντες P V
 a if, ὀρῶντες rell. (»excitantes» vertit Eschenb.) in M glossa: βλέποντες
 καὶ αἰσθανόμενοι. — ὀροῦντες Gesn.; ὀροντες »a verbo ὀρωσ Tyrwh. propo-
 suit, collato v. 379. ὀρσει νεογίλου παιδὸς αὐτήν, recepit Herm. Sed nul-
 lum est verbum ὀρω, neque ὀρσει l. l. a verbo ὀρνωμι divelli potest.
 ὀροντες potius activum ceteroquin inusitatum verbi ὀρομαι putandum erit,
 quod ὀρομαι et ipsum non nisi semel legitur Od. 14, 104. Sed ὀροντες
 scripsi de duobus perdicibus, cum infra v. 115 προῖδόντε de iisdem pro
 προῖδόντες ex A scribendum sit. Gesneri ὀροῦντες fortasse Homericō
 ὀρέοντο (pro ὀροντο) et verbo ὀρέομαι (in epigr. ap. Paus. 9, 38) de-
 fendi potest. — 114 θεώτερον B. — 115 προῖδόντε A, προῖδόντες rell.
 (προῖδίντες P ante corr.) — 116 πετάσοντα P Pal. V a if. πλείω codd. et
 edd. ante Herm. qui πλείην scripsit. πλεῖον coni. Schneider. — 117 ἐγ-
 χροφθείς A. ὀπενάντιον B. — 118 versus modulatione offensus μάλ' pro
 μοι scribendum esse dixit Gerhard in Quaest. Apoll. p. 138. — ἀδάληντο
 codd. et edd. ante Herm. qui λελέηντο edidit, nam »contrarium eius, quod

hic dici debet, vulgata lectio continet. Contradixit Wiel, approbante Seidenadelio, p. 35 comparans »similium genitivorum amplam analogiam, qua elucet ἀλλάγησθαι τινος brevi quodam dicendi genere 'circumerrare ad assequendum aliquid' significare posse [a vibus intenti errarunt vertit Eschenb.] Cuius usus exempla quamquam nunc non praesto sunt, quin extent tamen vix dubito. ἀλλάγησθαι τινος nihil aliud significare, quam procul abesse ab aliquo, vel carere aliquo, lexica docent. Hermanianum etiam Lehre probavit Quaest. Epp. p. 290. — 119 Ruhnck. (in Bibl. Crit. VIII p. 91) ablegans lectores ad Epist. Crit. II p. 189 etsi vulgatam lectionem non prorsus damnaverit, tamen πρίν περ ἀνασγήσαντος ἀπὸ χθονὸς ἀγχένα δεινήν ἐφρασάμην a poeta scriptum esse suspicatus est, ut sit imitatio Callimachi fragm. 438 ὅς δ' ὦστ' ἐξ ὀχέης δφης αἰόλος ἀγχέν' ἀνασγών. Barbarum hoc inventum iure miratus est Herm., in supplementis ad Buttmani grammaticam mentionem eius fecit Lehre. in Quaest. Epp. p. 329. — δεινήν B P Pal. V et edd. ante Herm. Schneideri coniecturam δεινόν, quod habent A M, recepit Herm. Perperam vulgatam scripturam defendit Wiel p. 35: »nam usitatissimum vocabulum errori minus obnoxium fuisse par est, quam rarius δειρήν; quod ut antiquitus scriptum fuisse censeam me movent hi loci, in quibus et ipsis de serpentibus simillime dicitur. Lith. v. 423 [vulg.] ὀρέγοντα πέλας περιμήχεα δειρήν. Orph. Arg. 1017 δολιχὴν δ' ἀμφ' ἀγχένη δειρήν ἔθηκε. Coniungendum autem est δειρήν cum ἐφρασάμην, ἀγχένα cum ἀναστήσαντος. Quae probavit Seidenadel. — 120 ἐφρασάμην A. τὲ A. φυλάξαι codd. dett. et vulgo. λαφύξαι A et Herm. ex Bernardi coniectura ad Synes. de Febrib. p. 78. Wiel p. 35 μέματ' ἀμφιελίξαι coniecit, »et sententia et exemplis» ut affirmat, »imprimis commendatum, quo simul molestiam quam et illud τε post ἤδη positum hic habet, et participiorum ἀναστήσαντος et μεμαῶτα casuum varietatem removeri vides. — 122 οὔτέ με A. — 123 οὔτέ με A. ὄισατο codd. et edd. ante Herm. qui ὄισατο edidit sine causa, propter ι breve, puto, in ὄισασθαι v. 568. 569., sed longum est ι in ὄιω v. 495, et διόμενον vv. 41. 537. Caeterum cfr. Rzachium, Grammatische Studien zu Apollonios Rhodios p. 569. ποσί Pal. — 124 κέκλ δεῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι καὶ πνοίην ἀνέμου adhuc legi potest in exc. Vatt. Scholion Moschi: »ὃ γὰρ φόβος (φοῖβος B) με ἠγάχαζε καὶ αἰετὸν καὶ πνοίην (πνοίην V), ἀνέμου γίνεσθαι, τοῦτ' ἐστὶ ταχύτατον. — εἶναι αἰετὸν B, P in ras., Pal. V εἶναι αἰετὸν a, εἶναι αἰετὸν if. αἰνόν coni. Perdr. αἰετὸν εἶναι [A M] Steph. rell. — 125 πνοίην P a if. πνοίην B. παρὰ δὲ ποσίν A, M ante corr., Pal. ante corr., παρὰ δὲ ποσσίν B, M post corr., P, Pal. post corr., V a if. corr. Steph. — 126 ἄκρον codd. dett. et edd. ἄκρου A; idem coni. Lud. Dindorf in Steph. Thes., cum ἐπιψαύω cum accusativo iunctum apud epicos rarissimum sit. — 126 ἐπεψάνεσεν Pal. ἀκωναῖς B. — 127 ἀμφέκανεν B. — 128 ὤρτι B. δρούσαι a if, δρούσθαι M. — 129 φαεσιμβρότω A, φαεσεμβρότω a if. —

130 τῷ δ' αὐ ἐπὶ B P Pal. V aif, τῷ δ' αὐτ' ἐπὶ M, τῷ δ' αὐ ἐπι Steph. et rell. ante Herm. qui τῷ δ' ἄρ' ἐπι scripsit, idque recepi, cum τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ extet in A. τῷ δ' αὐ reducendum esse dixit Wiel p. 36: »haec enim particula, sicut Latinorum autem non raro narrationi simpliciter continuandae inservit, nulla alia notione adiunctae. — 130 ἐλαϊενῆς B, ἐλαϊνῆς P Pal. aif, ἐλαενῆς V. ἐλέλειπε P ante corr. — 131 ἐξέλιπε B V. — 132 τάν Pal. V, ταν B, τὴν δ' M. κατένοπα A. — 133 μαίνησε B P Pal. V aif, μαίνησεν M cum gl. ὤρησεν. μαίμησε [A] Steph. rell. ὄρεσκῶου A M V, ὄρεσκῶου Pal. ὄρεσκῶου aif. — 134 εἴλυτο B M, εἴλυτο rell. dett. et edd. εἰλεῖτο A, quod probavi in epist. p. 8 »cum εἰλύω nusquam alibi volvendi vertendique significationem habeat. ἄλλω A. — 136 schol. Moschi: πολλοὺς κύκλους καὶ πλοκάς περιστρεφόμενος ἐποίησε. — ἐπ' ἄλλος P et edd. ante Herm. qui tacite ἐπ' edidit. ἔτ' ἄλλος con. Schneider, quod tamen Hermanno minus poeticum visum est. Schneideri coniecturam A libri scriptura δέ τ' ἄλλος firmari dixi in epist. p. 8; sed ipsum illud δέ τ' ἄλλος recipiendum fuit. ἐλίσσομένου B. τρόχος edd. ante Steph. τρόχος B. In Pal. huic versui corruptelae signum (:) praefixit librarius. — 137 ἤερταζε A, ἤερταζεν codd. dett. et edd. — 138 βοῶντος Pal. ante corr. — 139 τύπτον B P Pal. V aif. ὄρεσκῶοιο A V aif. — 140 in A post ἀμφ' αὐτῷ θεο (sic) unius versus spatio interiecto sequitur v. 144sq. — ἄκιον edd. ante Herm., ἄκιον codd. omnes. — 141 οὐ γὰρ codd. et edd. ante Herm. qui οὐδ' ἄρα scripsit ex Tyrwhitti coniectura, quam Wiel p. 36 firmavit allato Orph. Arg. v. 527 τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι. — 142 αἰπολλοῖσιν ἀποπρόθι B. βοσκομένοισι P V et edd. ante Herm. — 143 ἐσπομένω aif. δὲ κῶνε πατρὸς ἐμοῦ x. M. κεκληγότα B V. vv. 145—146 in Moschi exemplari sic contracti erant: χὼ μὲν ἄρ' ἔσσυτο τοῖν· ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὄρουσας; verba δλάσσοντες ἐπέδραμον· ἀτὰρ ὁ γ' αἴψα ἀντίων addidi ex A. Caeterum erravi in epist. p. 21, ubi infelicem quemdam emendatorem postquam v. 145 excidisset, χ' ὠ μὲν ἄρ' pro ἀντίων substituisse dixi. Immo in exemplari, unde deteriorum codicum archetypus ortus est, v. 144 non οἱ μὲν ἄρ' (ut in A est), sed crasi vix tolerabili χὼ μὲν ἄρ' scriptum erat, unde librarii oculi ad ἔσσυτο in sequenti versu aberraverunt. οἱ μὲν pro οἱ μὲν ego scripsi. Vulgatam lectionem, χ' ὠ μὲν ἄρ' ἔσσυτο, Eschenbachi versionem »et in ipsos draco irruiat minime convenire intellexit Tyrwh., quare χ' ὠ μὲν ἐπ' ἔσσυτο τοῖν coniecit, quod recepit Herm. qui tamen tacite ἐπέσσυτο scripsit. — χ' ὠ μὲν ex M Pal. V, χ' ὠ μὲν ex B, ἄρ ex M P V; in B et Pal. supra τοῖν et in marg. corruptelae signum est; Demetrius Moschi ergo χὼ ad canes, τοῖν ad draconem retulisse videtur. — ὄρουσας B. — 147 λασιθάμνοισι A, λάοι θάμνοισι M P Pal. V (hi duo quidem cum corruptelae signo) et edd. ante Tyrwh. qui Gesneri coniecturam λάθοι, (idem extat in B) recepit. [Iste et vertit iam Eschenb.] Herm. λάθεν scripsit ad litterarum ductum, ut vi-

detur, propius accedere cupiens, addit enim: »Immo *ΛΑΟΙ* natum ex *ΛΑΘΕα*. Ego coniunctivum restitui, memor eorum quae Köchly docuit in praef. ad Quint. Sm. p. LXXXI, cfr. praesertim Quint. Sm. I 315 sqq. *ὡς τις τε λείαινα ἐνθόρη* et ib. 615 sqq. *ὡς τις — θρητητήρ — νηδύα κέρση*. — 149 *τῷ Α. ἔκελος Α Μ. ὀλοοῦ Β. ὑπὸ* codd. dett. et edd. ante Herm., ἀπὸ Α; idem conii. Tyrwh. Musgr., recepit Herm. »Quod quam non necessarie factum sit vel Homericæ exempla demonstrant. Wiel p. 36. — 150 *μέσσοισιν Β. ἐνὶ πτήξας* conii. Tyrwh. recepit Herm. *ἐνιπτήξας Α*, et sic conii. Musgr. *ἐνιπτύξας Μ Ρ* edd. ante Herm. *ἐνὶ πτόξας Β Pal. V. ἐρίφοισι Β Μ Ρ V.* — 151 *κάχητα Α.* — 153 *τείνων Β Ρ Pal. V.* Escor. et edd. ante Steph. *ἡελίω Α. ἡελίοιο Pal. ἡελίω Β.* — v. 154 om. codd. dett. et edd. omnes; addidi versum ex Α, nisi quod *μοῖραὶ μιν ἀπήγαγον* scripsi pro codicis scriptura *μοῖρά μιν ἀπήγαγεν*, quam correxi iam in epist. p. 21. — 155 *αὐτὸς Α, αὐτάρ* codd. dett. et edd. ex superiore versu, quod ineptum esse primus vidit Wiel, qui pro eo *νῦν δ' ἄρ'* scribendum esse dixit p. 36. — *ἐλάσας* codd. omnes, etiam Escor. *ἐλάσας* aif. corr. Steph. — 156 *νεήνιδος Α.* — 157 *ἔρχομ' ἐς ἀκρώρειαν Α*, ut coniecerunt Tyrwh. Musgr. Koenius ad Greg. Cor. p. 73, et Schrader in Em. Praef., p. VII, recepit Herm. *ἔρχομαι εἰς ἀκρώρειαν* codd. dett. aif. *ἔρχομαι εἰς ἀκρώρειαν* Steph. et edd. ante Herm. *ἐτέρων Β.* — 158 *σφι Μ. τῷ δεδραx. aif. τῷδε Β. κῦνε Μ.* — 159 *ἀδοματώ Ρ. πέλεν Α.* — 160 *μάλα καὶ τ' Β. ἐπι* enotavi ex Α Β Μ Ρ V. — 161 *λασία* codd. dett. et edd. ante Herm. (*λάσια* ante corr. Β.) *λασίαις* Herm. ex coniectura, quam fecit Ruhnk. in Ep. Crit. II p. 148 collato v. 236 vulg.; *λασία πτελέησι πυκινῇ· ἄγγι* etc. est in Α; in qua scriptura fort. latet aliquid; *πυκινόν* de ramis etiam v. 148 usurpatum est. δ' ἄρ Α. — ὅπδ codd. dett. aif. — 162 *ἀένναον Μ. λυσσῆς Α. πυθμένι Α, πυθμένα* codd. dett. et edd. omnes. — 163 *ἀνάβλυζον Β. κελαρίζετ' Β, κελαρούζετ' Α Ρ* et Pal. ante corr. *κελαρούζεθ' Pal.* post corr., *κελαρήζεθ' V, κελαρούζετε* aif. *ἔκελον Α Μ, ἔκελον Β Ρ Pal. V, ἤκελον* aif. *ὠδῆ Α.* — 164 *οὔτι Μ. θέμες V.* — 165 *ὡς Ρ. ὁ δὲ Pal. Ρ aif, ὁ δέ Steph.* et edd. ante Herm. *δαιμόνιον φῶς* Dinner p. 806. *φῶς Ρ.* — 167 *μὲν* pro *αἰέν Α;* post *πέμποι* colon in V. — 168 colon post *ἔλβου* est in Β Pal. Ρ. *πρὸς μέγα δ' ἄμα Β Pal. V.* Pro *ἔνεκα σφῆς* rectius *ἔνεκεν σῆς* scribere potuisse poetam annotavit Tyrwh. — 171 *ἄφρα τοι ἐόχο* om. Α in spatio vacuo; quod magis etiam suspectam reddit vulgatam lectionem; non solet enim Lithicorum scriptor dativum pronominis personalis cum genitivo iungere, id quod iam observatum Hermannō Orph. p. 800. — Praeterea *κλύοιεν. ἐγγυαλίξω* omisso vocabulo *θεός Α*, in quo etiam vv. 172—175 desunt spatio vacuo relicto. Post v. 171 lacunae signa posuit Steph. (quem secutus est Eschenb.) hac nota addita: »Imperfecta relinquitur haec *ὑπόθεσις* vel potius praefatio«. Lacunae signa rursus sustulit Gesn. — »Schneidero in mentem venit, ita orationem posse coniungi: *ἐγγυαλίξω κρύσταλλον φαέ-*

θοντα. Διαυγέα, λάξω χειρὶ λααν. Equidem malo ἐγγυαλίξω ad praecedentia, ὄφρα τοι εἶχ. κλ. θεός referret. Herm. Post hunc versum inscriptio περὶ χρυστάλλου in B Pal. V, ὁ χρυστάλλος M, χρυστάλλος P, χρυστάλλος edd. ante Tyrwh. — 172 χειρὶ B Pal. V et edd. ante Herm. χειρὶν [rell. dett.] Herm. — 173 περιφεγγέος B M Pal. V. Dinner p. 428. et ex Stephani coniectura rell. edd. ante Herm. περιφεγγέες aif. περιφεγγέος vel περιφεγγέες P. πυριφεγγέος Herm. — 174 αἰθέρι B M Steph. et edd. ante Herm. αἰθερί P Pal. V aif. αἰθεῖ scripsit Herm. ex Apoll. Rhod. III 1303. — 175 τὸν κεν εἶπερ B. εἶπερ α, εἶπερ i et rell. περὶ νηὸν codd. et edd. ante Herm. qui παρὰ νηὸν scripsit. ἔκναι B. — 176 οὐτοῖς τοι P in textu, sed τις in marg. ἐδωλῆσι A, ἐδωλῆσι M P Pal. V edd. ante Herm. qui tacite ἐδωλῆσιν edidit. — 177 μάθοις γέ μενος edd. ante Steph. qui γε expulit. γέ μενος coni. Perdr. μάθοις γε μενος λίθου ἀργενοῖο Dinner p. 428. μάθοις γε μενος P ante corr., γε enim induxit m. pr. ut videtur. γε om. rell. ἀργενοῖο B M P V aif, ἀργενοῖο Pal. ἀργενοῖο [A] Steph. — 178 ἠσημείωσαι εἰς ὅσα χρήσιμος ὁ χρυστάλλος nota inedita Moschi. κρατεροῖο codd. et edd. θέλοισ A, θέλεις codd. dett. et edd. κρατεροῦ ἐθέλοισ autem ego scripsi, praeeunte Gerharδο, qui in Lectt. Apoll. p. 91 κρατεροῦ ἐθέλεις coniecit, cum recentiores epici plerique ἐθέλω, non vero θέλω forma usi sint; neque θέλω apud nostrum reperitur. ἐς φλόγας edd. ante Tyrwh. ἐξ φλόγας coni. Gesn. ἐκ φλ. Tyrwh.

Musgr. ἐκ scripsit Herm. ἐκ codd. omnes. φλόγας Pal. V. — 179 ἀναλέων B, ἀβαλέων aif, corr. iam Perdr. μίν V. καταθῆναι B. — 180 ἡελίοιο κατ' ἀντίον B (sed hic ἡελίοιο habet) M P Pal. aif, ἡελίοιο καταντίον [V] et edd. inde a Steph. ἡελίοιο κατεναντίον A, unde ἡελίου κατεναντίον scribendum esse dixi in epist. p. 9 collato v. 212. — 179 ἀντιχ' ai, ἀντίχ' f. corr. Steph. οὐλόγην α, οὐ λίγην i, οὐ λίγην f, ὀλόγην codd. omnes et edd. inde a Steph. Male Herm.: »dubitari potest, an ex illa lectione οὐλόγην, etsi mox v. 181 similis varietas est, faciendum sit φλογέην«. — 181 τανύσσοι Pal. — 182 ἦδ' [voluisse videtur ἦδ'] pro ἦ δ' male coni. Bernard ad Psellum de Lap. 21, collato Marbodo Redonensi cap. 23: »Sed certum cunctis neque stat violabile tanquam Quod lapis hic soli subiectus concipit ignem Ad motosque sibi solet hic accendere fungos«. καρφαλή B. τεθίγη aif. οὐλίγον aif. — 184 ἄρα φαῖπαλαι γονίης B, φασὶ παλαγονίης codd. dett. et edd. ante Herm. qui παλαγενέες scripsit e coniectura, quam fecit Tyrwh. collato v. 192, et postea epitomatoris verbis firmavit. παλαγενέες etiam Musgr. et quod plus valet A. Vestam Παλαγονίης nomine significari putabat Gesn. Wiel vero (p. 37) ignem quemdam fuisse Παλαγονίην vult, »qui secundum vatium philosophorumque cosmogonicas doctrinas in primordiis rerum ab ipso coelo deductus esse perhibetur et propter coelestem suam naturam et insignem quem in fabrica mundi et in cultu vitae humanae obtinet locum prae caeteris elementis in divino honore habebatur«. In re certissima taedet trans-

scribere argumenta a Wielio contra Tyrwhitti, ut putabat, coniecturam congesta. Ne autem de metro sollicitus sis, lege Hermanni verba: »In longiore vocabulo facilius etiam recentiores ultimam brevem in caesura producent; cfr. etiam ad v. 35. — 185 *ἑταίρας* P ante corr., *ἑτέρας* μάλλον φλογός P post corr., rell. codd. omnes et edd. ante Herm. qui ex Tyrwhitti emendatione *φλόγας* scripsit (»His mage non alias flammasc«); *τοῖνον* pro *τάων*, quod mihi quoque displicet, legi volebat Gesn. »Sed fefellit viros doctissimos rarior hic genetivi usus et potestas, qua dativi quodammodo vice fungi videtur; exempla collegit Matth. Gr. Gr. II § 375 in quibus simillima leguntur haec: Hom. II. β 415 *πρῆσαι πυρὸς δῆτιο θύρετρα* cfr. ζ 331. Od. β. 23. II. η. 410 *πυρὸς μειλισσέμεν ὤκα*. ζ 503 *λοῦσθαι ποταμοῖο*. cfr. ε 6. Itaque modo *ἑτέρης* scribatur, mutatione nulla opus est. Sententia enim haec est: itaque equidem puto me non aliis potius flammis dis tam grata sacra comburere quam hisce«. Wiel p. 37. — 185 *ἔλπομαι ἔγωγε* B V. *ἔλπομ'* P aif. — 186 *ἀθανάτους* A, male. — 187 *ἔτι τοι* A, *ἔτι σοι* codd. dett. et edd. omnes. *πιφάσχω* codd. dett. aif, *πιφάουσχω* A Steph. et rell. edd. Hunc versum sic vertit Gesn.: »Praeterea et hoc amicus miraculum magnum tibi narro« vituperatus ob id a Koehnio ad Greg. Cor. p. 48. — 188 *αὐτόν* codd. et edd. ante Herm. qui Gesneri coniecturam quam Tyrwh. iure minus necessariam dixit, *αὐτός*, recepit [quod ille vertit iam Eschenb.]. In A fortasse in rasura est *ν* in *αὐτόν*. — *ὄστις* Pal. V, *ὄστι* B. — 189 *ἀρπάξας* B, *ἀρπάξας* P V aif, *ἀρπάξαις* [A M Pal.] Steph. rell. edd. *ἀρπάξης* ego scripsi, quia post *αἶεν* semper noster coniunctivum usurpavit. Post v. 190 titulus in B *περὶ γαλακτίτου λίθου*; in M *γαγαλίτης*; in P aif *γαλατίτης*; in Pal. V *περὶ γαλατίτου*; in Steph. Esch. Gesn. *γαλακτίτης*; om. titulum A Tyrwh. Herm. — 191 *εὐχομένω* A. *λάαν* A. — 192 *ἐνὶ πλέον* A. — 193 *μὴ χάδος* aif. — 194 *ἀνακτίτην* A M (hic ex *ἀνακτίτην*) et Herm. *ἀνακτίτην* B P Pal. V et edd. ante Herm. *ἀνακίτην* coni. Salmas. ad Solinum p. 97a D »et illam *ἀνάγκην* a carminibus explicat p. 264a A. it. 768b. C. D.« Gesn. ananchiten tacite scripsit Eschenb. in versione. *ἀνακίτην* conciliatorem esse voluit Gesn. ea significatione qua Xenophon dixit in Cyrop. 1, 3, 9 *ἵνα χάγῳ ἀνακίτησμαι σε*. »In eandem conciliandi et obligandi sententiam malim *ἀναρτίτην* ab *ἀναρτάω* ductum; cfr. Xen. Cyrop. I 4. 1 *ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρητο προσιῶν* et II 2. 29 *ποιῶ ποτέ σε ἔργω ὃ ἀνὴρ οὗτος ἀνήρηται*; id enim melius argumento carminis convenire videtur, quo *ἀνάρτησις* illa gemmarum saepe commendatur, ut de ipso galactite in v. 222« Wiel p. 38. Retinui *ἀνακτίτην*, quod etiam in carminis nostri fonte, in Damigerone graeco scriptum fuisse fidem facit forma *anathites* in Damigeronis versione latina (cfr. auctor et author, similia). — 196 *ἀζόμενοι* A B. — 197 *οἱ δ' ἄρα* A, *οἱ δ' ἄρα* Herm. qui annotat: »Pro *ἡδ' ἄρα* scribendum esse *οἱ δ' ἄρα*, et particula *ἄρα* et quod mox v. 199 sequitur, *ἄλλοι δὲ*

ostendit. Sic etiam Schneiderus emendata. ἡδ' ἄρα codd. dett. et edd. ante Herm. — 201 ἐσπέφαντο A, ἐσκήφαντο dett. et edd. quod hic ineptum. γακτίδα V, γαλακτίδα B. vv. 202—206 verba a πέτρην usque ad τοῖσιν om. A in lacuna. — 202 πέτρον B. ὅτι τοι codd. et edd. ante Steph. qui ὅτι τοι edidit. Illud reduxit Herm. τρίφαντο aif. — 203 ἐκπρορρέοι B. πανίκελος codd. aif. — 204 αἶκε θέλησθαι B, αἶκε θέλησθα B P Pal. V aif. αἶκε θέλησθα Steph. et rell. edd. ante Herm. qui αἶκ' ἐθέλησθα scripsit. Ego cum M αἶκ' ἐθέλησθα edidi. — 206 ἔρξεις B, et Herm. in addendis. ἔρξεις rell. ut vid. τοῖσι P Pal. et edd. ante Herm. τοῖσιν B [M V] Herm. — Καὶ ὁ ποιητῆς ἐν Ὀδυσσεΐα· δῶρόν (δῶρον V) τοὶ καὶ (καὶ om. V) ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι Schol. Moschi. — 207 ὕπεκπροφυγῶν A, quod, licet in epist. p. 9 probare non ausus sim, nunc recepi, ut amphilogia, quae vulgatae lectioni ὕπεκπροφυγεῖν inest, evitetur; sic »Pro quibus, feram ut horrendam effugiant, aliquando supplicastis, vertit Eschenb., »Ad quos, feram ut horrendam effugeres, aliquando supplex confugistis Gesner. ὕπ' ἐκπροφυγεῖν B, ὕπεκπροφυγεῖν rell. dett. et edd. ἰκέτουςσας A M, ἰκετεύεσθαι B P Pal. V, ἰκέτους edd. omnes. — 208 ποτασταίης B V uterque cum corruptelae signo. τεληόσι P V aif, τελήσιν B, τεληόσιν Pal. τετλήσοι Steph. et rell. ante Herm. τετλήσοι A M Herm. οἱ δ' V et edd. ante Herm. σηκῶ A. — 209 λεπταλέοι ex λεπταλέη A. περιμυκήσονται codd. περιμυκήσωνται Herm. quod »tantummodo de bubulo genere valere vel ipse sonus docet; de capellis inauditum est. Scribendum περιμυκήσωνται Wiel p. 38; id recepi et probaverat iam Seidenadel. — 210 τῷ μὲν Pal. αἶφα scripsi e Wielii (p. 38) coniectura, cui nescio an ex A libri scriptura δία (sic) aliquid auctoritatis accedat. Sed potest αἶα etiam ex αἶει ortum esse ei litterarum ductu ligato male pro α lecto. αἶεν codd. rell. et edd. omnes. — 211 κυανοχέτων codd. dett. et edd. ante Herm. quod ex disciplina metricorum Clarkiana κυανοχῶν pronuntiatum voluit Gesn. ἐν δίναις κυανοχαίτων Musgr. B. Slothouwer nihil nisi ἐν delevit. κυανώπων Tyrwh. κυαναυγέων Herm. inusitata apud nostrum synizesi, ut recte monuit Ludwich in epistolae meae censura (Annal. litter. Jenens. 1879. nr. 6); κυαναυγετίδων ἐνὶ δίναις Wiel p. 38 collato Orph. Arg. v. 515 μελαναυγέτιν ὄρρηνην et Hymn. XXIII. 1. κυαναυγέτιν ἔδρηνην. Recepi ex A κυαναυγέσιν. Nihil est quod Wiel l. l. certissimum suae emendationi argumentum accedere dicit ex constante huius poetae usu, quo spondiaci versus non nisi quadrisyllabis terminentur. Confer locos iam ab ipso Wielio p. 10 laudatos: περιμυκήσονται v. 209, περιπαχνωθείσα v. 256, προτιμυθήσασθαι v. 741, φύλ' ἀνθρώπων v. 227, Δημήτηρ v. 242, et praetera ἐαροτρεφῆος μήλιου v. 616 — δίνησι codd. dett. et edd. ante Herm. δίνησιν A, δίνησιν Herm. — 212 ἡελίου B. κατ' ἐναντίον B Pal. V. ἀνατέλλοντος B. — 213 ἀγνίζειν B. περὶ codd. et edd. ante Herm. qui tacite περὶ edidit, non necessario. — 214 λευκά B, λευκτά V. — 215 ἔρχε' codd. if et rell. edd. ante Herm.

ἔρχε α; ἔρχευ Herm. — 216 καρποφόρω A, καρποφόρῳ Tyrwh. et B. Slothouwer, quod recep. Herm. καρποφόρον rell. codd. et edd. κατά P. νότον B Pal. V. — 217 θαλλῶνται δ' ἄρα A, θάλλονται δ' ἄρα B M V, θάλλωνται δ' ἄρα P Pal. aif. θαλλῶ·ται δ' ἄρα egregie Steph. et rell. edd. — 218 φερεγλαγῆς B ante corr. στιχῶνται A, τελέθουσι P V et edd. ante Herm. τελέθουσιν rell. codd. et Herm. — 219 οἱ δ' P et edd. ante Herm. οἷ δ' A B. ἄρ B, ἄρ P. ὑπὲρ M P Pal. V et edd. ante Herm. ὑπερὶ B; ὑπὸ coni. Gesn. »Melius esset ὑπαί μ. Sed fortasse ὑπὲρ cum κορεσάμενοι iungendum est; cum se super-satiaverint. Huius certe formae adiectivum in usu est ὑπερχορῆς Tyrwh. Probavit vulgatam Wiel p. 38 ipsum verbum ὑπερχορέννομι afferens ex Theogn. v. 1158 οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερχορέσαις. Recte tamen Herm. ὑπαί, quod etiam in A extat, recepit. Εἰ δ' ἄρ' ὑπερμαζῶσι sine sensu Bernard ad Synes. de febr. p. 40. — 221 Ὅτι ἐπὶ τῶν γυναικῶν μίγεις ὁ λίθος μελικράτῳ ταῦτ' ὄνεται ὕπερ ἐπὶ τῶν αἰγῶν ὕδατι θαλασσίῳ Moschi schol. ined. σὺν B Pal. V et edd. ante Herm. σὴν P, σὴν A M, quod ex Schneideri emendatione recep. Herm. γυναιῖα pro μίγεις ex glossa, ut videtur, ad νόμφην (v. 222) pertinente M. — 222 πινόμεν B P Pal. V aif. — 223 μαστοῖσι B V, ἀνάοισι scripsi ex A, qui ἀενάοισι habet; εὐναίοισι B M (hic quidem cum glossa ἡμέροις) P Pal. V et edd. omnes. quod »ut parvulum filium mammis inebriatum ad cubile ferat« verterunt Eschenb. et Gesn. In vulgata lectione primus offendit Wiel p. 39, qui οὐθατίοισι scripsit »quod ut legatur, quum res ipsa paene cogere videatur, tum exemplorum luculenta copia summopere idem commendat. cfr. Crinag. 22 (IX. 430) ἀεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου. Nic. Alex. 90 ἡ ἐσὺ' οὐθατῶντα διωδέα μαζὸν ἀμέλξας et in hoc carmine v. 191. 696. [vulg.]« Sed magis etiam apte ἀεναοὶ μαστοὶ dicuntur mammae mulieris, quam galactitis ope φερεγλαγέα reddidisti. — κομίζη A M, κομίζοι rell. codd. et edd. omnes. — 224 λάαν A. ἐρυτήσι codd. dett. omnes et edd. ante Steph. corr. etiam Perdr. — 225 ναὶ δέ σε καὶ βασ. coni. Bernard ad Psellum de Lap. p. 13; alterum καὶ ante βασ. quod omittunt codd. et primae edd. addidit Steph. et καὶ etiam epitomator in suo codice legisse videtur, dicit enim: καὶ ὅτι τὸν τοῦτον φοροῦντα καὶ βασιλεῖς etc. — αἰδέονται B Pal. V. — 227 ἐν χειρὶ B, λάαν A. — 228 θεοὶ A, νόου codd. dett. (νόου Pal.) et edd. ante Herm. qui νόφ scripsit. — 228 ἐπαράων codd. et edd. ante Herm. ἐπ' ἀράων Tyrwh. »ut constructio sit, ἐπαίοντες ἀράων. Nam ἐπαρά . . . in malam partem accipitur, ut καταράς. ἐπ' ἀράων Herm. Post hunc versum sequitur titulus πετραχῆς in edd. ante Tyrwh. In codd. dett. huius loco unius versus spatium vacuum relictum vel χ in χρή minio pictum est. Nec titulus, nec spatium est in A. — 230 τετραυγέα A, quod in epist. p. 11 hoc Plinii loco firmavi: N. H. 37, 10, 161: »Eupetalos quattuor colores habet, caeruleum, igneum, mini, malic. — τετράεα dett. omnes. πετρά-

κα α, Steph. et edd. ante Herm. πετράκια if. πετρήκης in Thesauro citat Steph. unde πετρήκα receipt Herm. Cum notionem »praeduric« quam lexicī πετρήκης vocabulo tribuunt eo minus probare possit, »quod vix commode dicitur lapis durus esse sicut lapis«, Wiel p. 39 πετραγέα, ut περιαγής ab ἄγνυμι ductum, coniecit, »quod et egregie respondet subsequenti τρύφος πέτρης, quo et ipso saxi fragmentum significatur, et similiter de eodem lapide legitur apud Dion. Perieg. v. 1075 :

Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῆσιν ἴδοις εὐωπὸν ἀγάτην | Κείμενον οἶα κύλινδρον ἐπὶ χθονός, ὅν ῥ' ἀπὸ πέτρης | Χειμερίου ποταμοῦ κάτω σύρουσι χαράδραι α. —

Πετράκης nomen esse lapidis alicuius ignoti, sententia erat Eschenbachi et Gesneri, quorum prior εὑπέταλον per virens, posterior per fissile vertit. H. Stephanus in Thesauro s. v., eupetalon apud Plinium gemmae nomen esse non ignorabat, tamen dubius haerebat, utrum εὑπέταλον, an πετράκα substantivi vice fungeretur. Schneider in lexico graeco, ut ante eum iam epitomator fecerat, et εὑπέταλον, et πετράκα in adiectivorum numero habebat et de achate dictum esse censebat, vv. 230. 231 autem cum sequentibus iunxit. Cuius sententiam amplexus est Wiel p. 39 praesertim quod »qui vulgo praefigitur titulus: III πετράκης abest a cod. Parisiensis. Sed in P quoque a sequentibus seiunctos esse hos duos versus haec mea editio docet. Herm. nihil nisi optabat, quid epitome haberet indicavisset Tyrwhitt. Miror virorum doctorum errores. Cum et eupetalos, et dendrachates a Plinio quoque quasi diversa gemmarum genera enumerentur (cfr. praeter locum supra laudatum N. H. XXXVII, 10, 139: »vocatur . . . dendrachates quae velut arbusculus insignis est«) nihil restat nisi ut de eupetalo dictos esse versus 230—231 sumamus. Et est in margine A ad v. 230 περὶ εὐπέταλον, et ad v. 232 περὶ δένδραγάτου. — 230 λάαν A. Post v. 231 titulus in B περὶ ἀγάτου λίθου; in Pal. V περὶ ἀγάτου; in P et edd. ante Tyrwh. ἀγάτης; titulum om. A et in spatio vacuo M. Ad v. 232 »ἔτι ἐν αὐτῷ οἶον δένδρα φαίνονται, δένδρόφυτος ἐπὶ νόμασται ὁ ἀγάτης« Moschi schol. ineditum. — 232 εἰ καὶ A, Tyrwh. ex coni. et Herm. εἰ deest in codd. dett. et in edd. ante Tyrwh. αἶ κεν vel ἤν δέ γε coni. Porcus apud Steph. δένδροφυτοῖο A M. χερσὶ B. — 233 μᾶλλον καὶ dett. et edd. ante Herm. qui μᾶλλον κεν scripsit. μᾶλλον καὶ (vel κεν) om. A in lacuna. θάλπειο A, τέρπειο codd. dett. et edd. omnes — vv. 234—237 om. A in lacuna. — 234 κατόψεται B P Pal. V aif. κατόψεται [M] inde a Steph. — 236 τοῦνεκεν edd. ante Steph. — 237 ἐπάνωμιν B. — 239 τὸν δὲ A B Pal. τόνδε rell. dett. et edd. omnes. τεοῖς Pal. — 240 κέρα δύο codd. (κέρата Pal.) et edd. ante Herm. κέραε δύο maluisset Tyrwh. »si res integra esset«; κέρата δύο Schneider; κέρα δοῖω Herm. et Tauchn. errore; quem corr. corrector Weigelianae. κράτερον B. — 241 ἀπουρ. B. — 242 σταχυοπλάκαμος Pal. ante corr. ἴοι a verbo ἴμι derivasse

videtur Eschenb. qui vertit »Plenum in sulcum effundet frugiferum sinum«. *εσαύλακα* a. Post v. 243 titulus est in B P Pal. V et edd. ante Tyrwh.: *περὶ κέρατος ἐλάφου*. om. titulum A et in spatio vacuo M. — 244 *σκέπτει* M ante corr. *θυητόν* ex *θυητόν* B V, *θυητόν* P in textu, Pal. if. *θυητόν* P in marg. et rell. *ἔχον* B. — 246 *φύσεως* A, *φύσιος* codd. dett. et edd. omnes. *πολυδαίδαλον* voluisse videtur Eschenb., vertit enim: varium naturae opus. colon post *ιδόντων* est ex A. v. 247 addidi ex A, deest in codd. dett. et in edd. omnibus. — 248 *οὔποτε κόρη* A, *οὔποτε κόρησιν* B M, P in textu, Pal. ἰ supra ε scripto, *οὔ ποτὲ κόρησιν* V, *οὐ ποτὶ κόρησιν* edd. omnes; *ποτὶ* iam P in marg. — 249 *πέτρην* A, *πέτρη* codd. dett. et edd. omnes; *κρατερὴ* τότε *πέτρη* A, *κρατερὴ τε γε πέτρη* codd. dett. (*κρατερὴ* B qui *γε* om.) et edd. ante Herm. vv. 248 — 249 multum vexati sunt. *οὔποτε κόρησιν πέτρη* egregie iam Gesner coniectura assecutus est, quae tamen neque a Tyrwhitto, neque a Wielio intellecta est. Tyrwh. locum sic constituit, stigmatē post *ιδόντων* posito:

*Ἐξ κεφαλῆς ἐλάφου φύει γε μὲν οὐ ποτὶ κόρησιν,
Πέτρη δ' ἄλλ' ἔμπης πέλεται **** κρατερὴ τε.*

(»Ex capite cervi nascitur quidem, non ad tempora. Sed nihilominus lapis est *** et validus). Nimirum post *πέλεται* excidisse adiectivum quoddam v. gr. *σκληρὴ* putavit, cuius loco ab interpolatore metri fulcendi causa *τε γε πέτρη* adsutum fuerit. Unde profectus Ruhnken (in *Bibl. Crit.* VIII p. 91) *πέλεται κρατερὴ στερεὴ τε* scripsit quod ab Hermanno receptum est collato v. 568 *ὥστε σε πάγχυ λίθον στερεὴν ὄσασθαι*. Obscurum additamentum *οὐ ποτὶ κόρησιν* (»neque vero innascitur capiti petra, sed tamen duro lapidi aliquid simile« vertit Eschenb.) a tantis criticis intactum relictum esse miratus Wiel p. 40 his conatibus nihil profici declarat: »quid enim potest ineptius dici quam cornua non ad tempora bestiae nascuntur tamen durissima sunt, quum potius expectaveris quamquam ad tempora nascuntur tamen durissima sunt«. Tum pergit: »Sed locum graviore corruptione laborare, quam ut leni remedio sanari possit, vel hiatus docet in *πέτρη δ' ἄλλ'* non sine maxima offensione admissus, solum in hoc carmine exemplum, quo longa vocalis in spondei thesi ante vocalem producta maneat. In eo autem codice, unde libri nostri originem duxerunt, *πέτρη* suo loco errore omissum margini appositum fuisse videtur, unde a librario aliquo imperito in primam versus sedem receptum est. Itaque persanaveris locum scribendo:

*ἐξ κεφαλῆς ἐλάφου φυτευόμενον ποτὶ κόρησιν·
ἄλλ' ἔμπης πέτρη πέλεται κρατερὴ στερεὴ τε*

simul commate post *ιδόντων* delete. Mens enim coelestium, inquit poeta, exhilaratur, quum artificis naturae opus ex

capite cervi ad calvariam enascens conspicunt: Nam *κόρη* apud recentiores non modo tempora, sed calvariam atque totum etiam caput significat. cfr. R. Volkmann. Comm. Epp. p. 48. Hom. Il. 8, 109 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκχαιδεκάδωρα πεφύκει. Wielianum vertendo expressit Seidenadel. Scripturam, quam ex A recepi, sic interpretatus sum in epist. p. 22: »'Est lapis, de quo agitur, cornu, (cornui simile), quale ex cervi capite nasci solet; quamvis autem tempora cervi nunquam lapidem gignant, tamen cornu illud (τό γε) φύσεως πολυδαίδαλου ἔργον durus est lapis'. Quemdam ingenii vocabulorumque lusum his verbis inesse, facile, credo, perspicitur. — v. 247 οὐδέ κεν ἀγνοῆς coni. Schneider. »Dubito de tali composito. Si quid mutandum, scribi potest οὐδέ κ' ἀναγνοῆς. Sed potius visum est vulgatam servare.« Herm. qui didacticis et recentioribus epicis ἦν κε, ἦν ἄν, ἄν ἄν similia dicere licuisse pluribus exemplis plus minusve certis demonstrat. Et ἄν κεν legitur iam apud Homerum Il. XIII 127 et in formula ἔφρ' ἄν μὲν κεν. — 250 ἐστὶ (vel ἐστὶ) codd. (ἐστὶ P) et edd. ante Herm. qui tacite ἐστὶν scripsit. — 251 πρὶν κεν μιν B P Pal. πρὶν κέν μιν A. ἀμπαφάων B. εὔρης A, εὔρης B, εὔροις codd. rell. et edd. ante Herm. qui recte εὔρης edidit. νημετέα Pal. ante corr. λάαν A. — 252 κράατα A quod non placet — vv. 253 — 254. ψευδοκάρηνος B. τρίβειν A, τρίβεις codd. dett. et edd. ante Herm. ἐλαίω A. — πάνθ' ἤματα B Pal. V, πάντ' ἤματα P, sed prior τ in ras. σεῖο om. Pal. — Τρίψας ἀτὸν μίτση σὺν ἐλαίῳ, καὶ τούτῳ τὸ βρέγμα ἀλειφόμενος, τρίψας ἐπαναφύσεις. Schol. Moschi. Ex hoc scholio et ex epitoma (φαλακρὸν ἐπιχρίσεις) Ruhnken (in Bibl. Crit. VIII p. 92) olim χρίοις lectum esse coniecit, perperam; nam neque Demetrius Moschi melioribus codicibus, quam nostri sunt, usus est, neque epitomatoris verba cum vulgata scriptura conciliari nequeunt. χρίοις recepit Herm. sprete alia Ruhnkenii emendatione *χροτάφοις*. Sed lege, quae Wiel p. 39, 40 de Hermanni textu scripsit: »In his non pauca sunt quae displiceant. Primum *εἰ* particula in eodem versus iterata, quod ab elegantia huius poetae abest [??]; deinde additamentum *εἰ καὶ ψευδοκάρηνος ἔοις* sic uti nunc est post versum superiorem prorsus inutile est; [Non credo.] accedit apertum vitium contra linguae usum, quo dicendum est *χρίειν τινά τινι* non *τινά τι*, ut hic legitur omnino singulariter; quod quidem vitium lenitur, non removetur Ruhnkenii coniectura *χροτάφοις*; nam hoc et ipsum est insolens. Restat apodosis *ὅτ* particula instructa [v. 255], quod contra morem huius poetae est; Tyrwhitto denique vel articulus quamvis ad Homericum usum accedens incommodus fuit. Quae quum ita sint, equidem non dubito, quin sic scribendum sit *εἰ καὶ ψευδοκάρηνος ἐὼν μίξας μιν ἐλαίῳ*, qua leni mutatione cunctis illis incommodis remotis omnia vides plana et aperta: *μιν τριβόμενον* coniunge cum *μίξας, χροτάφοις* cum *χρίοις*; postremus autem versus sic non amplius apodosis loco accipiendus est, sed suam habet sententiam integram

et solutam. Cui vero haec magis placeat ratio, ut enuntiatio condicionalis priorem, ut assolet, comprehensionis sedem occupet, illi scribendum erit *εὶ γὰρ* et in ultimo versu *αἴψα νέαι* sive quod magis arridet *αἴψ' ἀδυναίε*. Sed recepta ex optimo codice forma *τρίβειν* (neque enim eodem vocabulo in eodem versu iterato apud nostrum offendor) Wielii coniecturae cadunt omnes. Primum *ἢ γὰρ* pro *εὶ γὰρ* scripturus eram, sed cum neque apud nostrum neque apud alium quempiam *ἐλαίψ* *τριβόμενον* idem atque *τριβόμενον καὶ ἔπειτα ἐλαίψ* *μυγέν* significare possit, versum amissum esse statui, in quo miscendi notionem expressam fuisse credo. Offendit praeterea quod tempora illinenda sunt, ut in calvaria capilli nascantur; an *κροτάφους* glossema est, quod vocem *χύρσην* (i. e. caput) expulerit? — 255 *αἶ δὲ* A Pal. V et edd. ante Herm. *καὶ δὲ* maluit Tyrwh. improbatus ab Herm. *αἶ δὲ* [rell. codd.] Herm. tacite. *ἀνθήσουσι* codd. et edd. ante Herm. qui tacite *ἀνθήσουσιν* scripsit. — 256 *προτώγαμον* B. *ἐπὶ δέμνια* Dinner p. 412. *Ἄνεος δὲ παρθένον εἰς γυναῖκα ἄγων τοῦτον εἰ φέροι τὸ* (sic P V, *φέροτο* Tyrwhitti apogr. quod corr. Tyrwh.) *πρῶτον αὐτῇ συγγινόμενος* (sic P V; *συγγενόμενος* edd.), *αἴτιος αὐτοῖς ὁμοιότης ἔσται*. Moschi schol. *αἰεὶδός* M P aif. — 257 *ἐρατῆς* B. *ἐπὶ μάρτυρα* A. *φέρου* voluisse videtur Eschenb., qui vertit *ἔhabebis*. — 258 *λάαν* A. *ὁ δ'* edd. ante Herm. — *σύνησιν* A. — 259 *τῆρας* B. *ἤματα* B P Pal. V. — Post v. 259 spatium in M; titulus τῶν ἐν ἀγροῖς ἀλιζομένων B P Pal. (hic quidem τ. ἐν ἀγρῶν ἀλ.) V et edd. ante Gesn. qui recte vidit hunc titulum nihil nisi glossema vocabuli *ἀγραύλων* esse. *περὶ βαρβάρου λίθου* Gesn. Om. titulum Tyrwh. Herm. *περὶ ζαμιλάμπου* margo in A. — 260 *αἰγίόχοιο διός* B Pal. V.; in P *διός* suppletum est in marg. — 261 *οἰεῖ* B. *κεσσοχίτωνι* aif. *λάαν* M, sed *λίθον* tamquam glossema suprascriptum est. — *Ἐπὶ Διονύσῳ κισσοχίτωνι ἤγουν κισσοφύρῳ, τοῦ Διὸς οἰῶ τοῦ αἰγίόχου, ἀγγέλλω ἤτοι προλέγω τὸν λίθον εὐάρεστον εἶναι. Βάρβαρον δὲ ὅτι ἐν Συρίᾳ παρὰ τὰ ρεῦματα τοῦ ποταμοῦ εὐρίσκειται διὸ καὶ φησι τοῖς ζαθέοις αὐτὸν ὕδασι βρεχόμενον*. Moschi schol. — 263 *διαιόμενος* B V. *ζαμίλαμπιν* A, *ζαθέοισιν* rell. (*ζαθέοισι* P et edd. ante Herm.) Iam in epist. p. 11 monui hinc restituendam esse *zamilampis* formam apud Plinium N. H. XXXVII, 10, 185 (et apud Isidorum Or. XVI, 15, 14). Haec enim Plinius de nostro lapide: *Ἐzamilampis* in Euphrate nascitur, Proconnesio marmori similis, medio colore glaucos, ubi *zmilatis* cod. Pollingens. saec. XV, *zmylakis* cod Vindob. saec. XV, *zmilaces* edd. vett.; sed scribendum est *zamilampis* ex cod. Bambergensi antiquissimo (saec. X—XI) qui *zamilampis* habet in indice. Apud Isidorum *zimilanius*, *zimilanitius*, *zimilanicus* est in codd. — 265 *ἀλώην* A M Pal., *ἀλώην* B, *ἀλώην* V, *ἀλωας* aif. *ἀλωάς* [P?] Steph. et rell. edd. Post v. 265 in P ante corr. iterum *κλήμασιν αὐτίκα σείο* erat. vv. 266—270 om. ab *πολλόν* usque ad *ἀρούραις* A in lacuna. — 266 *ἀφύσσεσθαι* B aif. *μεθύσσεσθαι* V. Post v. 266

titulus *ἴασπις* in M P et edd. ante Tyrwh. *περὶ ἰασπέως λίθου* B, *περὶ ἰάσπεως* Pal. V. om. Tyrwh. Herm. — v. 267 *γλαφυρήν* requirebat Wiel p. 41, cum *ἴασπις* non solum apud alios scriptores verum etiam apud nostrum (v. 270) feminini sit generis. »*γλαφυρόν* vocabulum suspectum et a notione et a forma: a notione quod non facile intelligas, quid sit illud de iaspide dictum; a forma, quod *γλαφυρήν* desideratur . . . Praeterea *γλαφυρός* alibi non legitur in hoc carmine, saepe *χλοερήν*, quod substitui malim et intelligi de prasino colore subviridi, qui iaspidi a gemmarum scriptoribus passim tribuitur. Egregie convenit alterum epitheton *εαρόχροον*. Ego *γλαφυρήν* retinui, ne duobus epithetis eandem notionem expressisse poeta putandus sit; praeterea *γλαφυρόν*, quod per politum vertit Gesn. per elegantem Eschenb. haud absurdum esse puto. — *εαρόχροον* codd. et edd. omnes; pro quo *αερόχροον* coni. Salmas. ad Solin. p. 143 a B, et Bernard ad Psellum de lap. p. 17, vertendo expresserunt (aerini coloris) Eschenb. et Gesn.; probavit Koen. ad Greg. Corinth. p. 33. Sed recte contra Tyrwh.: »Ego sane an prima in *αερόχρους* corripitur possit, dubito; et praeterea nulla mutatione opus esse censeo, cum virides iaspides scriptores de gemmis passim agnoscant«. Probavit hoc Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 92 simul monens Tyrwhittum suam vocabuli *εαρόχροος* explicationem confirmare potuisse ex Hemsterhusio ad Lucian. Nigrin. p. 52. Salmasius *αερόχροον* suum ex Dionysio Periegeta firmaverat, qui v. 724 iaspidem *ἡερόεσσαν* appellavit. »Addere poterat Psellum de Lapid. *ἡ ἴασπις φύσει χρυσταλλοειδής, ὀλίγον ἐπιτεινομένη τὴν χροιάν· καὶ ἀρίστη μὲν ἡ πορφύρουσα· ἔστι δὲ τις καὶ αεροειδής*. Sed quoniam utrumque ad gemmae colorem, qui non unus est, aequae est accommodatum et *εαρόχροον* quamquam hic tantum repertum, bonum admittit explicatum, non video, cur quod habemus sine causa amittamus. Sin vero audacius fieri alicui videatur, ut coloris notio ab anni tempore ducatur, is certe non dubitabit eius vocis originem ducere ab ea notione, qua *ἔαρ* significat ut de animantibus sanguinem, ita de plantis sucum. Cfr. *ἔαρ ἐλαίης* Nic. Al. 87. 314. Callim. fragm. 201. Itaque prasinum colorem indicari vides, sicuti prasoidis nomine apud Plin. 37. 8. 32 iaspidis quaedam species appellatur. Similem coloris significationem habemus in Aglaiae Byzantini carmine medico, ubi est *λίθος ελαριότης*, ab ipso scriptore explicatum per haematiten lapidem«. Wiel l. l. — v. 268 *ἔρα βέζοι τις* codd. et edd. ante Herm. qui correxerit. (*τίς* Pal. *τίς* V) *ἔνεται* B V. — v. 270 *ἡδὲ καὶ ἀρχμηρήσιν ἄγοι* codd. (praeter B qui totum versum om. haplographica negligentia; *ἀρχμηροῖσιν* M) et edd. ante Herm. — v. 270 ut ex glossa natum deleri voluit Ruhnken Ep. Crit. I p. 55, cum *καρφαλέας* per *ἀρχμηράς*, *νεφέλαις χορέουσι* per *πολὸν ἄμβρον ἄγουσι* explicetur. Cui oblocutus est Gesn. »multum enim negotii sibi facessierit qui *ταυτολογίας* hoc genus ex antiquissimis quibusque Romanis, Graecis, Orientalibus expungere velit«. Probavit hoc iudicium Tyrwh.

qui tamen addit: »In hoc loco confusa orationis series, et similes terminationes versuum 266 et 267 [vulg.] faciunt ut suspicer, inter duos illos versus nonnullos intercisisse, in quibus de alio quodam lapide narratio incepta sit. Potestates certe, quae inferius memorantur, a nullo, quod sciam, scriptore iaspidi tribuuntur, earum autem principes hephaestite a Plinio N. H. XXXVII. 60 et Marbodeo cap. XXXII«. Hanc autem de lacuna suspicionem missam fecit Tyrwh. postquam epitomae ope versus 271 sqq. de lychnite non de iaspide dictos esse intellexit; neque tamen hac de causa vulgatam recte se habere iudicavit; dicit enim: »ex his patet, opinor, versum 267 [vulg.] quem deleri voluit Ruhnk. ab Epitomatore nostro in exemplari suo lectum fuisse; quod tamen me non movet, quin aut illum delendum, aut priorem (nescio quomodo) emendandum iudicem«. Hermanni haec est nota: »Koenius ad Greg. Cor. p. 35 ita hos versus emendat: *καὶ οἱ καρφαλῆας νεφέλαι κορέσουσιν ἀρούρας· Ἥδὲ καὶ ἀρχμηρῆσιν ἄγοις πολὺν ὄμβρον ἀρούραις*, postremo versu poetam ratus alloquutum esse cum sequentibus vss. ipsum lapidem. Non in v. 266 ut putat Tyrwh. sed in v. 267 vitium latet. Scripsit enim poeta *ἦδε γὰρ ἀρχμηρῆσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον ἀρούραις*. Ita planus est sensus. Cum iaspide, inquit, si quis deos adeat, siccis agris nubes mittent. Haec enim vis est huius lapidis, ut imbrem cieata. Wiel p. 41 in vulgata scriptura »eamdem in utroque versu terminationem, verba tautologica, copulationem per *ἦδὲ καὶ* ineptam, optativum *ἄγοι* inexplicabilem, orationis seriem confusam« reprehendit et Hermanni coniectura offensionum minimam partem remotam, longe gravissimam relictam esse queritur; quare transpositis versibus simulque partem Koeniani inventi auctore non nominato recipiens locum sic constituit:

ἦδε καὶ ἀρχμηρῆς [sic!] *κεν ἄγοι πολὺν ὄμβρον ἀπ' αὔρης*
καὶ οἱ καρφαλῆας νεφέλαι κορέσουσιν ἀρούρας.

hac nota addita: »Quam autem facile ab altero versu ad alterum oculis aberrari potuerit, probat utriusque terminationis similitudo; et esse aberratum mihi quidem persuadet illud, quod *ἦδε καὶ* in posteriore versu ineptum, aptissimum est in priore. Hoc modo servari vides codicis lectiones *καὶ* et *ἄγοι*, evitari praeter alia incommoda etiam *ἄγειν* dativo coniunctum, quod aliqua certe offensione hic quidem non caret«. [Immo nostri usum loquendi quam maxime sapit; cfr. v. 8. 9. *ἀθανάτοισιν ἄγων* et v. 591 vulg. *ἀγρῶν τραῦμα φέρουσαν*.] Ego Hermannianum recepi, cum in violenta Wielii mutatione etiam *ἀρχμηρῆς ἀπ' αὔρης* (sic, non *ἀρχμηρῆς* eum. voluisse puto) *ὄμβρον ἄγειν* ineptum esse videatur. — 271 *λύχνις δ' ἐκ πεδίου βοθίων ἀπέρξε χάλαζαν* A, qui *περὶ λυχνίτου* habet in marg., et rell. codd. nisi quod *ἀπέργε* dett., *Ἄχνης* B, *Λύχνης* M, *αὔχνης* P, Pal. V et edd. ante Steph. qui praeceunte Perdr. *αὔχνης* dedit. In codd. omnibus *αὔχνης* (*λύχνης* etc.) ita scriptum est, ut de alio inde ab hoc versu lapide agi clare indicetur. *βοθίων* codd. omnes (*βοθίων* V) et edd.

ante Herm. omisso τ'. ἀπόεργε A, ἀπόεργε rell. χαλάζαν B; χάβαζαν edd. ante Eschenb. qui tacite correxit. »Non dubito, quin dederit poeta Λύχμας δ' ἐκ πεδίου, ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν. Poeta, ut solet, convertit se ad gemmam ipsam«. Gesn. De lychnite hoc loco agi ex epitoma didicit Tyrwh. qui λύχνη, σὺ δ' ἐκ πεδίου coniecit, probatum Hermanno, et recte quidem puto, nam licet λύχνης, si cum A ἀπόεργε scribas, contra metrum non peccet, nimis dura foret apostrophe in v. 272, neque aoristus ἀπόεργε aptum praebet sensum. Obstat etiam auctoris usus loquendi, quo in prima carminis parte, ubi ex Theiodamantis persona loquitur, verborum vel praesenti vel futuro tempore lapidum virtutes praedicat. ῥόθιόν τ' pro ῥοθίων coni. Gesn. recepit Herm. ῥόθιον κυρίως τὸ κῆμα schol. Moschi. — 272 κῆρες M (cum gl. μοῖραι) et P ante corr. στιγῶνται A, στιγῶσαι codd. dett. et edd. — 273 καὶ σὲ A V. — 274 ἦτε aif. κρύσταλος A. ἐκ A M P Pal, ἔκ [B? V?] Herm. ἐς aif. ἐκ inde a Steph. edd. ante Herm. — 275 οὔτι ἐκ τούτου πῦρ ἄπτεται ὥστε καὶ λέβητα ἀναζειν ποιῆσαι« Schol. ined. Moschi. μὴ pro δῆ codd. aif, δῆ Steph. et rell. edd. — 276 ἀμφιέσησιν A, ἀμφιέσησιν Herm. ex coni. ἀμφιέση codd. dett. et edd. ante Herm. ἐν δὲ πλείοιο A, ἐνὶ δὲ πλείοιο codd. dett. et edd. ante Gesn. qui ἐνιδε (ecce) scripsit sine sensu. »Simplicius est ἐνιπλείοιο coniunctum accipere (ut supra v. 190 ἐνιπλεον) et δέ interpositum quasi δῆ reddere: et quidem pleni lebetis«. Tyrwh. »Non minus barbara haec Gesneriano commento. V. Slothouwerus in Actis Soc. Trai. vol. III p. 158 ὄδεος πλείοιο coniecit, parum eleganter« Herm. qui ἀμφιέσησιν ἐνιπλείοιο λέβητος scripsit. Probaret hoc Wiel p. 19 »nisi parum videretur verisimile vocem vulgarem tam mirae corruptioni obnoxiam fuisse. Equidem rarissimum vocabulum ὄδηπλείοιο reponere ausime quod equidem nusquam inveni et a codicum scriptura nimis recedere puto. — 277 προσμένει A M, προσμίμνει rell. dett. et edd. ante Herm. qui quod ex Tyrwhitti et Slothouweri coniectura recepit πυρός μένει Homericō loco firmavit Il. XXI 362 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπεγόμενος πυρὶ πολλῷ. — 278 ψυχροῖσι B M Pal. V aif, de P non notavi. κονίοισι M. λίπη A, λίποι codd. dett. et edd. εἰ cum coniunctivo habes v. 96. 420. 630. 633. — 279 κυκώμενον coni. O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128 et Wiel p. 19. κυκωμένου codd. et edd. κωκυμένου coni. Perdr. Post v. 279 titulus περὶ τοπαζίτου λίθου in B, τόπαζος in M P et in edd. ante Tyrwh., qui titulum om. cum A et Herm. περὶ τοπαζου in Pal. V. περὶ τοπαζίτου A in marg. — 281 θυητοῖσι aif. θυηποτίοισι P ante corr. θυηπολίοισι B, P post corr., Pal. V aif et Dinner p. 755. θυηπολίησι edd. post Steph. »Aldina habet θυηπολίοισι quod propius ad verum accedit quam θυηπολίησι. Nam duplex hic dativus ab epica dictione alienus est. Legendum θυηπολέουσι, nisi θυηπόλιος pro θυηπόλος nove formatum statuere velis, quod in hoc quidem poeta, qui in adiectivis multa novavit, non audacius fieri vide-

ture. Wiel p. 24. *θυηρπλέουσι* extat in A [M]; et idem iam Eschenb. coniecisse videtur, vertit enim «sacra facientibus». — Post v. 281 titulus *περι δπαλλίου λίθου* in B, *λίθον* (sic) in P Pal., *περι δπαλλίου* in V, *δπάλλιος* in edd. ante Tyrwh., qui titulum omittit cum A M (hic in spatio vacuo) et Herm.; *περι δπαλλίου* A in marg. — »*Τὸν τοῦ παιδὸς τέρενα χροῖα ἤτοι σῶμα ἔχοντα τὸν λίθον δπάλλιον λέγω τέρπειν τοὺς ἀθανάτους*» Moschi schol. ined. in quo quod in V post *χροῖα*, in P ante *χροῖα* male additum legitur, *τέχνα*, ex male iterato *τέρενα* originem duxisse videtur. — 283 comma post *ἀγλαόν* sustulit et post *οὐρανίωνας* posuit Dinner p. 583. — *ἱμερτοῖο* codd. et edd. ante Steph., qui correxit. *τερενόχροα* A solus, quod nolui recipere simulque lacunae signa post hunc versum figere. Confer praesertim quae Plinius de opalo memoriae tradidit N. H. XXXVII 5. 84: »Hanc gemmam propter eximiam gratiam plerique appellavere paederotae. — Post 284 novum caput incipit Herm.; sequentia cum praecedentibus cohaerent in codd. et rell. edd. — 285 *δαχρύοισι* A, *δάχρυσιν* P ante corr., *δάχρυσι* P post corr., rell. dett. et edd. ante Herm., qui *δάχρυσσι* scripsit; *δάχρυσσι* iam Musgr. et hoc vel *δαχρύεσσι* Tyrwh — *λιθούμενος* A, quo firmatur Bernardi coni. (ad Thom. Magist. p. 189 b) *λίθου μένος*, a Tyrwh. et Herm. probata. Sed quod *δψικόμειο* pro *δψιανοῖο* scribi volebat Bernard, merito ab iisdem vituperatum est. *λιθούμενον* retinuit Gesner, qui *πίτυος δάχρυσσι λιθούμενον* cum Eschenbachio »et pini lacrymis lapidescentem« vertit. — *ὄψανοῖο* B. — 286 *σμήρην* (non *σμήρηνη* ut est ap. Herm.) *σμίγειν* P aif, *σμίγειν* B Pal. V; *φολίεσσι* M. — 287 *ἀργυφέαις* A M, *ἀργυφέεσσι* B V, *ἀργυφέεσιν* P, *ἀργυφέεσι* Pal., *ἀργυφέεσιν* aif, *ἀργυφέειν* edd. post Steph. — v. 287 *ἀποστείχοντα* A M, et PV in textu, *ἀποστίλβοντα* B Pal. et P V in marg.; idem habent edd. omnes, recte. vv. 288—289 sic contracti sunt in codd. dett. et aif: *ἀτύτῃ γάρ τοι δώσουσι* (*δώσουσιν* B) θ. *ἀγαθὸν τε* et sic edd. omnes nisi quod *ἀγαθῶν τε* habent cum A et *τοι* post *γάρ* primus expulit Steph. — 288 *ἀτύτῃ* A; *ταῦτα* ego scripsi in Epist. p. 22, ne diphthongus in *τοι* ante vocalem in thesi producat. Non nisi ter hoc genus hiatus apud nostrum admissum reperi v. 42 *τίσουσιν καὶ οἶκον*, v. 50 *δώσω οἱ καί*, et v. 680 *ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσσε* et hoc quidem semper ante vocabulum quod antiquitus digammo instructum erat. Miror haec tria exempla satis memorabilia a Wielio in quaestionibus de hiatus (p. 8—10) neglecta esse. — 290 *εἴσσει* B, *εἴσσει* V; *ἄσ' ἐθέλησθα* codd. omnes, *ἄσσε θέλησθα* edd. ante Tyrwh. et Herm., qui *ἄσ' ἐθέλησθα* ex Gesneri coniectura receperunt; *αἴχ' ἐθέλησθα* coniecisse videtur Eschenb. qui vertit: si scire desideras. — 291 *ἀλέγεινα* B. — 292 novum caput incipit Herm., non incipiunt codd. et rell. edd.; *ἡελίου* B; *λάε* A. — 293 *ἔσσετι δόντι α.* — 294 *ἐμπεφύασι* M. — 295 *γέ μεν* A. — 296 *ἄλλων τὸν μὲν* A et Herm. ex Tyrwhitti coniectura; *ἄλλο τὸν* Abel, Orphei Lithica.

μέν B P V a, ἄλλο· τὸ μὲν M Pal. if et rell. edd. ante Herm., λίθων ἔστ'. ἄλλο conl. Gesn. Emendationem non absolutam esse a Tyrwhitto contendit Wiel p. 24, qui scripsit τῷ τὸν μὲν δῖεις, »nam thesis quarti pedis positione producta quamquam qualis hic est offensione paene caret, tamen eam ut rarissimam in hoc poeta ne sic quidem admiserim. Exempla eaque satis dubia [?] in toto carmine extant tria, de quibus vide in capite de numeris inscripto [p. 10; sunt vero v. 292 ἐν τάρφεισιν Ἰδης, v. 145 ἐς γαῖαν δρούσας, et v. 253 ἐς δέμνια κούρην]. Deinde ut pro νοήσεις poneretur ὄεις ipsa sententia postulare videbatur; et positum vides in simili loco v. 562 [vulg.] πῆγνυον, ὥστε σε πάγχυ λίθον στερεῆν ὄισασθαι Οὐδέ τ' ἔην ὄισασθαι, ἐπεὶ στερεῆ λίθος ἦεν. Sed νοήσεις videtur requiri etiam a vocabulo εἶκελος εἰσιδέειν in v. 299. Deinde postquam totus locus ex A emendatus est (cfr. κρύσταλλον λευκὴν) aptum quoque sensum praebet νοήσεις, neque dubia sunt tria illa exempla, quae ad monosyllabi τόν in quarti pedis thesi productionem excusandam Wiel attulit. — vv. 296—297 verba λευκὴν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν ἔνδον ἐθειράς κρύσταλλος addidi ex A (qui κρύσταλλον habet); omittunt codd. dett. et edd. omnes; neque sequens εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὄγ' ἐθειράς viros doctos de vulgatae scripturae vitio monuit; quod sane mirum est. — 297 κρύσταλον A. — 298 κρύσταλλον κενεὴν codd omnes, (etiam A) et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam κρύσταλλον γενεὴν recepit (vertit Tyrwh.: »hunc quidem senties esse crystallum secundum genus). Multo deterior est Hermanno iudice Koenii coniectura ad Greg. Cor. p. 100 λίθων ἄλλων· ὁ μὲν εἶγε νοήσεις, κρύσταλλός κεν ἔην, unde tamen ut κρύσταλλός κεν ἔην recipiatur et a sequente χρυσόλιθος κεν ἔην et a totius loci sensu flagitari monui in Epist. p. 23. — 298 ὁ δὲ A M; χρυσολίθω A. — 299 ἔκελος codd. et edd. ante Steph. qui εἶκελος edidit; εἰσι δέειν B; ἔσχεν οὐδ' ὄγε B. — 300 κε ἔην A; ἐσθλῷ φημι A et sic corrigendum in textu, ἐσθλῷ (ἐσθλῷ B) φημι ut videtur, rell. codd. et edd. — vv. 301 usque ad 304 om. A in lac. — 302 ἠέλιος B. — ῥοῖζον ἐρικυδέος αὐτίκα φωτός codd. et edd. ante Herm., nisi quod ῥοῖζον a if. Quod de stridore electrico dictum esse putabat Gesn. qui sermonem esse »de gemmis succini similitudinem habentibus« ratus v. 304 »de scalpura facili harum gemmarum« intellexit. Quod improbens Tyrwh. ῥέζον ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας coniecit, cui coniecturae postea ex epitomae verbis (φορούμενοι δὲ οὔτοι, φασί, ἐδρεπεστέρους καὶ σεμνοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσι καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδοῦς ἀξίους) multum auctoritatis accedere recte intellexit. Idem conl. Musgr. nisi quod ῥέζειν scripsit, quod metri causa iure praetulit Herm. — 303 τε B ante corr. pro τ'. — 304 ἀγανόν B, Pal. ante corr. — 305 οἷτε . . . φορέουσι codd. dett. et edd. ante Herm., in qua lectione οἷτε qui, non et hi reddi debere observavit Tyrwh. »At οἷτε etsi plerumque reddi debet qui pariter atque οἷ, multum tamen ab hoc differt. Ὅστε notioni, quae

iam definita esse debet, aliud quid addit, quod ad ipsam notionem non est necessarium . . . ipsam vero notionem definitione constituere, id ab his pronomibus atque adverbis [ἔνθα τε] alienum est . . . Ita hoc in loco ὅτε Graeci sermonis natura postularet ad ἡρώων referri. Quare noli dubitare quin poeta scripserit οἱ κε φορέωσιν, ut Homerus, ὅς κεν ἀριστὴν βουλὴν βουλευέσῃα. Recte haec Herm.; habet A quoque οἱ καὶ . . . φορέωσι. — εἶγε θεοῦ μέγα δ. ἐπ. φορέουσιν conl. Schaefer Mel. Crit. p. 90, refutatus ab Hermanno in Incredibilium Libro p. 362 (Opusc. vol. IV). — v. 306 in codd. et edd. ante Herm. prioribus adnexus est. Post v. 306 titulus μαγνήτης in MP et edd. ante Tyrwh., περὶ μαγνήτεως Pal., περὶ μαγνητεως λίθου (sic) B, περὶ μαγνήτεος V. A versu 307 A quoque novum caput incipit; περὶ μαγνήτου A in marg. ad v. 307. — In v. 306 ἐνηεῖ pro ἐνηεῖα dictum esse putans Gesn. locum sic intellexit: »Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obsequio Di aequae placantur: ut non modo gemmae durae et saxa imagines Deorum et heroum recipiunt, sed etiam, et facilius quidem, molles«. Versum 306 non prioribus, sed sequentibus coniungendum esse viderunt Koen. ad Greg. Cor. p. 199, Musgr. et Tyrwh. — v. 307 Μαγνησίτην δ' ἔξοχ' ἐφίλατο A, Μαγνήτην δ' ἔξοχ' ἐφίλησεν dett. (ἐφίλησε BV) et edd. ante Herm., Μαγνήσα· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο conl. Musgr. Et idem invenit Tyrwh. nisi quod primum inter Μαγνήσα· τὴν δ', Μαγνήτη· τὸν δ' et Μαγνήτι· τὸν δ' incertus haerebat, postea tamen Μαγνήσα, quia eadem voce noster infra utitur v. 320 [vulg.] « praetulit, concedens tamen Μάγνησσαν, quae forma apud Tzetiam legatur in Chil. 4, 403 veriore scribendi rationem esse. Herm. recte Μαγνήσση scripsit, quo ducit etiam A libri scriptura. Steph. ἔξοχα μαγνήτην φίλησεν θούριος Ἄρης dubitanter coniecerat. τὴν τ' pro τὴν δ' scripsit Herm. minus necessario. — Tzetzes in Chil. II 403 respexit hunc locum, de magnetide loquens ἦσπερ Ὀρφεὺς ἐν Λιδικοῖς ἔγραψε τὰς δυνάμεις. — 308 πελάσει A, πελάση M cum gl. πλησιάσει, πελάσοι rell. dett. et edd. ante Herm., qui πελάση edidit. — 309 παρθενική Dinner p. 617; γλαρόφρονα A, γλαγεόφρονη M, γλαιύφρονη B, γλαιύφρονη V, γλαγόφρονη P Pal. (hic cum corruptelae signo) et edd. ante Herm.; γλαγερόφρονη conl. Tyrwh., sed »neque omnino hoc epitheton placeat, et multo minus ad στέρνῳ relatum, praesertim quum hoc habeat aliud epitheton«. Herm. Rubnken in Bibl. Crit. VIII p. 92 ex v. 35 μαλακόφρων coniecit quod tamen nimis a librorum, praesertim A scriptura (γλαγόφρονα) recedit. Hermann »facilem et elegantem emendationem« Musgraviū, ἀγανόφρονα recepit, quae mihi vel ob hiatum displicet. Wiel p. 9 compositum γαλερόφρονα finxit, cuius prima pars et ipsa rarissime invenitur. Ego τερενόχροα ausus sum; nihil enim frequentius quam commutatio terminationum -χροα et -φρονα, et videntur pueri τερενόχροες nostro in deliciis fuisse, cfr. v. 33 ζῆθεοι τερενόχροες et v. 283 ἱμερτοῦ τέρενα χροία παιδὺς ἔχοντα. Quod si quis ex hoc nostro loco

Tzetzam adiectivum *γλαγχρους* et *γλαγεόχρους* sumpsisse crederet, quo ille in Antehom. v. 224, 245, 253 et alibi usus est, is *γλαγεόχροα* vel quod rectius formatum esset *γλαγερόχροα* scribere posset. — 310 *στέρω* A. — 311 *ὄν* pro *ὄς* B; *ἢ γὰρ πάξουσα* a, *ἢ γ' ἀρπάξουσα* if; corr. Steph. — *αλεί* et v. 312 *ψ* A; *αλεί*, et *καί* pro *ψ* codd. dett. et edd. ante Herm. qui *αίρει* pro *αλεί* ex Musgravii coniectura restituit probante Wielio p. 38. — 313 *ἦτοι* P Pal. V et edd. ante Steph.; *μιν φασίν* A, *μιν φασί* rell. codd. et edd.; *ἡλείοιο* B. — 314 *ἀμφίπονον κρούρης* B; *παλύνει* A, *παλύνοι* codd. dett. et edd. ante Herm., qui *παλύνῃ* scripsit. — 315 *ὑπέρθυμος τεκεοκτόνος* A, *ὑπέρθυμος τε τεκεοκτόνος* M, *ὑπέρθυμος τεκεκτόνος* B (sed hic *τεκεκτόνος*) P Pal. V et edd. ante Eschenb., qui *γε* post *ὑπερθ.* inseruit. *ὑπερθύμω*s Gesneri coniecturam recepit Tyrwh., Dinneri emendationem (p. 31) *ὑπερθύμωιο τεκεκτόνος*, probatam etiam Schneidero, recepit Hermann. (magnanimi Aeetae vertit iam Eschenb.), et *τεκοκτόνος* ex constante linguae Graecae lege scribi iubebat Lobeck ad Phryn. p. 678. *τεκεοκτόνος* retinere nolui, cum tale compositum paucis similibus, ut *ἐλεόθρεπτος*, *ὄρεσπολεῖν*, *ἀλγεόθωρος* non satis firmetur. — *ὑτεκεοκτόνος* (sic, non *τεκεκτόνος* ut habet Tyrwh.) *ἢ τὰ τέχνα φονεύσασα τὰ ἑαυτῆς* Moschi scholion in quo lemma et *τὰ* ante *ἑαυτῆς* om. V. — 317 *ἔθεν* A. — 318 *ἐπ'* B; *δῶμα* codd. omnes et edd. ante Herm., qui elegantem Piersonii coniecturam (Veris. p. 147) *σῶμα* recepit. Male oblocutus est Gesn.: »Sed illa optime *σῶμα* custodiet mulier, quae cupidos iuvenes ne in *δῶμα* quidem admittet.« — *φυλάσσει* A, et Herm. ex conii., *φυλάσσοι* codd. et edd. rell. — 319 *ἐς* codd. et edd. ante Herm. qui *τα* cite *ἐς* edidit. Comma, quod in edd. inde a Stephano (non in codd. et aif) post *δέμνια* positum erat, sustulit Herm.; *ὑποδέμνια* Pal. aif. — 319 *λάθρη* B. — 320 *ὠδῆν* A. — 321 *ἡδὲ* B V et edd. ante Herm.; *κατακτύωσούσα* B, *κατακνώσουσα* M, *κατακνώσουσα* aif; *ἕπων* A. — 323 ante v. 322 scriptus est in B, sed appictis litteris ordinem restituit m. pr. — 322 *σέ* A; *ὄρεγουσα* P Pal. if, *ὄρεγουσα* a; *μεναιαίνει* B ante corr. — 324 *εἰδὲ ἔμαχλ.* B, *μαχλοσύνησιν* A, *-σύνησι* P aif; *ἐλαῦνοι* A M, *ἐλαύνει* codd. rell. et edd.; *δία* B, *δλ'* a, *δλ* f. — 319 *εἰς* B; *τε τα^τνύσσειται* B V, *τάνύσσειται* Pal. — 325 *μάγνησαν* A et Herm. ex conii., *μάγνησαν* codd. dett. et edd. ante Herm.; *φερέοντων* V. — 327 *ὀπῆ* suprascripto i B Pal; *καλῆ* A, *καρῆ* aif. — 328 fort. *ἀγορῆν τε συναγρομένην* conii. Eschenb., qui vertit: »etiam populum et forum congregatum. . demulcebise; *ἐνὶ* B Pal. aif; *σῆθεσιν* M; *πειθῶ* aif. — 329 *καταλέξω*, ut conii. Perdr., codd. omnes, *καταλύξω* edd. ante Steph. qui *καταλέξαι* edidit. — 330 comma post *θέσκελα*, quod praebent primae editiones et damnaverant iam Steph., sustulit Hermann. — *τοι* om. codd. dett. praeter M et edd. ante Herm.; *τίη πλέον* conii. Gesn. »rectius fortasse« iudice Tyrwhitto, quam Steph., qui *τί καὶ* scribi iubebat; *τί τοι πλέον* edidit Herm., quod recepi, cum idem in A M extet; improbabit

a Seidenadelio secutus Wiel p. 25: »quod καὶ τοι in eiusdem membri parte priore iam legitur; praeterea in simili sententia v. 393 [vulg.] poeta scripsit ὄν. Hoc eo libentius hic etiam legerim, quod sic comoda quaedam et paene necessaria oppositio existit ad versum 329 [vulg.] ἀλλ' ἦτοι τὰδε μὲν καὶ ἐπαυτῖκα περιηθῆναι. — οὐρανίωνων V ante corr. — 331 φθέγγομαι ὦν αἴψα codd. dett. et edd. ante Herm., φθέγγομαι τῶν αἴψα A, φθέξομαι coni. Steph., φθέγγωμαι Tyrwh., quod »etiam si τῶν deinde scribatur, numeros elegantess« minime praebere dixit Hermann. Mirati sumus hoc viri praestantissimi iudicium et ego in Epist. p. 12 et Wiel p. 25, qui recte φθέγγωμαι τῶν αἴψα praetulit etiam hiatus vitandi causa. Hermann φθέξομαι ὦν ἦγ' αἴψα scripsit, ubi ἦγ' nihil offensionis habere dixit »licet τοῖο λίθοιο praecesserit. Nam sic etiam alibi, ut v. 267 [vulg.] Tradita verba male intellegens de lacuna circa hunc versum cogitavisse videtur Steph., cuius haec est nota: »Sed illa verba, τί καὶ πλεόν οὐρανίωνων φθέξομαι, fateor me ad verbum non vertere, quod quum ad verbum sonent: Quid amplius vel ulterius coelestibus dicam, hoc tamen significant: Si commemoravero, quanta sit eius apud ipsos etiam deos auctoritas (vel quantum eius erga deos robur) addendumne quicquam fuerit?« — 332 ἦτορ ἐπγνάπτει A; ὄφρα κισεῖο B V, ὄφρα κε rell., ὄφρα κε edd. inde a Steph. — vv. 333—336 om. A in lacuna. — 333 ὦτε Pal.; ἐέλωρ B P Pal V aif; ἐτελέσωσι M P Pal V et edd. ante Herm., ἐτελέσωσιν B Herm. — 334 ἐπαυτῖκα B. — 335 καὶ γάρ μοι codd. et edd. ante Herm. Pronominis μοι geminationem suspectam habuit Stephanus; τοι scripsit Hermann pro priore μοι ex Tyrwhitti coniectura, quod invita sententia factum esse nescio quo iure affirmavit Wiel p. 25, ubi vocabulum epicis non usitatum συνεπιστόμενος reponendum esse dixit. — 336 ὦμοισι A M P Pal V et edd. ante Herm., ὦμοισιν [B] Herm.; κρατεροῖσινέων A, κρατεροῖσιν ἐῶν rell. codd. et edd. ante Steph., qui ἰῶν scripsit; τῶν pro ἰῶν videtur coniecisse Eschenb., qui iam ante Gesnerum vertit »in robustis humeris fert variam harum rerum materiam«. κρατεροῖσι λίθων coni. Tyrwh., recepit Hermann. φέρει A M, et Tyrwh. Herm. ex Gesneri coniectura, φέροι rell. codd. et edd. — 339 σεῖο δ' ἔτι κραδίην κλονέει A (δ' ἔτι etiam M), quam scripturam recordationem eorum quae in carminis hypothesi de poetae cum dracone pugna narrentur, longe fortiorem et clariorem reddere, quam deteriorum praeter M codicum et omnium editionum scripturam σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην, in Epist. p. 13 dixi. δ' ἔτι coniecisse videtur iam Eschenb. qui vertit »Tuumque cor turbat adhuc«. — δεῖμα pro δέριγμα coni. Pierson in Veris. p. 50, ingeniose, sed sine causa, ut recte intellexit Gesner. — 340 δειέμεν A M, P in textu, Pal. in marg., V, δηιέμεν εἰούς B, δεδιέναι P in marg., Pal. in textu, δειδέμεν ex Tyrwhitti coniectura recepit Herm. — 341 τρίψας M; καίκλο P ante corr., κελκλο a. — 342 ἦν B, P ante corr., aif; κρατεροῖο B M P V

aif, κρατεροῖσι [A Pal.?] Steph. et rell. edd.; ἔλθη γ' ὁδοῦσι A, ἔλθη (om. γ') codd. dett. et edd.; ὁδοῦσι B M, ὁδοῦσι P Pal. V et edd. ante Herm., qui tacite ὁδοῦσιν scripsit. — *περὶ ὀφίτου* A in marg. — 343 *ἔλξει* A et Herm. ex conii., *ἔλκει* rell. codd. et edd.; *ἔσετ'* Pal. ante corr. — Post v. 343 titulus *περὶ ὀστρίτου λίθου* in B, *ὀστρίτης* in P et in edd. ante Herm., *περὶ ὀστρίτου* in Pal. V; versus spatium vacuum relictum in M; *περὶ ὀστρίτου* A in marg. — vv. 344—345 recte prioribus coniunxit Hermann. — 344 *σὺν δὲ καὶ* A et Herm. ex conii., *νῦν δὲ καὶ* codd. dett. et edd. ante Herm.; *οἶνω* A. — 345 *ἄρητον* codd. et edd. ante Gesn., *ἀρήτω* conii. Gesner, probavit Herm. — Versum 346, quem omittunt codd. dett. et edd. omnes, addidi ex A, in quo male ligatis litteris *πυιέρη* potius quam *πέτρη* scriptum esse videtur. *περὶ ἐχίδνης* A in marg. — 347 *αὐτοκασγνήτη* A M et edd. inde a Gesnero, *αὐτοκασγνήτη* P Pal. V, *αὐτοκασγνήτην* B, Dinner p. 596, et edd. ante Gesn. *δμῶνυμε* A. Iam Steph. vitium subesse vulgatae scripturae vidit: »Fortasse inter hunc versum et proxime praecedentem aliquid deest; nam cum *δμῶνυμ'* pro *δμῶνυμε* videtur legendum *αὐτοκασγνήτης*. Quod vertendo expressit Eschenb. Caeterum recte haec a prioribus seiunxit Gesner, non de ostrite, sed de ophite aliquo lapide in versu 347 et sequentibus agi intellegens. Probavit hoc iudicium etiam Wiel p. 23. 24, hoc solum vituperans, quod *Ἐφίτης* lemma ante v. 346 posuit Gesner, cum de echietide lapide poetam locutum esse forma feminina *αὐτοκασγνήτη* arguat. Male Hermann sequentia quoque de eadem ophietide dicta esse putavit, cuius descriptionem a v. 341 orsus sit poeta. Improbavit hoc Wiel p. 23 »quum ipsa verba . . supra scripta nihil dubitationis relinquant, quin poeta ad novum argumentum sese convertat, qui si in una eademque re tractanda pergat, nunquam tam magnifica utitur apostrophe, saepe, ubi ad novum caput transitionem instituit, velut v. 488 [vulg.] α — Epitomatōri *ἐχίτις* audit lapis iste *δμῶνυμος ἐχίδνης*. Eundem atque *ὀφείτιδα* modo laudatam esse putavisse videtur Tzetzes, cuius haec est nota ad Lycophr. 911: *μετακληθεῖς γὰρ ἐκ Λήμνου Φιλοκλήτης ὅφ' Ἑλλήνων κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάωνος λατροῦ ἴσται τῇ Ὀφείτιδι πέτρη*. Sed idem *ἐχίτιδα*, non *ὀφείτιδα* appellat Posthom. 582sq.:

πόδας δὲ οἱ ἔλκος ἔτειρε.

πέτρη δ' ἀρτεμία ἐχίτιδι τεύξε Μαχάων.

δμῶνυμ' ἐχίδνης B. — 348 *ἦ ῥά ποτ'* codd. et edd. ante Herm., qui *ἦ ῥά ποτ'* recepit ex Tyrwhitti coniectura, qua nunc non amplius opus. — *εἰναετῆ* V, *εἰναετ'* l a, *εἰναετ'* ἢ Dinner p. 474; *ἀμένηνον* a. — 350 *πῶς* Pal. aif; *κεῖνον* aif; *ἔλπετο* M P Pal. et edd. ante Steph., *ἐπλετο* A; *θυμῶ* A, *θυμός* V ante corr., *θυμό* (?) V post corr. — 351 *ὀπεκφεύξασθαι* B et Dinner p. 546 — 352 *ὄγε* B; *παπρός* a. — 353 *λάην* A; *ὄτις κε πίθοιτο* A M, *ὄτις κε πόθοιτο* B, *ὄτις κε πύ-*

δοιτο P Pal. V, *ὁ τις κε πόθοιτο* coni. Stephanus, *ὁ τις κε πίθοιτο* Tyrwh., quod vertit »quod quis credate«. Idem voluisse videtur Musgr., qui *πίθοιτο* coniecit. »At id dici debuisset, *ὁ τις κεν πεπίθοιτο*; Nam *πιθέσθαι* est obedire, non credere. Quamquam quid omnino sibi vult talis quaestio, qua mea quidem sententia, nihil fingi potest ineptius. Quid enim? Nonne plurima, quae in hoc libello traduntur de lapidibus, ad vim eorum medicam spectant? Quare mirum, immo absurdum est, de uno lapide hoc incredibile perhiberi, quod de plerisque aliis sine miratione narratur. Quae quum ita sint, id quod maxime, immo unice, hic dici debebat, reposui *ὅτις κ' ἀχέοιτο*. Machaon, inquit poeta, a patre Aesculapio nactus auxilium, lapidem, qui medelam afferret, impositis femori medicamentis misit ad Troiam Alexandri occisorem«. Herm. Wielio (p. 24) et »ὄστις de certo illo lapide pro simplice *ὄς* positum« displicuit et »totum illud additamentum post *ἀρωγὴν* omnino languere«, iniuria puto, visum est. »Scribendum est *ὅτις κ' ἐπιθεῖτο*, quod et mutationis lenitate et sententiae commoditate prae illo commendatur. Haec enim est sententia: Machaon a patre Aesculapio remedium edoctus, lapidem si quis imponeret, illum imposuit. Caeterum dubitari potest, an codicis [cuiusnam?] scriptura *ἐπίθοιτο* servari possit ex more Atticorum, a quo hic scriptor non plane alienus est. Sed id audacius visum«. Haec Wiel. Ego, cum neque *ὅτις κ' ἐπιθεῖτο*, neque versionem horum vocabulorum a Wielio propositam intellegere potuerim, Hermannianum recepi. Wielii coniecturam vertendo expressit Seidenadel: »Aber als Mittel erfuhr vom heilungskundigen Vater Jener den Stein, wer ihn braucht, [!]; ihn legt er als Mittel an's Bein ihm«. — *ἐπί* A Pal. et edd. ante Herm., *παρά* M, *ἐπι* [rell. codd.?] Herm.; *μηρῶ* codd. dett. et edd., *μασθῶ* A, mero errore, nam epitomatores quoque *μηρῶ* legisse verba eius *Φιλοκλήτου τὸ σκέλος λάσατο* fidem faciunt. — 355 *τὸν βὰ αἰφ*; *ὕσμῶν* P in textu; *ποσσὶν* A; *ἀρτεμέεσαι* A, et *ἀρτεμέεσιν* coni. Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93, *ἀτρεμέεσαι* M, P post corr., V, *ἀτρεμέεσιν* B Pal. et edd. ante Herm., *ἀτρεμέεσιν* P ante corr.; valentibus pedibus vertit Eschenb. — 356 *Πάρις* A et Herm. ex Tyrwhitti et Koenii (ad Greg. Cor. p. 125) coniectura, *πάρος* B M P et edd. ante Herm., *πάρις* Pal. — *περ ἀπίσται* [A B M Pal. V] et edd. inde a Steph. *παρά πίσται* P aif. — 357 *ὑπεροπῆα* B; *ποιάντοις* B. — 358 Hunc versus respicit Tzetzes ad Lycophr. 911: *Ἐλένου δὲ τοῦ Πριάμου παιδὸς μάντεως ὄντος καὶ ἧ μόνου ἀδομολήσαντος τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς φασιν Ὀρφεύς τε καὶ Τρυφιδώδωρος*; et ad 1048: *Ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεύς καὶ μετὰ θάνατον Ἐδρυκύλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ἰώμενον τὸν Φιλοκλήτην*. — Posthom. 520sq.:

κτεῖνε (Eurypylus) *δὲ πολλοὺς Ἀργείων Ἀσκληπιάδῃ τε ἧρω' ἠγῆρα, Μαχάονα, κάλλιμον ἄνδρα ὧς βα Κόύντος ἔφη· ὁ δ' ἄρ' Ὀρφεύς ἄλλ' ἐπαείδει.*

κεκλόμενον B; χομίσαι A. — 359 λόγον B, λογὸν V. — 360 vv. 360—362 citat Tzetzes in Exeg. II. p. 19 Herm. — τῷ A. — 361 περὶ σιδηρίτου A in marg. — δῶκεσι δηρίτιν P, δῶκεσι δηρίτιν aif, δῶκε σιδηρίτιν A M Pal. V et edd. ante Herm., σιδηρίτιν B post corr., σιδηρίτιν B ante corr. et Herm. et idem habet Tzetzes in Exeg. II.; et σιδηρίτιν et σιδηρίτιν recte dictum esse putabat Gesn. provocans ad ὁ λίθος et ἡ λίθος. — τὸν ῥὰ aif et Tzetzes. — 362 ἤνθανεν codd. omnes et edd. ante Steph.; ἄλλοισι codd. dett. et edd. ante Steph.; ἔμψυχον A et sic conii. Tyrwh., recepit Herm., ἄψυχον codd. dett. et rell. edd.; — ὀρίτην A, ὀρείτην quod conii. Tyrwh., recepit Herm., habet M; atque idem legit Tzetzes l. l. et epitomator; ὀφίτην B, ut conii. Perdr., ὀφείτην P, ὀφείτην Pal. et edd. ante Herm., ὀφείτην V. — 363 λυγρόν codd. dett. (δέθριον est glossa in M) et edd. ante Herm.; λυπρόν conii. Runken ad Timaei lexicon p. 50; γυρόν, quod recepit Herm., coniecit Tyrwh. ex epitoma, in qua στρογγύλος ἢ ὡς ὑποστρογγύλος est, collato Hesychio (γυρόν· κυρτόν, στρογγύλον, κυκλοειδῆ) Suida (γυρόν· κυρτόν, στρογγύλον) et Plinio (Oritis globosa specie N H. XXXVII. 65). Oblocutus est Wiel p. 22: »Rectius fortasse ex epitomatoris verbis supra positis scriptum fuisse conicias γυρότυπον, τρηχόν. Sed aliquam mutandi dubitationem facit Hesychii glossa, qua λυγρός praeter solitas notiones explicatur λσχυρός; praeterea qui reputaverit vocabula a λυγ radice formata flectendi et flexuosi significationem habere velut λυγηρός, quod cum εὐκαμπῆς coniunctum legimus apud mathematicos veteres, is cunctabitur λυγρόν, fortasse ex λυγηρόν ortum statim damnare, praesertim quum comparaverit λυπηρός et λυπρός, χλοηρός et χλωρός, et similia. Ego cum de lapide flexuoso numquam audiverim, et γυρόν etiam in A extet, hoc recepi. — ὑπὸ τρηχόν A M, P ante corr., Pal.; στίβαρον B. — 364 κύκλω A, κόκλω B; περὶ τ' A M et edd. ante Herm., qui tacite πέρι τ' scripsit. Versum corruptum esse iudicavit Wiel p. 7; nam in eo »eandem notionem vides non minus quinque repetitam; si ter esset, facile ferrem ut in epico; si quater, aegre; sed quinque, id tandem nimium videtur«. Et Wielio etiam »aliquid quidem suspicionis movet caesura trochaica pedis quarti, quae quamquam qualis hic est paene nullam habet offensionem, tamen vel sic in hoc carmine rarissima est«. Iisdem causis motus Seidenadel p. 6 κύκλω περιλαμπεῖς παντόθεν Ives coniecit, sed ipse vidit hoc περιλαμπέες a nostro dici debuisse. Vulgatam retinui, amat enim noster eandem notionem pluries exprimere, ut v. 427 et v. 602. — vv. 365—368 om. A in lacuna. — 365 ἔκελοι M (cum glossa ὅμοιοι) P Pal. V et edd. ante Steph., qui εἴκελοι scripsit. ἔκελοιο (sic) B. πάνθ' ἔκελοι conii. Tyrwh. »ἔκελοι vel εἴκελοι glossa est. Epitome habet ὅμοια. Itaque ἐμπερέες reposui. Hesych. ἐμπερές, ὅμοιον. ἐμπερής, ὅμοιος«. Herm. »Iure mireris utrumque tam leni vitio medicinam tam gravem adhibuisse, quum nulla paene mutatione εἰκελία [sic] scribendum fuisse

in aperto sita. Wiel. p. 22. Equidem *εικελῖος* usquam nisi in compositis reperiri dubito, quare Hermannum secutus sum. — *ροτίδεσσιν* P in textu, corr. m. pr. in marg. — 366 *ἤματα* codd. et edd. ante Steph. — 366 *τρῖς ἐφ' ἐπτά* codd. et edd., *τρι' ἐφ' ἐπτά* conl. Gesner et mihi quoque *τρῖς ἐφ' ἐπτά* »ter supra septem« vix graece dici posse videtur. Tamen nescivit Tyrwh., »cur Gesn. corrigere voluerit *τρι' ἐφ' ἐπτά* et vertere tres supra septem dies. Numerus, quem tradunt edd. vulg. ter septem dierum, nemini, opinor, ad tantum opus nimius videbitur«. Recte tamen Wiel (p. 22) licet ne ipse quid causae Gesner habuerit scriverit, *τρι' ἐφ' ἐπτά* firmavit ex Tzetzae scholio Exegesi in Iliadem subiuncto p. 148 Herm. et ex lacero codice ab Hermanno iam in Addendis (p. XXIV) publici iuris facto: *περὶ τοῦ σιδηρίτου τοῦτου λι . . . ὀρείτου φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τ . . . ὡς εἴ τις ἐπὶ δέκα ἡμέρ . . . κῶν συνουσίας ἀγνεύσειε . . . λοετρῶν, ἔτι δὲ καὶ ἄ . . . διαμείνειεν ἐμψύχου γο . . . λούοι δὲ τὸν λίθον τοῦτο . . . καὶ ἀπορρύττωπῆγη χ . . . ἄπτοι καθαροὶς σπαργαν . . . περ παιδίον, καὶ ἐπέυχ . . . ἐν ταθαρωῶ κελλίαν τινὶ . . . κηρούς ἢ λυχνίαν, μετ' ἐ . . . ἐρωτήσας, μάθοι παρ' ἄ . . . ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λέγοντος νεο . . . παιδαρίου, περὶ ὧν . . . πλὴν φησὶν ὡς ἐάν τις θαλ . . . ῥίψη αὐτόν, μεγάλης . . . ἐπιτεύξεται βλάβης . . . ναίως καὶ τληχαρδίως τις αὐτοῦ κατακούσειε, λήγοντος ἡδὴ τοῦ λέγειν, προσπελάσας αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἴδοι ἂν ὥσπερ ἀπονεκρούμενον. Indidem ego in Epist. p. 13 Gesneri coniecturam firmavi et simul monui *τρῖς ἐφ' ἐπτά* quod in eodem Tzetzae opere p. 23 Herm. legitur, librariis potius quam ipsi Tzetzae deberi pro *τρι' ἐφ' ἐπτά*. vv. 366 368 enim citat Tzetzes l. l. p. 23, ubi *ἤματα, τρεῖς ἐφ' ἐπτά βίης* et *καὶ μίμνειν ἀμίαντον* legitur in Lipsiensi codice, cuius ad hunc locum scholion in Hermanni editione p. 149 legitur hoc: *ταῦτα περὶ τοῦ σιδηρίτου λίθου τοῦ καὶ ὁ . . . φησὶ, περὶ οὗ φθάσας ἐδίδαξα. — ἰλένοιο aif. — 367 λοερά P ante corr. — 368 καὶ σεμνὸν ἀμίαντον* codd. et edd. ante Herm. »Rectius forte ἀμίαντον. Sed neque σεμνὸν suspicione caret«. Tyrwh. »Musgr. σεμνοῦσθ' coniecit non eleganter in epico. Quod ego conieceram, μίμνειν, etiam Tiedemann in mentem venisse postea vidi. Ἐδῆγε Hesychius quidem *ἔβρεχεν, ἐμόλυνεν* interpretatur, sed dubium est, an ἐμόλυνεν ad ἐμίγηε spectet«. Herm., qui etiam Tyrwhitti ἀμίαντον recepit. Aliter de hoc loco iudicavit Wiel p. 22 qui in Hermanni coniectura, ut plana et simplici, acquiesceret, »nisi scholion supra scriptum genuinam poetae manum aperte referret«. Wielio enim in scholio laudato vox »ἀγνεύσειε optabilem ansam praebet verba *καὶ σεμνὸν* certius emendandi quam adhuc factum est«. »Scribi enim iubet ἀγνεύοντ' quod sine scholii auxilio non facile quisquam divinasset. Exemplorum luculenta copia est; cfr. Herod. l. 140 ἀγνεύουσι μηδὲν ἐμψυχον κτείνειν et similiter ἀγνευτικὸς ζῶα [sic]. Idem legisse videtur Epitomator, qui haec habet . . . καὶ τινα νηστεύοντα καὶ καθαίροντα ἑαυτὸν . . .«. Mira hic protulit vir*

doctissimus; non vidit enim lacerum scholii initium sic fere restituendum esse: *περι τοῦ σιδηρίτου τούτου λίθου τοῦ καὶ ὀρείτου φησὶν ὁ Ὅρφεός ἐν τοῖς Λιθικοῖς ὡς εἴ τις ἐπὶ δέκα ἡμέρας γυναικῶν συνουσίας ἀγνεύσει καὶ κοινῶν λοτρῶν* etc. ubi *ἀγνεύσει συνουσίας* etc. nihil aliud significat, quam abstinuisse Helenum a mulierum concubitu. Quae de *ἐμφύχῳ ἐδωδῆ* dixit Tzetzes, ea in sequentibus *ἔτι δὲ καὶ ᾧ . . .* latere manifestum est. Tum neque ex vocabulis *νηστεύοντα καὶ καθαίροντα* quicquam sequitur, et, quod gravissimum est, a Tzetzta ipso *καὶ μίμνειν ἀμίαντον* lectum esse alius ille locus ab Hermanno laudatus probat. Quod testimonium miror a Wielio neglectum esse. — *ἐδοδῆς* aif. — 369 *ἀε-νάω* A; *δ' ἐνὶ* A et Herm. ex conii., et »in fonte» vertit iam Eschenb., *δ' ἐπὶ* codd. dett. et rell. edd.; *πέτρῳ*^{ον} Pal.; *ἐξέφρονι* B V; *πόδακι* P aif; — 370 *καθαροῖς* fortasse pro *μαλακοῖς* legit Tzetzes, sicut ex scholio supra laudato patet. — *ἀλδίσασε* A, *ἀλδήσασε* B M (hic cum glossa *ἀνέ-τρειψε*) P Pal. V, *ἀλδίσασε* aif, *ἀλδήσασε* edd. inde a Steph. ante Herm. — 371 *ὡς* B P Pal. V aif, *ὡς* A M et edd. inde a Steph.; *ἐπ' ἀρῆσιν* A M (hic cum glossa *ἐδχαῖς*), *ἐπ' ἀρῆσιν* [B] P Pal. a et edd. ante Herm., *ἐπαρῆσιν* V, *ἀπ' ἀρῆσιν* if; *ὡς ἀρῆσιν* pro *ὡς ἐπ' ἀρῆσιν* et *θυέσιν τε* pro *θυέεσσιν* conii. Tyrwh., cum »illud ἐπ'» tam sensui quam metro incommodum sit, si *ἀρῆσιν* pro precibus accipiatur; *λιπαροῖσιν* Herm. scripsit ex Musgravii emendatione. — *ἀρασσάμενος* B ante corr.; *θυέεσαι* P, *θυέεσαι* rell. dett. et edd. ante Herm., *θυέεσιν* tacite Herm., *θυσήσι* (sic) A, quod ut recipiatur ipsam terminationem in *ἐπ' ἀρῆσιν* suadere monui in Epist. p. 13; quare etiam *λιπαρῆσιν* pro *λιπαροῖσιν* scripsi. — 372 *λίαν* A; *ὕπερ μενέεσσιν* B; *ἔρδε* A, *ἔρδεν* B, *ἔρδεν* M. — 373 *καθαρῶ* A, *ἐκ καθαρῶ* V; *μεγάρω* A, *μέγα* pro *μενάρω* M. — 374 *θεονδέα* Pal.; *αείρων* A, *αείρας* codd. dett. et edd. — *εοικῶς δὴ κατεχούση* A M Pal. V, sic vel *-χούση* B P, *δὴ κατεχούση* etiam edd. omnes ante Herm., qui *ἀγκὰς ἐχούση* scripsit, quia »quod vulgo legitur *εοικῶς δὴ κατεχούση* duplici vitio laborat, inepto usu particulae *δὴ*, et verbo, quod qua hic ratione dicatur, obscurum est. — 376 *ἐπῆν* A; *ἐθέλης* A. — 371 *ἔρδεν* codd. et edd., ut videtur, omnes; correxi. — *σῆσε* A. — 378 *πάγχυ* A M et Tyrwh. ex Gesneri coniectura, *πάγγι* B P Pal. V et edd. ante Tyrwh.; *κάμης* A; *χείρσεσι* B ante corr. — 379 *δρσει* A M et Tyrwh. ex Gesneri conii. (e det vertit Eschenb.), *δρση* (-ση) rell. codd. et edd. ante Tyrwh. — 380 *φαίης* codd. (glossa *εἰποις* est in M) et edd. ante Gesn., *μαίης* Eschenb. tacite, vertendo nutricis in sinu, et Gesn. diserte; *κόλπω* A. — 381 *τετληῶτι* codd. et edd. ante Herm.; *νόω* A M P Pal., *νόψ* B V. »In *τετληῶτι* penultima licenter producta ob consonantem asperiorem» Gesn.; *τετλειῶτι* conii. Tyrwh., *τετληῶτι* Schrader in Emend. Praef. p. 7, et Musgr., afferens Argon. 437 et 1347; re-
reperit Hermann. — *αἰνέμεν* codd. et edd. ante Herm. omnes, praeter M, qui

ἐναίμεναι habet cum glossa κρατεῖν; κηδαινέμεν Bernard ad Thom. Mag. p. 177 a. Tyrwhitto magis placebat μελεδαινέμεν eodem sensu. Hermannī probabilius esse existimabat, verbum quo firmiter tenere, quam quo curare, cavere indicetur, positum esse, et praeterea tali loco non esse mutationem faciendam, nisi quae litterarum similitudine sese tueatur dixit. Quare ἀκταινέμεν scripsit collato Hesychio ἀκταίνειν· μετεωρίζειν. ἀκταίνουσα· τρέμουσα· ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα et Aeschylō in Eum. 36 ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. Contra Wiel p. 23: »Sed ne hoc quidem vocabulum uno loco Aeschylō servatum placebit cuiquam, qui quam incerta sit eius significatio reputaverit. Cogitaveram de ἀλεινέμεν; nunc maxime arridet λαινέμεν et propter mutationis lenitatem et sententiae commoditatem. Nam quod saepe factum esse videmus, ι littera absumpta est eadem littera proxime posita in νόψ; fovendi autem quam habet λαινέμεν notio quam egregie conveniat cum iis, quae in superioribus versibus de siderite commemorantur, ἀλδήσασκε, ἀρσεσάμενος θυέεσσι, χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε non est quod multis exponamus. λαινέμεν videtur iam Eschenb. legisse qui vertit »fovere eum semper«. Fovendi tamen notionem huic loco minus aptam esse censens δινευέμεν coni. Seidenadel p. 7 eodemque sensu ego olim de αὐλλέμεν cogitavi. Sed nunc ἐπακουέμεν collato ἐπακοῦσαι in v. 376, scripsi ex Tzetzae scholio, quod ad v. 366 attuli, ubi verba πλὴν φησὶν ὡς ἐάν τις δαλ . . . ῥίψη αὐτόν, μεγάλῃς . . . ἐπιτεύξεται βλάβῃς . . . ναίως καὶ τληκαρδίως τις αὐτοῦ κατακούσειε sine dubio ad hunc versum spectant, licet quomodo cum praecedentibus et sequentibus olim cohaeserint, nunc non amplius liquet. Ipsum autem κατακούω vocabulum est epicis non usitatum. — 382 πῶς P aif. — 383 ἐχ χερὸς codd. et edd. ante Herm., χειρὸς coni. Tyrwh., χειρῶν Schrader Emend. Praef. p. VII, quod recepit Herm — οὔδας δε AM P, οὔδας δὲ B, οὔδας δε a, οὔδας δὲ if; corr. Steph; ἀγρόν B; ὀρίνης AB MP Pal. a, ὀρίνης V, ὀρίνυς if, ὀρίνη Steph. et edd. ante Tyrwh., qui ὀρίνης ex P reduxit. — 384 ἐρεεῖν P ante corr.; ἐξερέει AM et Herm. ex coni. (et exponet verterat Eschenb.), ἐξερέη (-έη) rell. codd. et edd., nisi quod ἐξερέην ἡμερτέα B. — 386 λήγησι A, λύσησι B, λύσησι MPV et edd. ante Steph., λύσησι Pal., λούσης γε Steph et rell. edd. ex v. 369, ut videtur. A libri scripturam ex Tzetzae scholio iam saepe memorato (λήγοντος ἤδη τοῦ λέγειν) firmavi in Epist. p. 13. Ex eodem scholio atque ex epitomatoris verbis πρὸς τὸ τέλος profectus Wiel p. 23 haec annotat: »Unde quid certius, quam poetam scripsisse ὅτε κεν παύσῃσι? Poterat etiam παύθη γε. Sed ut γε particula hoc loco non apta evitaretur, illud praefereundum duxi; παύειν enim etiam activa forma eam, quam medium παύεσθαι, desinendi notionem habere exempla sunt satis frequentia«. — πελάσας ABP Pal. V aif, πελάσας M, Steph. et rell. edd. — 388 ὦθε codd. et edd., τῶθε apte coni. Herm. in nota, »ut coniungatur cum φοιβήτορι λαῖ. Huic lapidi fatidico; non terri-

bili, ut Gesnerus vertit. « ἀτρείδῃσιν A; ἀλώσιμον B. — Hunc versum (una cum v. 358) ante oculos habuit Tzetzes Posthom. 574sq; : ἐξ σιδηρίτῳ, κατ' Ὀρφέα, μαντιπόλοιο | λίθου ἀνδρολόγοιο, μαθὼν ὅσα τεύχετο Τροίῃ, | εἶπε (scil. Helenus) Φιλοκτήταο βίην κομίσει ἀπὸ Λήμνου | ὄστέα τε Πέλοπος ἐξ Ἥλιδος οἰσέμεν ἄχα. — 389 φοιβήτωρι B P Pal. V a; λαϊῖ B. — 390 δέ τι A, δ' ἐπὶ B, δ' ἔπι V, δ' ἔτι rell. codd. et edd. omnes. — σιδηρήτῳ P Pal., σιδιρήτῳ edd. ante Steph., corr. etiam Perdr.; πιφάσχω A M, πεφάσχω B V, πιφαύσχω rell.; — ἐρπετὰ . . . ζοικας A et Herm. ex Tyrwhitti et Musgravii conii., ἐρπετῶ (-τῶ) . . . ζοικε codd. dett. et rell. edd. — 392 μείζων B. Scripsit ne ἀκοιμήτσιο pro ἀκοιμητον τε? Aliter hic esset unicus locus quo apud nostrum duo epitheta per τε copulam coniungerentur. — 394 Πριαμίδαο A, et Herm. ex conii., quam fecerunt Tyrwh., Musgr., Koenius ad Greg. Cor. p. 124 et Schrader in Emend. Praef. p. XI; Παλλαμήδαο M, Παλαμήδαο rell., Dinner p. 610, et edd. ante Herm.; νόσφι B M P V [aif Steph.] et rell. edd. ante Herm. — 395 ἔρχεσθαι A et Herm. ex Tyrwhitti conii., εἴχεσθαι rell. codd. et edd.; εἶπη A, εἶποι rell. codd. et edd.; ὄφρα finale (non ὄφρα κε) etiam v. 195 coniunctivum post se habet. — 396 ἦν πέρ Herm., εἶπερ codd. et rell. edd., recte, probante Wielio. — 397 ἔρχεται B P Pal. V aif; πολοῖον codd. praeter A M; ἐκπροφύγησι A M P Pal. aif, ἐκπροφύγησι [B V] Steph. et rell. edd. ante Herm., qui ν ἐφελκυστικόν tacite addidit. — 398 τό δ' B V, τῷ δ' A; — Λητοῖδην in quinque fere litterarum lacuna om. A; — ἐπὶ μάρτυρα A M. — Post v. 398 unius versus spatium vacuum relictum est in A, tunc sequitur v. 467sq. — 400 εὔτε με aif, εὔγε videtur requisivisse Eschenb., qui vertit: bene. — πίδα (sic) V ante corr. — vv. 398—403 affert Tzetzes in Exeg. p. 19 Herm., sine varietate nisi quod v. 398 Λητοῖδης et v. 400 ἀχειρεκόμης habet, quod hinc recepi; ἀκερσεκόμης codd. et edd. — 401 ὄρκον aif; πρῶτο P ante corr.; ὁμόσαι B Pal. V aif, ὁμόσσαι M. — v. 402 iterum recurrit v. 768, et habet hunc versum Tzetzes Posthom. v. 706:

Ὀρφεὺς γάρ μ' ἐδίδαξεν ἀπ' ἀνέρος ἄλλου ἀκούσας,
 ψευδέα μὴ ποτε μῦθον ἐνίσπειν (sic) ἀνθρώποισιν.

In quarto hexametri pede infinitivos in -έμεν exeuntes ab epicis praelatos esse contendens ἐνισπέμεν pro ἐνισπεῖν scribi vult Nauck in Melanges Graeco-Latins II p. 417. — ἀνθρώποισιν tacite Herm. — 403. »Minime elegantes numeros habet hic versus. Mirum ni sic maluit poeta scribere: τοῦνεκά σοι τὰ ἕκαστα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσωκ Herm. — 404 ἐμείν B. — 405 μέλενα P, μέλινα B; πολυκλαύστοισι B V; βροτοῖσιν tacite Herm. — 406 ἄλλαρ P. — vv. 405—406 sine ulla varietate citantur in Excc. Vatt. — 407 τίτεν Pal. ante corr.; τέχε Pal. — 408 τοῖσιν tacite Herm. — 410 ρίζαι Pal. V aif — 412 γενομένω B — 413 ἦ scripsi; ἦ [codd.] et edd. — 414 καρπός codd. et edd. ante Herm., qui recte Musgravii coniecturam κάρτος recepit, obloquente Wielio p. 26: »nam καρπὸν non modo naturalem et propriam fructus notionem habere, sed omnes etiam,

quae inde derivantur, ceteras nemo est quin sciat. Hoc de philosophis verum est, de epicis non item; cfr. praeterea *κάρτος* v. 409, *σθένος* v. 410, *μένος* v. 411. — *όπίσον* B V; *έμπνοος* *έστιν* M P. — 415 *ήν δέ* codd. et edd. praeter Herm., corr. Herm. ad v. 247 vulg. — 416 *βοτάνας ήρι λυγρών* codd. et edd. ante Herm. »V. Slothouwerus, quum in Act. Soc. Trai. vol. III p. 159 duas inutiles coniecturas *έν μέν γάρ βοτανών ήρι λυγράς τε και έσθλάς* et *έν μέν γάρ βοτάνας ήρι λυγράς τε και έσθλάς* protulisset, tandem paullo meliorem viam ingressus, *βοτάναις είδη* praefert, *είδος* hac significatione dici putans v. 292 [vulg.] et v. 509 [vulg.]. Sed utroque in loco alia est huius vocabuli vis. Ego *ρίζας* scripsi, quod satis firmatur v. 404 [vulg.] « Herm. Wiel p. 26 dubitavit, num quod Herm. scripsit *ρίζας λυγρών τε και έσθλών* pro *ρίζας λυγράς τε και έσθλάς* graece dici possit, quare *δήριν* pro *ήρι* coniecit. Ego *βοτάναις άγυριν λ.* etc. recepi ex Excc. Vatt., ubi vv. 416—417 sine varietate leguntur, nisi quod male *εβρης* extat in v. 417. — 418 *όσαι* B; *τόσοι* B P Pal. V aif. — 419 *σιδηρίτι* M, *σιδηρήτη* B, *σιδηρήτη* P Pal. V aif. — 420 *άντιώσων* codd. et edd. ante Herm., *άντιώφεν* Herm. improbante Wielio. — 421 *εργεσθαι* B; *μέσα* B V. — 422 *είκεν* aif. — 423 *στείχοντος* quod ex Gesneri coniectura receperunt Tyrwh., Herm., est in M P (sed in hoc posterius *ο* ex corr.); *στείχοντας* B Pal. V, *στείχοντες* edd. ante Tyrwh. — *πόδεσαι* P Pal. V et edd. ante Herm., *πόδεσιν* diserte enotavi ex B. »Quantum autem et ponderis et elegantiae sententiae accedat si scripseris *οδδ' εί κεν στείχων τις ένιχρίμποιστο πόδεσιν* facile vides; quod ut scribamus maximo opere suadet v. 745 [vulg.] *γυμνῶ δέ βράχιν ποδί πευκεδανοῖο* *Εί κεν τις θλίψας ήφιος διά σάρκας άκάνθη*. cfr. v. 117 « Wiel p. 26, eleganter, si non vere. — 424 pro *έτι προφανέντα* ex Apoll. Rhod. III 917 *έπιπροφανέντας ολωνούς* Wiel p. 26 *έπιπροφανέντα* legendum esse coniecit; in idem ego olim incidi, sed *έτι* firmatur versu 422 et v. 529. — 424 *δύνανται* om. B V. — 425 *άλλά μέγα σφίσι* M, *μετά σφίσι* rell., quod correxi — 426 *έσσεται* Pal. ante corr., *έσσοντο* B V. — 427 *όπίσω* B M; *μεθερπίζειν* B P Pal. V; *μενεναίνει* B. — 428 *και σφίσιν* B, *και σφίσι* vulgo; correxi; *πρόσω* M. — 429 *νήχεται* codd. et edd. ante Herm., *νίσσεται* coniectura Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93 collato Nicandro Ther. 222 *νωθει δ' ένθα και ένθα διά δρυμῖ νίσσεται* *όλκῶ* et v. 470 *οδρεα μαιμώσων ένινίσσεται* *άκριόεντα*. Procedet verterat iam Eschenb. — 430 *γλώσσησι* (-ησι) B Pal. V; *περισαίνειν* codd. et edd. ante Herm., qui tacite correxit; *ώς* P V a. — 431 *καθέδαρθε* B. — 432 *κυνηγεσίοισι* M. »An scribendum sit *ένι* dubitari potest, si comparaveris v. 372 [vulg.] *ένι χείρεισι πάλλων* et v. 447 [vulg.] *ποτί γούνατ' έμειο* et similia quaedam « Wiel p. 10. Sed *έν τάρφειν* *Ίδης* est phrasis HomERICA. — *Ίδης* aif; *ένταρ σφειν* *Ίδης* B. — v. 434 *αδομένω* B, et Pal. ante corr.; *ίρόν* M P a, *ίρόν* B Pal.

V, *ἱερόν* iam if. — *οὐδέ ποτ' αὐτῶ* codd. et edd. omnes, sed lege Wielii notam (p. 26): »silentio praeterire nolo locutionis genus quum rarum omnino, tum in epica poesi, quantum equidem observare potui, prorsus singulare, quo, genetivo quem rexerat relicto *τις* vel simile quid desideratur. Quod quamquam leni coniectura *οὐδέ τις* sive *κατέναντά τις* scribendo removeri potest, tamen manum continere malui, quum apud Atticos quidem haec figura aliquoties reperiatur. Exempla collecta vide apud Vigerum p. 149, 10. Neque dissimile est, quod in hoc carmine legitur v. 664 [vulg.] *μέλιτι γλυκερῶ δίανας ἐκ βλεφάρων ἄγει νόσονα*, quem locum corruptum esse infra probabo. Ego post v. 435 versum excidisse statui, in quo de serpentibus locutus sit poeta. Si Wielii coniecturam *τις* reciperes, primo obtutu de homine aliquo, non de serpentibus auctor loqui videri posset. — *κατ' ἀντίον* B, *κατ' ἐναντίον* Pal. V; *περικαλέϊ* B Pal.; *φέρτερος* P ante corr. — 437 *αἰχμῆ· τήν* M, et P in textu, *αἰχμητῆ τήν* B Pal. V, *αἰχμητῆ* (om. *τήν*) P in marg., aif; *αἰχμητῆ* Steph. et rell. edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam *αἰχμητῆς* recepit. — Menalippus Eschenb. in versione. — *ἐμοῖο* B. — 438 *ἀμώμητος καὶ εἶδεῖ καρπὸς ἀρείων* codd. (*εἶδει* M) et edd. ante Herm., nisi quod *κάρτος* edd. inde ab Eschenbachio. V. Slothouwer in Act. Soc. Trai. vol. III p. 160 *καὶ κάρτος ἦ εἶδος ἀρείων* (robore quam specie praestantior) coniecit, pessime iudice Hermanno, qui ipse *εἶδος ἀμώμητον καὶ ἐπ' εἶδεῖ κάρτος ἀρειων* (scil. *ποθέω*) edidit coll. Od. XVII 308 *ταχὺς ἔσχε θέειν ἐπὶ εἶδει τῶδε*, et 454 *οὐκ ἄρα σοί' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν*. *Κάρτος ἀρειων* etiam Schneidero placuit. Probante Seidenadelio Wiel p. 27 *εἶδος ἀμώμητός τε καὶ ἔρχει παντός ἀρείων* sive *πατρὸς ἀρείων* coniecit, conferens Od. IV 211 *υἰέας αὖ πυντούς τε καὶ ἔρχεσιν εἶναι ἀρίστους*, Od. II 277 *πατρὸς ἀρείους*, et VIII 127 *τῆ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους*. Ego Hermanni coniecturam recepi, cum etiam v. 414 *κάρτος* in *καρπὸς* depravatam sit, et hunc locum respexisse videatur Tzetzes in Antehom. 223 *ἐπ' εἶδει κάρτος ἔκειτο*; deinde quodam modo respondere sibi videntur *κάρτος* et *δουρικλυτοῦ, εἶδος* et *εὐπλοκαμοῖο*. Quod autem Wiel l. l. *εἶδος ποθεῖν* intellegi posse, *κάρτος ποθεῖν* quid sibi velit omnino non intellegi posse affirmat, nihil est; *ποθεῖν* enim deperdite amandi significationem hoc loco habet et *κάρτος ποθεῖν* bellicoso Melanippo haud absone tributum esse videtur. — 439 *αἰζεῖοῦ* M P, Pal. post corr., V aif, *αἰζηοῦ* [B] Pal. ante corr. et rell. edd.; *δουρικλυτοῦ* B M P Pal. aif. — 440 *μετὰ θήχας* M, *μεταθῆχας* P in textu, *μετὰ θῆρας* P in marg.; *ἀλωμένου* M, Pal. post corr., P in textu; *ἀλώμενος* B, *ἀλώμενος* P in marg., Pal. ante corr., V aif; *ἀλόμενος* f, *ἀλώμενος* Steph. et rell. edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam ab optimis libris firmatam *ἀλωμένου* recepit. — *νόσφι* B P Pal. V et edd. ante Herm., qui tacite corr. — 441 *ἔαθεν* B V; *φέρειν* codd., quo retento Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93 in versu superiore

οὐ πόδε pro *οὐ ποτε* coniecit; *οὐ ποτε* retinuit Herm. et *μένειν* pro *φέρειν* ex Slothouweri coniectura (in Act. Soc. Trai. vol. III p. 160) recepit. — *Ικετάονος* B solus, quod recepi. Hicetaon enim, non Icetaon audit Melanippi pater apud Homerum semper, et cfr. *Ίκέτας*, *Ίκέτης* nomen proprium; *Ικετάονος* rell. codd. et edd. Iterum adstipulante Seidenadelio Wiel p. 27 transpositis versibus 439 et 440 locum sic constituit:

*τοῦνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλώμενος οὐποτε νόσφι
αἰζηοῖο πόθον δουρικλυτοῦ, ἐπλοκάμιο
ἔσθενεν Εὐφόρβοιο φέρειν . . .* et addit:

»Quam transpositionem ut faciendam existimem id maxime mihi persuadet, quod versus 433 [vulg.] eo quo vulgo est loco languet [?] et habet nescio quid claudi; praeterea sic tandem *φέρειν*, omnibus libris sustentatum, habet quo referatur«. Sed ut de transpositione taceam, mutatur *αἰζηοῖο πόθον*, omnibus libris sustentatum, et, ne sensus corruat, respuitur *ἀλωμένου* ab optimis codicibus commendatum. — 442 *λασίοισι* B; *ἀντιθέτοι* P in textu, quod correctum in marg.; *κύνεσσι* P aif; *καρχάλων* B; *καρχαλώων* ineptissimum hoc loco esse censet Wiel p. 27, »nihil enim ut alias causas taceam, a venando alienius quam strepitus et risus. Quamquam hic scriptor, qui v. 115 perdices arbori insidentes facit, rei venaticae omnino rudis videtur, tamen ob mutationis lenitatem sententiamque hoc loco unice aptam legendum censeo *παμφαλώων*. Cfr. Apoll. Rh. II 127 ubi de lupis ovibus insidiantibus *πόλλ' ἐπιπαμφαλώωντες ὄμοῦσ'.* Mihi quidem risus ille summum animi gaudium testificans neque inepte Melanippo tribui videtur, neque in omni venationis genere silentium teneant venatores necesse est. — *κούροιο* per ferarum vertit Eschenb. — 444 *ἐτάροισι θέλεν* con. Wiel p. 6, ubi caesuram trochaicam a poeta praelatam esse demonstrat. Sed cfr. ad v. 178. — *ἐτέροις* B; *τέ μιν* codd. et edd. ante Herm., qui *οἱ* pro *μιν* scripsit, recte, puto, licet et apud Pindarum et apud Lucianum *ἔπομαι* accusativo casu coniunctum invenitur. — *οἶος* B aif. — 445 *μενεαίνων* V; *ἐρύσσειν* codd. (praeter B in quo *ὀρύσσειν* est) et edd. ante Herm.; *ἐρύξαι* vel *ἐρύκειν* con. Musgr., quorum posterior recepit Herm. — 447 *μιν* codd. et edd., quod retinui; *κεν* Herm. »Si quid e v. 439 [vulg.] repetendum erat, *κεν* repeti, non *μιν* debuit. Utitur autem illo *κεν* sic, ut supra monitum ad v. 110a. — *ἐρήτευεν* B. — 448 *πέιθετο· τίς κ' ἐθέλεσκε τότ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι* codd. et edd. ante Herm., nisi quod *ἐφόρβοιο* V, *λίπεσθαι* B M. »Vulgata lectio tam est inepta, ut mirer hucusque servatam, certe toleratam, a viris doctis fuisse. Certa est quam recepi, emendatio nostra. Ἐπεὶ οὐκ contrahuntur: v. Canter. ad Soph. Philoctet. Adde Hesiod. Scut. Herc. 218. Similiter II. VII 31a. Herm. cui dubitanter obsecutus sum. Nimis *ἀσυνδέτως* ipse olim *πέιθετο· τίς δ' ἐθέλεσκε ποτ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι*; conieceram et simile quid in codice suo legisse videtur Ioannes Tzetzes,

ex cuius »θεογονία ἐν βραχεῖ· μετὰ προσθήκης καὶ τῶν ἐπὶ τὴν Ἰλιον ἀρίστων ἐλλήνων τε καὶ τρώων« haec ad hunc locum spectantia excerpti ex unico ut videtur codice Casanatensi G IV 16, unde totum carmen satis neglegenter a Bekkero in Actis Academiae Berolinensis (1840 p. 140—170) vulgatum est: *Καὶ Πάνθους Πολυδάμαντος πατήρ καὶ τοῦ Εὐφόρου | Ὅς χρυσοκόμης Εὐφορβος ὑπάρχων ὑπὲρ φύσιν | Καὶ χρυσοκαταδέσμητον εἶχεν αὐτοῦ τὴν κόμην· | Καὶ πολεμῶν καὶ καρτερῶν πόνους ἐν τοῖς πολέμοις· | Ὡς Ὅμηρος παρίστησι τὸν νέον διαγράφειν· | Ὅδὲ σοφώτατος Ὅρφεὺς τοῦτον ὑπερξεφαίρων | Λέγει ποθεῖν τοῦς σύμπαντας πορεῦεσθαι σὺν τούτῳ.* — Peius etiam Seidenadel Hermannianum probavit et non nisi *χ' οὐκ* pro *ἐπεὶ οὐκ* substituit. — 449 *γε μὲν M, γέ μὲν B P* (non *γε μὲν* ut ap. Tyrwh. legitur) *Pal. V aif; ἀέχοντα a, αεχοντα i, ἀέχοντα f et rell.* — 450 *κνήμην M, recte, cfr. vv. 76. 508. 524. 556; κνήμης rell. codd. et edd.; ὀλεσίμβριτον edd. ante Steph.; ἐλάσας P ante corr., aif.* — 451 *τὸν μὲν ἔτ' ὦ ὀλοῖστερος οὐ λάθην codd. et edd. ante Herm. nisi quod ὦν M, ὦ B P Pal. V, ὀλοῖστερος B.* »Haec corrupta esse nemo dubitet. Pro *ὦ* conii. Gesn. *ὦν*, qua mente non video. Tentabam τὸν μὲν ἔτι ζῶντ' ἔρος οὐ λάθην. Sed praestet fortasse *ἀδυναμίαν* fateri«. Tyr wh. »Τὸν μὲν ἔτι λυσοῦνθ' ἐνδὸς οὐ λάθην — vel, pro *ἔτι λυσοῦνθ'*, *ἔτ' οἰμῶζονθ'* — vel *ἔτ' οἰδαίνονθ'* — vel *ἔτ' ὦμ' ἀγοῦνθ'*, — vel si in activo legatur, *ἔτ' ἰλυσοῦνθ'*« Musgr. »Ego nec Tyrwhitti coniecturam, nec quae Musgr. satis mira excogitavit intelligere me fateor. Aliam igitur viam ingressus ex his τὸν μὲν *ΕΤΩΛΟΙΣΤΕΡΟΣΟΥΛΑΘΕΝ* feci τὸν μὲν *ΕΠΕΙΤ' ὈΛΟΟΣΠΙΠΕΤΟΣ ΛΑΒΕΝ*. Utitur hoc vocabulo noster infra v. 628 [vulg.] *Melanippo νοῦσος* mox tribuitur v. 450«. Herm. qui coniecturam suam τὸν μὲν *ἔπειτ' ὀλοῦς πυρετὸς λάβην* in textum recepit. »Hic quod posuit quamvis commode inventum et perquam sit probabile, aliquid tamen dubitationis id moverit, quod primum legitur atrum hydrum retinuisse virum, deinde eum in morbum incidisse qui eum retineret, ut negari non possit quin iteratum illud *οὔνεχ' ἔμελλεν αὐθι λειψέσθαι* langueat. Quod incommodum evitabimus, si ad litterarum qualia tradita sunt, vestigia propius etiam accedentes legerimus τὸν μὲν *ἔρωσ ὀλοῦς φρένας ἤλασεν, οὔνεχ' ἔμελλεν*, quo fit, ut quod sequitur *οὔνεχα* in aliam sententiam accipien- dum optime se habeat. Dicit enim hoc: miserum domi remanere coactum transversum agebat perditus amor. cfr. Ael. H. A. 14, 18 *ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ*, II. γ. 442 *ἔρωσ φρένας ἀμφοτέρω*, Pind. P. X 60. *ἔρωσ ὑπέκνισε φρένας*, Lith. v. 318 [vulg.]« Wiel p. 28. Ego Hermannii vestigiis insistens τὸν μὲν *ἔπειτ' ὀλοῦς νόσος ἔλλαβε* scripsi ex v. 456, neque quae Wiel contra Hermannum attulit rata esse concedo. — *οὔνεχεν B, οὔνεχ' P Pal. V.* — 453 *οἰκτείρω B P Pal. aif; ἐμοῖο B Pal. V.* — 455 *ἐπιπάσσεμεν B; ἔλκει V.* — 457 *τεχεν (sic) B.* — Gesner ad v. 344 *σὴρηρίτην* eundem esse atque *ὀφίτην* vex hoc ipso

carmine planissime« disci posse affirmat, et pergit: »Nec eundem esse *ορείτην* dubito v. 113 [457] licet illud etiam suspicari subiret, forte ex scribentis errore demum *Ορείτη* esse ortum. [Et *ορείτην* conii. iam Perdr.] Quam facile confundi enim potuere *Φ* et *Ρ*. Sed antiquum oportet esse errorem, si recte se habeat illud Plin. 37, 10, 65 Oritis et a quibusdam sideritis vocaturæ. Contra Herm.: »Male etiam colligit Ophiten eundem esse cum Siderite, a quo manifeste distinguitur. Unicus locus qui huic opinioni patrocinatur est infra v. 355—6 [vulg.] ubi satis constat *ορείτην* mendose scribi pro *ορείτην*, quem eundem esse cum Siderite testatur Plinius a Gesnero citatusæ. — 458 *κομίζειν* P, sed *ν* postea additum et rursus punctis deletum a m. pr.; *κομίζειν* aif. — 459 *δίδωσιν* tacite Herm. — 460 *λίθους* conii. O. Schneider in Nicandreorum prae f. p. 128 et Wiel p. 28, probavit Seidenadel, *θεούς* codd. et edd. — *ἔρδειν* et *ἔρδειν* iunctim V, *ἔρδειν*, rell., ut videtur, quod correxi. — 461 *ἐμῆς* codd. et edd. ante Herm., *ἑῆς* conii. Schrader in Emend. Praef. p. XV ex Tzetzae Chiliad. XIII 574 sqq.: *Εὐφορβος ὠραυότατος ἦν τις τοῦ Τρώων γένους Ἰῖδος Πάνθου καὶ Φρόντιδος, ὡς Ὀμηρός μοι λέγει, Ὀρφεὺς δὲ Βουκολίωνος καὶ τῆς Ἀβαρβηρέης (sic?) et I 228 sq. Εὐφορβος Φρόντιδος υἱὸς καθ' Ὀμηρον καὶ Πάνθου, Ὀρφεὺς Ἀβαρβηρέης δὲ καὶ Βουκολίδην λέγει.* Cfr. praeterea Tzetz. Homer. 222, 223 *αὐτὰρ δὴ Μενέλαος χρυσοκόμην κατέπεφνεν Βουκολίδην Εὐφορβον, Ἀβαρβηρέης φίλον υἷον.* Item *ἑῆς* conii. Tyrw., qui inter alia haec quoque addit: »Cur autem noster in hoc loco, spreta Homeri auctoritate, vel notum illum Euphorbum, Panthoi et Phrontidis filium, Abarbareae et Bucolioni attribuerit, vel novum quendam Euphorbum induxerit, mihi non liquet. Nihil est in superioribus, quod non Homericō Euphorbo optime convenit, nihil hic quod non a vero, ut ita loquar, Bucolionis et Abarbareae filio dici poterat. Metrum autem *Βουκολίδης Αἴσηπος* impleret non peius quam *Βουκολίδης Εὐφορβος*æ. — 461 *ἐπαχούσας* ex B Pal. recepi, *ἐπάκουσας* rell. codd. et, quod mireris, etiam omnes edd. — 463 *βουκολώδης* BV; *ἔφορβος* V; *ἀγαυοῦ* Pal. — 464 *μοῦνον* M P Pal. V et edd. ante Herm., qui Schraderi coniecturam (in Em. Praef. p. X) *μοῦνων* recepit. — 365 *ἦδὲ* V; *φαρείαν* M. — 466 *ἔλκει* P Pal. V aif. — 467 ab hoc versu rursus incipit A. — *ὄδασι* A, male, puto, *ὄδασι* aif; *διθύνοντα* B V. — 468 »*ὅτι καὶ κωφοῖς τὸ ἀκούειν χαρίζεται* Moschi nota inedita. — *ἐρεήκοον* V; *ἔμμεν* A M Pal., *ἔμμεν'* diserte notavi ex P et edd., quod corr. Herm. in Addendis. — *ἀϋτῆς* A et idem legit epitomator (*ὀμιλίας*), *δοιδῆς* codd. dett. et edd., quod hic ineptum (v o cis vertit Eschenb.). — 469 *χόλω* A; *χρυσῆς* codd. et edd. ante Herm. — 470 *γάμον* BV. — 472 *εἶχε* P aif; *βάλοις* A M P Pal. et edd. ante Herm., qui *βάλης* edidit, *βάλλοις* BV. — *ὠδωδῆν* Pal., *ὠδοδῆν* B P V aif; corr. iam Perdr.; *πετὰ* B. — 473 *οὐδὲ τι* codd. aif, male, cfr. v. 424. — *μένει* B P Pal. V aif; *οὐδενί* B P aif; *χεῖτῃ* A.

Post hunc versum titulus *γαγάτης* in M et edd. ante Tyrwh., *γαγάτης* P, *περι γαγάτου* B Pal. V; om. titulum A, Tyrwh. Herm.; *περι γαγάτου* A in marg. — 474 *δρυνμένοσι* (sic) M, *δρυνμένησιν* tacite Herm. — 475 *αὔτμη* A. — 476 *χροιήν* A, *χροιῆ* rell. codd. et edd. (*χρογῆ* P in textu); δ' om. Dinner p. 164; *ἀθαλόεις* B; *ἔπλετ'* A M Dinner p. 164 et Tyrwh. Herm. ex Stephani conii., *ἔλπετ'* rell. — 477 *καρφαλέη* A; *ἕκλον* codd. et edd., quod tacite correxit Wiel p. 30; *ἕκλος* conii. Tyrwh. sine causa, puto. Cui coniecturae quomodo firmamentum accedere ex Nicandri Ther. v. 37 *ἄλλοτε δ' ἀζαλέην δαίων Γαγγίτιδα πέτρην* dicere potuerit Wiel p. 30, equidem non intellego. — 478 *όλόον* B; *ρίνας* A; *οὐδέ τι* A, *οὐδ' ὄγε* B in ras. a m. pr., *οὐδ' ὄγε* omnes rell.; *φῶτας* P ante corr. aif, *φῶτας* omnes rell. »plantarum memoriam delebit a quibus sacrum morbum arcetis« vertit Perdr. p. 168 et in marg. annotat »Iste locus mihi suspectus est«. — 479 *λήσονθ'* A, quod recepi, et simul in v. 478 *φῶτας* in *φῶτες* mutavi. Vulgata scriptura *οὐδ' ὄγε φῶτας λήσεται* sensu caret, »viri non latent lapidema, non vero »lapis non latet viros in quibus sacrum morbum deprehendere volueris« poetae dicendum erat. *λήσεται* BV, *ρύσσοιθ'* M, *λίσσονθ'* P in textu, sed *λήσεται* in marg., *λίσσονθ'* Pal. in textu, et *λήσηται* in marg., *λήσεται* edd. omnes. *ὄν* a; *καθέλοις* P Pal. V aif, *χ' ἐθέλεις* A, *χ' ἐθέλοις* B [M] et edd. post Steph. *ἀπό* notavi ex A B P Pal. et edd. ante Herm., qui tacite *ἀπο* scripsit. *ἐρύξαι* dett., *ἐλέγξαι* A et Herm. ex Salmasii conii., quam ingeniosus, si non veram esse putavit etiam Tyrwh. et Wiel quoque probavit p. 30. (»probare velis« Eschenb. in versione). Attulit Salmas. (ad Solin. 178 b E) Plinii locum N. H. XXXVI 34 de gagate: »deprehendit sonticum morbum, et virginitatem suffūtus«, et Appuleii in Apolog. p. 103: »Quod si magnum putarem, caducum delicere, quid opus carmine fuit? cum incensus gagate lapis, ut apud physicos lego, pulcre et facile hunc morbum exploret: cuius odore etiam in venaliitiis vulgo sanitatem aut morbum venalium experiantur«. Addit Wiel p. 30 locum Alexandri Aphrod. Problem. S. II 64: *ἐπι δὲ τῶν ἐπιληπτικῶν κατάπτωσιν ποιεῖ τὰ δυσώδη, ὡς πτερὰ καιόμενα, λίθος γαγάτης* etc. — 480 *γνάμπτει* A, *γνάμφει* rell. codd. et edd. praeter B, in quo *Ννάμφει* est; *γάρ σφεας* scripsi, *γάρ σφέας* codd. et edd. — 481 *οἱ δ'* P et edd. ante Herm., qui tacite correxit; *ἀπό* codd. et edd., *ὑπό* recte conii. Wiel p. 30, licet p. 14 idem in *ἀπό σφ. πεπαλαγμένοι ἀφλ.* »praepositionum laxiorem et paene abundantem qualem recentiores sibi permittunt, usum« agnoverit. — *ἄφαρ οἰμοιο* codd. et edd. ante Gesn., qui *ἀφρισμοιο* scripsit Tyrwhitto quoque probatum. Idem Salmasium l. l. voluisse Tyrwhitti est sententia, scripsit enim Salmasius *ἀφρασμοιο* typhothetae errore, ut putat Tyrwh., *ἀφλοισμοιο* recte Herm. ex Il. XV 607 *ἀφλοισμός δὲ περι στόμα γίγνεται*. — 482 *στυφῶντ'* B, *στρωφῶντ'* V; *κυλινδόμενος* B.

vv. 481—482 ab ἀφλοισμοῦ usque ad κολινδόμενοι om. Pal.; γαίης A minus apte. — 483 ὀπποτ' B; ἴδῃσιν Herm. tacite, ἴδῃσι A. — 485 θηλυθήρη P aif. — 485 ἀμφιβεβῶτα A, male, cfr. Damigeronem: »deinde iubeas mulieri circumgredi«; ἀμφιβῶσα BV, ἀμφιβεβῶσαν Pal. ante corr. — 486 σπλάγχνοισι Pal. aif; ἀναίσσονται A et Herm. ex Musgravii et Schraderi (in Em. Praef. p. VIII) conii., αἰσσοῦντα rell. codd. et edd., etiam Dinner p. 380, exsurgentem Eschenb. in versione, ἀπαίσσοῦντα conii. Tyrwh. — 487 ἀδρόως B P Pal. V. — 488 γυναιχοφόνος A, γυναικίης P Pal. V aif, γυναικίη [B? M] et edd. post Steph.; νεάτη A; μέμων Pal.; ἐνί B; κέκληται codd. et edd. ante Steph., quae scriptura retinenda erat, recepta A libri lectione γυναιχοφόνος; κέκλεισται edd. inde a Steph. — τό pro τό τε B; αὐτὸν codd. et edd. ante Herm., quod Gesner ad ἰχώρ retulit; αὐτῖς conii. Herm.; πνοῆσι A. — 490 δερχομένη γάνυται τισέ η σόλον ἐκβλύζοντα A, δερχόμενοι γάννυνται ἄφαρ δύλον ἐκβλύζοντα codd. dett. et edd. ante Gesn., nisi quod δόλοο B; θολὸν primum Gesner ex Bernardi coniectura (ad Synes. de Febr. p. 127) scripsit; δερχόμεναι conii. Schneider, δερχομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα scripsit Herm., »nam et praecedit singularis, et sequitur; vitiosum etiam γάννυνται quod γάνυνται prima brevi esse debebat«. φαφαρὸν pro οἱ ἄφαρ conii. Wiel p. 30, qui ibidem totum locum apte conferri posse cum Seren. Samon. de Med. Praec. v. 1015—1020 monet. Cum A in δερχομένη γάνυται rectum servaverit et alia eius scriptura σόλον per malam pronuntiationem orta ad verum propius accedat, ausus sum interpolatam deteriorum codicum lectionem ἄφαρ expellere, et A libri vestigia premens ex τισέ η σόλον τις ἐῆς θολὸν scribere, ut iam in Epist. p. 14 conieceram; ἐῆς autem a νηθύος non nimis longe abesse exemplis probari potest, cfr. praeter alia Quint. Sm. VIII 57. 58 ἐῆ δ' ἐκέλευεν ἕκαστον Ἄλκῃ ἀνηρηὴν ἐς φύλοπιν ὀτρύνουσα. — 491 ἔχ tacite Herm. — 492 ἄλλα τὲ A. — 493 κνίσσησιν A. Post v. 493 titulus σκορπίος in P Pal. et edd. ante Tyrwh., περὶ σκορπίου in B V; idem habet A in marg. — οὐδὲ ὁ αὐτὸς Ὠρίων περὶ τοῦ λίθου ἤκουσεν, ὡς ἠφέλει τοὺς σκορπιοδόχτους, schol. Moschi. — 494 λάαν A; ἔμμενε B. — 496 πεκρήσιν A, πεκρήσι B Pal. V; πεπαρμένον conii. Gesner, recepit Tyrwh. attamen, — ut bene observavit Herm. — accusativus repugnat illi lectioni, quam in v. 497 probaturus erat. πεπαρμένον Dinner p. 750, sed idem p. 560 πεπαρμένους. — ὀδύνησι A, ὀδόνησι B, ὀδύνησι rell. codd. et edd. ante Herm., qui tacite ὀδύνησιν scripsit. — 497 κεν ἐκεῖνα θελεσκέμεν ἄστρων codd. et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam, in quam ipse quoque incididerat, κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρων recepit. — Post v. 498 titulus χορυφῶδη in B P Pal. V aif, χορυφῶδης Steph. et rell. ante Tyrwh., qui omittit cum Herm. et rell. codd. — 498 χορσίεντα A, χορσιέντα codd. dett. et edd. ante Herm. »Walchius in Antiqu. medic. select. diss. VI pro indice qui vulgo ponitur, χορυφῶδης legi vult χορσοειδῆς, et pro

κορσιόντα scribi κορσωθέντα, quod crinitum interpretatur. Contra disputat V. D. in Bibl. philolog. Gottingensi vol. II p. 205 sqq. qui κορσήντα scribendum censet. Quod verum iudicavi. Herm. Idem latet in A libri scriptura. — vv. 498—499 verba α λίθον usque ad τοξευτήρα om. A in lacuna. — 498 ούνεκα P. Pal. aif. — 499 δριμέος ἐν σκορόδοιο καρήατι codd. (sed σκόροδοιο M P) et edd. Sed recte Wiel p. 30: »Res ipsa postulare videtur, ut legamus δριμέϊ σὺν σκορόδοιο καρήατι, quum μίσειεν ἔν τινι nisi de liquidis non commode intelligatur«. — 500 ἤπεδανον B, ἤπεδανόν V, ἤπεδανών ι, ηπεδανών f, ἤπεδανῶν rell. codd. et edd. ante Herm., qui Bernardi emendationem πευκεδανῶν (ad Pallad. de Febrib. p. 70) Gesnero quoque probatam recte recepit, »ἤπεδανός enim imbecillis, quod hic plane contrarium, πευκεδανός mortifer«. Gesn. Obloquitur Wiel p. 30 »nam ἤπεδανός non solum de eo quod debile est, sed de eo etiam quod debilitat in usu fuit quamquam raro. Confer huius carminis v. 376 [vulg.] ἤπεδανοῖο δείματος, praeter magnum eorum adiectivorum numerum, qui media quadam natura e notione passiva facilem habent transitum in activam«. Idem p. 13 confert »v. 22 νοῦσος ἄκιος de morbo qui debilitat, quum apud veteres ἄκιος id tantum significet quod debile est ipsum«. Recepti Bernardi coniecturam; longe enim alia est res, si substantivis abstractis qualia sunt νοῦσος, δεῖμα (cfr. χλωρὸν δέος Homericum) addita adiectiva e media significatione in activam transeunt, quam si idem accidit adiectivis, quae nominibus aliquam materiam denotantibus (βέλεμνα, puta) accedunt. — βλέμων B; — σκορπίον V, σκορπίος B Pal. aif. — 501 κόρση A; βροτεῖη A. — 502 ὄξυτάτω A; βάχχω A. — 503 κελενῆς B; ἀσπιδόσιον A; ἰψ̄ P in textu, Pal. in textu; sed ἰὸν iidem in marg. — vv. 504. 505 sic scripti sunt in A:

μέτρω δ' ὄς κεν ἴσω μίξει ῥοδόεντος ἐλαίου
κάψας ἐκ πυρὸς ὀπτὸν, ἐν ἀχενίαις ὀδύνησιν

in deterioribus autem codicibus et in edd. ante Herm. sic:

μέτρω δ' ὄς κεν μίξει ῥοδόεντι ἐλαίῳ
κάψας ἐκ πυρὸς ὀπὸν ἐναυχενίαις ὀδύνησιν

ubi μίσειεν edd., μέτρον δ' ὄς μίξει μιν ῥ. ἐλ. M; κάψας if, βάψας edd. inde a Steph.; ὀπὸν om. M; ἐν ἀχενίαις B Pal.; ὀδύνησι M, ὀδύνησιν Herm. »In ὀπὸν primam produci propter asperitatem consonantis iam dictum ad II, 37. [v. 375 vulg.] Sed quid sibi vult βάψας ἐκ, vel ἐκβάπτω. An ὀπὸς ἐκ πυρὸς est succus fervens, ut est de igne vel ex igni ablatus? Sed forte melior est altera lectio κάψας, sumens, glutiens. Mihi N. L. cum nec quis ὀπὸς hic ex lapide paretur, videam. Gesn. Πέτρω δ' ὄς κεν μίσειεν ῥοδόεντι ἐλαίῳ βάψας ἐκ πύους (vel πύου, vel πύεος) ὀπὸν, ἀχενίαις ὀδύνησιν ἄλλα ἄγει coni. Tyrwh., quod vertit: »Lapidi autem huic si quis immiscuerit rosaceo oleo tinctum ex colostro coagulum colli doloribus remedium affert«. Moschi scholion: ὁ αὐτὸς

τάς ἐν ἀρχαίᾳ ὀδύνας παύει μυχθεῖς ῥοδελαίῳ καὶ ὀπῷ secundum Hermannum »firmaret quodammodo Tyrwhitti coniecturam, nisi probabile esset, ex corrupta lectione ὀπὸν istam interpretationem ortam esse. Quare praetuli, quod ad sensum planius, ad mutationem lenius est, ὀπτόν, in quod inciderunt Musgr. et Schraderus in Emend. praef. p. VIII. Sed praeterea μέτρῳ non in πέτρῳ, verum in πέτρον, et μίξειεν, etiamsi numeri non admonerent, in μίξῃ ἐνὶ mutari debuit Herm. Non probavit haec Wiel p. 30. 31: »Et πέτρον quidem ut usitatissimum in hoc carmine corruptioni obnoxium fuisse aegre credas; deinde ἐνὶ ῥοδόεντι ἐλαίῳ et productione brevis syllabae ob caesuram et hiatus laborant; quae qualia hic sunt quamquam facile excusantur, tamen vel a talibus hic poeta diligentissime abstinuit; denique quod in subsequente versu scripsit βάψας ἐκ πυρός ὀπτόν, vix potest intellegi. Igitur quod melius sit aliquid circumspicanti pro μέτρῳ occurrit sive νίτρῳ sive ἤτρῳ sive μύρτῳ, quorum quid poeta scripserit in tanta huius loci obscuritate vix dispicias. Mihi praeferendum videtur μύρτῳ idque ob hanc unam causam, quod, quoniam de herbarum oleo agitur, cum ῥοδόεντι ἐλαίῳ et ὀπῷ optime convenire videtur; totum autem locum sic scripserim:

μύρτῳ δ' ὅς κεν μιν μίξῃ ῥοδόεντι τ' ἐλαίῳ
βάψας ἔκπυρ' ὀπῷ, ὕγ' ἐναυχενίαις ὀδύνησιν

hac sententia: Lapidem si quis miscuerit cum oleo myrrhino et rosaceo et calido hoc suco se inunxerit, is colli doloribus medebitur. Oleo enim myrrhino nihil frequentius apud medicos scriptores; μυρτός et substantivum est et adiectivum; μιν propter sequentem similem syllabam facile excidit; offensiones metricas vides sublatas; βάπτειν eadem notione accipiendum qua λούειν; ἔκπυρα autem adverbium est ut Epigr. ad 64 (v. 82) ἔκπυρα λούειν; denique ὀπῷ vocabulum omnino servandum duxi ut et rarum et totius loci sententiae imprimis accommodatum. Haec Wiel, ingeniose sane. Πέτρον δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι ἐλαίῳ Τήξας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐναυχ. ὀδ. ἄλλ. ἄρει. con. Seidenadel p. 7. Ego egregiam A libri scripturam paucis tantum orthographicis mutatis recepi. Pro ἐν ἀρχαίᾳ olim in Epist. p. 15 ἐναυχ. scribendum esse dixi; perperam, retento enim ἐναυχένιος vocabulo ἐναυχενίων ὀδυνάων ἄλλαρ scribendum fuisset. — 507 ἀτειρῆν Pal.; ὕλην codd. et edd. ante Herm., ἰλὸν con. Schrader in Emend. Praef. p. VIII et Bernard in vita Reiskii p. 225, recepit Herm. — 508 κατὰϊγδὸν B; ἀνδρὸς V in textu, quod correctum in marg. — 509 δευομένη P Pal. et edd. ante Herm., σευομένη con. Musgr., δυομένη Schneider, quod recepit Herm.; βουβώνεσσι codd. dett. et edd. ante Herm., qui tacite correxit. Post v. 509 titulus κουραλίον in P et edd. ante Tyrwh., qui primus titulum omisit, κοράλιον in M, περὶ κοραλίου in B V, περὶ κουραλίου in Pal., περὶ κοραλλίου A in marg. — 510 ἀμαδύνειν B. — 511 καίπερ σιτίδα

P aif, και Περσηίδαο B M Steph. Dinner p. 419 et edd. ante Herm., qui Περσηίδαο scripsit ex Tyrwhitti coniectura; idem habent codd. meliores. — 513 τοῦδε codd. et edd. ante Herm., qui τόνδε Tyrwhitti coniecturam recepit, male, numquam enim masculini generis reperiri κουράλιον, semper neutrius generis, bene observavit Wiel p. 31. — 514 ἀκείραρχος codd. et edd. ante Herm., qui ἀκερσεύχης scripsit more suo. — 515 στρωφόμενον A, στρωφόμενος M et edd. ante Herm., στρωφόμενος P Pal., στρωφόμενου B, στρωφόμενος V, στρωφόμενον coni. Steph. in nota, probavit Tyrwh., recepit Herm.; sed cum v. 512 τοῦδε servandum sit, recte Gesneri coniecturam στρωφόμενον praetulit Wiel p. 31. — 516 τόδ' ἐτήτυμον ἄρα τέτυχται codd., nisi quod ἐτήτυμον A, ἄρατε τύχθαι B, ἄρα τέτυχθαι P V aif, ἄρα τετύχθαι Pal.; τόδ' ἐτήτυμον αἰφα τετύχθαι Steph. et edd. ante Herm., τόδ' ἐτήτυμον ἄρα τέτυχται (sed illud verum sane est) coni. Tyrwh. addens: »Priorem in ἄρα produci ab hoc scriptore non indignere. τόδ' ἐτήτυμον ἢ ῥα τέτυχται coni. Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93 collato v. 342 [vulg.] ἢ ῥά ποτ' εἰναετῆ λῶσθην ἀμενηνὸν ἔδηξας. »Infeliciter uterque, Tyrwh. quod ἄρα hic ineptum est, Ruhnken quod ἢ ῥα in initio dici debuit. Praeterea tota sententia laborat, si τότε scribitur, quo fit, ut ὃ, quod in superiore versu est, non ad praecedentia, sed ad istud ipsum τότε referatur: quod quis fortasse falsum dicat, id verum est. Quae sententia quis non videt quam languida, ne dicam inepta, sit? Scribendum ὃ τίς τοι ψευδὸς κεν φαίη· τὸ δ' ἐτήτυμον οἶδα τετύχθαι. Quod erit fortasse qui falsum putet: at id vere sic esse scio. Similiter supra v. 486 [vulg.] ἀλλὰ τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτην θέσειελα βέζειν οἶδα. Et v. 339 [vulg.] σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἶνω λίθον ἐντρίψαντας ἀκρήτω χέλομαι πίνειν ὀδυνήφατον εἰδῶσα. Herm. cui obsecutus sum, licet olim, in Epist. p. 15 Tyrwhitti ἄρα ex recentiorum epicorum usu defendi posse perperam credidissem. Sed fortasse Ruhnkenii ἢ ῥα τέτυχται recipiendum erat; ἢ ῥα mediae orationi insetum legitur etiam Nicandr. Alexiph. 82 ἀβλεμὸς ἢ γὰρ et Nicandr. Georg. (fragm. 74) v. 45 φουλάσιν ἢ γὰρ ex Schweighaeuseri coniectura. — 517 βᾶτάνη B; οὐδενὶ B P V aif; γαίη A. — 518 ἦντε scribendum esse visum est Hermanno in Addendis; fort. recte. ἴσμεν aif; ἐνὶ B; τροφήν Pal.; πόντω A. — 519 ἀτρογέτω A; γίνετ' A, B post corr., M post corr., P V et edd. ante Herm., γόνετ' M ante corr., γίνεται B ante corr., Pal., γίγνετ' Herm. γίνεται, quod recentiorum usu firmatur, recte, ut videtur defendit Wiel p. 14 provocans ad Koechlyum Praef. in Quint. p. LIV. Apud nostrum sane res paullo dubior est, cum γίνομαι verbum praeter hunc versum non nisi in v. 662 reperiat. — 520 ἔλθῃσι A. — 521 φύλλα M; περιφθινύδουσι B; ὑφ' A M et Herm. ex Tyrwhitti coni., ἀφ' rell. codd. et edd. — 522 βένθεσιν B Pal. V aif; ὑπὸ φλοίσβοιο A B M P, ὑπὸ φλοι-

σβοιο Pal., ὀποφλοίσβοιο V et edd. ante Herm., qui usitatum πολυφλοίσβοιο reposuit ex Slothouweri sententia (in Actis Soc. Trai. vol. III p. 161). Quod non probō; videtur enim ὑπὸ φλοίσβοιο θαλάσσης similiter dictum atque ἀύσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν, δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων, ὑπ' ἀλλοῦ, ὑπὸ φορμύγγων, ὑπὸ συρήγων apud Homerum aliosque epicōs. — ε A et Gesner ex conii., quam probaverunt Tyrwh. Herm. et eam in versione addiderat iam Eschenb., ε om. rell. — ἀποκτύση Herm., ἀποπτύση A, ἀποπτύσοι dett. et edd. ante Herm., ἀποπτύοι coniecērunt Tyrwh. et Slothouwer l. l. — 524 ἀναπτεύσασαν A, ἀναπνεύσασαν rell. codd. et edd. ante Herm., qui Bernardi coniecturam (in vita Reiskii p. 408) ἀναπλεύσασαν recepit. Gesner ἀναπνεύσασαν audaci metaphora dictum esse voluit »de curialio iam e marinis undis emergente, tanquam de animali, quod eo ipso quo nascitur momento, irruente in nares ac pulmones aere, respirare incipite. Ego ἀναπλησθεΐσαν ὑπ' αἰθρης scripsi ex epitoma: ἐπὶ δὲ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀέρος ἀναπλησθῆ ξηραίνεσθαι καὶ στερεοῦσθαι μᾶλλον. — 525 βάζους B. — 526 θειρὸν V; πάγω A; — ωθίσα a. — 527 ἐνοκρινθέντα A, ἐνοκριθέντα B, ἐνοκριθέντα M P Pal. V a if, ἐνιχυριμφθέντα Steph. et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam καὶ χερσὶν ἐν ὀκρίοντα τεῆσιν recepit, nisi quod ἐν scripsit. Similis permutatio horum vocabulorum erat in Quinto Smyrnaeo XII v. 135, ubi Köchly recte recepit Tychsenii emendationem ὑπ' ὀκρίοντι pro codicum scriptura ὀποκριθέντι. Nostro loco »antiquam lectionem ἐνιχυριμφθέντα revocandam esse censuit Gerhard in Lectt. Apoll. p. 134. 135 et ob rariorem in καὶ χερσὶν ἐν ὀκρίοντα praepositionis ἐν anastropham et ob eandem ἐν praepositionem a substantivo suo vitiose per caesuram divisam. At exempla ab ipso Gerardo allata docent divisionem illam non omnino singularem esse; praeterea sensum parum aptum praebet ἐνιχυριμφθέντα. — 528 ἀμφιφάεις B. — 529 λίθον ὡς· πρὶν δ' ἔχων ὕγρον δέμας ἦεν A, unde nolim aliquis λίθον ὡς· πρὶν ἔχων δ' ὕγρον δ. ἦεν vel λίθον ὡς· πρὸ (antea) δ' ἔχων ὕ. δ. ἦεν erueret; λίθον δ πρὶν ἔχ. Pal., ὁ πρὶν V, δ πρὶν ἔχ. rell. codd. et edd. ante Herm., qui ὡς pro δ substituit. ἦες pro ἦεν conii. Gesner, ut sit paraphrasis: »diu habebas. — 529 ὄλον B. — 530 ἠύτε pro ὄτε A, et idem vel εὔτε legit epitomator, male. προσπεφύσαι P et edd. ante Herm., qui tacite corr., προσπεφύσ B. — Ad ἀρόδρουα cfr. Tzetzae schol. ad Chil. v. 175 Σημειώσον ὅτι Ὀρφεὺς ἀρόδρουα πᾶσαν ὀπῶραν καλεῖ (ap. Cramer. Anecd. Oxx. III p. 357.) — 531 ἦτε οἱ ἐβλάστησε καὶ om. A in lacuna, ἦ οἷτ' P Pal. V a if, ἦ οἷτ' B M, ἦτε οἱ inde a Steph. edd. — 532 φλοῖγς θ' ed. Weigeliana, errore; κεν codd. et edd. ante Herm., qui δέ γε scripsit. λάϊνος ἐστί codd. dett. a if, λάϊνός ἐστι Steph. et rell. edd. ante Herm., qui ἐστιν scripsit tacite; totus hic versus deest in A in lacuna. — 533 δ' ἡδεῖα A, Tyrwh. et Herm. ex Gesneri coniectura, quam fecit etiam Schra-

der in Obs. p. 77 et in Emend. Praef. p. LVI; δ' ἕδια coni. Perdr., qui vertit iucunda, δῆδια codd. dett. (δῆ δια V) aif, δ' ἰδια Steph. Eschenb. Gesn., solida Eschenb. in versione. — 534 βήσεται' [A M] et edd. post Steph., βήσεται ἐγὼ δ' B P Pal. V aif; οἶδ' ὅτι codd. et edd. (οἶδα B ante corr.), οἶδα τί recte coni. Wiel p. 6, ut evitetur elisio, quam post tertii pedis arsim in toto carmine nusquam admisit poeta. Seidenadel p. 7 versum sic emendatum scribi vult βήσεται· τῶ δ' [sic?!] οὐκ οἶδα τί μοι θέλγητρον ἰδόντι, ubi nescio an typhothetae error in βήσεται τῶ lateat, addit enim »So ist eine Apostrophirung weniger, welche die Späteren möglichst vermeiden; die trochaische Cäsar aber ist bei unserem Dichter häufiger«. Fortasse igitur non nisi οἶδ' ὅτι in οἶδα τί mutare voluit. — μοι om. B V. — θέλγητρον A. — 535 δύνονται A, δύνονται V. — 536 ὄσσε B; θεωμένου A, θεωμένον M, θεωμένου B P, et edd. ante Herm., θηυμένου, ut coni. Gesner, habent Pal. V; τεθεαμένου maluit Tyrwh., θηευμένου scripsit Herm. collato Hesychio: θηεύμενοι· θεωροῦντες. — ἀλλά με A M P aif, ἀλλά με B Pal. V, ἀλλά γε Steph. et rell. edd. ante Herm., qui ἀλλά με reduxit. — τάμβος B. — 537 δέυεται ἐν στ. A, unde σεύεται ἐν scribendum esse dixi in Epist. p. 15, σεύηται στ. codd. dett. et edd. ante Steph., qui σεύετ' ἐνι στ. eididit. Herm. σεύει ἐνι στ. scripsit; δῶμένον A, Eschenb. in versione: arbitrantem, et Herm. ex coni.; δῶμένου B M, P ante corr., Pal. V; δῶμένου ai, δῶμένου f et rell. ante Herm., δῶμένω P post corr. »Sed vereor ut θάμβος με σεύει ἐνι στέρνοισιν graece omnino dici possit; epicorum certe usus obstat. Praeterea in qua omnes libri consentiunt passiva forma [?] est potius media] vitium alibi quaerendum fuisse indicare videtur. Scribendum est ἀλλ' ἄμα θυμὸς σεύεται ἐν στέρνοισιν δῶμένου τέρας εἶναι, aut στεῦται ἐνι quod quidem ut rarius repertum saepe a librariis corruptum est. Wiel p. 31. 32. — 538 citatur in exc. Vatt. — μιν codd. omnes et edd. ante Herm., qui »quid ἕολπά μιν sit quaerens, μὲν substituit, et simul punctum, quod erat post ἀπιστον, in colon mutavit sine causa. Wiel p. 32 postquam etiam trochaicam in quarto pede caesuram apud nostrum admodum raram esse monuit, sic pergit: »Et hoc quidem loco praeter istam caesuram totius sententiae ratio incommoda est, qua poeta postquam dixit, quod licet credam incredibile tamen videtur, statim se ipse corrigens sic pergit: at vero de Gorgonis capite et de Perseo quae feruntur non sunt falsa existimanda, quae minus bene [??] nexa sunt, quam si scripseris καί τοι πιστεύοντες, ἐόλπαμεν εἶναι ἀπιστον, quo etiam οἱ evitatur, de quo quid faciendum sit, vix intelligitur. [?] Est referendum ad τέρας in v. 537]. Itaque quum Helenus non amplius de se solo loquatur, sed una intelligat Philocteten, quocum hunc sermonem instituit commodum transitum parari vides ad narrationem sequentem. Et intellexisse poetam utrumque veri fit simillimum e versu 527 [vulg.] paulo antecedente et e v. 536 [vulg.] prope

sequente. Haec si tenemus, verba subsequencia facilem habent emendationem. Quae quum narrator non iam, ut vulgata lectio satis inepte iubet, ad se ipsum convertat, sed ad Philocteten, quid magis consentaneum, quam pro *ἀλλά με* [voluit *ἀλλά τε*] scribere *ἀλλ' ἄγε*, ut est in simili transitu v. 692 [vulg.] *εἰ δ' ἄγε δέχνοσσο μῦθον*; deinde *μὲν ἐτώσιον* mutare in *περιώσιον*, quod aliquoties in hoc carmine legitur. Nimis arguta mihi videtur haec ratiocinatio, nimis violenta et minus commoda mutatio. — 539 *ἀλλά γοργ.* A, *ἀλλά τε γοργ.* B M, P in textu, Pal. infra, V in textu, et edd. ante Herm., *ἀρά τε* P in marg., Pal. supra lineam, V in marg., *ἀλλ' οὐ* Herm.; *μὲν ἐτώσιον* codd. et edd. ante Herm., *μὴ ἐτώσιον* (non vacuum) con. Tyrwh., *μὲν ἐτώσιος* Herm.; de Wielio vide supra ad v. 538. — *ἀνθρώποισιν* Herm. tacite. — 540 *οὐδ' ἄρ* B. — 541 *ψευδεστέρας* A. — 542 *περσῆδα* codd. aif. et Dinner p. 185, *περσίδα* edd. post Steph. usque ad Herm., qui Tyrwhitti Musgraviique emendationem *Περσῆι* recepit. — 543 *δαμειναι* V ante corr. — 544 *μελαίνειν* B. — 545 *κεν* om. M; *ῥασσε* B. »Frusta B. Slothouwerus *ἀνθρώποισιν, ῥοσι κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλον ῥασσε* Herm. — 546 *πελώριον* A; *ἀάσχετον* A et Tyrwh. Herm. ex Bernardi coniectura (ad Synes. de Febrib. p. 164), *ἀνάσχετον* rell. codd. et edd.; *ἀθρέσαντες* aif. — 547 *αἴση* A; *λαϊνέη* A et *λαϊνέη* Herm. ex Tyrwhitti et Musgravi con. *λαῖνοι* M aif, *λαίνοι* Pal., *λαίνοι* B et V (uterque cum corruptelae signo in marg.), P, *λαῖνοι* Steph. et edd. ante Herm. — *τεθνηότες* A et Herm, *τεθνειώτες* rell. codd. et edd.; *εστῆκασιν* tacite Herm. — 548 *οὐτ' B*; *ἐτροτώνη* B. — vv. 550—551. in omnibus codd. et edd. ante Tyrwh. inverso ordine leguntur; transposuit primus Pierson Veris. p. 151, male obloquente Gesnero, qui plura esse in hoc carmine impeditiora dicit, quae ipse auctor non refugerit. — 550 *κασιγνήτω* A; *κέλετο* M et Herm. ex con. *κέκλετο* rell. codd. et edd. — 551 *χρυσσογώνω* A, *χρυσάυρω* aif, *χρυσασόρω* (-ρω) codd. dett. et rell. edd. ante Herm., qui *χρυσσοπάτρω* scripsit ex sua con., ne metrum pessumdetur: »*Χρυσόπατρος* Perseus Lycophroni dictus v. 838. Ita Xerxes a Perseo oriundus, apud Aeschylum Pers. 77 *χρυσσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φῶς*. Nonnus Dion. XLVII. 518. p. 1232, 29 *ἀλλὰ πατήρ Περσῆος Ὀλύμπιος ἑμβρος ἐρώτων χρύσειος εἰς γάμον ἦλθε*. Ibidem v. 553 *δειξον ὅτι χρύσειον ἔχεις γένοσε*. — »In his ut pro *περ ἰδέσθαι* scribatur *προϊδέσθαι* postulat res ipsa, sicut in tertio abhinc versu est *οὐ προϊδούσης*. Minerva enim Perseo ad Gorgonem interficiendam proficiscenti suadet ne eam adversam inspiciat; ne omnino conspiciat id cum bono sensu suaderi non potuit. Wiel p. 32 perperam omnino licet approbante Seidenadelio. Ipsum enim aspectum Gorgonis mortalem fuisse sequitur ex v. 549 *τὴν . . . οὐτ' . . . Ἀτρώτων ἰδέρεσθαι μενέαιεν* et v. 555 *τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔπλετ' ὀπωπή*, neque aliud vult *φονευομένην περ* in v. 551, quam *φθιμένης περ* in v. 555. — 552 *δῶλω* A; *ἀφάρκασεν* codd. et edd. omnes,

ἀφήρπασεν iam ante me requirebat Wiel p. 32, cuius haec est nota: »Praeterea nescio an sententiarum nexus in sequente versu *φαρπάζαι* scribi iubeat, pendens a praecedente *κέλετο*, et similiter in v. 548 *ἀμφιβαλόνθ' ἄρπην*. Id olim scriptum fuisse vel *ἀλλά* particula indicare videtur, pro qua, ut nunc ea verba leguntur, *καί βα* expectamus; suadet etiam *ἀφάρπασεν*, quod sine augmento poni neque memini, et diligentissime praecipue sepulcralia Anthologiae epigrammata pervestigando saepissime inveni *ἀφήρπασεν*, illius autem formae ne unum quidem exemplum. Accedit quod brevi antea v. 537 poeta Gorgonem a Perseo necatam esse iam narravit. Immo commemoravit tantum. Wielium secutus est Seidenadel. — 553 *ἦχα* B P Pal. V aif; *ἐξόπισθεν* A, *ἐξόπισθε* M P Pal. V aif, *ἐξ ὀπισθεν* B; *προτ' δούσης* aif. — 554 *ἄρπην* P aif; *λευκανίσι* A, *λευκανίησιν* tacite Herm. — 556 *μολῆν* a. — 557 *ἔπλτ'* B; *ἐναιρομένοις* A et Herm. ex Tyrwhitti conii., *ἐναιρομένης* rell. codd. et edd. — 558 *φόνω* A. — 559 *εἰσκόχε* Pal. V, uterque cum corruptelae signo in marg.; *λύθρον* B P Pal. V. — 559 *θαλάσση* A M et *θαλάσση* coniec'erunt Tyrwh., Slothouwer in Act. Soc. Trai. vol. III p. 161; *θαλάσσης* rell. codd. et edd., quod A libri lectionis ignarus defendit Wiel p. 37 rariore in eo genetivi usum agnoscens, quo dativi quodammodo vice fungi videtur. — 561 *βοτάνεσσιν* B, *βοτάνεσσι* P aif, *βοτάνεσι* Pal., *βοτάνεσσιν* V, *βοτάναισι* M Steph. et rell. edd. ante Herm., qui *βοτάνησιν* scripsit. Et *βοτάνησιν* iam A. — 562 *δ' ὄγε δίνησιν* A, *δ' ὄγε δίναισιν* M, *δ' ὄγε δίνησιν* B P Pal. V aif, *δ' ὄγ' ἐν δίνησιν* edd. post Steph. — *ἀναψύχεσκε* A M et Herm. ex conii., *ἀνεψύχεσκε* rell. codd. et edd. (*ἀνεστύχεσκε* if.); *θαλάσσης* codd. et edd. ante Herm., qui omisum in vulgata lectione pronomen *εἶ* vel simile quid requirens, *θαλάσσης* utpote aut ex interpretatione aut ex aberratione ad v. 559 ortum eiecit et pro eo *φίλον κῆρ* posuit. »Verisimilius quidem scripsisset *ἀναψύχεσκε παλαγμόν*; sed omnem correctionem perperam fieri eo elucet, quod *ἀναψύχω* etiam reviviscendi et se reficiendi notionem habet, aliisque Hal. V 623 *προτέρω δ' ἀναψύξωσι πόνοιο*. Nic. Ther. 313, aliusque locis non paucis. Wiel p. 32 quem secutus est Seidenadel. Apud Nican-drum nunc quidem rectius *ἀποψύχοντα* editur, sed alia exempla minime dubia leguntur in novissima Thesauri Stephaniani editione. — 564 *διανόμενοι* V; *χορέσαντο* B P Pal. V aif. — 564. 565 *διανόμενοι* — *θάμνοι* om. A in lacuna. — 565 *οἱ βὰ* aif. — 566 *σφίν τ' M*, *σφιν* omnes rell. codd. et edd. ante Herm., qui *σφίσι* recepit, Tyrwhitti, Musgravii et Schraderi (in Em. Praef. p. VII) coniecturam. — 567 *λύθρον* B; *θοαί* pro *θάμνοις* ex superiore versu irrepsit in A. — *περι πήγνου* conii. Tyrwh., ut repetitio *τοῦ πήγνου* in versu sequente mollior evadate. »De *περι-πήγνου* nondum assentior Tyrwhitto, qui videam similiter dixisse Euripidem in Bacchis 1053. *λαβῶν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, κατῆ-*

γεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον. In Euripide hoc minus de corrupta lectione cogitandum puto, quod, etsi variata oratione, eandem dictionis figuram imitatus est Nonnus XLVI 152. p. 1188, 17 ἀκρότατον δὲ κόρυμβον ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς πέδον εἶλε, in eiusdem fabulae expositione. Haec ratio loquendi frequens in Germanica lingua est. Herm. αὔραι A et Herm. ex Tyrwhitti, Musgravii, Schraderi (l. l.) et Bernardi (in vita Reiskii p. 409) coniectura, ὤραι B M Pal. a Steph. et rell. edd. ante Herm., ὦραι P V, ὠραι if. — 568 πῆγνυον δ' ὥστε A, πῆγνυον δ' ὥστε codd. dett. aif, πῆγνυον ὥστε Steph. et rell. edd.; scripsi πῆγνυτο δ' ὥστε, scl. cruor ille, quem aurae ramis circumpingebant. — 568 παγχυλίθον, P aif; στερεόν⁷ Pal. V. — 569 οὐδ' ἔτεην A, οὐδ' ἔτην M, οὐδέ τ' ἔτην rell., οὐδ' ἔτ' ἔτην scripsi. — 570 ὄλεσε B Pal. V, ὄλεσεν rell., etiam Herm., qui in adnot. crit. »ὄλεσεν vulgo« affert, quasi aliud quid in textu dedisset. — 571 οὐλομένης codd. et edd. ante Herm., qui ὀλλυμένης scripsit; ὤλεσεν omnes, idem ex »vulgata« affert Herm. in adnot. crit. — 572 χροίην A, ut coni. Gesn. et vertendo expressit Eschenb. (colorem), probavit Tyrwh. et Herm., qui tamen χροίην dedit errore, quem retinuit ed. Weigeliana et Tauchnitziana; χροινήν rell. codd. et edd. — 573 ἀφασίη A, ἀφασίη V; ἦρωα B; λάβεν tacite Herm.; ἐνόησε P et edd. ante Herm., qui tacite corr. — 575 ὀμβριμοπάτρη A V, fort. recte, ὀμβριμοπαπάτρη B. — 576 comma, quod in edd. male post ἀφθιτον erat, recte post θῆκε δ' posuit ab Hermanno secutus Tyrwh. qui etiam post πέλοιτο interpunxit. — 577 κουράλιον Herm. ex Tyrwhitti coni., κουραλίον codd. et rell. edd.; ἀλλάσσειν A. — 578 ἐν tacite Herm.; ἀγελίην B ante corr. — 579 φύλλα codd. dett. aif; φυλασέμεναι Pal.; ἐς A, ut coni. Wiel p. 33, εἰς codd. dett. et edd. — δῆριν A, φύσιν codd. dett. (φουσιν B) aif, φύσιν Steph. Eschenb. Gesn., φύξιν Bernardi coniecturam (ad Synes. de Febr. p. 95) probaverunt Gesn. Tyrwh. Herm. Improbavit Wiel p. 33: »Vel interpretandi necessitas, qua φύξιν quamvis protectionem significare vult, satis indicare poterat in illa mutatione non acquiescendum esse. Neque de quovis itinere hic agi demonstrat epitheton χρουερήν, tum proxime subsequentis versus verba ἡ δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτόν; denique quum quatuor versibus 576—579 [vulg.] ii versus quatuor qui proxime praecedunt tamquam paraphrasi quadam illustrentur, eum de quo agitur, his verbis reddidit videmus καὶ γὰρ Ἐνυαλίω θοδὸν δόρυ μαινομένοιο. Unde quid clarius quam poetam de pugna loqui? Scribe igitur χρουερήν ἐς ἄμωξιν ἰόντα . . . cf. Orph. Argon. Ἡρακλέος περιφθημον ἄμωξιν. Quae probavit Seidenadel. Iisdem argumentis Bernardi φύξιν improbaui, A libri δῆριν commendavi in Epist. p. 16. — 580 ἦ A, et Herm. ex Tyrwhitti coni., ἦν rell. codd. et edd.; ἀταρπητόν B, ἀταρπητόν V — ἔχει A, ἔχοι codd.

dett. et edd. — 581 *περάαν* B M P Pal. V, *περάαν* aif, *περάα* Steph. et rell. edd. ante Herm., *περάων* conii. Tyrwh., *περώων* A et Herm.; *ἄλα* P a; *ἔϋσέλμω* codd. omnes (*ἔϋσέλμω* A) aif. — 582 *μενομένοιο* V, *μενομένοιο* B Pal. — 583 *χόλον ἀνδροφόνου* A, *χόλον ἀνδροφόνου* dett. codd. et edd. ante Herm. »Lege, transpositis litteris καὶ λόγον ἀνδροφόνου φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων. λόχος proprie dicitur de latronibus. Vide Cl. Valckenarium ad Bion. Carm. 15«. Ruhnk. in Bibl. Crit. VIII p. 94. *ἀνδροφόνου* conii. Bernard in vita Reiskii p. 409; *λόχον ἀνδροφόνου* recepit Herm., recte, puto, ut in epico; licet ad vulgatam scripturam tuendam non inepte conferri possint ea quae simillima de Memnonio lapide dixit Damigeron: »Hunc autem lapidem usus omnia superabis quae dico et omnes iras effugies, et naufragio facto enatabis et contempnes Neptunum maris«. *ἄπο* A, *ἀπὸ* codd. dett. et edd. »Praepositionum laxiorem et paene abundantem qualem recentiores sibi permittunt usum« etiam in *λόχον φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων* cognoscere sibi videbatur Wiel p. 14, male. — 584 *χωκόμενον* conii. Perdr. — 585 *ὀπάσσει* A et Eschenb. in versione: dabit, *ὀπάσσει* codd. dett. et edd.; *θνητοῖσι* B. — 586 *γλαυχὴν δ'* A Pal. V, *γλαυκὴν δ'* B P aif, *θεινὴν δ'* M, *γλαυκὴν δ'* Steph. et rell. edd.; *ἐγρεκύδιμον* B P Pal. V aif; — *ἀτέρβεια* P Pal. V aif, *ἀτέρβεια* B, *ἀτάρβεια* conii. Perdr. — 587 *κικλήσκουσιν* [P] edd. — 588 *κατὰ δέσμοι* B. — 589 *ἀγναμptoῖσι* ex *ἀγνάμptοισι* B; *ἐρρνῖσι* ante *ἐρ.* deletum in B, qui ante corr. *ἐρινῖσι* habuit; *πάγχι* P Pal. aif; *μέλλουσαι* Pal. — 590 *μίσος* codd. dett. aif et Dinner p. 502, qui addit: »sed rectius fortasse legemus *μύσος*, piaculum«. Gesner, cum dubitaverit, an commode dicatur aliquis occultare, quod se habere nesciat, *κεῦθον* conii. passivo sensu; sed hoc tragicorum est, non epicorum, ut recte observat Wiel p. 25; *σπεύδων* pro *κεῦθων* conii. Bernard ad Synes. de Febr. p. 95. Haesisse hic viros doctos miratus est Herm. »Certe in verbis nihil est impeditum, modo ne *οικοφθόρον* adiectivi loco cum *μύσος* iungatur, sed pro *οικοφθόρου* acceptum cum *ἐνόησεν*. Sed sententia habet nescio quid impediti. Qui enim piaculum commisso quantae id sibi noxae sit ne cognoverit quidem, quid ei opus est averruncō? at opus est si scelus contractum celans nondum luit. Itaque primum *ἤγνευσεν* scribendum esse suspicabar, sed id ut trisyllabum in versus spondaici exitu contra morem poetae est; nunc propono *οὔκετ'* [sic] *ἔτισεν*«. Wiel p. 25, qui totum locum male intellexit, itemque *οικοφθόρον* male pro *οικοφθόρου* dictum esse putavit. Qui piaculum a se commissum esse novit, is numina expiare potest; qui autem ne novit quidem peccatum suum, is deos iratos placare omnino non potest, nisi quis coralli ope ei subvenerit. Hoc poetam dicere voluisse puto. — 591 *ἐπὶ σφίσι* vulgo, quod correxi; *ἐπ' αἰθῶς* B, *ἐπ' αἰθῶς* V. — 592 *ἀλλήλοισιν* P ante corr., aif; *τελέουσιν* A, ut coniecero Gesner, Ber-

nard l. l. et recepit Herm., *τελέουσι* ego scripsi, *τελέθουσι* rell. codd. et edd. ante Herm. — 593 *ἀντίλυτον* codd. aif et epitome, *ἀντίλυτρον* Steph. et rell. edd. — *ῥῆος* B P V aif. — 594 *σπείρειν* A, *σπείρων* P Pal. V, *σπείρων* B M, *σπείρον* edd. ante Herm., qui tacite *σπείρον* scripsit. »Contuso vero semine cum Coralio flavae Cereri immixto, tibi omnem pestem extra agrum tuum siccitatemque spicarum expellet« vertit Perdr. et addit »Mihi videtur in codice Graeco legendum *σπορόν*, non *σπείρον*«. *ξανθῆ* A; fort. *σπέρμα* coni. Eschenb. qui vertit: Si semen abscideris. — 595 *ἀπάτερθεν* A M, ut coni. Schneider et recepit Herm., *ἀπάνερθεν* P Pal., *ἀπανερθεν* V, *ἀπάναρθεν* B; etiam edd. ante Herm. *ἀπάνερθεν*, quod merum errorem pro *ἀπάνευθεν* esse putabat Tyrwh. — 596 *σταχειών* P Pal. — 599 *βωτήρων* M cum glossa *τῶν ζωφίων*; *βρωτήρων* τ' ἐπὶ om. A in lacuna; *ἀλαπάξει* A; idem coni. Herm. in nota, »quia et praecedit et sequitur futurum«; *ἀλαπάζει* codd. dett. et edd. — 600 *εῦλάς τε* B, *εὔλας* P in marg., *εὔλάς τε κάμπας* om. A in lacuna. Caeterum cfr. Hermanni notam: »In hac formula, qua duae res per duplex τὲ coniunguntur, usitata est productio prioris τε«. Cuius rei plurima exempla attulit p. 710. — *αἰθερίαν* B V, *ἐθερίην* P aif. — 602 *ἀμφιπερι* A; *περισμύχουσα* codd. et Tyrwh. Herm. ex P; idem certatim coniecerunt Ruhnken ad Timaei Lex. p. 80 [p. 122 novae ed.] Tyrwh. Musgr. et Schrader in Emend. Praef. p. IX; *περισύνχουσα* aif, *περισυνέχουσα* Steph. et rell. edd., applicata Eschenb. in vers., Bernard in vita Reiskii p. 409, *πυρὶ σμύχουσα*, probante Schneidero. Sed pleonastice nostrum etiam alibi loqui, ut v. 364 *ἀμφὶ δὲ μιν κύκλω περὶ τ' ἀμφί τε*, bene observat Herm. — 603 *ἐκ τ' ἔμνων* A. Idem fortasse erat in codice quo epitomator usus est; cfr. eius verba *καὶ φθαρτικὸν γίνεσθαι σκωλήκων τε καὶ ἰπῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀερίων* [an *ζωαρίων*?] *ἐρυσίβης καὶ ἀκρίδος καὶ βρούχου ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν πρηστήρων κεραινωῶν* ubi mures ea sola causa desiderari videntur quod epitomator corruptam libri sui scripturam *ἐκ τ' ἔμνων* emendare non potuerit. *ἐκ τε* P aif; *ἐκ τ'* P aif et rell. edd. ante Herm., qui tacite corr. — 604 *περαίσσουσι κεραινώ* B. — 605 *εὐοῦ* B V; *ἐρξ'* A, unde *ἐρξαι* scribendum esse monui in Epist. p. 16, *οὔτοι* codd. dett. et edd. — *ἐτέσιον* aif, *ἐτώσιον* A; *ἀζομένοιο* B P Pal. V aif; *ἀνερχόμενοις* A B, M ante corr., P Pal. V et edd. ante Tyrwh., *ἀνερχόμενος* M post corr. et Tyrwh. Herm. ex Gesneri coniectura; — *περ ἄττηθεν* A, *περάττηθεν* rell. codd. dett. et edd., quod ad traiectionem fluviorum infernalium pertinere ratus est Gesn., Tyrwhitto autem visum est »nihil aliud significare quam ab extremis orbis partibus; ab Aethiopia scilicet. Aethiopes enim secundum Homerum, *ἔσχατοι ἀνδρῶν*, extremi hominum. Simili locutione usus est Alcaeus apud Hephæstionem *ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαντίναν λαβάν τῷ ξίφεος χρυσόδεταν ἔχων*. Contra Wiel p. 19: »Sed quum omnino non verisi-

mile sit poetam, quum certam aliquam regionem indicare vellet, talia posuisse, unde quid voluisset ne suspicari quidem posset quisquam, tum similis quam Tyrwh. affert Alcaei locutio tam est dissimilis, ut cum hoc loco apte conferri nullo modo possit; illa enim praebet planissimam ad intellectum sententiam, hic omnino nullam. Quare p. 20 Wiel *κεῖνο πολὺ πρῶτιστον ἀνευρῶν Ἑσπερίθην* coni. collata simili huius carminis locutione v. 695 *σῆματ' ἐμεῖο πορόντος ἀνευρῶν Ἀσσυρήθην Χρυσοῦ τιμήντος ἀρέονα δεῦρο κόμισσεν*, simulque monens Gorgonem Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημοῖσι δαμῆναι, deinde ex cruore ortum esse coralium. Tum pergit: »Quodsi tenueris sub Atlantis radicibus virginem caesam esse, iam vides quo res evadat; etenim Ἑσπερίας nomine praeter Italiam latiore ambitu regiones occidentales significari constat, Hesperidum sedes ad Oceanum et Atlantem ponuntur; Ἑσπερος Atlantis esse frater perhibetur Vitium autem ex solita de stellarum ortu locutione originem duxisse credibile est. cf. Maneth. 3, 49 Ἄρης δ' ἀντολήθην ἀνερχόμενος. 6. 89 ἦν δ' Ἄρης περάτηθην ἀνέρχεται. 6, 60 περάτηθην ἀθρευμένους. Me ut vulgatum retineam moverunt et eiusdem locutionis exempla a Wielio modo allata et vv. 1. 2 *δῶρον ἀλεξιχάκιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι Κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων*. Inter dona, quae Mercurius ex superiore regione nobis opposita veniens (*ἀνερχόμενος περάτηθην*) mortalibus tradiderit, coralium primum locum obtinuisse hoc nostro versu edocemur. — 608 δὲ ante corr. B; *πινόμενα αἰεὶ* M. —

609 *μίμνεο* B, *μίμνεο* V; *πευκεδανῆς* A, *πευκεδανοῦ* codd. dett. et edd. Post v. 609 titulus *ἀγάτης* in MP et edd. ante Tyrwh., qui titulum omisit cum A; *περὶ ἀγάτου* B Pal. V. »Lapidem eum hic memorari, qui a Plinio sardachates dicitur, notavit Schneiderus. Plinii locus est XXXVII. 54. Ibi etiam cum aliis iaspachates est. Herm. — 610 *πίνε* B Pal. V, *πίνε* a; *μετ' ἀκρήτοι* βρόμοιο codd. aif, corr. Steph. — 613 *ἐν γὰρ οὐ δῆεις* A. »Pro *δῆεις* malim ubique *δῆοις* legere; illud tamen ita frequens esse video, ut tanto minus aliquid audeam. Gesn. *δρώων* V; *βαλάπιν* B; *ὑασπιν* A. — 614 *σμαράγδον* (sic) coni. Perdr. et *σμάραγδον* A, quod ob A libri auctoritatem recipiendum esse contendi in Epist. p. 17, perperam, licet in fine quinti pedis omnem correptionem aliquanto minus offensionis habere observaverit Lehrs Quaest. Epp. p. 315, ubi ex Orpiani Halieuticis plura similis correptionis exempla citantur. — 614 *σάρδια ὄ* A. — 615 *ἐν* codd. et edd. ante Herm., qui tacite *ἐν* scripsit. *ἐνθ' ὄγε* scribendum esse vix dubitavit Gesner, *ἐν* pro *ἐν αὐτοῖς* elliptice ut saepe apud Homerum dictum esse ratus nihil mutandum esse censuit Tyrwh.; *μιλτοπάρηος* A; *ἀτῶ* A. — »Chalcitin et melitin Plinii huc spectare putat Schneiderus. Locus Plinii in quo hos lapides a colore nominatos refert, est XXXVII 73. Sed de priore saltem lapide dubitare licet, quum in Achaten non expetant, quae alibi de eo praedicat Plinius

ut XXXIV 2. 29. XXXV 52^a. Herm. — ἄταρ B; ἐαρωτρεφέως B, ἐαρωτρεφέως P Pal. V aif. — 617 ἀλλ' οὗτος citat Salmas. ad Solin. p. 95. οἶος B; εἰ καὶ μιν A; εὐροις codd. et edd. ante Herm. — 618 ἀμυμιαχέ-
του B P Pal. V aif; δράκοντος pro λέοντος citat Salmas. l. c. ex codice
a nostris diverso, ut putat Gesner, ex lapsu memoriae, ut rectius obser-
vavit Tyrwh. Hoc memoriae errore deceptus Salmas. l. c. nostrum pu-
gnare dixit cum Plinii loco: »Leoninae pelli similes achatae habere
potentiam contra serpentes dicuntur«. — 619 τῷ A; λεοντοδέρην A, ut
coniecerunt Tyrwh. et Musgr., recepit Herm., λεοντοσέρην rell. codd. et
edd. ad quam formam explicandam σερίς: σειρά attulit Salmas. l. l. —
620 ἤνθανεν codd. omnes et aif; ἡμηθέοισι P; κατάστικτον A M, quod
tacite scripsit Salmas. l. l., unde recepit iam Tyrwh., κατάστικτος rell.;
σικλάδεσσιν tacite Herm. — 621 πυρσαῖσιν A P Pal. et edd. ante Herm.,
πυρσαῖσι B M V, πυρσῆσιν Herm. — 622 τοῦ δ' B; σκορπεῖν A M et
Herm., σκορπίην rell. codd. et edd. (σκορπίην if). — 623 ἔλκει A; κε-
κλέο B; λυγρῷ A. — 624 ἢ μιν ἐπιπάσσειν A B M P, V post corr., et
edd. ante Herm., ἢ μιν ἐπὶ πάσσειν Pal., V ante corr. »Mīn molestum
est, praegresso τόν. [Non magis quam *κουράλιον* v. 607 praegresso
κεῖνο, cfr. etiam Baumeisterum ad Hymn. Hom. IV v. 256] Ἐπιπάσσειν
autem etiam metro repugnat: Mīn hic ut alibi ex οἶ ortum erat. Exem-
pla dabit index. Supra v. 338 [vulg.] καὶ μιν ἐφ' ἑλκεῖ πάσσει. Herm.
qui ἢ ἐπὶ οἶ πάσσειν scripsit, probante Wielio p. 8. ἢ μιν ἐπιπάσσειν
scripsi ex epitoma (ἢ καὶ ἐπιπάσσειν μάλιστα συγκόφας) et Damigerone
(»sed qui similem habet colorem pelli leonis valet ad scorpionis morsum,
alligatus enim vel illinitus cum aqua statim tollit dolorem et vipera-
rum morsus curat«). — ἀπό A, ἀπὸ B Pal. et edd. ante Herm., ἀπο MP,
ἄπο [V?] Herm. tacite — ἀνῖαι scripsi, ἀνῖαι codd. et edd. — 625 δυνή-
σσαι Musgr. Herm., δυνήσεται codd. et rell. edd. — 626 θέλξεις B,
θέλξεις^{οἰ} P, θέλξοις rell. dett. — 627 ὄσσα A Pal. V, ὄσα B, ἄσσα [rell.
codd.] et edd.; αἰτησίας B; ἀφίξιαi B, ἀφίξιαi V. — 628 νοῦσω A. —
629 σφετέρησι A; κατάσχη dedi ex A, qui κατάσχη habet, κατάσχοι rell.
codd. et edd.; χείρσει B P Pal. — 630—632. 630 δίζεσθ' οὔτοι τόνγε A B
P Pal. V Steph. et rell. edd., ante Herm.; idem, sed οὔτοι, aif; δίζεσθαι
οὔτοι τόνγε M; ἀρνήσεται A, ἀρνήσοιτο codd. et edd. ante Herm., qui
ἀρνήσεται scripsit. — 631 »Τοῦτο δηλονότι παρὰ σεαυτοῦ νοεῖς εἰ πέ-
πρωται αὐτῷ θανεῖν, πάντως ἀποθανεῖται Moschi schol. ubi εἰπέ πρώ-
τον (non εἶπε πρώτον) et πάντας P; Tyrwh. corr., nisi quod εἰ πέπρωτο
edidit. ἀλλ' ἂ νοεῖς A, ἀλλὰ νοεῖς codd. dett. (νοεῖς V) et edd. ante
Herm.; τεῆσιν A. — οὔνεκεν αὐτῶν A, οὔνεκεν ὅττω M cum glossa ὦ
τινι, οὔνεκεν αὐτῷ rell. codd. et edd.; ἐνί B. — 632 ῥῆξαι B, ῥῆξαι^{αι} V;
λίνον B; τὸ δὲ x' ἔρδεται (sic) A, τῷ (τῷ) δ' ἔρχεται rell. codd. et edd., nisi
quod coniunctim τῷ δ' scripserunt Steph. et edd. ante Herm.; ἡμαρ B.

— vv. 630—632 graviter corruptos esse omnes fatentur. *ἦνίκα* pro *οὔνεκεν* in v. 631 coni. Gesner; Tyrwh. locum sic constituit: *Εἰ Ζεὺς οὔτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιοτο. Ἄλλὰ νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, οὔνεκεν εἴ τῳ ῥήξει λίνον Κλωθῶ, τῷ δ' ἔρχεται ὑστατον ἡμαρ.* »Nisi quidem Iupiter illum vivere negabit. Sed nosti tu in animo tuo, quod si cui ruperit filum Clotho, huic venit ultima dies. Haec Tyrwh. — *εἰ Ζεὺς οὐ τοῖόν γε βιωσέμεν ἀρῆσαιτο*, vel contrario sensu *ἀρῆσαιτο*, vel *οἰζὺς τ'* — *ὅττε κεν αὐτῷ* coni. Musgr. Improbavit haec Herm. et ob soloecum *εἰ οὐ* in Tyrwhitti pariter ac Musgravii emendatione, et quod pro *ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν* conveniebat dicere *καὶ νοεῖς γὰρ σῆσιν ἐνὶ φρεσίν*, cuius loco rursus Wiel p. 17 auctori *καὶ ῥα νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν* tribuendum fuisse dixit, »quum hic scriptor thesim secundi spondei positione productam raro admiserit. Neque ex Moschi scholio Tyrwhitti emendationem *εἴ τῳ* firmari posse Herm. credidit, Moschi enim scholion »non minus in vulgatam quadrat, si quidem sensum huius loci non singula verba interpretari scholiastes voluit. Nam quae poeta dicit, eadem sunt: *νόει, οὔνεκεν αὐτῷ ῥήξει λίνον Κλωθῶ. τῷ δ' (i. e. ῥήξει λίνον Κλωθῶ) ἔρχεται ὑστατον ἡμαρ.* Herm. ipse *Εἰ δὲ Ζεὺς τοι τόνγε β. ἀρν. ἀλλὰ νόει σὺ τ. ἐ. φρ. οὔνεκεν αὐτῷ ῥήξει λίνον Κλωθῶ. τῷ δ' ἔρχεται ὑστατον ἡμαρ* scripsit, quod vertit: »Quod si hunc tibi negarit vivere deus at tu reputa filum ei rupisse Clotho: huic vero supremam adesse diem, atque et cum praecedentibus et cum illis, quae postea dicuntur, *εἰ δὲ πυριφλεγέθων* aptissime cohaerere dixit. In Hermannii emendatione acquieverunt Bernhardt et Seidenadel, nisi quod ille *εἰ δὲ θεός* (in Hist. litt. gr. II p. 361), hic autem (p. 8) *εἰ δὲ λίθος* pro *εἰ δὲ Ζεὺς* coniecit. Improbavit eam Wiel p. 17 ob ratiocinationis quae in ea inest debilitatem: »Sententiarum enim series existit haec: *Achates* medetur aegrotantibus; si autem deus negaverit eos vivere, achates ei non medebitur; medetur autem febribus qualibuscunque. Quod quidem perinde est dictum, ac si deorum potestas in eos qui febribus laborant nulla sit, sed febres vel contra deorum voluntatem achatae ope pelli possint. Quae ratiocinandi confusa infirmitas non fugit Bernhardyi acumen, qui . . . iure eam perstrinxit, sed immerito, puto, poetae imputavit, a quo quid scriptum fuerit ne sciamus quidem; quin imo haec ipsa sententiarum perturbatio postulare videtur, ne locum qualis nunc legitur a poeta esse existimemus. Sed cum ex iis quae ad sequentes versus afferam, eluceat inde a v. 635 non amplius de achate leontodere, sed de antiachate agi, cadit solum confusae ratiocinandi infirmitatis argumentum, quod contra Hermannii coniecturam afferi poterat; eam ergo recepi, reposito etiam ex *A ἀρνήσεται* et, licet dubitanter, *τὸ δὲ x' ἔρχεται*. Wiel p. 18 sic pergit: »Atque quum ceteros lapides non ad omne morborum genus valere enarret, id ne de achate quidem eum contendere velle par est: quid igitur, si hanc sen-

tentiarum seriem fuisse fingamus: qui aegrotans achatem manu tenuerit, sanabitur; quem autem hic non sanabit, is sanari omnino non potest; febres autem sanat omnes; quoposito quid est lenius quam sic scribere: νηκεστός τοι τόν κε βιωσέμεν ἀρήσαιο sive νηκεστός δ' ὕγε τόν κε; ἀλλά autem in sequente versu similiter positum est, ut Latinorum at enim: Sic omnia vides plane et expedita, neque etiam exempla desunt, quibus hanc rationem veram esse perquam fit probabile. Itaque Maximus v. 216. [immo 246] ὑδροχόου δ' ἐφέπουσα φασεφόρος αἰγλήεσσα | ἄλλας μὲν νούσους λήσεται· εἰ δὲ κε κρείσσων | χρείῳ ἀναγκάει σε βιήσεται αἰνὰ καθόντα | ἀργαλέου ὑδέριοιο, τὸτ' αὖ καχότῃ φράσασθαι. Brunck. anal. graec. I p. 67 . . . τὰ δὲ μῶρσμα πάντως | οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἱερά, | οὔθ' οἱ παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες | λητροί, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεισι τέλοσε. — Post h. v. titulus ἔτι περὶ τοῦ ἀχάτου in B P Pal. (hic τοῦ om.) V et edd. ante Tyrwh., lineae spatium vacuum in M. — 633 οὐδὲ codd. et edd. ante Tyrwh., qui Stephani coniecturam εἰ δὲ recepit; post οὐδὲ deletum περὶ in P; *πυρὶ φλεγεθέων* P ante corr., V, *πυριφλεγεθέων* P post corr. aif et Dinner p. 684; *θαμιζῶν* a. — 634 ἦ καὶ κρυερός B ex ἦ καὶ κρύερος, ἦ χρ. a; *παρ' ἄδην*, nihil amplius, A, *παρ' ἄδην θείησι* M, *παρ' ἄδην θείησι* B P V aif, *παρ' ἄδην θειησιν* Pal., *παρ' ἄδην θείησι* Steph. et rell. edd. ante Herm., *θείησι παρ' ἄδην* maluit Tyrwh. »At haec verba si possent significare, ut vertitur, ad inferos mittet, sententia esset inepta, quia servari dicuntur, achatae auxilio, qui istis laborant morbis. Verum ne est quidem iste horum verborum sensus, sed hic: ad Orcum mittat.« Herm. *παρενήνοθε γυώϊος* violentissima mutatione Herm., *παρὰ δὴν σείησιν* coni. O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128, quod triplici de causa non placuit Wielio p. 18, »nam δὴν praecedentem vocalem apud epicis producere solet [sed non semper, neque apud omnes]; deinde *παρὰ σείῳ* pro ea notione, quam in ceteris quibus legitur locis habet, hic minime aptum est, et, quod maximum est [??], hic scriptor versus spondiacos quadrisyllabis vocabulis claudere solet.« *παραδηθύνησιν* bene coni. Wiel l. l. collato v. 467 *οὔασι δηθύνοντα* et Maxim. v. 225 *εἰ κεν δηθύνῃσι νόσος*. Seidenadel p. 8 vocabulum epicis non usitatum *παραλυπέησιν* poetae obtrudere voluit. Equidem olim de *μάλα θην σείησιν* cogitabam. — 635 brevi syllaba vocis trochaicae et in vocalem exeuntis producta (*πῆμᾶ βραδύ*) offensus est Hilberg in libro »Das Gesetz der trochäischen Wortformen im dactylischen Hexameter und Pentameter der Griechen« p. 74. — *βάρῳ* M; *μήποτε λήγειν* om. A. — 636 *βουλομένοις* A; *ἀλλὰ ἐν ὄπη* aif; *κελάσσει* A; *μένουσα* A. — 637 *τόνδε σύγ' ἰᾶσθαι* A, *τόν σύγ' ἰήσασθαι* codd. dett. et edd.; — *ἄντι' ἀχάτου* A, *αὐτίχ' ἀχάτου* P aif, *αὐτί ἀχάτου* B, *αὐτίχ' ἀχάτου* [M Pal. V] Steph. et rell. edd. Cum id, quod hunc achatem adversus serpentium morsus valere

negat auctor in v. 642, aperte pugnet cum iis, quae in vv. 621 sqq. de eodem achate dixit, de haematite agi inde a v. 642 suspicatus est Gesner. Paulo melius Tyrwh. ἀχάτην ἀμύμονα de quo nunc loquatur, diversum esse ab achate λεοντοδέρη de quo solo supra egerit, statuit. Contra quem iam in Epist. p. 17 monui, de achate qui ἀμύμων dictus sit, nihil innotuisse, neque aliter epitheti ornantis officio ἀμύμων hoc loco fungi videri atque ἐσθλός de eodem achate in v. 611 usurpatum. Ibidem ex A libri scriptura ἄντι' ἀχάτου scribendum esse conieci ἀντιαχάτου, idque Plinii loco firmavi, (N. H. XXXVII, 10, 139) ubi nunc quidem sane vocatur enim iaspachates, cerachates, zmaragdachates, haemachates, leucachates, dendrachates . . . aethachates, quae, cum uritur, murrā redolet, coralloachates editur, sed aethachates nihil est nisi mera lanii coniectura vel potius interpolatio pro eo quod plurimi libri et edd. habent antachates (anthacates antiquissimus Bambergensis), pro quo Sillig aequè male ex uno codice recentiore (Paris. 6797 saec. XIII) antachates inexit. Plinio antachates, cuius ἀντιαχάτης non nisi poetica forma est, reddendum esse dixi iam in Epist. p. 17 (ubi tamen calami vel typothetae errore male antiachates, non antachates excusum est). Postea ex Socratis et Dionysii libello περὶ λίθων, quem ineditum in codice bibliothecae Vaticanae legi, coniecturam meam magis etiam firmare licuit, in eo enim ex Damigerone puto transsumpta de antachate haec leguntur: λίθος ἀνταχάτης· ἔστι μὲν πολλῶ διαφερώτερος τῷ εἶδει τοῦ ἀχάτου. τῇ δὲ συνάμει κράτιστος. οὗτος ὁ λίθος. τριταῖον τε καὶ τεταρταῖον καὶ πᾶσαν ἄλλην περίοδον νόσου λαταί. γίνεται δὲ οὕτως. τρίψας ὑποθυμία εἰς διαπύρους ἀνθρακας. ὡς ἀντιλιβανωτοῦ· οὐκ ἄγαν δὲ λεπτὸν θυμᾶται· ὡς ἂν ἐπιπλείονας ὥρας μείνας ἐλκυσθῆ διὰ τῶν αἰσθήσεων. καὶ οὕτως ἀπαλάσσεται περὶ (deest reliqua pars libelli in codice mutilo). — 638 οὔτις codd. et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti, Musgravii et Slothouweri (in Act. Soc. Trai. III p. 161) coniecturam, οὔτος recepit. — προτέρων codd., πυρετῶν π. φ. con. Slothouwer l. l. quod significare vult omnes febres domat, ut Graeci dicunt ἤσσαν ἔρωτος etc.; recte probavit Wiel p. 18, cum Hermanni lectio hunc praehbeat sensum: »Achatae ope febres pelle; hic enim prioribus lapidibus multo melior; quod inde cognoscet, quod, si eum in carnes dum in lebetes coquantur inieceris, omnes intus carnes brevi colliquefient. Sed quid, contra affert Wiel, carniū cocturae et dissolutioni cum febribus pellendis commune? — σῦμα aif, σήμα (sic) con. Perdr. — 639 τώπερ Pal. P V. — 640 κεράεσσι A et Epitomator, κρεάεσσι rell. codd. et edd. In vulgata lectione primum offendit Wiel, p. 18, 19: »porro quid mirum carnes igne coctas liquefieri, quum id potius mirum esset, eas iniecto lapide non dissolvi in v. 635 [vulg.] πῆγγυται scribendum erit pro τήχεται quod quam ineptum esset nemo vidit. Sic demum intelligitur quid sibi velit illud γάρ; inde etiam, cur poeta tam mirum ad vires lapidis demonstrandas adhi-

buerit argumentum. Etenim Graecorum *πυρετός* sicut Latinorum febris vocabulum a fervendi notione ductum; achates autem omni fervori inimicus adeo vi sua plus valet, ut et febres pellat et carnes igni impositas non modo liquescere non sinat, sed imo congelet eas et coagulet. Nimis haec arguta; mirarique licet Wielium alicui persuadere voluisse carnes igni superpositas lique fieri posse. Optimam A libri lectionem recepi Seidenadel Wielium secutus est. — 640 μέσω codd. dett. aif; ἐψομένοισιν tacite Herm. — 641 ἀνάσχεσθαι B. Post hunc versum novum caput incipit in M P Pal. V; titulum om. codd. Tyrwh. Herm., ἔτι περὶ αὐτοῦ edd. ante Gesn., qui caput αἱματίτης inscripsit; vide ad v. 637. — 642 τὸν ἀγάτην glossa supra τόνδε scripta extat in B Pal. V; τόνδε πρὸς ἔρπ. A, ut coni. Gesner, τόνδε γε ἔρπ. codd. dett. et edd. ante Tyrwh., qui Stephani coniecturam τόνδε γ' ἔρπ' ἔρπ. recepit. Οὐ μέντοι πᾶν τόνδε γ' ἐς ἔρπετά mire coni. Musgr; ἔρπετα B ex ἔρπεται. — 643 ζάθειον λίθον pro χατέοντί τοι coni. Wiel, qui in versu caesura quarti pedis trochaica instructo utramque quarti pedis thesim ex monosyllabis constare debere docet; sed vide ad v. 295. — 644 βάλλεο μῦθον A, βάλλεο σῆσιν B P V et edd. ante Herm. ex recordatione locorum Homericorum, βάλεο σῆσιν Pal., βάλλεο σῆσιν [M] et Herm. tacite. — 646 ὠμυστήρος B; παλάμησι A. — 647 δηωθείς A; ἔλλιξεν A, ἐλέλιξεν M cum glossa ἐστράφη, ἔλεξεν B V, ἔλιξεν P Pal., ἔλυξεν aif., corr. Steph. — 648 δίης A et ex coni. Herm., qui addit: »Caeterum nemo non videt vel ex Homero scribendum fuisse αἰθέρως ἐκ δίης, et, nisi fallor, fuit qui ita hic corrigeret, δίνης rell. codd. et edd. — οὔδας δε A M P Pal., οὔδας δέ B aif. — 649 πολύτροχον A, πολύτριχον rell. codd. et edd., quod pro nigro dictum esse voluit Gesn. conferens Apocalypseos locum 6, 12 καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος. — ἀμφιπετάσας A. — 650 ἐὼν B; τεύξοι A M, τεύξει B P Pal. V aif; τεύξαι scripsi, et in versu sequente ναίοι retinui, cfr. ad v. 3. — μῆδ' (non μηδ') codd., quod ex P enotatum probaverunt Tyrwh. Herm., μῆν δ' aif, θῆν δ' Steph. et rell. edd., δῆν coni. Gesner. — 651 ἀνιάσας V; χρένος B; ναίοι A M, quod retinui, ναίει B P Pal. V aif, ναίη Steph. et rell. — 652 δὴ ρα τότ' ἀμβρ. A, δὴ τότ' ἀμβρ. B P Pal. V aif, δὴ τότε ἀμβρ. rell. edd. ante Herm., δὴ τότε γ' ἀμβρ. M. »Perinde est utrum τότε γ' an τότ' ἀπ' ἀμβροσίοιο scribatur. Hoc praeferenti favere videtur Aldinae τότ'.« Herm., qui δὴ τότ' ἀπ' scripsit. — 653 ὠτηλήθην Pal.; ἀνά pro ἐπὶ M; ἐπὶ ποαφερῆν ἀδάμγγες P in textu, sed idem in marg.: τραφερῆν ραδάμγγες. — 655 ὀλλύσθαι B ante corr.; μοῖρα B. — 656 γαίη A; σῶον B. — 657 μεινέμεν οὖν codd. (sed μινέμεν M) aif, corr. Steph.; αἶον δε A; πυρίγληνοι A et Herm. ex Tyrwhitti coni., περὶ γληνοι rell. codd. (περίγληνος V, περι γληνοὶ B) et edd. (lu cidi vertit Eschenb.). — 658 ἡελίου B; κεν add. in marg. P; ἐρίσειε Herm. tacite. — 659 λάαν A; χερσὶ P; ἔχει γε μὲν dedi ex A, in quo

ἔχει γέ μιν est; ἔχει δέ μιν rell. codd. et edd. ante Herm. »μιν opinor in hoc loco ferri nequit. Poeta fortasse dedit ἔχει δέ μιν, habet autem sane sanguinem concretum.« Tyrwh. »At δὲ μὲν non magis quam μὴν hoc loco ferri potest. Itaque ἔχοι δέ κεν reposui. Κέν et μὴν quum alibi, tum mox v. 658 [vulg.] permutantur, in quem versum, quae hic legi debebant, ἔχοι et κέν irrepererunt.« Herm. — αἷμα B. — 660 ἐν Herm. tacite; οἱ A, δῆ codd. dett. et edd.; ἐτήτυμον A, ἐτήτυμος codd. dett. et edd. (ἐτήτ. M); αἵματος ἐστίν codd. (ἐστί M) aif. — 661 ἄτρεκες B. — 662 γίγνεται A et Herm. ex conii., γίνεται rell. codd. et edd., cfr. ad v. 519. — λάσας A; ἔπ' V, ἐτ' aif. — 663 δ' ὡς ἐπέοικε codd. (-οικεν V) et edd. ante Herm. »Vulgata lectio ἀκήρατα δ' ὡς ἐπέοικεν, φάρμακ' ἔχει· νημερτές, et quae sequuntur non solum male nexa habet membra sed etiam frigido isto additamento, ὡς ἐπέοικεν laborat« Herm., quare δ' οὐνεκ' ἔοικεν scripsit, quod recepi, nisi quod ἔοικε praetuli. — 664 ἔχει A M Steph. et rell. edd. ante Herm., ἔχοι rell. codd. dett. aif, ἔχειν Herm. — μιν Herm., κεν codd. et rell. edd. — 665 καλέουσαν codd., κλείουσι conii. O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128, probavit Wiel p. 28. — ἀφικέσθαι A. — 666 οὐτε νέαν οἰζύν, ἤγρουν ταιλαιωρίαν καὶ ἀρρωστίαν, ἀφήσι τοῖς ἀνθρώποις ἐπελθεῖν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν παλαιὰν ἀποκωλύει ὁ τοιοῦτος λίθος.« Schol. Moschi. — ὄγε ante corr. B; θνητοῖσι V. — 667 ποτὶ A, προτὶ rell. codd. et edd. »Hiatus in verbis προτὶ ὄσσε ortus est ex Homericis προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄστυ, quum digamma ignotum esset recentioribus.« Herm.; ὄσσε B. — δ' A, τ' rell. codd. et edd. — 668 πινόμενος A, μινόμενος rell. codd. et edd., quod propter sequens κεράσας non sine iuris specie alicui magis placere posse dixi in Epist. p. 18; γλάγεω A, γλάκεος P Pal. V aif, γάλακτος B in textu, sed idem in marg.: γρ. γλάκεος. — κεράσας B, χορέσας (scil. τὰ βλέφαρα) pro κεράσας conii. O. Schneider in Nicandr. praef. p. 128; τε codd. et edd. ante Herm., qui δὲ scripsit. — 669 ἰχώρι om. A in lac, ἐχώρι P aif, et lemma scholii in P, corr. etiam Perdr.; σφετέρω A. φαφαρῶ pro σφετέρω »perquam inelegante« legi voluit Wiel p. 16, »nam de flore lactis coagulato agi clare indicat subsequens illud διάνας, quod nihili esset, si iam in superioribus de re per se ipsa fluida ageretur.« Sed ipsum illud διάνας corruptum esse infra docebo. ἰχώρ hoc loco serum lactis significare voluerunt Eschenb. et Gesner, sanguinem humanum esse vult Seidenadel in versione. Contra Demetrius Moschi: ἰχώρι τῷ ὅσον ἀφρῶ. οἰμαι δὲ ἀντὶ τοῦ πτυέλου λαμβάνεσθαι.« (ἐχώρι P; lemma om. V). — γλυκερὸν μελίτην δε δανάσας A, γλυκερῶ μέλιτι δὲ (δε Pal. V, τε M) διάνας codd. dett. et edd. ante Herm., qui μέλιτι γλυκερῶ ex Tyrwhitti et Schraderi (in Emend. Praef. p. X) coniectura recepit, et ipse τε pro δὲ substituit. Idem τε extat iam in M, qui γλυκερῶ in textu omissum in marg. additum habet; βρέξας glossa est in M ad διάνας. — 670 ἐκ βλεφάρων om. A in lac.; ἀπό B M P Pal. edd. ante

Herm., ἀπο A [V?] Herm.; ἄγει codd. et edd. ante Herm., qui ἄγεις scripsit. »Participia κεράσας et statim δάνας tum δμιλήσας videntur media quadam significatione dici, admiscens se, idque eo facilius in mentem venire poetae potuit, quo solemnius ipsi est vitam et actionem suis lapillis tribuere.« Gesn. Improbavit haec Hermann, ἄγεις v. 670 scribi iubens. Contra Wiel p. 16: »Haesisse videtur uterque in participio nude posito eoque cum tertia persona ἄγει coniuncto. Plerumque quidem in tali oratione substantivum aliquod ut ἀνὴρ aut in vulgari sermone articulus non deest: posse vero ea abesse exempla docent non infrequentia, e quibus Homericum illud ὄσσον τε γέγωνε βοήσας attulisse sufficit. Cfr. Matth. Gr. II § 272.α, quod hic non quadrare omnes vident. Sed neque Hermann ἄγεις placet, cum et ante hunc versum et post eum ubique lapis iste subiecti vice fungatur, ut v. 666 ἐθέλει, v. 667 ἀπερύκει, v. 670 ἀχαλάα, v. 674 ἄκος ἔσσειται, qua de causa etiam v. 670 ἄγει servare debemus. Displicet praeterea in vulgata lectione et γλυκερῷ μέλιτι, quod contra metrum peccat, et δάνας, quod inepte dictum est de lapide contrito et liquori cuidam iam immixto (»doch hast du vermengt ihn unter das eigene Blut und mit lieblichem Honig befeuchtet« vertit Seidenadel.). Quare ex A libri scriptura γλυκερόν μελίτην δε δανάσας profectus sublato ante γλυκερόν commate γλυκερόν μέλι, τὸν δὲ δαμάσας scripsi, lacunae signa post hunc versum posui et v. 670 ἄγει servavi. Simile vitium occurrit in v. 307, ubi A μαγνήσιτην δ' praebet pro eo quod inde erui debuit μαγνήσση· τὴν δ' . . ., δαμάσας autem scripsi ex v. 661 ἐν ὕδατι βεῖα δαμασθεῖς. Dixit enim poeta: Humano vero sanguini dulce mel immiscens et hunc quidem lapidem in hac mistione liquefaciens si eum oculis aegrotis inunxeris ex palpebris omnem pellit morbum«, ubi quae diductis litteris scripsi in versu nunc deperdito a poeta expressa esse puto. Imprimis dignus qui conferratur est Damigeron: »oculis maxime aptus est (ὁδὲ γὰρ ὄγ' . . . παλαιότερην δ' ἀπερύκει); in oculorum eventationibus contritus (δαμάσας) cum attico melle (γλυκερόν μέλι) non fumigato inunctus sanat (ἄγει νόσον); et omnem oculorum dolorem infusus cum lacte mulieris curat (καὶ γλήνησι τεῆσι . . . ἄκος ἔσσειται). — ἀχαλάα A. — 671 εἶρεσθαι A. — 672 ἀστροβλεφάρου A (β in rasura est), στροβιλοβλεφάρου codd. dett. (στροβιλοβλ. M) et edd. ante Herm. στροβιλοβλέφαρον de superciliis pineae nucis similitudinem habentibus dictum putavit Gesner, »obliquum aspectum habentis« vertit Eschenbach. Tyrwh, secundam syllabam in στρόβιλος semper produci ratus collato Hesychio στροβελόν, σκολόν, χαμπύλον, στροβιλοβλεφάρου coniecit, quod »superciliis arcuatis« significare vult, et obsecutus est Hermann, male, ut monitum est in novissima Thesauri Stephaniani editione, cum in στρόβιλος etiam brevium reperitur. στροβιλοβλεφάρου reducendum esse Wielii quoque sententia fuit p. 17, ubi vocabulum illud non a substantivo στρόβιλος derivat,

»quod uno loco excepto secundam producit, sed ab adiectivo *στροβιλός* secunda brevi, quod ut *στροβελός, στροβαλός, στρεβλός* incurvati et arcuati notionem habet.« — 673 *γλήναισι* codd. et edd. ante Herm.; *τεῆσιν* A, *τεῆσι* B; *κυλίεσσι* M. — 674 *άνερος* A, *άνδρός τ'* codd. dett. et edd. omnes. Locum gravi corruptela laborare primus perspexit Wiel p. 16: »Quis enim unquam *δμιλήσας κυλίεσσιν* de lapide intelligat poculis immixtus? deinde quum in talibus mistionibus certum aliquem liquorem indicari par sit, isque in ceteris huius carminis de re simili locis nunquam non indicetur: qualia tandem hic significantur pocula? an vini? an lactis? an mellis? quid porro in altero versu *γλήνησι* dativus, in altero genitivus *αλδοίων*, uterque pariter pendens ab *ἄκος*? Denique quis ex poculis hauriat lapides eosque non tritos neque solutos? quum ut res ipsa, ita veteris artis medicae historia doceat oculorum pravis affectionibus unguenta potius quam potiones et adhibenda esse et adhibita.« Scripsit ergo

καί γλήνης ἰλλῆς [debuit certe *γλήναισι ἰλλαῖσι*] *καί*
ὀμιγλήσσαις κυλίεσσιν
άνδρός τ' αλδοίῳ ἄκος ἔσσειται, ὅς κ' ἐπιθῆσιν,

id est »et pupulis limis obscuratisque oculis virilibusque« etc., collato Aeschlylo Prom. 145 *ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίγλη προσῆξε πλήρης δακρύων*. »Quod quam accommodatum sit consilio poetae in aperto est. Praedicat enim versu 660 [vulg.] haematite omnem oculorum labem removeri, quod deinde in subsequentibus versibus per singulas oculorum partes accuratius exponit v. 664 [vulg.] de palpebris, v. 667 [vulg.] supra restituto de pupulis limis Epitheton autem *ὀμιγλήεις* si cui minus apte de palpebris dici visum fuerit, nihil obstat, quominus, ut in *βλέφαρα* saepe fieri videmus, ita *κυλίδες* tamquam partem pro toto intelligat oculos; aut si ne hoc quidem placuerit, legat *οιδαλέας*, quod et ipsum a vulgata scriptura non nimium recedit. Iam vero patet quam paene necessario prior error in *κυλίεσσι* commissus secum traxerit alterum, quo pro *ἐπιθῆσιν* scriberetur *κε πίχσιν*. Seidenadel p. 8 qui et ipse *κυλίεσσιν* coniecerat, vulgatum *κυλίεσσιν* tamen defendi posse ratus est, cum in sequentibus versibus de Aiace agatur, in Sophoclis autem Aiace v. 1172 *οὔτε βαθειῶν κυλίχων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὀμιλεῖν* legatur. Ego post v. 673 aliquot versuum iacturam significavi, quod recte me fecisse probatur A libri scriptura *άνερος* in deterioribus codicibus lacunae obtigendae causa perperam mutata, Damigeronis loco supra citato: »et omnem oculorum dolorem infusus cum lacte mulieris curata, denique eo quoque, quod sic demum omnes difficultates quas Wiel in vulgata scriptura reprehendit et violentissima mutatione sanavit, remouentur. Quod ad *δμιλήσας κυλίεσσιν* attinet, lactis muliebris et haematitis mentionem cum eo coniunctam fuisse puto: »si autem in poculis lapis

haematites contritus cum lacte muliebri sociabitur etc. — 674 *πίησι* [B] et rell. edd. ante Herm., qui tacite *πίησιν* scripsit. — 676 *δῆριν θεῖναι* A, *δῆρινθῆναι* codd. dett. et edd., quod probavit Scheindler (Zeitschr. f. österr. Gymn. 1879 p. 437) *δῆριν θεῖναι* meam esse coniecturam falso ratus, ne brevis syllaba in consonantem desinens in secundi pedis thesi producat. Sed cfr. Euphor. fr. 50, 2 *ἤς πέρι δῆριν θέντε* [*δῆριν ἔθεντο* conii. nonnulli] *καχύφραδες ἀλλήλοισιν* et Lith. v. 92 *τέρψομαι, ἦπερ χρυσόν. — ἀχιλλῆος* B P Pal. V. — 677 *ἔσσυμένω* A; *ἐπ' ἀρηγόνα* P V aif; *χειρὶ* A, *χερσὶ* codd. dett. et edd. — 678 *αὐτῷ* A. — 679 *ἀθηναίη περ ἐλέπτολις* A, *ἀθηναίη περσέπτολις* codd. dett. et edd. »V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III p. 161 *ἐρυσίπτολις* scribi mavult, quia scilicet Pallas sine ullo ad urbem Troiam respectu non comode *περσέπτολις* dicatur.« Herm. — 680 *παραφαιμένοισι* conii. Steph., quo non opus esse, si intellegatur: *ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσχε πιθέσθαι, ἐμοῦ παραφαιμένοιο*, monuit Hermann. — 681 *μιν* A, *μοι* codd. et edd. ante Herm., non male. *ἀνῆρ* A, om. codd. dett. et edd.; *ἀθέριζεν* A, *ἀθέριξεν* codd. dett. et edd.; versum in vulgatis libris mutilum sic correxit Steph.: *θεσπέσιον τόδε μοῦ vel τόδ' ἐμοῦ, θεσπέσιον πέρ μου* Gesner, *θεσπεσίοιο λίθου* Tyrwh. dubitanter, quod recepit Herm. — 682 *ἄορ* A M P Pal. V aif; fort. *σῆο* conii. Eschenb. qui vertit: tuam sortem. — 683 *μελαίαν* B. — 683 *γινόμεναι* tacite Eschenb. qui vertit »amicos tuos inter Nymphas Najades versari iube«, *πινόμεναι* coniectura restituit Bernard ad Psellum de Lap. p. 28. — 684 *αἱματόεντος* Pal. — 686 *λαψήρῶν* B; *αὐτοκασσνήτω* A. — 688 *δπασα* (π in ras.) B; *λίθον* M; *αἰτίσαντι* B. »*Λᾶας Ὀλύμπιος* dici videtur haematites. Plinius XXXVI 37, ubi de hoc lapide exponit nihil habet de eo, quod gratos reddit homines aliis. Sed idem XXXVII 60 ita scribit de eodem lapide: Zacharias Babylonius in his libris, quos scripsit ad regem Mithridatem, humana gemmis attribuit fata: hanc non contentus oculorum et iocinerum medicina decorassee, a rege etiam aliquid petituris dedit, et litibus iudiciisque interposuit: in praeliis etiam ex ea ungi salutare pronuntiavit.« Herm. — 690 *ἔκτορι πατρί τ' ἐμῷ* codd. (*πατρί* Pal. V, *ἐμῷ* A) et edd. ante Herm., qui »ineptam vulgatam *πριτεμῷ* mutavit in *Πριαμίδῃ*«. — 691 *ἔχητί* aif, *ἔχητι* B; *ἀμοιβηδῆν* A, *ἀμοιβαδῶν* codd. dett. et edd. ante Herm.; *ἀρέσασθαι* A M, Pal. ante corr., *ἀρέσασθαι* B P, Pal. post corr. et edd. ante Herm., qui *ἀμοιβῆδην ἀρέσασθαι* ex Tyrwhitti et Schraderi (Praef. Emend. p. IX) coniectura recepit. — 692 *ἰέμενος* A; — »Plinius XXXVII. 62. De lipare hoc tantum traditur, suffita ea omnes bestias evocari. Observante Schneidero Liparaea est Marbodeo p. 607 ubi aliae edd. lipares. *Λιπαράτων* Theophrasti de Lap. comparatum a Schwarzio cum Plinii lapide Obsidiano (XXXVI 67.) idem notavit.« Herm. — 693 in *ῶπασεν εν* ex

corr. in P; οὐ ποτ' B; ἀρ A; ἀτῶ A M, ἀτῶ P in textu, Pal. supra, V supra, ἀτὸς [B] P in marg., Pal. infra, V infra, et edd. omnes. ἀτὸς contra meliorum librorum auctoritatem retinendum duxi, ne ἀτῶ recepto nimis longe obiectum a verbo κόμισσεν desit. Praeterea Eumedes ipse, non filius eius Dolon praeco vocatur ab Homero *K* 314 Δόλων Εὐμήθεος υἱός, κήρυκος θείοιο. »Quod autem addit, [auctor noster] Eumedem, ad Memnonem legatum, ex Assyria lapidem Liparaeum attulisse, ipsius figmentum est.« Tyrwh. — 694 κήρυξ codd. et edd. ante Herm., qui tacite κήρυξ scripsit. — 695 σῆματ' A P aif, σῆμάτ' B, σῆματ' [M Pal. V] Steph. et rell. edd.; παρόντος A (sed prius o ex α) et Herm. ex Tyrwhitti conii., παρόντος rell.; Ἀσσυρήθεν, non Ἀσσυρήθε codd. et edd. omnes. — 696 κόμισσε A M P Steph. et rell. edd. ante Herm., κόμισε B Pal. V aif, κόμισσεν tacite Herm. — 697 μωριά aif; πολυῖδμοσι V. — 698 τὰ καὶ λέξω A, τὰ καὶ λέξω B. — 699 σπένδοντας A et Herm. ex Tyrwhitti et Musgravii coniectura, σπεύδοντας rell. codd. (σπεύδοντα B) et edd., quod ferri posse existimavit idem Tyrwh. — 700 ἔστι M. — 701 ἐβρώπα Pal., ἐβρούπα B; κληῖζειν ὕμοισιν A, et ὕμοισιν conii. Perdr., κληῖζειν ὕμοῦσιν codd. dett. aif; corr. Steph. — 703 ἡφαίστιο A. — 704 τήχειν ἡδείη codd. aif, quod reduxit Tyrwh. ἡδείη scribens et Schrader quoque probavit in Emend. Praef. p. LXI, τήχειν τὸν γ' ἰδίη Steph. Eschenb. Gesn. — 705 ὄδη A, ὄδη ai, ὄδη f; ἀρα om. M; 'κεῖνοι M; ἐσορῶτες ante corr. B, εἰσορῶντες Pal. — 707 γ' ὀρόωνται A, in quo γ' particula postea tantum a prima manu addita est; ὀρόωνται codd. dett. et edd. ante Herm., ἀρούονται conii. Bernard ad Psellum de Lapid. p. 10 et Musgr., non male, iudice Tyrwhitto. »Facilius probarem, nisi χηραμόθεν ita non haberet, quo ultima syllaba recte produceretur. Quamquam hoc excusari scio, quia longius vocabulum est. Sed licebat poetae χηραμόνων scribere, quod vocabulum in Argonauticis est v. 1272. Quare ῥώνται praetuli ut coniungantur haec: ἐφερπέζοντες αὐτῆν. Schol. Aristoph. ad illud in Pluto 675. ἐφ' ἦν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπέσαι, περισσή, inquit, ἡ μία ἐπί.« Herm. Improbavit haec Wiel p. 20: »Nam sic ter repetitam vides movendi notionem eamque parum sibi constantem: nam in uno tardi motus, in altero vehementer concitati notio inest«, quod, ut in serpentibus, mirari non debet Wiel. Quod autem hic coniecit ῥοφώνται, id nunc expulsa speciosa deteriorum librorum interpolatione αὐτῆν, amplius ferri non potest. — ἐφερπέζοντες V; ἄπαντες A, αὐτῆν codd. dett. et edd. — 709 ἐσσάμνοι V; ἄμηκες A, ἄμφικες BV. — 710 ἄορ codd. a i, αορ f, ἄορ edd. inde a Steph.; αἰόλον ἔφιν M. — 711 κνίσσης B; δινεύησι A, δινεύεσκε codd. dett. et edd. ante Herm., δινεύεσχη conii. Tyrwh., δινεύηται scripsit Herm. — 712 τοῦδε A P a; διαμελειστί P Pal. aif, διαμελιστί BV; δαιζέμεν scribendum esse dixit Nauck in Mélanges Gr. Rom. II p. 417, cfr. ad v. 400 et 768; μοῖρας B et ante corr. V. — 713 μὲν

ἐπὶ κλήσιν A, μὲν ἐπικύκλῃσκειν (sic) B, μὲν ἐπικικλήσκειν rell. codd. aif, μὲν κικλήσκειν Steph. et rell. edd. ante Herm., qui μὲν ἐπικλήζειν scripsit. Sed dubitari posse, quin δράκοντος μοίρας ἐπικλήζειν ἡλείου omnino graecum sit dixi iam in Epist. p. 19. — ἡλείου B. — 714 ἑταίρας B; ἐριβόλου B P V aif. — 715 ἀφούστοιο coni. Musgr., recepit Herm., ἀφάουστοιο codd. et rell. edd. pro quo ἡφαιστοιο coni. Perdr., qui vertit: »Tresque vaticinii multiscii Vulcani«. — 716 τετογμένας A. — 717 ante Herm. comma post δεξάσθω, punctum post Ἄρτυτώνης erat; corr. Tyrwh. Contra Musgr. et Slothouwer (in Act. Soc. Trai. III p. 162) v. 178 ἐν δὲ pro ἡδὲ legendum esse censuerunt servata vulgata interpunctione. — 719 ἐν notavi ex A B M P Pal. et edd. ante Herm., qui tacite ἐν scripsit. — ἀργεννεῖς A. — 720 σφι codd. dett. aif. — 721 μίξαι scripsi, μίξαι codd. et edd. — »An haec sit descriptio malograti, viderint consulti.« Gesn. »Sive Helenus, sive auctor ipse, in regione ulla ad austrum vergente, loqui supponatur, non verisimile est eum loquuturum fuisse de Malo Granato vel ut peregrino, vel ut valde pretioso. Sed neque Mali Granati coccos inter condimenta habitos crediderim ὄσσα περ — ζμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος. Denique eundem coccum χρυσοχίτωνα et μελαγχρόην vocari incommodum videtur. Ego sane auctorem nostrum de Piperis loqui existimo, adeoque pro χρυσοχίτωνα reponendum esse ρυσοχίτωνα. Piperis scilicet coccus et acer, et peregrinus, et rugosus, et niger, et valde pretiosus, et appetitum excitans, quae omnia an de ullo alio cocco vere praedicari possint, dubito.« Tyrwh., cuius coniecturam recepit Herm. Ego ρυσοχίτωνα formam praetuli. — ἐρίτυμον V. — 722 ἐν A B M P Pal. et edd. ante Herm., qui tacite ἐν scripsit. — ὄσα Pal.; μεταλλ. Pal. — 723 ἀνθρώποισι P Pal. V et edd. ante Herm., qui tacite corr. — 724 ὄφρ' ἡδ' ἐπὶ P aif; ἐνὶ A, ut coni. Tyrwh., ἐπὶ rell. codd. et edd. — χρέα γαστέρι δάμνατ' ἐόντα codd. et edd. ante Herm., quod reduxi, recepto simul ex A et ex Tyrwhitti coniectura ἐνὶ pro ἐπί. »Immo alibi vitium latere δάμνατ' ostendit, male [?] elisam habens diphthongum. Scribendum est γαστρὸς δάμναται ἐντός.« Herm. — 725 ἄρρηκτον A B M P Pal. aif, quo recepto non sine haesitatione servavi etiam ἕαστον et in versu sequente οὄνομα pro nominatim dictum esse statui. ἄρρηκτον [V?] et edd. inde a Steph.; ἕαστον codd. et edd. ante Herm., qui ἐκάστων scripsit. — 726 ἐπέει A M et Herm. ex coni., ἐπήν rell. codd. et edd.; κέν M ante corr.; τελετήσι A, τελεταῖσι M, τελετῆσι rell. codd. et edd. ante Herm., qui tacite τελετῆσιν scripsit. — 727 δειδήσιν A. — 728 μεγαίρειν A. — 729 ἐς A B M P Pal. et edd. ante Herm., ἐς [V?] tacite Herm. qui praeterea adnotat: »Pessime versio a Gesnero correctae: in eosque divinum spiritum immittant super sacras carnes. Immo sensus est: ἀρᾶσθαι, τοὺς γε (deos) ἐσάγειν πνεῦμα ἔνδον ἐπὶ μοίρας.« — 730 ἔνδον om. M; ἄγει P aif, Dinner p. 648; μοίρας Pal.

ante corr. — 731 ἐφομ. B; ἐνὶ M; κραέσσειν Herm., κραέτεσσειν codd. et rell. edd.; ἔχται (scil. τὸ πνεῦμα) A, ἔχονται BV, ἔχονται rell. codd. et edd. — 732 δαίνυσθα P, δαίνυσθα Pal., δαίνυσθαι BMV aif. — τε quod non habent codd. aif, ante μεμαῶτας mira ratione add. Steph., expulit Tyrwh. P codicis auctoritate nisus. »V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III p. 162 miratur, quod editores, qui non ignorarint ἐπεὶ a nostro haud raro pro ἔπειτα poni, hunc versus suae pristinae formae non reddiderint legendo δαίνυσθαι τότ', ἐπεὶ τε κορένυσθαι μεμαῶτας. Mitto soloeum ἐπεὶ. Sed illud ego mirarer, si epulando non satiarentur isti, verum post epulas. Cum Tyrwhitto consentit Schraderus praef. Emend. p. IX. « Herm. — κορένυσθαι A. — 733 καλύπτει A, καλύπτειοι B. — 734 ἐπέιστεῖσαι Pal. — 735 καὶ λίπα τ' ἐρατὸν αὐτε μελ. codd. aif; αὔθιμον aif; καὶ λίπατ' ἡδ' ἐρατόν τε Steph. et rell. edd. Sed recte vidit Seidenadel p. 8 per hanc coniecturam vocabulum λίπα male epitheto privari et εἶδαρ duobus epithetis onerari, quod eo magis displicet, cum in versu superiore vocabula γάλα et μέθυ singulis epithetis ornata sint. Scripsit ergo καὶ λίπ' ἐπήρατον αὐτε μελίσσης τ' ἄνθιμον εἶδαρ. »So enthalten beide Verse ein Paar mit entsprechenden Epitheta: weisse Milch und süsßer Wein, liebliches Oel und der Biene blumige Speise; diese zwei Paare soll αὐτε einander gegenüberstellen.« Quod contra epicorum usum esset, cum αὐτε novam sententiam ordiri debeat. Itaque ἐπήρατον recepi, et ἡδὲ pro αὐτε scripsi. — Μέθυ ἡδὲ hiatus Homericus.« Herm. — 736. 737 ἀμφὶ δὲ κόρσαις A, μὴ δὲ κορέσσης codd. dett. aif, μῆδὲ κορέσσης Steph. et rell. edd. ante Herm. — v. 737 σφωῖτέραις A, σφωῖτέροις codd. dett. (σφωῖτέρης Pal.) et edd.; πέπλον A, πέπλοις codd. dett. et edd.; οἶκονδε ABMV, οἶκονδε aif. »Quid sibi κορέσσης hic velit, non intelligo. Iam dixerat v. 92 [v. 733] τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτοι: nihil debet de hoc sacro auferri, domum portari, servari in alterum diem. Verbo, legendum puto μῆδὲ κορέσσης. Ne impertias cuiquam domum ferendum quidquam. Totus apparatus hoc loquitur, ab hoc sacrificio nihil esse quasi eliminandum.« Gesn. »Neque κορέσσης nec πορέσσης quidem, mihi verum videtur. Cogitabam aliquando scribendum esse κοτέσσης, irascaris, invideas. Sed quid sit ramos oleae vestimentis suis capere, non intelligo.« Tyrwh. »Recte Schneiderus ἀρὸδρυα intelligenda putat, ut supra v. 524 [vulg.]. Caeterum aequabilitas orationis ad μῆδὲ infinitivum exigit, ut in sequentibus. Quare μῆδὲ κορέσσης in μῆδ' ἀκορέστους mutavi. Ad ἐλέειν intelligendum e praecedentibus ἀρὸδρυα.« Herm. »Quibus omnibus res minime expeditur. Nam στέψαι pro στέψασθαι inauditum; quid sit ἀρὸδρυα πέπλοις ἐλέειν, ramos oleae vestimentis suis capere, id non posse perspicere iure affirmat Tyrwhittus; neque res melius se habet, si cum Schneidero intellegas fructus oleae; sic

enim *πλέξαντας* ineptum fieri vides, quum fructus plecti non possint; denique quoquo rem vertis tota sententia tam nihili est, ut mirum sit criticos aliam corrigendi viam ingrediendam esse non vidisse. Poeta scripsit *στέφρα πλέξαντας* et *μηλινοέσσης*, quo aptissima fit sententia: (Iube socios) sarta plectere, fructus autem oleae domum secum ferre. Quod quam verisimile sit apparet e v. 735 [vulg.] ubi domum reduces iterum sacra facere et *ἀρώματα ποικίλα καίειν* iubentur. Ad *ἐλαίης μηλινοέσσης* cf. *γλαυῶπιιν ἐλαίαν* Meinek. Anal. Alex. pag. 148. a Wiel p. 33. Tribus epithetis a Wielio *ἐλαίαν* oneratam esse aegre ferens Seidenadel p. 9 *καὶ στέφρα πλέξασθαι* et *μηδ' ἀخورήτους*, vel ex v. 708 *μηδέ τι κούρους* coniecit. Ego olim in Epist. p. 19 A libri lectionem commemorans: »Estne hic peplus *ἀπλῶς ὑφασμά τι λαμπρὸν καὶ ἐπιπρέπον*» quaesivi, ut ait Eustathius ad η 96 p. 272, 30? an aliquam Orphici sacrificii caerimoniam respicit poeta, in quibus magnum pepli usum fuisse notum est?« Sed nunc absurdum puto in rationem caerimoniarum hoc loco a poeta descriptarum inquirere, *στέφραι* autem de tumulo dictum puto, in quo *λείψανα δαιτός* condita sunt. Quod in sepulturis in usu erat, hic quoque fieri iubet poeta: Tumulo libamenta superfundant, eumque insuper sertis coronent. Quare A libri scripturam recepi, nisi quod *πέπλον* metri gratia in *πέπλους* mutavi. — Caeterum Wiel p. 6 pro *πέπλους ἐλέειν* scribendum esse dixit *πέπλοισιν ἐλέειν*, cum trochaicas terminationes in tertio pede semper praetulerit poeta. — 739 *μη δὲ* A B M Pal. V; *μεταστροφᾶσθε* A, *μεταστροφᾶσθαι* B; — *ἀπονόσφι* scripsi, *ἀπὸ νόσφι* A B M P Pal. et edd. ante Herm., *ἀπο νόσφι* [V?] Herm. tacite. — *τράποισθε* A M. — 740 *ἐς ἀταρπιτόν* A M et Herm. ex conii., *ἐς ἀτραπὸν* B Pal. V aif, *ἐς ἀτροπὸν* P; — *ὄσσε* B P; *φέροντας* Herm. ex Tyrwhitti conii., *φέροντες* codd. et rell. edd. — 741 *μη δὲ* A B M Pal. aif. — 742 *εἴ κέν τις* A et Herm. ex conii., *εἰ καὶ τις* rell. codd. et edd., quod probavit Wiel p. 15; *ἰκέσθαι* codd. et edd. ante Herm., qui *ἰκησθε* scripsit et addidit: »*ἔς τ' ἂν ἰκῆσθε*» correxit Schneiderus. Voluit puto *ἰκησθε*.«; *ἔστ' ἀφικέσθαι* conii. Wiel p. 15. — 743 *ἐνθάδ'* A; *ἀθανάτοισι* Pal. — 744 *ἐξ αὔτις* B. — 745 *ὄσσα τ'* B; *ἔσεται* aif; *ὄσσα τὲ* A, *ὄσσα τε* B aif, *ἡδ' ὄσα* M, *ὄσά τε* [P Pal. V] Steph. et rell. — 746 *ὄσά τε* codd. et edd. omnes, ut videtur; correxi; (*ὄσά τε* diserte notavi ex B). — 747 *ἐνὶ σφίσιν* codd. et edd. ut videtur omnes; correxi. *ἠρωῦνται* A, unde aliquis forte *ἠρόωνται*, et supra *κλάζωσιν* scribendum esse censebit; cfr. Köchly Proll. in Quintum p. LXXXIV et notam ad v. 629. — Post v. 747 versus spatium vacuum relictum in codd. dett.; titulus *νευρίτις* in edd. ante Tyrwh. — 748 *βαρχίδα* codd. aif et Diner p. 533; *νεβρίταιο* Herm. ex Tyrwhitti coniectura. »Apud Plinium N. H. XXXVII. 64. Nebritis dicitur. In multis MSS. *υ* et *β* eadem fere forma pinguntur.« Tyrwh., *νευρίταιο* codd. et rell. edd. — 749 *λίθον* Pal.; *βρομίω* A; *τὸν παρέχοντες* A, quod improbavi in Epist. p. 20, sae-

pissime enim *ἔχειν* dixit noster de lapidibus, nusquam *παρέχειν*; cfr. indicem vocabulorum s. v. *ἔχω*; *τόνπερ ἔχοντες* rell. codd. (etiam V, puto, de quo non notavi) et edd. ante Herm. — 750 *ἄνθρωποι* codd. et edd. ante Herm.; *θύοιτε* codd. aif, *θυέων τε* edd. inde a Steph. »Vertit interpres [Gesn.] quem habentis hominis quasi scriptum esset *τόνπερ ἔχοντος ἀνθρώπου*. Et sic opinor, scribi debet.« Tyrwh. Iam Eschenb. vertit: Cuius possessorum hominum. In idem incidit Pierson Verisim. p. 211, improbavit Koen. ad Greg. Cor. p. 34, recepit Herm. Codicum scripturam licet non nimis elegantem restituendam esse iudicavi in Epist. p. 19. 20. — 751 *γυμῶ* A, *γυμῶν* B ante corr.; *ράχεν* aif. — 752 *εἴκεντες* aif; *τρίφας* M; *ἔφιος* a; *ἀκάνθη* A. — 753 *δηώσει* A, *δηώσει* BP Pal. et edd. ante Herm. (*δηώσει* edd. inde a Steph.) *δηώση* M (cum glossa *βλάψη*) et V, *δηώση* Herm. ex conii.; *ἀδῶ* A. — 754 *νευρίτης* A, *νευρίτις* BP Pal. V et edd. ante Herm., *νευρίτις* M, *νεβρίτης* Herm. ex Tyrwhitti conii. ad v. 748 (*Νεβρίτις* vel potius *Νεβρίτης*). — *ἔρδει* A M, *ἔρδει* rell. codd. et edd.; *ἀλόχω* A. — 755 *Ἐνθεν καὶ κατένωπα*. »Fortasse haec de alio lapide dicuntur et imperfecta sunt. Sic paulo ante *Ἐνθεν ἐγών*, et statim post *Ἐνθεν καὶ σέο* etc.« Steph. »Certe dicuntur de lapide Chrysoprasio ut Gesnerus vidit. In ver. 750 [vulg.] malim *θέσκελε*. Nihil deesse credo.« Tyrwh. Maiorem litteram in *Ἐνθεν* ego demum posui. — 756 *κρατερὰ* A; *θέσκελε* Herm. ex Tyrwhitti conii., *θέσκελα* codd. et rell. edd.; *πέτρη* aif. — Post v. 757 versus spatium vacuum relictum in BP Pal. V; titulus *χαβάζιος* est in edd. ante Tyrwh. — 758 *χαλάζιε* codd. praeter P, in quo *χαβάζιε* est post corr., *χαβάζιε* edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam *χαλάζιε* recepit. — 759 *θυμῶ* A; *ἔστυ* A B M P Pal., *σεῦ* [V?] edd. — 761 *μου* A; *βεβλημένω* A; *ἦρα* B. — 762 *Λητοῖδῃ σέο μέχρις ἐμοῦ* codd., nisi quod *ληθοῖδῃ* M et punctum (vel comma) ante *σέο* habent codd. dett. et edd. inde a Steph. usque ad Herm., qui sustulit. — 763 *ἔσσυμένους τάδε πάντα ἀμήχανα φησὶ πιφάσκειν* codd. (*ἔσσυμένος* ante corr. V) et edd. ante Herm., quod sic vertit Eschenbach: »Latoniae Fili, Poeantius Heros, tui plenus dicit, haec ad me usque omnia hactenus perplexe exposita fuisse«, Gesner autem sic: »Latoniae Fili, haec tua omnia ad me usque Poeantius heros audacter ait se impossibilia dixisse.« »Versus primus, ut videtur, misere luxatus est, et mihi proreus insanabilis. In secundo, nisi multum fallor, posteriora sic scribenda sunt — *τάδε πάντα ἀμήχανα φημὶ πιφάσκειν*.« Tyrwh. — *ἐμοὶ Π. ἦρ. ἔσπόμενος τάδε πάντα μ' ἀμήχανα* conii. Musgr., *τέο μέχρις et κεκλυμένος* conii. Tiedemann ap. Herm.; *λητοῖδῃς ἔο με χρησμοῦ, Ποιάντιος ἦρωος, ἔσσυμένοις τάδε πάντ' ἐπαρηγόνα φησὶ πιφαύσκειν* scripsit Herm. qui addit: »Hoc dicit: Latonius sui me oraculi cupidis, heros Poeantie, haec omnia salutaria aperire iubet. Sequentia, quae non bene nexa sunt a poeta, in hanc sententiam dicuntur: sorori meae

fatale fuit, ut ei non crederetur: mihi credere tuto potes.«
 »Hactenus Hermannus. Sed id ipsum, quod sequentia non bene, aut quod rectius dixeris omnino non nexa sunt, satis demonstrare poterat ea quae praecedunt tali correctione non persanata esse.« Wiel p. 21. Praeterea idem Wiel iam p. 6 monuerat Hermannus πάντ' ἐπαρηγόνα vel ea sola causa ferri non posse, quod poeta noster elisionem post tertii pedis arsim in toto carmine nunquam admiserit. Ipse Wiel haec argutiora protulit p. 21: »Quid vero simplicius, quam poetam, ut post longiorem narrationem fieri assolet, sed haec hactenus, vel simile quid dixisse. Hoc posito sic scribe:

νῦν ἐδάης, ἔο σε χρὴ ἐμεῦ Ποιάντιος ἤρωσ sive ἔο χρῆζες ἐμεῦ:

iam accepisti quae audire a me optasti. Etenim rogaverat Philoctetes Helenum ut remedia contra serpentes se edoceret. cf. v. 388 [vul.] . . . cfr. frequentissimum illud ὅττιέ σε χρὴ. Sicuti autem criticorum operam in emendendo hoc loco collocatam id potissimum frustratum est, quod ambo versus in unius sententiae ambitum coniungendos esse putabant, ita disiunctis illis versibus poetae manus in utroque facile cognoscitur. Posterior enim versus unde nova orditur sententia, sic restituendus est: ἔστι μὲν ὅς τάδε πάντα μ' ἀμήχανά φησι πιφαύσκειν. Quam emendationem certam esse vel ex eo intelligitur, quod hac una ratione hic versus cum sequentibus commode coniungitur. Poeta enim dicit: erit qui haec omnia incredibilia a me enarrari opinetur: at enim Apollo ipsam sororem meam Cassandram vaticinantem fidem invenire noluit. Particulam in interpretatione propterea interponendam duxi, quo planius quae inter utramque sententiam ratio intercederet intelligeretur, quam si ponere voluisset poeta, ἀλλὰ γὰρ suo loco erat; qua ommissa quantum perspicuitatis oratio amittit, tantum ex brevitate gravitatis et ponderis accedit. Ceterum confer similem sententiam v. 509 ὁ τις τοι ψεῦδος κεν φαίη· τὸ δ' ἐτήτυμον οἶδα τετόχθαι. « Wiel p. 21. Equidem neque rationem illam quae inter has sententias intercedere dicatur, me intellegere fateor, neque tribus continuis asyndetis et vocabulo ἀμήχανον pro incredibili usurpato quin offendar facere possum. Mihi poeta haec dicere videtur: »Quae nunc tibi dixi, omnia ab Apolline accepta vera esse affirmo. Cassandrea sane sorori meae nemo fidem habere potuit, ego autem olim vera omnia me vaticinatum esse iuravi, quare mihi quidem credere potes.« Ad priorem sententiae partem cfr. v. 400 εὐτέ με παῖδ' ἐδίδασκειν ἀχειρεκόμης ἀγορεύειν μαντοσύνας, v. 513sq. τοῦδε . . . μοι . . . Φοῖβος ἀχειρεκόμης φύσιν ἔμμεναι . . . μυθεῖτ', v. 698 εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην τά κε λέξω. Scripsi ergo Λητοῖδαο μάλα χρησμοῖς Ποιάντιος ἤρωσ ἐσπόμενον τάδε πάντα μ' ἀληθέα φημί πιφαύσκειν. — 764 an δὲ χολούμενος scripsit? — 765 ἀπαντα codd. et edd. ante Herm., qui Merrickii con-

iecturam ad Tryphiod. v. 408 p. 63 *ἄπιστα* recepit. Bernard ad Synes. de Febr. p. 120 *ἄφρατα* coni., *ἄκραντα* coni. Wernicke ad Tryph. p. 351 — 353 collato imprimis Quinti Smyrnaei loco XII 526 de Cassandreae vaticiniis

*οἷη δ' ἔμπεδον ἦτορ ἔχεν πιτυόν τε νόημα
Κασσάνδρῃ, τῆς οὐπὸτ' ἔπος γένετ' ἀκράαντον
ἀλλ' ἄρ' ἐτήτυμον ἔσεν· ἀκούετο δ' ἔκ τινος αἴσης,
ὡς ἀνεμώλιον ἦεν, ἴν' ἄλγεα Τρωσὶ γένηται*

et Plutarcho in Polit. Praeceptis c. 28 *ὡσπερ οὖν τῆς Κασσάνδρας ἀδοξούσης ἀνόητος ἦν ἢ μαντικῇ τοῖς πολίταις*

ἄκραντα γάρ με (φῆσιν) ἔθῃκε θεσπίζειν θεός. etc.

Voluit autem Wernicke *ἄκραντα θεσπίζειν* esse futura sine ullo effectu praenuntiare, non vero falsa vaticinia edere. Eandem coniecturam fecerat Toup in Animadv. in Longinum p. 188, poetam nostrum versus illos a Plutarcho servatos respexisse putans. Sed *ἀκράαντα* non *ἄκραντα* dicere debuit epicus poeta, quare Merrickianum recepi. — 767 *θεσπέζειν* aif; *ἐτήτυμα* P, *ἐτύτῃμα* B. — 767 *κρατερὸν* A; *ὄρκον* P V aif; *ἐνισπέμῃν* requirit Nauck. Mel. II p. 417, cfr ad v. 402. — *ἀνθρώποισιν* tacite Herm. — 770 *ἐκατήβολε* B. — 771 *ὡς* B; *ἄρ* A P V. »Nunc Orpheus sermonem Theiodamantis et argumentum libelli finitum, more aliorum dialogorum declarat.« Gesner. »765 et 766 [vulg.] sive Theodamanti sive Auctori tribuantur, non multum refert: sed huic potius tribuendos existimo, quoniam per coniunctionem δὲ in ver. 767 [vulg.] cum versibus duobus sequentibus connecti videntur, qui Auctori necessario tribuendi sunt. Sermo scilicet Theodamantis cum sermone Heleni eundem finem habuit; quod explicite indicare Auctor supervacuum duxit.« Tyrwh. »Immo Theodamantis sunt versus 765 [vulg.] usque ad finem carminis. Mirum enim, immo absurdum foret, si, quum Theodamas retulisset Heleni sermonem, alter iste i. e. scriptor ipse, quicum loquitur Theodamas, diceret, *ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο υἱός*. Ultimi vero duo versus a Theodamante eodem iure, quo ab ipso scriptore dici potuerunt. Nam uterque viae molestias sermonibus leniri optaverat.« Hermann. Omnes quattuor versus poetae tribuit O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128. »Quod quidem sine obscuritatis aliqua offensione fieri nullo modo potest; nam post versus paene trecentos eosque per variam materiem continuatos par erat formulae *ὡς ἄρ' ἔφη*, si poetam haec addere putamus, narratoris nomen non deesse, quippe post tantum versuum rerumque seriem ex memoria sive legentium sive audientium facile elapsam.« Wiel p. 29 — vv. 771. 772 Theodamanti, vv. 773. 774 poetae etiam Seidenadel p. 10 attribuit. Caeterum cfr. O. Schneideri de his versibus verba l. l.: »quos, uti nunc scripti sunt, eleganti poeta indignos censeo; nam quum duo priores non nisi Theodamas eloqui pos-

sit, offendit quod nimis abrupti reliqui duo adiiiciuntur versus, qui non possunt nisi ipsius poetae esse; huic incommodo mihi succurrere videoor scribendo φίλον υἱόν, φέρειν, νῶϊν δ' αἰπήσσαν. Nam ne hoc quidem concesserim bonum poetam νῶϊ pro dativo posuisse, (quod alii quidem licitum sibi putavisse videntur. cfr. Butt. Lexilog. I p. 53 sq.) Sed displicuit Wielio p. 29 φέρειν χάριν in hac coniectura pro stabili phrasi epica φέρων χάριν positum, tum νῶϊν δ' αἰπήσσαν, »quod αἰπήσσαν minus apte dici videtur de eo colle, de quo poeta dixerat, v. 103 ἄζω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν; ποιήσσαν autem imprimis accommodatum videtur ei, qui comparaverit, quae v. 157 [vulg.] de eodem colle leguntur. Scripsit ergo

νῶϊ δὲ ποιήσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἴοντες
 τρηγεῖαν μάλα μύθῳ ἀταρπιτόν ἐπρήϊναν.

νῶϊ autem primae personae dualem numerum cum tertia pluralis iunctum se alicubi in Anthologia Graeca legisse affirmat, ibique in nota aliud simile exemplum citari. Quod quin re vera ita se habeat non dubito, nihilominus mihi quidem νῶϊ ἐπρήϊναν non minus barbarum vel ut rectius dicam inusitatum videtur, quam νῶϊ pro dativo usurpatum. Vulgatam ferri posse censuit etiam Seidenadel p. 9, qui praeterea, melius quam Wiel νῶϊν δὴ coniecit. — 773 ἀκρώσειαν B, ἀκρῶρειαν a; ἰοῦσιν Herm. tacite; de rell. cf. ad v. superiorem. Subscriptio ἀδελφὸς οὐκλεριανὸς φορολιβιῆς δ' ἀλβίνου ταύτην ἔγραψε βιβλὸν τοῦ περὶ λίθων ὀρφέως. τέλος in B; ἐπὶ φούσσης κρατούσης in P; τέλος τοῦ περὶ λίθων ὀρφέως in Pal.; τέλος τοῦ περὶ λίθων in V; deest subscriptio in rell. codd.

INDEX VERBORUM.

- ἄ 69.
 ἀάσχετον 536.
 Ἄβαρβαρέης 461.
 ἀγαθή 5, ἀγαθοί 101, ἀγαθῶν 19, 289.
 ἄρειον 438, ἀρείονα 696, ἄριστον 759, ἄριστοι 102, ἀρίστους 14.
 ἀγαλλομένους 7.
 ἀγανά 200.
 ἀγάνυρον 9.
 ἀγαυόν 304, ἀγαυοῦ 463.
 ἀγγέλλω 262.
 ἀγέλας 603, ἀγέληθεν 155.
 Ἄγελεῖη 578.
 ἀγέρωχοι 220.
 ἀγήραον 412.
 ἀγκάς 375.
 ἀγλαός 495, ἀγλαόν 283.
 ἀγναμπτον 27, ἀγνάμπτοισιν 589.
 ἀγνίζειν 212.
 ἀγνόν 317.
 ἀγορεύω 460, ἀγόρευε 399, ἀγορεύειν 400, ἀγόρευσα 335.
 ἀγορήνδε 327.
 ἀγραύλων 260.
 ἀγροώτου 241.
 ἀγρῶν 598, ἀγρῶν 68, 103, ἀγρούς 272, ἀγρόθεν 94.
 ἀγυριν 416.
 ἀγχι 161, 431.
 ἀγω: ἀγει 270, 478, 506, 670, ἀγουσι 90, ἀγεσκεν 152, ἀγοι 167, ἀγε 698, ἀγων 9, 93, 157, 256, 323, ἀγειν 700, 730, ἀξω 103, ἀξων 170, ἀγῶνι 25.
 ἀδακρύτοι 167.
 ἀδάμαντα 194.
 ἀδείμαντος 549.
 ἀδελφειοῖο 359, ἀδελφειοῦ 576, ἀδελφειῶ 325.
 ἀδηφάγον 131.
 ἀδίδαχοι 75.
 ἀείδησιν 727, ἀείδων 320.
 ἀεικέα 509.
 ἀείρων 374.
 ἀέκοντα 449.
 ἀελοπόδεσσιν 122.
 ἀέναον 162, ἀενάω 369, ἀενάοισι 223.
 ἀεργάζω: ἤεργαζε 137, ἀεργάζουσα 224, ἀεργάζειν 623.
 ἄζωε 683, ἄζομένοιο 605, ἄζόμενοι 198.
 ἀθανάτοιο 654, ἀθάνατοι 228, 289, ἀθανάτων 102, 174, 273, 384, ἀθανάτοισιν 8, 67, 743, ἀθανάτοισι 5, 245, ἀθανάτοις 186, ἀθανάτους 199, 306.
 ἀθέριζεν 681.
 Ἄθηναίη 10, 679.
 ἀθλητήρι 25.
 ἀθρήσαντες 546.
 ἀθρόος 487.
 Ἄϊαντι 675.
 αἰγανής 114.
 αἰγιαλόνδε 523, 558.
 αἰγιόχοιο 260.
 αἰγλης 173.
 αἰγλήεντα 614, αἰγλήεν 645, αἰδέσσονται 226.

- αἰδηλα* 649.
αἰδρίες 75.
αἰδοίων 674.
αἰεῖ 152, 197, 311, 381, 411, 442, 577, 608, 740. *αἰέν* 34, 35, 37, 167, 233, 393, 535, 636, 684.
αἰετών 124, 148.
αἰζηός 256. *αἰζηοῦ* 439.
Αἰήταο 315.
αἰθαλόεις 476.
αἰθερίην 600.
αἰθεῖ 174.
αἰθῆρ: *αἰθέρος* 648. *αἰθέρα* 11, 89.
αἰθρησ 524.
αἰθωνος 703.
αἶκεν 267. *αἶκε* 188. *αἶκ'* 43, 204.
αἶμα 656, 659, 661. *αἶματος* 565, 572, 653, 660.
αἱματόεις 662. *αἱματόεντα* 614, 684.
αἱματοέσσας 716.
αἰνόν 23, 116, 133, 383.
αἶψ: *αἰψών* 215.
αἰύλον 337, 710.
αἰρέω: *ἐλών* 95. *ἐλοῦσα* 309. *ἐλέειν* 738.
 [Ἄϊς]: *Ἄϊδος* 53.
αἶσῃ 547. *αἶσαν* 682.
αἴσσω: *αἴξαντα* 117, 426.
αἰτήσεως 627. *αἰτήσαντι* 688.
αἶτιος 188.
αἰχμητής 437.
αἶψα 20, 62, 145, 210, 304, 331, 467, 480, 566, 574, 638.
αἴω: *αἴουσιν* 750. *αἴοντες* 229.
ἀκάκητα 151.
ἀκάνθη 752.
ἀχαχεῖν: *ἀχηγεμένος* 210.
Ἀχειρεχύμης 400, 514.
ἀχεσίμβροτον 8.
ἀκέοιτο 353. *ἀχεσάμενος* 471. *ἀκέσασθαι* 462.
ἀκήρατον 6. *ἀκήρατα* 663.
ἀκιυς 22. *ἄκιυν* 140.
Abel, Orphei Lithica.
- ἀκοίμητον* 392.
ἄκος 458, 674.
ἀκούεις 542. *ἀκούων* 107. *ἀκούοντεςσιν* 765.
ἀκρήτσιο 608. *ἀκρήτου* 610. *ἀκρήτω* 345.
ἀκρίδος 603.
ἀκρόδρυα 530, 736.
ἄκρου 126, *ἄκρην* 112.
ἀκρώρειαν 103, 157, 773.
ἀκτινα 181. *ἀκτίνες* 294.
ἀκυμάντοισι 39.
ἀκωχῆν 622. *ἀκωκαῖς* 126.
ἀλαπάξει 599.
ἄλγεος 406
ἀλδήσασκε 370.
ἀλεγεινῆς 166, *ἀλεγεινά* 291.
ἀλεγίζων 38, 421. *ἀλεγίζεν* 61.
ἀλεείνει 491.
Ἄλεξάνδροιο 354.
ἀλεξικάχοιο 1, 352.
ἀληθέα 763.
ἀλετροσύνας 62.
ἄλκαρ 3, 406, 506.
ἀλλά 79, 83, 166, 411, 418, 425, 465, 536, 539, 552, 558, 570, 631. *ἀλλ'* 13, 61, 82, 112, 170, 249, 334, 352, 429, 442, 478, 518, 617, 636, 643, 680, 740.
ἀλλάσσεσθαι 577.
ἄλληκτον 36.
ἀλλήλοισι 592, 722.
ἀλλοθαποῖσι 32.
ἄλλομαι: *ἄλτο* 11.
ἄλλος 136 (bis). *ἄλλω* 135. *ἄλλο* 390.
ἄλλοι 201, 238. *ἄλλαι* 54. *ἄλλα* 329, 492, 722. *ἄλλων* 296. *ἄλλοισιν* 362.
ἀλλοτρίοιο 318.
ἄλμης 521. *ἄλμην* 214.
ἀλόχου 317. *ἀλόχῃ* 754.
ἄλς: *ἀλί* 531. *ἄλα* 581. *ἄλας* 719.
ἀλυσκάζων 109.
ἄλφριτα 214.

- ἀλωήν 265.
 ἀλωμένου 440.
 ἀλώσιμον 388.
 ἄμ' 258.
 ἀμαιμακέτοιο 618.
 ἀμαλδύνειν 510.
 ἀμβροσίω 652.
 ἀμβρότου 173. ἀμβροτοι 56. ἀμ-
 βροτα 12.
 ἀμείρω: ἀμέρσω 169. ἀμερθεῖς 73.
 ἀμεννήν 348, 470.
 ἀμήχανον 598.
 ἀμίαντον 368.
 ἀμμιγα 502.
 ἀμοιβῆς 169.
 ἀμοιβήδην 691.
 ἀμύμονος 637, 676. ἀμύμονες 226.
 ἀμύντορα 152.
 ἀμύνει 291.
 ἀμφασίη 573.
 ἀμφαφάεις 528. ἀμφαφῶν 251. ἀμ-
 φαφάσθαι 189.
 ἀμφηχες 709.
 ἀμφί 190, 209, 224, 240, 322, 364 (bis),
 380, 432, 566, 602, 737. ἀμφ' 140,
 496, 676.
 ἀμφιβεβῶσα 485.
 ἀμφιβαλῶν 554.
 ἀμφιέσθιν 276. ἀμφιέσας 266.
 ἀμφιπεριπλεχθεῖσα 80.
 ἀμφιπετάσσας 649.
 ἀμφίπολον 314, 503.
 ἀμφίς 240.
 ἀμφιγαῖω: ἀμφέγανεν 127.
 ἀμφοτέροις 294. ἀμφοτέρησιν 20.
 ἄμφω 258, 293, 760.
 ἀμώμητον 438. ἀμώμητοι 13.
 ἄν 3, 102, 250, 742 (?).
 ἀν' 89.
 ἀναβλύζον 163.
 ἀνάχαι 96.
 ἀνάγωσιν 102.
 ἀναιμάκτων 699.
 ἀναΐσσοντα 486. ἀναΐξας 111.
 ἀνακτίτην 194.
 ἀναμνήσουτ' 220.
 ἄνακτος 42, 159.
 ἀναπλησθεῖσαν 524.
 ἀνάπτων 373.
 ἀναρπάζων 710.
 ἀνάρσιον 40.
 ἀνασχίζουσιν 239.
 ἀναχωρήσει 24.
 ἀναψύχεσκε 562.
 ἀνδάνω: ἦνδανεν 362, 620.
 ἀνδροφόνω 545. ἀνδροφόνων 583.
 ἀνέμου 125.
 ἀνεμῶλιον 512.
 ἀνερχόμενος 606. ἀνερχομένην 705.
 ἀνελεθεῖν 105.
 ἄνευ 274.
 ἀνευρών 696.
 ἀνέχω: ἀνασχεῖσθαι 641.
 ἀνεψιός 437.
 ἀνήρ 27, 336, 591, 681. ἀνέρος 91,
 674. ἀνδρός 318. ἀνέρα 625. ἄνδρα
 633. ἀνδρῶν 92, 436, 462, 466, 508,
 ἀνθεμόεντι 235. ἀνθεμόεντα 80. [662.
 ἀνθήσουσι 255.
 ἄνθιμον 735.
 ἄνθρωποι 750. ἀνθρώπων 17, 227,
 545. ἀνθρώποισιν 59, 723, 768.
 ἀνθρώποισι 32, 402, 539. ἀνθρώ-
 ποις 46. ἀνθρώπους 665.
 ἀνῆι 624.
 ἀνήσας 651.
 ἀνίστημι: ἀναστήσαντος 119.
 ἀντέλλοντος 212.
 ἀντεβόλησα 93.
 ἄντην 298.
 ἀντιαχάτου 637.
 ἀντιβίην 26.
 ἀντιθέωιο 442.
 ἄντικρυ 28.

- ἀντίλυτρον 593.
 ἀντίον [146](#), 678.
 ἀντιώωσιν 420.
 ἀντίπαλον 275.
 ἀντομένω 434.
 ἄντρον [18](#).
 ἄνωγα 701, 720. ἀνώγη [17](#).
 δοιδῆς [60](#). δοιδῆν [46](#). δοιδαῖς 372.
 δοιδοί 664.
 δολλέες 706.
 ἄορ 682, 710. ἄορι [73](#).
 ἀοσσητήρα [64](#), [65](#), 284.
 ἀπάγω: ἀπήγαγον [154](#).
 ἄπαντα 595, 707. ἀπάντων [92](#), 689.
 ἀπάτερθεν 595. ἀπάτερθε [63](#).
 ἀπειρέσιον [54](#), 409. ἀπειρεσίης 326.
 ἀπειρεσίην 491, 578, 647. ἀπειρε-
 σίοισι 597.
 ἀπειρήτοις [16](#).
 ἀπερύχει [198](#), 667.
 ἀπεχθής [71](#).
 ἀπίσται 356.
 ἄπιστον 538. ἄπιστα 765.
 ἀπλετον 603. ἀπλετα 227.
 ἀπό [60](#), [119](#), [149](#), 479, 481, 624, 670.
 ἀπ' 242, 318, 654. ἄπο 583.
 ἀπύεργε 271.
 ἀποθνήσκων 356.
 Ἄπολλων 360.
 ἀπόμνημι: ἀπώμοσα 767.
 ἀπόνοςφι 739.
 ἀποκλύειε 559.
 ἀποκνεύση 415.
 ἀπόπροθι 728.
 ἀποπτύση 523.
 ἀπόρροϊαν [173](#), 664.
 ἀποστείχοι [21](#).
 ἀποστίλλοντα 287.
 ἀποψύχοντα 387.
 ἄρα [141](#), [184](#), [197](#), 217, 273, 408, 540,
 555, 566, 572, 705, 729. ἄρ' [113](#),
[130](#), [145](#), [161](#), 219, 224, 481, 524,
 693, 771.
 ἀρᾶσθαι 231, 728.
 ἀργαλέος [71](#). ἀργαλέην 544.
 Ἄρχειφόντης [58](#), 607.
 ἀργεννοῖο [177](#), ἀργεννοῦς 719.
 ἀργυρότοξος 764.
 ἀργυφέαις 287.
 ἀρέσασθαι 691. ἀρεσσάμενος 371.
 ἀρετήν [63](#). ἀρετῆς [81](#).
 ἀρή: ἀραί 589. ἀράων 229, 750.
 ἀρηγόνα [191](#), 457.
 Ἄρης [307](#).
 ἄρματι [90](#).
 ἀρνήσεται [176](#). ἀρνήσεται 630. ἀρ-
 νήσασθαι [164](#).
 ἀροτρεύοντος 241.
 ἀρούρης 595. ἀρουραν 239. ἀρού-
 ραις 270. ἀρούρας 269.
 ἀρπάζουσα 311. ἀρπάξαις [189](#). ἀρ-
 πάξας [132](#).
 ἄρπην 554.
 ἄρρηκτον [139](#), [725](#). ἀρρήκτοισιν 258.
 ἀρτεμέεσσι 355.
 ἀρωγῇ 433. ἀρωγῆν [76](#), 352, 407.
 ἀρώματα 744.
 ἀσθμαίνοντες [89](#).
 ἀσπίδος 503, 609, 755. ἀσπίδα 512.
 ἄσφ' 290.
 Ἄσσυρήθε 695.
 ἀστερόεντος 650.
 ἄστρον 497.
 ἀστροβλεφάρου 672.
 ἄστυθ' [94](#).
 ἀσχαλάα 670. ἀσχαλόων 446.
 ἀτάρ 300, 615, 682.
 ἀταρβέα 586.
 ἀταρπιτόν [103](#), 580, 740, 774. cfr.
 ἀτραπιτοῖο.
 ἀταρτηρήν [51](#), 351.
 ἀτάσθαλα 588.
 ἄτε 370.
 ἀτειρέος 241.
 ἄτερ [87](#), [178](#).
 ἄτην 417.

- ἀτηρήν 507, 597.
 ἀτίταλλε 374.
 ἀτίουσι 62.
 Ἄτλαντος 548.
 ἀτραπιτοῖο 338, cfr. ἀταρπιτόν.
 Ἄτρειδῶσιν 388.
 ἀτρεκέες 3, 250, 343, 661. ἀτρεκέες 56. ἀτρεκέως 403, 769.
 ἀτρέμας 320.
 ἀτρέστου 772.
 ἀτρυγέτι 519.
 Ἄτρυτώνη 548. Ἄτρυτώνης 717.
 ἀυάλεων 179.
 ἀυγάζοντος 180.
 ἀυθήεντα 360.
 ἀυθι 452.
 ἀυλαχα 243.
 ἀυον 130, 657.
 ἀυραι 567.
 ἀυριον 97.
 ἀυτάρ 110, 135, 145, 154, 180, 316, 520, 689, 708, 767. cfr. ἀτάρ.
 ἀυτ' 280, 703.
 ἀυτῆς 138, 468. ἀυτήν 379.
 ἀυτίκα 71, 265, 288, 302, 346, 456.
 ἀυτίχ' 181.
 ἀυτις 111, 489.
 ἀυτμῆ 475.
 ἀυτόθεν 733.
 ἀυτοκασιγνήτη 347. ἀυτοκασιγνήτην 764.
 ἀυτοκασιγνήτην 687.
 ἀυτομάτω 159.
 ἀυτός 98, 155, 169, 356, 660, 693.
 ἀυτή 405, 522. ἀυτοῦ 454. ἀυτῆς 414. ἀυτῶ 7, 140, 434, 615, 631, 678, 753. ἀυτὸν 88, 188. ἀυτῶν 161, 303.
 ἀυχενίαις 505.
 ἀυχένα 119, 552. ἀυχένι 224. ἀυχένας 137.
 ἀυχηρηῶσιν 270.
 ἀυχοῦς 596.
 ἀυφαιρέω: ἀυφελόντας 737.
 ἀυφαρπάζω: ἀυφῆρπασεν 552.
 ἀυφθιτον 174, 411, 576.
 ἀυφίζεαι 627. ἀυφίζεται 37. ἀυφίεσθαι 665.
 ἀυφλισμοῖο 481.
 ἀυφνειοῖο 693. ἀυφνειοῦ 83.
 ἀυφραστον 46.
 Ἄυφροδίτη 323. Ἄυφροδίτης 469.
 ἀυφύσσεσθαι 266.
 ἀυχάτου 237, 612. ἀυχάτη 236. ἀυχάτην 611.
 Ἄυχιλιος 676.
 ἄυχνην 455.
 ἄυψ 24, 111, 312, 427.
 ἀυψεύστοιο 715.
 Βαδιζέμεν 80.
 βάζουστ' 525.
 βαινῶ: βήσετ' 39, 534. βήτην 158.
 Βαυχικά 748.
 Βάυχψ 502.
 βάλλεο 644. βάλεν 545. βάλης 472.
 βάλωμην 759. βαλών 353, 383, 640.
 βαλέειν 240, 719. βεβολημένω 759.
 βάρβαρον 262.
 βαρεῖαν 465.
 βαυσιλῆος 672. βαυσιλῆες 226. βαυσιλεῦσι 31.
 βελέμνου 114. βελέμνων 500. βελέμνοισ 597.
 βένθεσσιν 522.
 βίη 447, 585. βίην 366, 578, 639.
 βίου 65.
 βιωσέμεν 630.
 βλαστάνω: ἐβλάστησε 531.
 βλεφάρων 670.
 βοόωντος 138.
 βοτάνη 517. βοτάνης 529, 570, 571.
 βοτάναι 418. βοτάνησιν 561. βοτάναις 416.
 βουβώνεσσιν 509.
 Βουκολίδης 463.
 βουλεύεσθαι 200.

- βουλομένης 636.
 βόεσσιν 239.
 βραδύ 635.
 βρέγμα 255.
 βρέφος 370.
 Βρομίω 610, 718. Βρομίω 749.
 βροτείη 501.
 βροτοί 4, 101. βροτοῖσιν 361, 457.
 βροτοῖσι 61, 405. βροτυός 626.
 βροτοσσοε 756.
 βρύα 519.
 βρωτήρων 599.
 βωμοῦ 137 βωμών 123, 152, 159,
 231, 335, 706. βωμῶν 273, 699.
 Γαγάτην 474, 492
 γαῖα 405, 407, 457, 733. γαίης 408,
 714. γαίη 15, 517, 656 γαῖαν 146,
 324, 482, 647. γαίηθεν 111.
 γάλα 734. γάλακτος 192, 202. γά-
 λακτι 380.
 γαλαθηνοί 219.
 γαλακτίδα 201.
 γάμων 470.
 γαμφώνυχα 147. γαμφώνυχον 553.
 γάνυται 101, 490.
 γάρ 87, 93, 103, 124, 125, 144, 178,
 205, 234, 245, 253, 270, 273, 288,
 301, 304, 319, 336, 341, 360, 378,
 385, 387, 391, 422, 424, 434, 460,
 480, 491, 495, 517, 542, 582. 624,
 638, 640, 645, 660, 666, 670, 700,
 726, 763.
 γαστέρος 507. γαστέρι 724. γαστρί
 488.
 γε 248, 295, 449, 518, 532, 659, 682.
 γ' 418, 612, 637.
 γεινομένη 412.
 γενέδλην 683.
 γένος 397, 408, 599.
 γένον 116.
 γηθόσυνου 4.
 γήρας 259, 520.
 γηρύσασθαι 60.
 γιγνώσκω: ἔγνω 755. γνώσις 250.
 γινόντες 144.
 γίνεται 662. γίνετ' 519. γεγαῶτα 644.
 γλάγος 596. γλάγεος 668.
 γλαυκὴν 586.
 γλαφυρὴν 267.
 γλήνησι 673.
 γλυκερή 159. γλυκεροῖο 221, 506.
 γλυκερόν 669.
 γνάμπει 195, 480. γνάμπτων 135.
 γοερόν 209.
 γόνυ: γούνατ' 453.
 Γοργεῖην 539, 561.
 Γοργόνα 542.
 γουνούμενος 395.
 γυῖα 27, 496.
 γυμνῶ 751.
 γυναιεῖ 459, 625.
 γυναικοφόνος 488.
 γυρόν 363.
 Δαήμεναι 317. δαήσεται 43. δαεῖσις
 377. ἐδάην 698, 748. δαεῖς 684.
 δαίξειν 712.
 δαιμόνιος 165. δαιμονίη 346. δαιμο-
 νίω 76. δαιμονίην 376.
 δαίμονι 30.
 δαίνυσθαι 732.
 δαῖς: δαῖδων 179, 181.
 δαῖτα 164.
 δαῖφρονι 675.
 δακρύοισι 285.
 δαμάσσει 22. δαμάσσας 669. δαμα-
 σθείς 661.
 δάμνατ' 724. δαμῆναι 141, 543.
 Δαναοῖς 358.
 δαφρονῶν 618, δαφρονῶν 141, 431.
 δέ 11, 17, 33, 62, 64, 70, 84, 98, 101,
 108, 118, 134, 136, 158, 159, 165,
 183 (bis), 190, 204, 220, 226, 228,
 230, 239, 255, 275, 278, 282, 293,
 296, 298, 306, 307, 321, 323, 344,
 364, 373, 381, 384, 390, 408, 413,
 415, 417, 426, 466, 483, 493, 494,

- 506, 513, 532, 564, 578, 594, 630, 632, 633, 638, 641, 657. 661. 662, 668, 669, 683, 712, 715, 716, 720, 722, 725, 728, 733, 737, 751, 773.
δ' 6, 7, 15, 63, 68, 71, 100, 103, 107, 111, 117, 126, 130, 133, 146, 161, 174, 177, 182, 184, 187, 197, 199, 201, 208, 212, 214, 217, 219, 224, 238, 256, 258, 260, 271, 273, 280, 292, 297, 299, 338, 339, 357, 369, 376, 392, 398, 407, 408, 425, 436, 453, 472, 476, 477, 481, 485, 489, 504, 510, 516, 522, 524, 526, 534, 535, 548, 555, 566, 568, 570, 573, 576, 586, 588, 608, 615, 622, 644, 655, 663, 667, 682, 691, 698, 714, 719, 724, 729, 731, 743, 754.
δειδέμεν 240.
δείκνυσι 639. *δείξειν* 83.
δειλοί 69.
δείμα 124, 393, 546. *δείματος* 382.
δεινόν 30, 119.
δειρήν 429.
δέμας 120, 238, 298, 311, 528, 570, 645.
δέμνια 256, 319.
δένδρεα 234.
δενδρήεντι 236.
δενδροφύτιοι 232.
δέργμα 339.
δέρκεο 387. *δερχομένη* 490. *δέρκεσθαι* 549
δεῦρο 696.
δέύτερον 191, 703.
δέχγυσο 698. *δέχγυσθε* 4
δέχθεται 486. *δέξαντο* 14. *δεξάσθω* 77.
δέω: *δεθείς* 190.
δή 112, 275, 391, 399, 416, 468, 652.
δηθόνοντα 467
δηϊώ: *δηώση* 753. *δηωθείς* 647.
Δημήτηρ 242. *Δημήτερι* 594.
δηριν 579, 676.
δηρόν 526.
δήω: *δήεις* 417, 593, 613, 616.
διά 215, 421, 752. *δι'* 637.
διαινόμενον 263. *διαινόμενοι* 564.
διαμελειστί 712.
διατρίψαντα 454.
διαυγέα 172.
διδάσκηται 86. *εδιδασκεν* 400.
δίδωσι 459. *δώσω* 50, 643. *δώσει* 266.
δώσουσι 289. *δώκα* 434. *δώκεν* 578. *δώκε* 361. *δόμεν* 88.
δίζημα 84.
δίπτετές 730.
δινεύσι 711.
δίνησιν 562. *δίνησι* 211.
διογένης 575.
διος 74. *διε* 758. *δι'* 323. *δίης* 648.
διαν 477, 581.
διοτρεφός 771. *διοτρεφέεσσι* 31.
διώκω: *εδιώκων* 111.
διῶες 41.
δοιῶ 240, 292, 325.
δοκεύσας 108.
δολιχῆς 563. *δολιχῆν* 580. *δολιχῶν* 340.
δόλω 552.
Δόλωρα 686.
δόμον 743.
δόρυ 582.
δουρικλυτοῦ 439.
δρακοντοέθειρον 542.
δρακοντοφόνω 158.
δράκοντος 48, 132, 339. *δρακόντων* 431. *δράκοντας* 704
δριμεῖ 499. *δριμύν* 720.
δύνανται 409, 424, 535. *δύνασθαι* 464, 510, 642. *δυνήσεται* 625. *δυνησίμενος* 329.
δύο 138.
δύσιν 89.
δυσμενέων 23.
δύω: *δυσομένη* 509.
δῶμα 168, 556. *δώμασιν* 66.
δῶρον 1, 305, 717. *δώρω* 7. *δῶρα* 12, 697, 749.
δωτῖναι 55.

Ε 22, 284, 323, 523.
 εαροτρεφός 616.
 εαρόχροον 267.
 ἐγγυαλίξω 171. ἐγγυαλίξεν 412, 679.
 ἐγγύθι 711.
 ἐγρεκίδουμον 586.
 ἐγχιρμφθείς 117.
 ἐγών 155, 675, 748. ἐγώ 91, 110, 117,
132, 146, 169, 501, 534, 686, 698,
 745, 767. ἔγωγε 185, 316. ἐμεῖο
 404, 437, 453, 695. ἐμέθεν 82,
151. μοι 98, 99, 118, 124, 128, 336,
 513, 534. ἐμέ 58. με 104, 122, 123,
127, 400, 536. μ' 165, 763 (?),
 691.
 ἐδητός 723.
 ἐδωδῆς 318, 719.
 ἐέλωρ 333.
 ἐθειραι 295. ἐθείρας 297, 299.
 ἐθέλει 88, 312, 666. ἐθέλησα 204,
 290. ἐθέλης 376. ἐθέλησι 43. ἐθέ-
 λωσιν 196. ἐθέλοις 178, 479. ἤθελεν
 395. ἔθελεν 444. ἐθέλεσκε 448, 497.
 ἔθεν 317.
 ἔθνος 603.
 εἰ 27, 96, 121, 128, 178, 232, 253, 278,
 297, 299, 317, 323, 335, 415, 420,
 423, 472, 485, 580, 617, 622, 630,
 633, 698, 742, 752. cfr. εἴπερ et
 εἴτε.
 εἰαρινόν 156.
 εἶδαρ 735.
 εἶδος 296, 438, 515, 571, 618. εἶδει
 438.
 εἶκελος 299. εἶκελον 163.
 εἰλαπίνην 98.
 εἰλεῖτο 134.
 εἵματος 126
 εἴμι: ἴομεν 164. ἴοι 243. ἴοντι 94.
 ἴοντα 579. ἰούσι 773.
 εἰμί: ἐστίν 612, 628, 661. ἐστί 247,
 250, 414, 532, 700 ἔης 253. ἦα 141.
 ἔσxon 144. ἔην 300, 529, 552, 569.

ἦεν 125, 136, 528, 569 654 ἔσxon
 555. ἔσκε 680. ἔσσεται 303, 674,
 753. ἔσσετ' 293. 343. ἔσσεθ' 97.
 ἐόν 105. ἐόντα 40, 470. ἐούσα 549.
 ἐόντων 37, 233, 331. ἐόντα 724.
 ἐσομένων 290. ἔμμεναι 494, 514,
 540. εἶναι 41, 124, 199, 201, 261,
 280, 537, 538, 593.
 εἶν 531. cfr. ἐν et ἐνί.
 εἶναετῆ 345.
 εἶοιο 153. εἶοῦ 42, 605. ἐόν 446, 650,
 ἔης 490, 461. ἐαῖς 374.
 εἶπον: ἔειπον 609. εἶπη 395.
 εἶπερ 175, 396.
 εἶργει 500. εἶργεσθαι 671.
 εἶς 81, 515. cfr. ἐς.
 εἰσαναβαίνεις 170.
 εἰσέτι 651.
 εἰσενόησεν 121.
 εἰσύχε 559.
 εἰσοράς 103. εἰσοράσθαι 238. εἰσι-
 θέειν 299.
 εἶτε 590. εἶθ' 591.
 εἴως 107.
 ἐκ 68, 77, 178, 189, 248, 271, 273,
 274, 359, 383, 408, 435, 466, 491,
 505, 563, 570, 603 (bis), 648, 663,
 670, 733 cfr. ἐξ.
 ἔκαστος 107, 709. ἐκάστου 84, 406.
 ἐκάστω 53. ἔκαστον 725. ἐκάστης
 216. ἔκαστα 56, 403, 769.
 ἐκατηβόλε 404, 470.
 ἐκατόμβης 231.
 ἐκβλύζοντα 490.
 ἐκείνος 691. cfr. κείνος.
 ἔκητι 691.
 ἐκλείπω: ἐξέλιπεν 131.
 ἐκπίνοντας 596.
 ἐκπρομολόντες 706.
 ἐκπροπεσοῦσα 324.
 ἐκπρορέει 203.
 ἐκπροφύγησι 397.
 ἐκτείνω: ἐκτετάνυσται 74.

- ἐκτελέσωσιν 333. ἐκτελέσας 745.
 Ἐκτορι 687, 690.
 ἐλαίης 737.
 ἐλαϊνέης 130.
 ἐλαῖνον 717.
 ἐλαίου 504. ἐλαίω 253.
 ἐλαύνω: ἐλαῦνοι 323. ἐλαύνων 473.
 ἐλαυνομένοισι 425. ἤλασαν 68.
 ἐλάσσας 155, 450. ἐλάσαι 52.
 ἐλάφοιο 244, 248.
 ἐλαφρά 519.
 ἐλεαίρειν 196.
 ἐλέγξει 479.
 Ἐλένοιο 366. Ἐλένου 358.
 ἐλέπολις 679.
 ἐλέφαντος 51.
 ἐλισσομένου 136. ἐλίξεν 647.
 Ἐλκεῖ 343, 455, 623.
 Ἐλκειν 466. Ἐλκων 480.
 Ἐλπομ' 185. ἔλπετο 350. ἔολπα 538.
 ἐλπωρή 415.
 Ἐμβαλε 301.
 ἐμμεμαώς 84.
 ἐμοῦ 143 ἐμόν 152, 686. ἐμῆς 138.
 Ἐμπης 249, 570.
 Ἐμπνοος 414. Ἐμπνοον 372.
 ἐμφερέες 365.
 ἐμφύω: ἐμπεφύασιν 294.
 ἐμφύχοιο 368, 701. Ἐμφυχον 362.
 ἐν 15, 25, 73, 148, 211, 214, 227, 232,
 275, 278, 301, 321, 328, 370, 373,
 380, 408, 416, 417, 432, 442, 472,
 505, 522, 527 (?), 537, 562, 578,
 613, 615 (bis), 640, 644, 656, 660,
 661, 719, 720, 722, 726, 759. cfr.
 ἐν et ἐνί.
 ἐναιρομένοις 557. ἐναιρομένης 231.
 ἐναντίον 426, 548.
 Ἐνδουθεν 203, 277, 487.
 Ἐνδοθι 279, 641.
 Ἐνδον 297, 730.
 Ἐνεκα 168. Ἐνεκεν 264. Ἐνεχ' 609.
 ἐνηεῖ 306.
 ἔνθα 105, 482 (bis), 524, 743, ἔνθ'
 19, 121.
 ἔνθεν 748, 755, 758.
 ἐνί 22, 44, 55, 66, 150, 208, 234, 369,
 378, 473, 488, 517, 518, 581, 629,
 631, 659, 685, 747. cfr. ἐν et ἐν.
 ἐνιπλείοιο 276.
 ἐνίπλεον 192.
 ἐνίσπω 4. ἐνισπεῖν 402, 768.
 ἐνιχρίμπτοινο 423.
 ἐννεά 712.
 ἔννομι: ἐσσάμενοι 709.
 ἔντεσι 676.
 ἐντριψάντα 344.
 ἔνυαλίοιο 582.
 ἐξ 53, 166, 514, 560, 572.
 ἐξακέσασθαι 598.
 ἐξαπίνης 113, 218, 379, 428, 524,
 574, 689.
 ἐξαυτίς 220, 744.
 ἐξελάσει 596.
 ἐξερεεῖνη 86.
 ἐξερέω 639. ἐξερέει 385.
 ἐξόπιθεν 553.
 ἔξοχ' 307.
 ἐξοπαλούζει 584.
 ἔξω 382.
 ἔοικας 391. ἔοικε 663. ἔοικώς 375.
 ἔοικότα 30, 501.
 ἐπαχουέμεν 381. ἐπαχοῦσαι 376. ἐπα-
 ακούσας 461.
 ἐπαμύντορα 587.
 ἐπαιιδάς 591.
 ἐπαρηγόνα 677.
 ἐπασσύτεροις 235.
 ἐπαιτικά 334.
 ἐπεῖ 12, 154, 170, 338, 411, 448, 520,
 569, 726, 739.
 ἐπειγομένοιιο 277.
 ἔπειτα 183, 335, 708, 732, 743, ἔπειτ'
 451 (?).
 ἐπέρχεται 304.
 ἐπεσσύμενον 115. ἐπεσσύμεναι 567.

- ἐπήλυδα* 720.
ἐπὴν 206, 376.
ἐπήρατον 735.
ἐπί 7, 35, 39, 110, 128, 252, 280, 335, 354, 396, 407, 492, 535, 561, 591, 599, 647, 653, 713, 730, 731. *ἐπ'* 135, 229, 272, 438, 545. *ἐφ'* 343, 366, 414. *ἐπι* 130, 160, 353.
ἐπινάμπτε 332.
ἐπιγράβδην 365.
ἐπιειμένον 611.
ἐπιύομένη 36.
ἐπίκλησιν 692.
ἐπιμάρτυρα 257, 398.
ἐπίνευσον 99.
ἐπιπασσόμεν 455.
ἐπιπλάσσειν 624.
ἐπισπεύσαι 734.
ἐπισπέρχωσιν 96.
ἐπίσταμαι 746.
ἐπισταμένως 305, 462.
ἐπιτέλλεο 210. *ἐπέτελλον* 675.
ἐπιτρέχω: *ἐπέδραμον* 145. *ἐπεδραμέτην* 144.
ἐπιχθονίους 196.
ἐπιψάυεσκεν 126. *ἐπιψάυων* 658.
ἐπιχούμενος 213.
ἐπομαι: *ἔπεςθαι* 122, 444. *ἔσπετο* 444. *ἐσπόμενον* 703. *ἐσπομένω* 143. *ἔσπεσθαι* 100.
ἔπος: *ἐπέων* 398. *ἐπέεσσιν* 95.
ἐποτρύνων 200.
ἐπτά 366.
ἐπωνυμίην 72, 237.
ἐπώνυμον 727.
ἐρατενά 671.
ἐρατῆς 257.
ἔργον 71, 78, 246 *ἔργα* 470. *ἔργοις* 87.
ἔρδει 754 *ἔρδεν* 372. *ἔρδειν* 377, 460.
ἔρξεις 206. *ἔρξει* 605.
ἐρεβώπιδα 544.
ἐρεεΐνειν 384.
ἐρεμνοῦ 52.
ἐρέω 403.
ἐρήτυεν 447. *ἐρητύσει* 225.
ἐριβώλακι 655.
ἐριβώλου 714.
ἐριγηθέα 24.
ἐριδαίοι 28.
ἐρίζω: *ἐρίσειε* 658.
ἐριήκοον 468.
ἐρικυδέας 302.
Ἐρινύσι 589.
ἐριούσιος 2. *Ἐριούσιον* 69. *ἐριούσιον* *ἔρις*: *ἔριδος* 326. [199.
ἐρίτιμον 721.
ἐρίφοισιν 150. *ἐρίφοισι* 206.
Ἐρμείαιο 18, 54.
ἐρπετοῦ 684. *ἐρπετά* 391, 407, 419, 472, 493, 642.
ἐρπυστήρων 49.
ἔρκων 580.
ἔρχομ' 157. *ἔρχεται* 632. *ἔρχηται* 396. *ἔρχου* 215. *ἐρχομένοιο* 48. *ἔρχεσθαι* 395, 421, 667. *ἔρχεσθ'* 741 *ἦλθε* 2. *ἔλθῃσι* 520. *ἔλθη* 342. *ἔλθωμεν* 336. *ἔλθοι* 623. *ἔλθων* 110, 559, 694 *ἔλθεῖν* 435.
ἐρυθρή 601. *ἐρυθρήν* 572.
ἐρύκειν 445. *ἠρύκακεν* 449.
ἐρυσίβην 600.
ἐρώω: *ἐρύσσει* 35.
ἐς 9, 18, 89, 96, 103, 146, 157, 243, 256, 259 (bis), 319, 324, 533, 579, 580, 729, 740, 741, 743, 773. *cfr.* *εἰς et ἔστ'*.
ἐσελθέμεν 18.
ἐσθλός 437. *ἐσθλή* 585. *ἐσθλόν* 611. *ἐσθλήν* 68. *ἐσθλώ* 300. *ἐσθλοί* 280. *ἐσθλῶν* 416.
ἐσορῶντες 705.
ἐσπέμπουσιν 723.
ἐσσυμένῃφ 677.
ἔστ' 742.
ἑταῖρος 690 *ἑταῖρε* 97. *ἑταίρων* 157. *ἑταίρους* 684.

- ετάρους* 444.
ετερήμερος 633.
ετέροιο 514. *ἔτερον* 515, 643. *ετέρης*
 185. *ετέρας* 714.
ετήτυμον 516, 660. *ετήτυμοι* 294.
ετήτυμα 766.
ἔτι 137, 187, 339, 422, 424, 529, 560.
ἔτ' 415, 569, 662.
ετώσιος 539. *ετώσιον* 605.
εὖ 462.
εὐκύκλωσ 135.
εὐλάς 600.
εὐπέταλον 230.
εὐπλοκάμοιο 439.
εὐρύσκα 88, 701.
εὐρύστερνος 548, 645.
εὕρης 251, 617. *εὔροις* 417. *εὔρον*
 759. *εὔρων* 91. *εὔρειν* 6.
εὐσσελμω 581.
εὖτε 400, 645, *εὖτ'* 102.
Εὐφορβος 433, 463. *Εὐφόρβιοι* 441,
 448. *Εὐφόρβω* 436.
Εὐφρήταο 263.
εὐχὴ 38.
εὐχομένοιο 171. *εὐχομένου* 37 *εὐχο-*
μένω 191.
εὐχολῆσι 176.
εὐώδεα 286.
εφέλεκται 332.
εφέπομαι: *ἐπισπόμενος* 336.
ἐφερπύζοντες 708.
ἐφίκηται 57.
ἐφορμήσει 26. *ἐφορμήσουσι* 34.
ἐχεπευκεῖ 475.
ἐχέφρονα 369.
ἐχίδνης 347, 393.
ἐχω: *ἔχει* 238, 580, 659. *ἔχομεν* 3.
ἔχεν 297, 299, 392. *ἔσχεν* 572. *ἔχων*
 175, 244, 528. *ἔχοντα* 227, 283, 618.
ἔχοντες 749. *ἔχοντας* 230. *ἔχουσα*
 243. *ἐχούση* 375. *ἔχειν* 360, 497,
 659, 664.
ἐφουμένοισιν 731. *ἐφομένοισι* 640.
- Ζαμίλαμπιν* 263.
Ζεύς 630. *Διός* 1, 13, 47, 147, 260.
ζωάγρια 153.
ζώσσκεν 151. *ζώειν* 16.
ζῆ 495. *ζῆ μὲν* 445.
ζῆ 193, 240, 250, 580, 581, 624, 634.
cfr. ζέ.
ζηγήσασθαι 541.
ζῆδ' 9, 465, 512, 718, 735. ζῆδ' 49, 75,
137, 591.
ζῆδη 120, 466, 469.
ζῆδέι 321. *ζῆδὺν* 157. *ζῆδεῖα* 533. *ζῆδειγ*
 704. *ζῆδύ* 734.
ζέ 114, 635. *cfr. ζῆ.*
Ἥελιος 302. *Ἥελίου* 313. *Ἥελίου* 292,
 658. *Ἥελίω* 93, 153. *Ἥελίω* 154,
 713. *Ἥελίου* 180, 212. *Ἥέλιον* 90.
cfr. Ἥλιον.
ζεροφοῦται 45.
ζῆθρον 310. *ζῆθροι* 33.
ζῆα 553.
ζῆειν 355.
ζῆλιον 701. *cfr. ζέλιος.*
ζῆμαρ 632. *ζῆματα* 254, 259, 366.
ζῆμετέρου 272. *ζῆμετέρων* 104. *ζῆμε-*
τέρους 770.
ζῆμεις: *ἡμῖν* 15. *ἄμμι* 338. *cfr. ἐγώ.*
ζῆμίθεος 57. *ζῆμιθέοισιν* 70. *ζῆμιθέοισι*
 620.
ζῆν 342.
ζῆπεδανοῦ 382.
ζῆπερ 92.
ζῆπεροπῆα 357.
Ἥρακλῆος 772. *Ἥρακλῆα* 10.
Ἥρωσ 357, 404, 418, 494, 558, 762,
 770. *Ἥρωα* 573. *Ἥρώων* 63, 304.
Ἥρώεσσι 458.
Ἥτοι 13, 107, 247, 313, 334, 418, 521.
Ἥτορ 17, 174, 268, 332.
Ἥότε 192, 274, 309.
Ἥφαιστοῦ 703.
Θαλάσσης 522, 562. *Θαλάσση* 559.
Θαλέθοντα 156. *Θαλέθουσα* 413.

- θαλλῶ 217.
 θάλπειτο 233.
 θαλπωρῆν 396.
 θάμβος 293, 425, 536.
 θαμίζων 633.
 θάμνοι 565. θάμνοις 567. θάμνοισι 148.
 θανάτωι 116, 503. θανάτῳ 74.
 θαρσαλέως 420.
 θαῦμα 187, 377, 574.
 θαυμάζοιτο 78. ἐθαύμασεν 575.
 θαέομαι: θεωμένου 533.
 θεγενεών 14.
 θεωδάμαντι 94.
 θέλητρον 534. θέλητρα 314.
 θέλγει 200. θέλξεις 328, 626. θέλγοντα 704.
 θελεξιμβροτον 320.
 θέμις 6, 164, 422, 628, 700.
 θεοπροπίης 715. θεοπροπίην 384.
 θεοπροπίας 289.
 θεός 171. θεοῦ 305. θεόν 371. θεοί 228. θεῶν 164, 233, 656. θεοῖς 67, 98.
 θεουδέα 374
 θεράποντι 772. θεράποντα 686. θεράποντας 719.
 θερμῆν 560.
 θέσκελε 756. θέσκελον 78. θέσκελα 330, 402.
 θεσπεσίω 192. θεσπέσιον 681. θεσπεσίην 77. θεσπεσίω 293. θεσπεσίως 387.
 θεσπίζειν 766.
 θεγευμένου 536.
 θηητόν 244.
 θηλυτέρη 485. θηλυτέρης 367.
 θῆρ 127. θηρός 149. θηρί 141. θῆρα 207. θῆρες 746. θηρῶν 396. θήρессιν 29, 75. θήρесси 446. θήρας 440.
 θῆρειον 552.
 θηρητήρ 433.
 θήγη 182.
 θλίψας 752
 θνήσκω: τεθνητός 52. τεθνηότες 547.
 θνητός: θνητοῖσιν 1, 585, 666. θνητοῖσι 281, 460, 607. θνητούς 199. 475, 671.
 θυλόν 490.
 θυόν 582. θοαί 566. θοῶς 128. θοώτερον 114.
 θούριος 307.
 θρασύν 573.
 θραύεσκον 140.
 θρίζ: τρίζεις 255.
 θύγατρεις 566.
 θυηλήν 700. θυηλάς 195, 264, 743.
 θυηπολεύουσι 281.
 θυμός 26. θυμῷ 350, 447, 759. θυμόν 326, 651.
 θυοῖαι 100. θυοίησι 371.
 θύω: θύοιτε 750.
 ἴαινεται 268. λαινόμεναι 217.
 λαχάζοντες 46.
 λασθαί 637.
 λασπιν 267, 613.
 λαχῆν 113.
 Ἰδης 432.
 ἰδρῖσαντο 129.
 ἰερήιον 93, 170.
 ἰεροπρεπέες 100.
 ἰερήν 479. ἰεράς 730. ἰερόν 184, 434. ἰερά 268.
 ἱημι: ἰέμενος 692.
 ἱητήρα 643.
 ἱκελος 149. ἱκελον 477. ἱκελοι 75.
 ἱκετάουος 441.
 ἰκέτευσας 207.
 ἰκνέομαι: ἰξεν 9. ἱχηαι 175. ἱχηται 731. ἱχησθε 742. ἰέσθαι 97.
 ἰλώθεν 694.
 ἰλόν 507.
 ἰμείρων 711.
 ἰμερόνεντι 310. ἰμερόνεντα 470, 754.

- ἤμερος 62. ἤμερον 723.
 ἡμεροῦ 283. ἡμερόν 625. ἡμερ-
 τῆσιν 33.
 ἦνα 377, 519 (bis).
 ἦνες 364.
 ἰόν 49, 450, 503. ἰούς 340.
 ἴπποι 657.
 ἴσφ 504.
 ἴσσι 428. ἴσσι 108. ἴσσι 48.
 ἴσσι 547. ἴσσι 212. ἴσσι 48.
 ἴσσι 443.
 ἰχώρ 203, 487. ἰχώρι 669.
 ἰσχυρῶν 443.
 καθαίρω: καθήρας 467.
 καθαροῦ 373.
 κάθηται 602.
 καθοράω: κατόψαι 234.
 καί 5, 7, 11, 27, 29, 30, 31 (bis), 32,
 33, 35, 38, 40, 41, 42, 50, 51, 52,
 57, 68, 71, 73, 86, 87, 88, 95, 97,
 125, 127, 137, 139, 158, 161, 182,
 187, 190, 204, 214, 215, 226 (bis),
 227, 230, 232, 236, 242, 244, 254,
 259, 267, 269, 272, 273, 280, 282,
 284 (bis), 285, 286 (bis), 290, 291,
 303, 306, 313, 315, 318, 321, 325,
 327, 329, 331, 332, 334, 336, 340,
 343 (bis), 344, 345, 347, 367, 368,
 371, 376, 385, 390, 406 (bis), 409,
 412, 414, 416, 420, 428, 431, 438,
 440, 447, 452, 456, 458, 459, 461,
 465, 468 (bis), 469, 474, 482, 511,
 527, 531, 538, 555, 556, 560, 570,
 574, 582, 583, 584, 588, 595, 600,
 604, 610, 614, 615, 616, 619, 626
 (bis), 628, 642, 658, 661, 662, 673,
 675, 678, 686, 702, 717, 720, 722,
 734 (bis), 735, 736, 748, 750, 755,
 758, 759, 760, 767, 769.
 καίπερ 426.
 καίειν 186, 744.
 κακομήτιος 225.
 κακομήχανον 729.
 κακόν 125.
 κακότητος 16, 77, 167, 198. κακότητα
 406.
 καλεσσιγόρου 718.
 καλέειν 362. κέκληται 489, 663.
 καλῆ 327.
 καλύπτοι 733.
 καμάτιο 87. καμάτων 587.
 κάμνω: κάμνοντα 190, 628. κάμης
 378. κάμοι 85.
 κάμπος 600.
 καπνόν 183, 486.
 κάρα: κρατός 73. κράατι 252, 565.
 κάρηται 499.
 κάρηνον 139.
 καρπών 601.
 καρποφόρου 736. καρποφόρω 216.
 καρτερόν 240, 767. καρτερά 756.
 cfr. κρατεροῖο.
 κάρτος 409, 414, 438.
 καρφαλέης 182. καρφαλέη 477. καρ-
 φαλέας 269.
 κασιγνήτω 550.
 Κασσάνδρην 765.
 κατά 482, 507. κατ' 601. κάτα 216.
 καταδουρθάνω: κατέδουρθε 431.
 κατάδεσμοι 588.
 καταδύσκει 413.
 καταθύμιον 261. καταθύμια 228.
 καταίδην 508.
 κατακνώσσοισα 321.
 καταλέγω: καταλέξω 399. κατα-
 λέξαι 329.
 καταλείβεται 487, 535.
 καταλείπω: κάλλιπε 456.
 καταπίπτω: κάππεσον 110.
 κατάστικτον 620.
 κατατίθημι: κάτθεο 319. καταθεῖναι
 179. κατέθηκεν 19, 561.
 καταχεύειν 718.
 κατειβόμεναι 652.
 κατεναντίον 180, 212, 435.
 κατένωπα 132, 464, 755.

- κατεχω: καθέξει 259. κατάσχη 629.
 κείθι 697.
 κείμαι: κείται 275. κέονται 55.
 κειμήλια 82.
 κείνο 606. κείνην 350. κείνοι 705.
 κείνους 13.
 κέκλωμαι 179. έπέκλετο 401. κέκλετο
 124. κέκλεο 341, 623. κεκλόμενος 2.
 κεκλωμένου 358.
 κελαδεινοῦ 263.
 κελαινή 79. κελαινης 421, 503, 755.
 κελαινόη 556.
 κελάρυζεται 163.
 κελεύθου 563.
 κελεύω 287. κέλευε 685. κέλευσα 454.
 έπέλευσεν 765. κελεύσας 59.
 κέλωμαι 317, 345. κέλεται 15. κέλετο
 550. κέλοντο 656.
 κεν 17, 20, 52, 72, 84, 110, 127, 205,
 233, 242, 250, 298, 300, 308, 314,
 329, 386, 397, 417, 423, 445, 485,
 497, 504, 516, 545, 627, 658, 678,
 742, 752. κε 251, 305, 332, 472,
 617, 649, 674, 698, 710, 726. κ'
 57, 175, 335, 353, 415, 479, 520,
 632, 739.
 κέντρα 510.
 κεραή 484.
 κεράμοιο 716.
 κερράννυμι: κεράσας 668. κερρασθείς
 506.
 κέρρας 245, 247. κέρα 240. κεράεσσι
 640.
 κεραυνοί 604.
 κεύθων 590.
 κευθαής 248, 466. κευθαήν 560.
 κήπη 234.
 κήρ 101.
 κήρα 544. κήρας 272.
 κήρυξ 694.
 κηρύσσειν 58.
 κικλήσκουσι 587. κικλήσκων 399. κικ-
 κλήσκειν 202, 725.
 κισσοχίτωνι 261.
 κίων 112. κίοντα 104. κίοντας 738.
 κιοῦσα 574. κιοῦσας 654.
 κιάδοι 530. κιάδοισιν 235.
 κιάζουσιν 746. κεκλήγασσι 45. κεκλη-
 γότος 380. κεκλήγοντα 143.
 κλείουσιν 665. κλείον 195. κλείον-
 ται 281.
 κλέος 576, 605.
 κλήζειν 701.
 κλήμασιν 265.
 κλήσιν 713.
 κλονέει 339.
 κλύω: κλύοι 171. έκλυεν 495. κλύεν
 498. κλύοντες 63. κέκλυθη 177.
 Κλωθώ 632.
 κνήμην 450.
 κνίσσης 711. κνίσσησιν 493. κνίσσησι
 474.
 κοινά 367.
 κοίρανον 92.
 κίχκον 720.
 κόλπω 380. κόλπων 243.
 κομίζει 458. κομίζη 223. κομίζων 2,
 20, 626. κομίζουν 677. κόμισσε
 696. κομίσας 28, 267, 319. κομί-
 σαντος 55. κομίσασσι 358.
 κομόωντα 235.
 κομόησιν 73. κομόησι 278.
 κονισσαμένω 25.
 κόπτω: κόψας 505, 594.
 κορέννυμι: κορέννυσθαι 732. κο-
 ρέσουσιν 269. κορέσαντο 564. κο-
 ρεσσάμενοι 219. κορεσθήναι 536.
 κόρη 248. κόρησιν 501. κόρησας 737.
 κορσήεντα 498.
 κορυφήνδε 112.
 κουραλίοιο 511, 585. κουράλιον 577,
 607.
 κούρη 36, 316. κούρης 314, 552. κού-
 ρην 256.
 κούρου 443. κούροι 708.
 κούφοι 745.

κραδίη 5. *κρυδίη* 339.
κραίνοι 47.
κραταιή 456.
κρατεροτό 279. *κρατεροῦ* 178. *κρατερόν* 694. *κρατεροῖσι* 337, 342.
κρατερώτατον 593.
κρατερόφρονι 550.
κρατυνομένην 525.
κρέα 724. *κρεάεσσι* 731.
κρείων 66, 167.
κρημοῖσι 543.
κρητήρι 214.
Κρονίδης 11, 88. *Κρονίδας* 556, 604.
Κρόνος 651. *Κρόνιοι* 646.
κροτάφους 254 (?).
κρυερός 634. *κρυερήν* 579.
κρυπτάδια 44.
κρύπτω: *ἐκρύφθη* 150.
κρύσταλλος 274, 298. *κρύσταλλον* 172, 297.
κτείνω: *ἐκτανε* 357.
κυαναυγείν 211.
κύδηεν 316.
κύδος 679.
κυκάω: *κυκωμένου* 38. *κυκόμενον* 279, *κύκλω* 364. [584].
κυλινδόμενοι 482.
κύλιξ: *κυλίχεσσι* 673, *Κυλληνίδα* 554.
κύματ' 523.
κυνηγεσίησι 432.
κύων: *κύνε* 143, 158. *κύνεσσι* 443.
Λᾶας 662. *λαῖ* 389, 419. *λαᾶν* 173, 191, 225, 227, 230, 251, 258, 353, 372, 494, 659, 688. *λαε* 292.
λαγώς 148.
λάζεο 172. *λάζετο* 682.
λάθρη 319.
λαϊνέη 547.
λαῖνος 532.
λαψηρόν 686. *λαψηρώ* 106.
λαμβάνω: *ἔλλαβεν* 451 (?). *λάβε* 573.
λαβών 629, 693.

λαμπετώσαν 89. *λαμπετώσαι* 295.
λανθάνω: *λάθεν* 148. *λήσονθ'* 478.
λαοβοτείρης 714.
Λαομεδοντιάδης 389.
λαός: *λαοί* 72. *λαοῖσι* 30. *λαοῦσι* 327.
λαοσσός 58. *λαοσσόν* 10.
λασίης 238. *λασίην* 252. *λασίαις* 161.
λάσιων 216. *λασίωσι* 442.
λαφύξαι 120.
λάχνην 252.
λέβης 716. *λέβητος* 276. *λέβητα* 278.
λέγω: *λέξω* 698. *λέξαντος* 769.
λειμῶνα 81.
λείπω: *λίποι* 278. *λιπέσθαι* 448. *λείπεται* 338. *ἐλέλειπτο* 130. *λείψασθαι* 452.
λείψανα 733.
λελίηντο 118.
λεοντοδέρην 619.
λεπιδωτός 291. *λεπιδωτόν* 287.
λεπταλέην 455. *λεπταλέοι* 209.
λεπτῆς 468. *λεπτῆν* 341. *λεπτά* 214.
λευγαλέω 74.
λευκανίησι 554.
λευκοῖο 203, 668. *λευκόν* 163, 734.
λευκήν 297. *λευκαῖς* 621.
λέχος 35, 318, 367.
λέων: *λέοντος* 618. *λέοντα* 29.
λήγησι 386. *λήγειν* 635.
λήθαιον 197.
ληϊστῆρες 40. *ληϊστήρων* 583.
Λήμνοιο 359.
Ληθοῖδης 8. *Ληθοῖδαο* 762. *Ληθοῖδην* 398.
λίθος 250, 569. *λίθιοι* 177, 214, 330, 454, 489, 639. *λίθου* 285, 411, 749.
λίθον 261, 344, 360, 434, 498, 528, 568, 684, 693, 703. *λίθοι* 410, 418.
λίθων 296, 337, 408. *λίθοις* 417.
λίθους 460.
λίνον 632. *λίνοιο* 708.
λίπ' 735.
Λιπαράϊον 692.

- λιπαρήσιν 371.
 λισσῆς 162.
 λοετρά 367.
 λογόν 359, 595.
 λούων 369. λούειν 211.
 λόχον 583.
 λυγρῶ 455, 623. λυγρῶν 290, 416.
 λύθρον 559, 567.
 λύματ' 591.
 λύχνι 271.
 λύχνοισιν 373.
 λύω: λυθεῖς 382.
 λώβης 422. λώβην 348.
 Μαγνήσση 307. μάγνησσαν 325.
 μάγοιο 72. μάγοισι 697.
 μαζόν 192. μαζοῖσι 219.
 Μαίης 2.
 μαίης 380.
 μαίμησε 133.
 μαινομένου 582.
 μακάρων 176, 195, 268, 672, 725.
 μακρήν 103.
 μάλα 65, 78, 144, 234, 403, 435, 762,
 769, 774. μάλ' 188, 321, 331, 333,
 335, 456, 462, 501, 553. μάλλον 91,
 185, 233, 452, 497. μάλιστα 228,
 710.
 μαλακή 35. μαλακαί 160. μαλακοῖ-
 σιν 370.
 μανθάνω: μάνθανε 340. μάθεν 12.
 μάθοις 177. μαθών 352.
 μαντοσύνας 401.
 μάραθρον 614.
 μαραιομένη 520. μαρανθέν 131.
 μάρνασθαι 134.
 μάρπτων 634. μάρψαι 109.
 μαστοῖσιν 223.
 Μαχαονίης 349.
 μαχλοσύνησιν 323.
 μάχομαι: μάχεσθαι 446.
 Μεγαίρης 225. Μέγαιραν 728.
 μεγαίρει 81. μεγαίροντες 592.
 μεγάρῳ 373. μέγαρον 741. μεγά-
 ροισι 22.
 μέγας 476. μεγάλοιο 47. μέγαν 401.
 μέγα 168, 174, 187, 301, 305, 339,
 410, 511, 574. μείζον 138, 392, 411.
 μειδιάει 246.
 μειλίσσεσθαι 306.
 μείλιχος 144.
 μεθέπομαι: μετασπόμενος 106, 112.
 μεθερπύζειν 427.
 μεθήμι: μεθέμεν 312.
 μέθυ 266, 718, 734.
 μεθύοντα 223.
 μελαγχροίην 721.
 μελαιομέναις 621.
 Μελάνιππος 437.
 μελανόχροα 363.
 μέλας 449, 487. μέλαινα 405. μέλαι-
 ναν 544. 683.
 μέλι 669. μέλιτος 506.
 μελιγλώσσοιο 59.
 μελιθεά 328.
 μελικρήτωιο 221.
 μελίσσης 735.
 μέλλω: ἔμελλεν 451.
 μέλουσαι 589.
 μεμάσσι 430. μεμαῶς 687. μεμαῶτα
 120, 134. μεμαῶτας 732.
 Μέμνονα 694.
 μέν 13, 73, 107, 113, 145, 151, 166,
 169, 194, 210, 213, 237, 247, 248,
 295, 296, 313, 334, 350, 366, 388,
 407, 410, 416, 445, 451, 501, 521,
 529, 539, 572, 612, 642, 657, 659,
 682, 686, 699, 713.
 μενεαίνει 322, 427. μενεαίνεν 445,
 549. μενεαίνειν 26.
 μενοιῶν 648. μενοιήσαι 85.
 μένος 22, 133, 177, 275, 285, 411, 478,
 511, 759.
 μένω: μένει 277, 529. μένων 432.
 μενούσης 636. μένειν 424, 441.

- μενέμεν* 655. *μενέει* 473. *μείνε* *μορφήν* 611.
μέσον 640. [657. *μόσχον* 152, 155.
μέσσοισιν 150. *μέσσα* 421. *μούνος* 105. *μούνων* 464.
μεστόν 243. *μόχθον* 64, 65.
μετά 45, 175, 183, 184, 218, 221, 377, *μούθειτ'* 515.
 425, 440, 506, 668, 694. *μετ'* 32, *μύθον* 402, 404, 644, 698, 768. *μύθοι*
 98, 443, 608, 610, 722. *μεθ'* 355. 774. *μύθοισι* 87, 626. *μύθοις* 770.
μεταστρωφᾶσθαι 739. *μυρία* 697.
μετέπειτα 526. *μῦς*: *μῶν* 603.
μέτρῳ 504. *μύσος* 590.
μή 96, 128, 340, 382, 464. *μήποτε* *μυστικόν* 727.
 402, 635, 768. *Ναί* 29.
μηδέ 739, 741. *μηδ'* 650. *ναίσι* 651.
μηκάδος 193. *νεάτη* 488. *νεάτοισιν* 543.
μήλοιο 616. *μήλων* 205. *μήλοισι* 149. *νεβρίτης* 754. *νεβρίταιο* 748.
μήν 449. *νεήνιδος* 156.
Μήνη 484. *νεκρῆς* 415, 557.
μηρία 186. *νεογίλου* 379.
μηρῷ 353. *νεογνός* 105.
μήτηρ 412. *μητρός* 156, 461. *μητέρι* *νεόπλυτα* 708.
 375. *μητέρα* 63, 396. *μητέρας* 210. *νέος*: *νέην* 666. *νέαι* 255.
μηχανόωνται 44. *νέρθεν* 450.
μιαφόνον 359. *νέρτερα* 508.
μίνυμι: *μίξη* 504. *μίξαι* 721. *μιγείς* *νεύρων* 291.
 149. *μιγέντα* 221, 722. *μιχθείς* 498. *νεφέλη* 79. *νεφέλαις* 269.
μιλοπάργος 615. *νεφροῖσι* 190.
μιννήσκω: *μέμνεο* 609. *μεμνημένος* *νηδύος* 491, 508. *νηδύν* 276. ◦
 393. *μεμνήσθαι* 198, 422, 471. *με- νηϊάδεσσι* 685.
μνήσομαι 346. *νημερτές* 664. *νημερτέα* 251, 361
μίννω: *μίμνασκεν* 108. *μίννων* 488. *νηόν* 175. [-385.
μίννειν 368. *νηπιάχοισιν* 123.
μιν 29, 95, 154, 179, 197, 251, 253, *νήπιον* 222, 375.
 313, 315, 319, 343, 364, 378, 385, *νηπιτίοισι* 6.
 445, 447, 452, 472, 497, 524, 538, *Νηρηᾶ* 584.
 546, 580, 617, 619, 624, 629, 640, *νηῦς*: *νηί* 581.
 664, 675, 681. *νήχεται* 523.
μινύθουσιν 624. *μινύθοντα* 205. *νίχης* 677. *νίχην* 24.
μινυνθάδιον 413. *νίσσεται* 429.
μίσγων 594. *μίσγειν* 286. *νοέω*: *νόει* 631. *νοήσεις* 296, 387.
μοῖρ' 680. *μοῖραν* 127. *μοῖραι* 154, *ἐνόησεν* 573, 590.
 655. *μοίρας* 712, 730. *νοήματος* 76.
μολεῖν 556. *νόος* 128, 233, 245, 273. *νόοιο* 392.
μόρσιμος 141. *μόρσιμον* 654. *νόψ* 381. *νόον* 195, 199.

νόσος 451 (?), νόσον 670, cfr. νοῦσος.
 νόσφιν 394. 440.
 νοῦσος 22, 456. νοῦσφ 628. νοῦσον
 51, 351, 462, 479, 491.
 νόμφης 193. νόμφην 222. νόμφαις
 685.
 νῶν 98, 338, 399, 404, 769.
 νῶϊ 773.
 νῶτον 216, 650.
 Ξανθῆ 594.
 ξύμβληται 742.
 Ὅ (artic.): οἶ 530. τήν 572. αἶ 255.
 τά 403, 733.
 ὅ 71, 73, 165, 258, 298. τοῖο 330,
 472, 682, 691. τοῦ 712. τῶ 7, 130,
 149, 360, 398. τόν 33, 40, 117,
 175, 194, 239, 296, 361, 451, 501,
 622, 669. τοῖν 146. τῶν 210, 331.
 τοῖσιν 407. τοῖσι 208, 280, 408,
 483, 492, 599. ἦ 182, 321, 413.
 τῆς 555. τήν 132, 184, 307, 548.
 τᾶν 57, 185. ταί 217. τᾶς 58,
 654, 716. τό 237, 516, 632. τά
 426, 641. οἶ 75, 107, 113, 145,
 197, 208, 219, 481. αἶ 255.
 ὀαριζέμεν 67.
 ὀβριμοπάτρη 575.
 ὀγε 19, 23, 398, 447, 498, 615. ὀγ'
 145, 180, 299, 336, 352, 398, 498,
 562, 666, 689. ἦγ' 311. τόγε 249.
 τόνγε 630. οἶγε 68. τούσγε 729.
 ὀγchon 509.
 ὀδε: ἦδε 270. τῶδε 388. τόνδε 257,
 637, 642. τοῦδε 204, 454, 513.
 τῆδε 433. τᾶδε 334,
 ὀδίτης 742. [763.
 ὀδμη] 705.
 ὀδοῦς: ὀδόντων 422. ὀδοῦσι 342.
 ὀδύνην 466. ὀδύνησιν 506. ὀδύνησι
 496.
 ὀδυνήφατος 753. ὀδυνήφατον 345.
 Ὅδυσσῆος 678.
 ὀδαδῆν 472.

Abel, Orphei Lithica.

ὄζον 140.
 οἶ (pron.) 25, 32, 50, 236, 237, 269,
 444, 521, 529, 531, 538, 578, 613,
 660, 680.
 οἶδα 493, 516, 534. οἶδε 67. ἰσμέν
 518. ἴσασ' 79. ἴσθι 510. ἴδμεναι
 43. εἴσαι 290. εἴσεται 49. εἰδώς
 345. εἰδότης 86.
 διζύος 3. διζύν 21. 666.
 διζυρῆς 198.
 οἶκαδε 627. οἶκαδ' 21.
 οἶκον 42. οἶκοι 13. οἶκόνδε 738.
 οἶκοφθόρον 590.
 οἶκτείρων 453.
 οἶνου 608. οἶνω 344.
 οἶος 444, 617. οἶον 40.
 οἶον 295, 529. οἶα 247.
 οἶω 495. οἶόμενον 41, 537. οἶσατο
 123. οἶσασθαι 568, 569.
 οἶωνοί 47.
 ὀκρώοντα 527.
 ὀλβος 66. ὀλβου 168. ὀλβφ 15.
 ὀλέθριος 555.
 ὀλέκει 507.
 ὀλεσιμβρότου 77. ὀλεσίμβροτον 450.
 ὀλίγην 181. ὀλίγον 183.
 ὀλισθηροῖο 683.
 ὀλλουμι: ὄλεσεν 571. ὄλεσεν 570. ὄλετο
 70. ὀλλυμένης 571. ὀλλυσθαι 655.
 ὀλοός: ὀλοή 451 (?). ὀλοοῖο 563. ὀλοοῦ
 132, 149. ὀλοόν 478.
 ὀλοφυρόμενος 622.
 ὀλύμπιον 688.
 Ὅλυμπον 9, 12.
 ὀμάδου 560.
 ὀμβρον 270.
 ὀμλαδόν 420.
 ὀμλεῖ 66. ὀμλήσας 673.
 ὀμιλον 19, 215.
 ὀμνουμι: ὀμόσσαι 401.
 ὀμοῖα 425.
 ὀμοφροσύνησιν 258.
 ὀμώνυμον 494. ὀμώνυμ' 347.

- δνειαρ* 6, 343, 681. *δνειάτα* 20.
δνομα 757, cfr. *οδνομα*.
δνομηγαι 619.
δξειαν 113. *δξύ* 709. *δξυτάτω* 502.
οπάζω: *οπάσσω* 31, 191. *οπάσσει*
 585. *ωπασα* 688. *ωπασεν* 467, 693.
οπάσσαι 1.
οπάλλων 282.
οπη 636.
οπίσσω 427.
οπόσον 414.
οπόττε 275, 308, 378, 731. *οπότ'*
οπόν 505. [483.
οπωπή 555.
οπως 3.
οράω: *ορόων* 613. *οράαν* 671. *ορά-*
ασθαι 525. *ιδον* 118. *ιδοντο* 525.
ιδηαι 205. *ιδηαι* 483. *ιδών* 134.
ιδόντι 293, 534. *ιδόντων* 246. *ιδέ-*
ειν 303. *ιδειν* 295. *ιδέσθαι* 476,
 551, 612.
ορέγουσα 322. *ορέγοντα* 429, 453.
ορεζάμενον 108.
ορείτην 362, 457.
ορεσχώσιο 139. *ορεσχώου* 133. *ορε-*
σχωίσι 29.
ορθαί 295.
ορίνει 477. *ορίνης* 383. *ορινε* 59.
ορχον 401, 767.
ορνίτες 746. *ορνίθων* 118.
ορνυμι: *ορνυε* 222. *ορνυμένησι* 474.
ορσει 184, 379. *ωρσεν* 99. *ωρτο*
 128. *ορούσαι* 128. *ορούσας* 146.
ορσαι 178.
ορος: *οδρεσιν* 442.
ορω: *ορόντε* 113.
ος 57, 84, 86 (bis), 264, 504, 528,
 629, 674, 710. *ή* 52, 348, 531.
τής 757. *φ* 72. *ον* 17, 693. *τόν*
 129. *ήν* 518. *τήν* 705. *ο* 78, 515.
οί 305, 546, 565. *ων* 479. *οϊσιν*
 545. *οίς* 5. *οός* 207. *ός* 101. *τό*
 452, 574. *τά* 399, 698.
- οσος*: *οσαι* 272, 418. *οσα* 530, 591,
 745, cfr. *οσος*.
οσπερ 532. *τόνπερ* 749. *τόπερ* 639.
οίπερ 525.
οσσα 43, 45, 409, 513, 588, 627,
 722, 745, 746. *οσα'* 335. cfr. *οσος*.
οσαι 225, 536, 545, 667, 740.
οστε 458, 488. *ήτε* 508, 601. *ήντε*
οστρίτην 344. [131.
οτε 112, 182, 205, 314, 386.
οτι 195, 202, 237.
οτις 188, 353.
οδ 6. 61, 87, 103, 350, 417, 422,
 476, 526, 539, 553, 642, 654, 666,
 680, 700. *οδ* 38, 118, 297, 299,
 312, 421, 448, 495, 534, 571, 590.
οδχ 185.
οδσαι 467. *οδα'* 37.
οδδάδε 383, 648.
οδδέ 22, 25, 66, 67, 169 (bis), 250,
 424 (bis), 428, 434, 473, 478, 535.
οδδ' 23, 27, 141, 299, 423, 447,
 473, 498, 517, 540, 569.
οδδατι 156. *οδδατα* 205.
οδδατοέσσης 193. *οδδατοέσσαν* 702.
οδλοόν 682.
οδν 151, 170, 529, 612, 657, 699.
οδνεκα 498. *οδνεκεν* 197, 308, 631.
οδνεκ' 451, 663.
οδνομα 662, 726. *οδνομ'* 107.
οδποτε 248, 394, 440.
Οδρανίδαί 751.
οδρανήν 665.
οδρανώνων 245, 330, 727. *οδρανώ-*
νας 282.
Οδρανός 646. *Οδρανοῦ* 650.
οδρανόν 651. *οδρανόθεν* 242, 601,
οδταμένοις 458. [644.
οδτε 78, 122, 123, 550, 666. *οδτ'*
 548. *οδδ'* 76.
οδτις 176.
οδτοι 164.
οδτος 638. *οδτω* 186.

ὄφθαλμοί 118. ὄφθαλμῶν 386. ὄφθαλμοῖσιν 284. ὄφθαλμοῖσι 465.
 ὀφρήτιδα 341.
 ὄφριος 752. ὄφρι 116, 716. ὄφριων 49, 340, 464.
 ὄφριτου 463.
 ὄφρα 151, 171, 177, 195, 332, 395, 523, 562, 649, 724.
 ὄχ' 14.
 ὄψ: ὀπί 327. ὄπα 376.
 ὄψιανοῖτο 285.
 Πάγῃ 526.
 πάγχυ 61, 378, 568, 589.
 πάθη 291.
 παιδός 153, 224, 283, 379, 605. παιδ' 400.
 παλαγενεές 184, 194.
 παλαιότερην 667. παλαιότεροι 129.
 παλάμησι 34, 646.
 παλαμναίην 512.
 παλάσσω: πεπαλαγμένος 558. πεπαλαγμένοι 481.
 πάλιν 312.
 παλίνορσα 427.
 παλίσσουτον 121.
 Παλλάς 10.
 πάλλων 378.
 παλύνη 314.
 πάμπαν 96, 391, 571.
 πανθερχέος 713.
 πανείκελος 204.
 πάντοθεν 364.
 παντοίην 611. παντοίων 19.
 παρά 125, 175, 231, 352, 415, 692. παρ' 223.
 παραδηθύνησιν 634.
 παραίσσουσι 604.
 παραιφαμένιοι 680.
 παραίφασιν 91.
 παρέσσεται 204, 335.
 παρθενική 309. παρθενικῆς 737.
 παρθένον 544.
 Πάρις 356. Πάριν 357.

παρίστημι: παρασταίης 208.
 πᾶς: πᾶσαν 670. πᾶσαι 217. πάσας 213. πάντων 408, 513, 593, 599, 617, 702. πᾶσιν 71. πάντας 475. πάντα 229, 259, 335, 385, 626, 641, 763. πάντ' 254, 649.
 πάσχοντας 484.
 πάσσε 343. πάσσοντι 288.
 πατήρ 151, 445. πατρός 143, 352, 692. πατέρ' 41.
 πάτρην 388.
 παύειν 502.
 παφλάζει 279. παφλάζοντος 728.
 πέδον 160.
 πεδίου 271.
 πείθω: πείθεται 5. πείθετ' 448. πείθεο 770. πειθομένοισιν 82. πειποιθώς 430. πιδέσθαι 680. πιθήσας 389.
 πειθώ 328.
 πείρα 204.
 πειρωῖτο 85. πειρηθῆναι 334, 758.
 πείρω: πεπαρμένος 342, 496.
 πελάζω: πέλαζε 244. πελάσσει 636. πελάση 308. πελάσσας 336.
 πέλας 429, 574.
 πέλω (πέλομαι): πέλει 159, 189, 757. πέλεται 188, 249, 541. πέλονται 292, 588. πέλοιτο 576. έπλετο 410. έπλετ' 237, 557, 476. έπλεθ' 690. πέλεσθαι 312.
 πελώριος 127.
 πέλωρον 207, 546.
 πέμπεις 274. πέμποι 167.
 πέπλους 738.
 πεπνυμένον 17.
 περ 119, 169, 274, 321, 331, 351, 356, 424, 435, 529, 538, 549, 551, 555, 679, 722, 766.
 περάτηθεν 606.
 περάω: περώων 581.
 πέρδιχε 106. περδίκεσσι 122. [623.
 περί 159, 213, 217, 255, 364, 602,

- περικαλλέϊ 436.
 περιμήχεια 429.
 περιμηχέσωνται 209.
 περιπαχνωθεῖσα 526.
 περιπήγνουσιν 567.
 περιπτύσσειν 34.
 περισμούχουσα 602.
 περισσαίνειν 430.
 περιφθινύθουσι 521.
 περίφρονι 94.
 περιώσιον 513.
 Περσεύς 540. Περσῆϊ 542, 551.
 Περσῆϊδαο 511.
 πετάσαντα 116.
 πέτομαι: πταμένη 601.
 πέτρῃ 232, 249, 346, 756. πέτρῃς
 162. πέτρῃν 202, 249, 341.
 πέτρον 369, 374.
 πετροῦται 527.
 πεύθομαι: πέπυσμαι 366.
 πευκεδανοῦ 751. πευκεδανῆς 609.
 πευκεδανῶν 500.
 πεύχη 477.
 πηγῶν 211.
 πήγνυτο 568. πεπηγός 659.
 πήμα 635. πήματα 484.
 πίδακι 369.
 πικρῆσιν 496.
 πιτυοῖο 91. πιτυοῖσιν 4.
 πῖνε 610. πινέμεναι 222, 685. πινέ-
 μεν 608. πίνειν 345. πινόμενος
 668. πῆσι 674.
 πίπτοντα 50. πεσέειν 648.
 πιστεύων 538.
 πίτυος 285.
 πιφαύσκω 187, 390. πιφαύσκειν 763.
 πίων: πίωνος 182. πίονα 155. πίε-
 ραν 702.
 πλατύς 476.
 πλείην 116.
 πλέξαντας 736.
 πλησίον 386.
 πνεῦμα 301, 730.
 πνοιήν 125. πνοιῆσι 489.
 ποθέων 351, 439. ποθέοντε 28.
 πόψω 28.
 Ποιάντιος 350, 357, 762.
 ποῖται 160.
 ποιήσσαν 773.
 ποικίλον 409. ποικίλα 460, 744.
 ποιμένοι 260.
 πολεμοστά 312.
 πολιοῖο 308. πολιτῆς 347. πολίων
 397, 584.
 πολλάκι 126, 431.
 πολύν 270. πολλῶν 435. πολλοῖς
 557. πολλήν 183. πολύ 83, 138,
 338, 392, 411, 606, 638. πολλόν
 266. πολλά 20, 234, 329, 445,
 612. πόλλ' 492, 675. πλέον 330,
 πολυδαιδάλου 246. [338.
 πολύδακρυον 21.
 πολυειδέα 610.
 πολυήρατον 18.
 πολυῖδμονος 715. πολυῖδομοσι 697.
 πολυχλαύτοισι 405.
 πολυμήτις 575. πολυμήτιος 54.
 πολυμήχανος 316.
 πολυστεφάνοιο 81.
 πολύτροχον 649.
 πολυφάρμακον 485.
 πονέω: πεπονημένον 70.
 πόνου 563.
 πόντοιο 38, 566. πόντω 518.
 πόρεν 607. πορών 697. πορόντος
 πορφυρέοιο 564. [695.
 πόσιν 754.
 ποτέ 105, 207, 248, 342, 461. ποτ'
 693. ποθ' 23.
 ποτί 115, 245, 311, 453, 478, 520,
 601, 667, 706. cfr. προτί.
 ποτιπτύσσειν 322.
 ποτιχρίμπηται 53.
 πούς: πόδα 751. πόδεσσι 423. κύ-
 δεσσι 39. ποσσίν 125. ποσσί 123.
 ποσίν 355. πόδας 484.

- πραπίδεςσι **79**. πράπιδας 535.
 πράσιου 757.
 πρέσβα **62**.
 πρεσβυτάτου 672.
 πρήσσουσαι **56**.
 ἐπρήνναν 774.
 Πριαμίδης 356. Πριαμίδαο 394. Πρια-
 μίδη 690.
 Πριάμοιο 447, 771.
 πρὶν **109**, **119**, 251, 528.
 προγόνοιο 656.
 προἶαλλε 471.
 προλιπών **24**.
 προμολοῦσα **53**.
 προοράω: προιδούσης 553. προϊ-
 δόντε **115**.
 προπάρειθεν 689.
 προπρηέας 480.
 πρὸς **12**, **37**, **104**, **152**, **168**, **187**,
 470, 642, 683.
 προσηγύδα **165**. προσηγύδων **95**.
 πρόσθεν **7**, 767.
 προσπτύσσεται 310.
 πρόσσω 428.
 προσφύω: προσπεφύασιν 530.
 πρόσσωπα 671.
 προτέρην 577, 740. προτέρων 663.
 προτέροισι 619. προτέροις **70**.
 προτιμυθῆσασθαι 741.
 προτροπάδην **64**, **147**.
 προφανέντα 424.
 προφερέστερα **83**. προφερέστατος
 617.
 προφρεύω: προφύγεσεν **109**. προ-
 φυγών **21**. προφυγόντε **106**.
 πρόφρων **99**, 688.
 πρωτόγαμον 256.
 πρῶτον 213, 401, 517. πρῶτα 699.
 πρώτιστον 606.
 πρωτοτόκου **193**.
 πετέησιν **161**.
 πτήξας **150**.
 πτολίων **68**.
 πυθμένι **162**.
 πυκνοῖσι **148**.
 πυκνόν 363. πυκνῶς **134**.
 πῦρ **131**, **183**, **184**, 275. πυρός **178**,
189, 274, 277, 288, 505, 711. πυρὶ
 472.
 πυρετός 634. πυρετῶν 638.
 πυρίγληνοι 657.
 πυριφεγγέος **173**.
 πυριφλεγέθων 633.
 πυροσῆσιν 621.
 πῶ 473.
 πῶλοι **90**.
 πῶς 350, 382. πῶς 206, 397.
 πῶϋ 215.
 ρά **129**, **194**, 348, 355, 361, 452,
 456, 565, 652. ρ' **73**. cfr. ἄρα.
 ραθάμιγγες 653.
 ραίνων 216.
 ραίσει 604.
 ράχιν **135**, 751.
 ρέα 612. cfr. ρεῖτα.
 ρέζουσι **101**. ρέζῃ 268. ρέζοντας
 744. ρέζειν 302, 492. ρέξαντι 264.
 ρεῖτα **32**, 417, 449, 662.
 ρήγνυμι: ρῆξε 632.
 ρηϊδίως **97**.
 ρίζα 531. ρίζης 411. ρίζαι 410.
 ρίμφα **56**, 349.
 ρίνας 478.
 ροδόμεντος 504.
 ρόδιον 271.
 ρόθος 428.
 ροῖζον **48**.
 ρύσασθαι **51**.
 ρύσουχίτωνα 721.
 ρυτίδεσσι 365.
 ρύονται 707.
 Σαώσει **190**. σαωθῆναι 628.
 σαοφροσύνης **61**.
 σαόφρων **9**. σαόφρονος 394.
 σάρδια 614.
 σάρκας 752.

- σβέσαι 49.
 σέβας 303.
 Σελήνης 50.
 σεμνοτέρους 303.
 σεύω: σεῦεν 354. σεύεται 537. σεύε-
 μенаι 729. σευάμενος 12. ἔσσουν-
 ται 426. ἔσσυτο 146. ἔσσουντο 114.
 σηκῶ 208. σηκούς 217.
 σῆμα 638. σήματ' 695.
 σθένος 27, 390, 410.
 ἔσθενεν 441.
 σιδηρίταιο 390. σιδηρίτη 419. σιδη-
 ρίτην 361.
 σιδήρου 308. σιδήρον 312.
 σκέπτεο 244. ἔσκέψαντο 201.
 σκή 161.
 σκιρτηθμῶν 220.
 σκορόδοιο 499.
 σκορπεῖν 622.
 σκορπήϊα 510.
 σκορπίον 500. σκορπίε 494.
 σκύλακες 431.
 σμερδαλέην 540.
 σμύρνην 286.
 σούν 656.
 σός: σῆς 317. σήν 221. σῆσι 377.
 σοφίην 69.
 σπείρειν 594.
 σπένδοντας 699.
σπεργόμενοι 706.
 σπεύδοντα 121.
 σπήλυγγι 55.
 σπιλάδεσσι 620.
 σπλάγχνοισιν 486.
 σπουδῆ 110.
 σταχυοπλόκαμος 242.
 σταχύων 596. σταχύεσσι 602.
 στείρησι 459.
 στείχων 563. στείχοντος 423. στεί-
 χοντι 98.
 στέργω: στέρζουσιν 42.
 στερεῆ 249, 569. στερεῆν 518, 568.
 στέρνῳ 310. στέρνοισιν 537.
- στεῦμαι (?) 82.
 στεφάνοιο 28.
 στέψαι 736.
 στήθεσσι 328. στήθεσφιν 60.
 στιβαρόν 363.
 στιχώνται 218, 272.
 στόμα 110.
 στρέφω: ἔστρέφθην 133.
 στρωφῶντ' 482. στρωφωμένου 515.
 συγεροῦ 556.
 σύ 271, 376, 418, 631, 637, 644, 682,
 τύνη 608. σεῖο 228, 254, 265, 332,
 339, 392, 404, 533, 756. σεό 346,
 758. σεῦ 759. σοί 97, 275, 300, 399,
σέ 98, 166, 209, 226, 273, 317, 322,
 381, 493, 568. σ' 62, 169 τοί 171,
176, 187, 191, 202, 204, 252, 264,
 266, 282, 288, 293, 329, 330, 403,
 420, 595, 630, 643, 769
 σύν 98, 158, 344, 443, 444, 499.
 συναγρομένους 327.
 συρίζων 138.
 Συριγενέος 262.
 σφετέρου 481. σφετέρῳ 669 σφε-
τέρησιν 44. σφετέρησι 629. σφε-
τέρας 753. σφέτερον 311, 645.
 σφίσι 45, 428, 566, 591, 747. σφίσι
144, 425. σφιν 79, 158, 301, 304,
 530, 720, 734. σφι 66, 102, 296,
 422. σφέας 480.
 σφός: σφῆς 168.
 σφωϊτέρων 497, 587. σφωϊτέρας
 738.
 σχεδόν 473.
 σχέτλιον 592.
 σχῆμα 529.
 σχίζης 131.
 σῶμα 318. σώματος 655.
 Ταλακάρδιον 84.
 ταλασίφρονος 678.
 ταναήν 11, 135. ταναούς 704.
 ταναύποδος 247.
 τανύπερον 124.

- τανύω: τανύονται 365. τανύσσει 181.
 τετανύσσεται 324.
 τάρφειν 432.
 ταύρων 260.
 τε 8, 37, 43, 45, 48, 57, 63, 85 (bis),
86, 120, 136, 147, 160, 167, 182,
199, 289, 290, 296, 364, 392, 413,
 416, 443, 444, 492, 530 (bis), 531,
 563, 597, 600 (bis), 603, 621 (bis),
 625, 745, 746, 757. τ' 136, 160,
 271, 303, 364, 367, 563, 589, 596,
 599, 603, 745. θ' 444, 532, 614.
 τείροντα 475. ἔτεφεν 452.
 τέκνον 206 τέκνα 218, 459.
 τεκοχτόνος 315.
 τελέθουσιν 100.
 τελετῆσι 726.
 τελευτήσουσιν 229
 τελέουσι 592.
 τέλος 87.
 τεός: τεῆς 595. τεόν 255. τεοῖσιν
 206. τεοῖσι 239. τεῆσιν 527, 631,
 τέρας 537, 541 [673].
 τερενόχροα 309. τερενόχρους 33.
 τέρην: τέρενα 283.
 τέρπω: τέρπειν 282. τέρψει 493.
 τέρπεται 174, 483. τέρπονται 726.
 τέρπετο 436. τερπομένοισιν 16.
 τέρφομαι 92.
 τερπωλή 160, 533. τερπωλῆς 257.
 τεταρταῖς 635.
 τετράπεζοι 747.
 τετραυγέα 230.
 τεύχω: τεύξω 30. τεύξαι 650. τεύ-
 ξωσι 72. τεύχθαι 284, 300, 516.
 τετυγμένος 716.
 τέχνης 349.
 τήχειν 704. τήχεται 641.
 τιθήνη 224.
 τίθημι: θῆσει 252 ἔθηκας 348. θῆχε
 576. θῆχαν 237. θέσαν 657. θείναι
 512, 625, 676, 687.
 τίττει 406. τίττεν 457. τίττε 407.
 τέκην 407. τεκεῖν 459.
 τιμήντος 696.
 τίνων 153.
 τίς (interr.) 415, 448.
 τίς (indef.) 67, 120, 147, 268, 278,
 342, 490, 515, 580, 622, 658, 726,
 742, 752. τι 78, 301, 330, 390, 428,
 473, 478, 534. τινά 26. τιν' 395, 466.
 τίω: τίσουσιν 42. τίεσθαι 32.
 τλάω: ἔτλην 105. ἔτλη 435. τετληῶτε
 381. τετληόσιν 208.
 τοι (part.) 303, 336, 515, 642.
 τοι (pron.), cfr. σύ.
 τοῖον 457.
 τοκῆς 333.
 τόλμα 306, 384.
 τοξευτήρα 499.
 τόπαζοι 281.
 τόσον 414.
 τόσσοι 418. τόσσα 410.
 τότε 489, 496. τότ' 558, 652, 732.
 τοῦνεκα 236, 394, 440, 681. τοῦνεκεν
142, 403.
 τοῦτο 187. ταῦτα 288. ταῦτ' 745.
 τόφρα 564, 725.
 τραῦμα 598.
 τραφερῆν 39, 653.
 τρεῖς 709, 713, 714, 715. τρί' 366.
 τρέπω: τράπησθε 739.
 τρέφω: ἐτράφη 531.
 τρηγεῖαν 774.
 τρίβω: τριβόμενον 254. τρίβειν (?)
 254. τρίφαντι 202. τρίψαι 341. τε-
 τριμμένον 502.
 τρίποδος 724, 729, 733.
 Τριτογένειαν 586.
 Τροίηνδε 358.
 τρομέουσιν 560.
 τροφόν 518, 702.
 τροχός 139.
 τρύφος 130, 232.
Τρώων 689. Τρώεσσι 354, 766.
 τῦνη, cfr. σύ.

τύπων 139.
 τυθόν 641.
 τῶ (caus.) 99, 619.
 Ὑαλοιδέες 280.
 ὑάλωτιν 613.
 ὑβρίζοντες 69.
 ὑγρόν 528, 570.
 ὕδρος 449.
 ὕδωρ 162, 277. ὕδατος 507. ὕδατι 661.
 ὕδασιν 263.
 υἱός 3, 441, 771. υἱεῖ 261. υἱόν 375.
 υἷα 8, 222, 446.
 ὑλάσσοντες 145.
 ὕλης 182, 238. ὕλην 337.
 ὕμνοισιν 701.
 ὑπαί 219, 646. cfr. ὑπό.
 ὑπαντιάσαι 98.
 ὑπεκπροφυγών 207.
 ὑπέκφυρον 140.
 ὑπεκφεύξεσθαι 351.
 ὑπεναντίον 117.
 ὑπέρ 11, 127, 179, 181, 703. ὕπερ 137.
 ὑπερθύμοιο 315.
 ὑπερμενέεσσι 372.
 ὕψω 321.
 ὑπά 162, 349, 382, 450, 486, 489, 508,
 522, 543, 556, 557, 565. ὑπ' 73, 76,
 524. ὑφ' 521. ὕπο 161. cfr. ὑπαί.
 ὑποτρέσσας 23.
 ὑποτρηγύν 363.
 ὑποτρομέοντι 391.
 ὑποφῆται 47.
 ὑσμίνην 355.
 ὕστατον 259, 632.
 ὑψίκομον 115.
 ὑψόθεν 324.
 ὑψόθι 331.
 Φαέθοντα 90, 170.
 φαεσίμβροτος 166. φαεσιμβρότῳ 129.
 φάος 373, 465.
 φάρεα 708. φάρεσιν 370.
 φάρμακα 353, 464, 588, 756. φάρ-
 μαχ' 664.

φάτις 540.
 φερεγλαέες 218.
 φερέχαρπον 243.
 φερέσβιος 301.
 φερεσταφύλοισιν 265.
 φέρτερος 638. φέρτερον 201. φέρ-
 ταιος 436.
 φέρω: φέρει 337, 509. φέροις 232.
 φέρων 607, 709, 772. φέροντας
 740. φέρουσαν 598. φέρειν 465.
 φέροισι 257. φέρεσθαι 123.
 φεύγω: φεύγει 474. φεύγουσαν 64,
 φεύγων 147. φεύγειν 583. φεύξε-
 ται 473. φεύξονται 41. φυγέτην
77. φυγέειν 326.
 φηγόν 115.
 φημί 282, 300, 501, 642, 763. φασί
184, 313. ἔφη 771. φάσκεν 463.
 φαίη 516. ἐφάμην 165.
 φημίζω: ἐφήμισα 197.
 φθέγγωμαι 331.
 φθιμένης 555.
 φθόγγον 60.
 φιλεί 273. ἐφίλατο 307.
 Φιλοκτῆτης 393. Φιλοκτῆται 349.
 φίλος 187, 771. φίλον 101, 446, 687.
 φίλε 206. φίλα 459.
 φιλότητος 36, 471.
 φιλοφροσύνης 168.
 φιλοῖς 532 (bis).
 φιλοίσβοιο 522.
 φλόξ: φλογός 185, 188. φλόγα 183,
 274, 477. φλόγας 178.
 φοιβήτορι 389.
 Φοῖβος 360, 514. Φοῖβον 398.
 φολίδεσσαι 286.
 φονεύς: φονῆα 354.
 φονευομένην 551.
 φόνω 558.
 φορέωσι 305. φορέοντο 652. φορέον-
 των 325.
 φράζω 404. ἔφρασε 388. ἐφρασά-
 μην 120.

- φρένα 483, 533. φρεσίν 631. φρεσί 44, 200, 377, 644.
 φρίσσω: πεφρίκασιν 65.
 φρονέουσαν 766.
 φύκι' 519.
 φυλάσσει 318. φυλασσόμεναι 579. πε-
 φυλαγμένος 419.
 φύλλα 521.
 φύλον: φύλα 579. φύλ' 227.
 φύσεως 246. φύσιν 514, 577.
 φυταλιῆς 284.
 φυτῶν 518.
 φύσι: φύει 248, 517. φύονται 247,
 513.
 φῶς 74, 165. φωτί 550. φῶτα 50, 84,
 456, 469. φῶτες 43, 236, 478.
 φῶτας 302.
 Χαίρων 627. χαίροντες 14.
 χάλαζαν 271, 597.
 χαλάζει 758.
 χάλκα 27.
 χαλκοῦ 279. χαλκόν 615.
 χαμαί 48, 480, 565.
 χαρίζομαι: κεχαρισμένος 690. κεχα-
 ρισμένα 186, 749.
 χάριν 772.
 χατέοντι 643.
 χειῖ 473.
 χείλεσιν 320.
 χεῖρ: χεῖρί 677. χεῖρί 95, 227, 232.
 χείρα 95. χεῖρ' 322. χειρῶν 383.
 χείρεσσι 109. χείρεσσι 629. χεί-
 ρεσι 378. χερσίν 309, 374, 659.
 χερσί 172. χείρας 175. χέρας 453.
 Χείρων 11.
 χέω: χευάμενος 215. κέχυντο 565.
 χηραμύθεν 707.
 χῆτει 76.
 χθονός 119. χθόνα 396, 702. χθόν' 39.
 χλοεροῖο 757. χλοερὸν 160. χλοεραῖς
 561, 621.
 χλωρῆ 517.
 κεχολωμένος 764.
 χόλψ 50, 469. χόλον 383.
 χορόν 157. χορούς 102.
 χρῆ 230, 331.
 χρησμοῖς 762.
 χροιῆ 757. χροίην 476, 572, 616.
 χρύσειον 35.
 χρυσῆς 469.
 χρυσογόνψ 551.
 χρυσόλιθος 300. χρυσολιθῶ 298.
 Χρυσόρρατις 15.
 χρυσός: χρυσοῖο 83. χρυσοῦ 696.
 χρυσόν 92.
 χρυσότριχε 292.
 χρώματ' 612.
 χρώς 660. χρώα 283.
 χωμένη 483.
 Ψεθνοκάρηνος 253.
 ψευδέα 402, 768. ψευδές 541.
 ψεῦδος 516.
 ψυχῆν 52.
 ψυχρός 189. ψυχρόν 277. ψυχρῆσι
 Ὡδε 165. ὦδ' 95, 377. [278].
 ὦδῃ 163. ὦδῆν 320.
 ὦκα 188, 333, 487, 639. ὦκιστα 500.
 ὠκυπέτης 541.
 ὠκύς: ὠκέα 484.
 ὠμηστῆρος 646.
 ὠμησταί 747.
 ὦμον 241. ὦμοισι 337.
 Ὠρίων 495.
 ὠρύονται 747.
 ὦς 147, 234, 461, 573. ὦς 165, 311,
 371, 430, 771. ὦσπε 576. ὦσπερ
 609. ὦστε 333, 568.
 ὠτειλῆθεν 653.

ΟΡΦΕΩΣ ΛΙΘΙΚΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ.

Λίθος κρύσταλλος ὁ πᾶσι γνώριμος. οὗτος ἀνόμεσται μὲν ἀπὸ τῆς κρυσταλλοειδοῦς καὶ διαφανοῦς ὕψεως. ἔχει δὲ φυσικῆς ἐνεργείας τοιαύτας· εἴ τις αὐτὸν ἐπάνω φέσῃ κατὰ ζήρων ἢ δάδων ἢ καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης εὐπρόστου καὶ ταχέως ἀντιλαμβανομένης πυρός, ὁ δὲ ἥλιος ἐξ ἐναντίας αὐτὸν ταῖς ἀκτίσι περιστράψαι, πρῶτον μὲν ὑλέτην τινὰ καὶ οὗτος ἀκτίνα πρὸς τὴν

1 Huius epitomae, de qua plura dixi in praefatione, codices novi quatuor. Omnium plenissimus, etsi hic illic alienis additamentis graviter foedatus, est Vaticanus graecus 578, saeculi quinti decimi ineuntis, quem huius editionis fundamentum esse volui; signavi V littera. E Barrocciano libro, nr. 131 signato, bombycino saeculi XIV (meo B) primus nonnulla satis negligenter hausit et in editionis suae addendis (p. 98 sqq.) publici iuris fecit Tyrwhitt, quae omnia Hermann in notis recudenda curavit. Initio mutilus est codex Ambrosianus A 95, chartaceus, saec. XV (meus A), qui tamen in libelli fine nonnullorum lapidum descriptionem in B omissam nobis solus praeter V servavit. — Omnium maxime brevius est codex Vindobonensis med. graec. 30, chart. saec. XV, quem totum a Weigelio descriptum esse Valentinus Rose memoriae tradidit in Herma (vol. IX p. 477). Ex quo libro quae passim exscripsi notis inserui C littera notata. — Libelli titulum dedi ex V. In B nunc Ὀρφείως λιθικά . . . ὕγματα tantum extat, cuius loco «Ὀρφείως λιθικῶν» — cum tertia quadam voce, quam literis ex madore chartae evanidis legere nequivit, scriptum esse perperam sibi persuasit Tyrwhitt. — Ὀρφείως περὶ λίθων est inscriptio in C; A titulo caret.

De crystallo non nisi haec leguntur in C: λίθος ὁ κρύσταλλος· ὁ καὶ ^{οὗ} κρυ λέγόμενος ὁ καὶ τὸ πῦρ ὑπανάπτων ἐν ταῖς τοῦ ἡλίου ἀκτίσι. φασὶν ἵτι τοῖς νεφροῖς περιδεθεῖς τὸν νοσοῦντα τούτους λῆται.

2 κρύσταλος codd. — 3 κρυσταλλοειδοῦς codd. — 3 ἔχει δὲ καὶ B. — 5 εὐπρόστου B. — 5, 6 ἀντιλαμβανόμενος V. — 6 αὐτὸν ἐξεναντίας B. — 7 καὶ om. B.

παρακειμένην ὕλην ἐκπέμπει· ἔπειτα καὶ καπνὸν ἐγείρει· μετὰ δὲ τοῦτο καὶ φλόγα πολλήν· καὶ τοῦτο τὸ ἱερὸν πῦρ ὠνόμαζον καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων. τὸ δὲ θαυμαστότερον, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν τῆς φλογὸς αἴτιον λίθον ἀρπάζων τις ἐκ τῆς ἀναμφθείσης ὕλης καὶ ταῖς χερσὶ κρατῶν ψυχρὸν εὐρίσκει καθὼς τὸ πρότερον. φασὶ δέ, ὅτι καὶ τοῖς νεφροῖς περιδεθεῖς τὸν νοσοῦντα τούτους ἰᾶται.

Λίθος γαλακτίτης, ὃν καὶ τινες τῶν παλαιῶν οἱ μὲν ἀνακτίτην, οἱ δὲ λήθαιον προσηγόρευσαν· ἀλλὰ γαλακτίτην μὲν, ὅτι τριβόμενον ἰχώρ ἀπορρέει καθάπερ γάλακτος· ἀνακτίτην δὲ καὶ λήθαιον, ὅτι φορῶν τις αὐτὸν καὶ προσίων τοῖς οἰκείοις δεσπότηαις καὶ ὁμιλῶν εὐμενεῖς αὐτοὺς εὐρίσκει καὶ λήθην λαμβάνοντας τῶν αὐτοῦ πολλάκις κακῶν. ὃν καὶ οἱ Ἕλληνες προσιώντες τοῖς ἱεροῖς τῶν θεῶν αὐτῶν ἐφόρουσιν ὡς δι' αὐτοῦ τὸ θεῖον ἐξιλεούμενοι. ἔχει δὲ καὶ ἐτέραν τιμὰ ἐνέργειαν· αἰγῶν γὰρ ἢ προβάτων πολλάκις ἀποσβεννυμένων καὶ λειπομένων τοῦ γάλακτος εἴ τις αὐτὸν τρίψας τε καὶ λειάνας καὶ μετὰ ἄλμης μίξας ἐπιρράνη τὸ ποιμνιον ἐπιμελῶς, εὐροῖαν αὐτοῖς προξενήσει τοῦ γάλακτος, ὥστε τὰς μητέρας σιριτώσας μεθ' ἡδονῆς πυρέχειν

1 num περικειμένην? — 2 τὸ om. B. — 3 καὶ ante οἱ delendum videtur. — 3. 4 αὐτονεὶ τὸν V. — 4 ἀρπάζοντες ἐκ B; ἀναμφθείσης V. — 5 εὐρίσκεται B. — 6 τοῦτον B. — 8 De galactite haec habet C: λίθος ὁ γαλακτίτης ὁ καὶ ἀκίτης (sic!) λεγόμενος πρὸς γαλακτοτροφίαν ταῖς γυναίξιν χρήσιμος τριβόμενος καὶ πινόμενος καὶ εὐτόχιον ὃν ἄριστον. — De eodem lapide haec inter Notha Dioscoridis apud Saracenum leguntur: Ὁ δὲ μελιτίτης ὠνόμασται καὶ γαλακτίτης καὶ ληθαῖος, ὅτι φέρωντες αὐτὸν καὶ προσιώντες τοὺς οἰκείους δεσπότης εὐμενεῖς αὐτοὺς εὐρίσκουσι καὶ λήθην λαμβάνοντας τῶν αὐτῶν πολλάκις κακῶν. αἰγῶν τε καὶ προβάτων ἀποσβεννυμένου τοῦ γάλακτος εἴ τις αὐτὸν λεαίνῃ μεθ' ἄλμης μίξας βηθεῖ τὸ ποιμνιον. λέγουσι δὲ καί, ὅτι γυναίξιν τὸ αὐτὸ δύναται πρὸς γαλακτοτροφίαν τριβόμενος καὶ πινόμενος. ἀλλὰ καὶ περὶ αὐγένης ἐν τοῖς νηπίοις καταδεδουλευμένος ἀπείργει φθόνον καὶ ἄνοσον σώζει καὶ ἀνεπιβούλευτον φυλάττει τὸν νήπιον, καὶ ὅτι τὸν τοῦτον φοροῦντα καὶ βασιλεῖς αἰδοῦνται καὶ δικασταὶ καὶ ἡθεῖς πᾶσι δοκοῦσιν. — 9 λήθ. ἀπεκάλεσαν B. — 10 τριβόμενον ἰχώρ scripsi; τριβόμενος ὀχώρ V, τριβόμενος ἰχώρας B. — 14 θεῶν αὐτὸν B. — 15 δὲ τινα καὶ ἐτέραν V; γὰρ om. V. — An ἀποσβεννυμένου καὶ λειπομένου? — 18 ἐπιράνει B; εὐροῖαν B.

τοῖς ἐαυτῶν γεννήμασι τοὺς μασθοὺς. λέγουσι δέ, ὅτι καὶ γυναιξὶ τὸ αὐτὸ δύναται ποιεῖν πρὸς γαλακτοτροφίαν τριβόμενος καὶ πινόμενος· ἀλλὰ καὶ περιαιχένιος τοῖς νηπίοις καταδεσμούμενος ἀπείργει, φασί, πάντα φθόνον, καὶ ἄνοσον καὶ ἀνεπιβούλευτον
 5 διαφυλάττει τὸ νηπίον· καὶ ὅτι τὸν τοῦτον φοροῦντα καὶ βασιλεῖς αἰδοῦνται καὶ δῆμοι καὶ δικασταὶ καὶ ἄρχοντες, καὶ ἄπλῶς ἡθὺς τοῖς πᾶσι δοκεῖ, κἂν ἀλλότριοι καὶ ἔθνηκοι τυγγάνωσιν. ἔστι δὲ τὴν χροιάν ἔντεφρος, ἀρμόζει δὲ καὶ πρὸς ὀφθαλμῶν ἔλκη καὶ βεύματα τριβόμενος καὶ μετὰ ὕδατος ἀλειφόμενος.

10 Λίθος εὐπέταλος ὁ καὶ δενδραχάτης. ὠνόμασται δὲ οὕτως, ὅτι καθάπερ πέταλα δένδρων ἐν αὐτῷ διαφαίνονται μετὰ κλάδων συνεχεστέρων. οὗτος δὲ τοῖς κέρασι τῶν βοῶν περιδεσμούμενος ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σπόρου ἢ καὶ ἐν τῷ ὤμφ τοῦ σπορέως εὐφορίαν παρέχει.

1 μαστούς B; ὅτι om. V. — 2 δύνασθαι V. — 3 περὶ ἀχένιος V, περὶ ἀχένιον B; ἐν ante τοῖς add. V. — 4 ἀπείργειν codd., quod correxi; ἄνωσι pro ἄνοσον V. — 5 τὸν τοῦτο V; καὶ ante βασιλεῖς om. V. — 7 ἀλλότριοι καὶ om B; τύχωσιν B. — 8 ἔντεφρον V; post ἔντεφρος add. B ἦτοι σταχτίζων, de qua interpolatione audi Tyrwhittum, qui Galactitae descriptionem ab λίθος γαγάτης usque ad θεῶν αὐτὸν ἐφόρου, et tunc mediis omissis ab ἔστι δὲ τὴν χροιάν usque ad ὕδατος ἀλειφόμενος edidit: »Verba ἦτοι σταχτίζων interpolata sunt ab epitomatore. σταχτή scilicet est vox Graeco Barbara, cinerem significans. V. Cangium in v.« Meliora docent lexica. Caeterum iam Tyrwh. vidit, haec postrema, inde ab ἔστι δὲ τὴν χροιάν interpolata esse ex Dioscoride, qui de galactite haec habet (περὶ ὕλης ἰατρικῆς V. p. 814 ed. Kühn): ὁ δὲ γαλακτίτης ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ γαλακτώδες ἀνιέναι· ἔστι μέντοι ἄλλως ἔντεφρος τὴν χροιάν, γλυκὺς πρὸς τὴν γεῦσιν· ἀρμόζει δὲ πρὸς ὀφθαλμῶν βεύματα καὶ ἔλκη ἐγγχυόμενος· δεῖ δὲ τρίψαντος αὐτὸν ὕδατι, ἀποτίθεσθαι ἐν πυξίδι μολυβδίνῃ, διὰ τὸ περὶ αὐτὸν κολλῶδες. — 10 quae hoc loco de eupetalo leguntur, dedi ex B, cum V inanibus nugis refertus sit, habet enim post συνεχεστέρων haec: ἔσωθεν διαφανεῖς (excidisse videtur hic aliquid) ἔχει ἐν ἑαυτῷ. ἔχει δὲ καὶ ἔξωθεν μέρος τι μέλιτος χρῶμα καὶ ἔτερον καροῦ εἶδος, ἔσωθεν δὲ ὑπόλευκα διαφανέστατα δενδρύφια. ἀρμόζει δὲ τοῖς οἰκονομοῦσι πράγματα· πιθανὸν γὰρ καὶ εὐπορον τὸν ἐγχειροῦντα ποιεῖ. συνβάλεται δὲ καὶ τοῖς ἐν ἀγρῷ σπείρουσι περιτιθεῖσιν αὐτὸν εἰς τὴν χεῖραν, ἢ εἰς τὸν τράχηλον τοῦτον ἔχω σπορεύς πολυπλάσινα γεωργήσει. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν μεγάλως ὠφελείας ἔχει ὁ λίθος. ἔτι μὴν καὶ εὐφορίαν δίδωσι τῷ φοροῦντι. χά-

Λίθος ἐλαφοκερατίτης. ὠνόμασται δὲ καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς θέας. ἐλάφου γὰρ ἔοικε κέρατι καὶ οὐκ ἂν εὐκόλως τις διαγνοῖ ἡρώων πότερον ἢ κέρας ἐστὶν ἢ λίθος πρὸ τοῦ καὶ τῇ χειρὶ κρατῆσαι τοῦτον καὶ ἐκ τῆς ἀντιτυπίας τε καὶ σκληρότητος κατὰ
5 ἀλήθειαν ἐπιγνώσθαι. θαυμαστὴν δὲ τούτου φασὶ τὴν ἐνέργειαν. εἰ γὰρ τις αὐτόν, φασί, κατατρίψας καὶ μίξας ἐλαίῳ φαλάκρας ἐπσχρίσειε, συνεχέστερον ἀναβλαστήσουσι τρίχες νέαι, καὶ κομήτης ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ φαλακροῦ γενήσεται. ἀλλ' ὅτι καὶ τοῖς νεο-
10 νύμοις ἔρωτα πρὸς ἀλλήλους ἐμποιεῖ καὶ ὁμοφροσύνην φορού-
μενος, καὶ διαφυλάττει τοὺς πόθους αὐτοῖς μέχρι γήρωσ.

Λίθος ὁ καλούμενος ζαμίλαμπις· ὅστις φύεται μὲν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, ὥστε καὶ ὑπὸ τῶν ῥευμάτων αὐτοῦ γυμνούμενος φανεροῦται. περιδεσμούμενος δὲ ταῖς ἀμπέλαις πολυσταφύλους αὐτὰς καὶ εὐφύρους παρασκευάζει.

15 Λίθος ἰασπις, ὁ καὶ πᾶσι πρόδηλος. χρήσιμος δὲ καὶ οὗτος, ὡς φασι, ταῖς ἀρούραις πρὸς εὐφορίαν. ἀλλὰ καὶ βετόν, ὡς λέγουσιν Ἕλληνες, ἐξ ἀνομβρίας κατάγειν ἐπὶ τὰς αὐτὰς δύναται καὶ ἀποτρέπειν ἐπιληψίας, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ μαρτυροῦσι.

20 Λίθος λύχνις, ὁ καὶ λυχνίτης λεγόμενος. τοῦτον δὲ πολυωφέλεστατον εἶναι λέγουσι· καὶ γὰρ ἀποκωλύει χαλάζας καὶ ρασσε δὲ εἰς τὸν λίθον ἐρμῆν τέλειον τῷ εὐωνύμῳ χειρὶ βαλάντιον φέροντα τῇ δὲ δεξιᾷ βιβλίον, πρὸς δὲ τοῖς ποσὶ κυνοκέφαλον, τὰς χεῖρας ἐκτείνοντα ὡσπερ εὐχόμενον. — Caeterum οὗτος et περιδεσμούμενος scripti pro eo, quod B habet, τοῦτον et περιδεσμούμενον; et ἡ τοῦ ἀρότρου post σπορέως delevi.

1 καὶ om. B. — 6 φησί V, fort. recte. — μίψας B; φαλακρὰς B. — 7 ἀναβλαστήσωσι B; νίαί V. — 7. 8 κομήτης et φανήσεται B. — 9 ὁμοφροσύνης V. — 10 τὸν πόθον B; γήρωσ V. — 11—14 om. B. — 11 ζαμπίτης V, quod correxi, cum epitomator Lithicorum codice usus sit Ambrosiano codici simillimo et hic quidem veram lectionem ζαμίλαμπιν exhibeat. — 15 Iaspidis et Lychnitae descriptionem ex B edidit Tyrwh. — ἡσπις V. — 18 δύναται om. B; καὶ ἐπιληψίας ὠφελεῖν B; καθώς om. V; οἱ πολλοὶ B. Haec C de iaspide: λίθος ἰασπις ὁ καὶ πᾶσι δήλος· ἐναντίας δυνάμεις ἔχειν φασί. παφλάζοντος τοῦ ὕδατος ἐν λέβητι ὑπορριπτούμενον αὐτὸ ὀποχλιαίνειν αὐτό. τουναντίον δὲ ψυχροῦ τυγχάνοντος ταχύτερον τοῦτον παρασκευάζειν τε καὶ ἀναπαφλάζειν.

πᾶσαν φθορὰν ὄσαι γίνονται κατ' ἀγρούς· ἀλλὰ καί, ὡσπερ ὁ
κρύσταλλος, καὶ αὐτὸν ἄνευ πυρὸς φλόγα πέμπειν· ἔχειν δὲ καὶ
ἐναντίας δυνάμεις· παφλάζοντος μὲν γὰρ τοῦ λέβητος ἐπιρρι-
πτούμενον αὐτῷ ὑποχλιαίνειν αὐτόν· τοῦναντίον δὲ ψυχροῦ τυγχά-
5 νοντος ταχύτερον τοῦτον παρασκευάζειν ζέειν τε καὶ ἀναπα-
φλάζειν.

Λίθος τοπάζιος, ὁ καὶ τόπαζος καλούμενος. οὗτος τίμιός
ἐστι καὶ πολύτιμος διὰ τὸ σπανίως εὐρίσκεισθαι. γεννᾶται δὲ ἐν
τῇ Ἰνδικῇ· ὁμοίος δὲ ἐστι τῷ χρυστάλλῳ· ἔξωγος καθὰ καὶ ὁ
10 κρύσταλλος. ὁ μέντοι τοπάζιος ἐστι γλωρός, οὐ λίαν εἰοικῶς
σεύτλου χροιαῖ, στιβαρός, πυκνός, διαυγής. οὕτως ἐστὶν ὁ ἄρ-
σην· ὁ δὲ θηλυκὸς ἐλαφρότερος τὰς τε ἀκτῖνας πρὸς τὰς αὐγὰς
τοῦ ἡλίου ἡδυτέρας βάλλει παρὰ τὸν ἄρσηνα. ἐπὶ πάντων δὲ
καθόλου εἰς ὁ σκοπὸς πρόκειται τῶν τε ἀρσηνικῶν καὶ τῶν θη-
15 λυκῶν λίθων. θέον οὖν τοῖς μὲν ἄρσεισι τὸν ἀρσηνικὸν διδόναι,
ταῖς δὲ θηλείαις τοὺς θηλυκοὺς. λαβὼν οὖν τὸν προκείμενον
λίθον ἐπιχάρασσε αὐτῷ Ποσειδῶνα ἐν ἄρματι ἵππικῷ ἐστῶτα
καὶ τῇ μὲν εὐωνύμῳ τὰς ἡνίας κρατοῦντα τοῦ ἄρματος· τῇ δεξιᾷ
δὲ ἀστάχυας. ἔστω δὲ ἐπ' αὐτῷ καὶ ἡ Ἀμφιτρίτη. οὗτος τελε-
20 σθεὶς καὶ φοροῦμενος πολλὴν ἀγάπην περιποιεῖται τοῖς ἔχουσι καὶ
πολλῶν ἀγαθῶν δοτὴρ γίνεται. ἔτι δὲ καὶ κατὰ θάλασσαν ἀκίν-
δυνον τὸν φοροῦντα διατηρεῖ, καὶ κέρδη μεγάλα διὰ τὰς ἐμπο-
ρίας περιποιεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς νοσοῦσιν, ὥστε πᾶσαν
ὀφθαλμίαν ἰᾶσθαι. οὐδὲν δὲ ἕτερον ἀξιόλογον ἱστορεῖται περὶ

2 κρύσταλος V; πέμπτειν V. — 4 ἐν αὐτῷ V; ὑποχλιαίνων B; ψυ-
χροῦν B. — 5 ζέειν om. V. — 7 καλῆται V. — 9 χρυστάλω V. —
10 κρύσταλος V; λί pro λίαν V. — 7-9 λίθος — χρυστάλλῳ. Pro his
alia habet B: λίθος τόπαζος ἦτοι τοπάζιον. ὠφελιμώτατον τοῦτόν φασι
ὥστε πᾶσαν ὀφθαλμίαν ἰᾶσθαι. ὁμοίος δὲ ἐστι τῷ χρυστάλλῳ. — 11 σ.
χρῆσιν στιβ. B. — 12 ὁ δὲ θῆλος B. — 14 τε om. V. — 15 τὸν ἄρσηνα B,
qui διδόναι omittit. — 17-19 ab ἐπιχάρασσε usque ad ἀμφιτρίτη omissa
sunt in B, qui eorum loco ἐπιχάρασσε αὐτῷ τὸν σταύρου χαρακτήρα
habet ex manifesta interpolatione. — 17 ἐπιχάραζε V. — 19 οὕτως B.
— 20 περιποιεῖ V. — 21 ἀγ. ἐκ θεοῦ δοτὴρ B. — 23 — p. 142, 1 ἀλλὰ
καὶ — αὐτοῦ om. B. — 23 ἐνωφθαλμοῖς V. — 24 οὐδὲ δὲ V. —

αὐτοῦ. φυλακτῆριον δέ ἐστι κράτιστον καὶ πρὸς τὰς ὑδρομαν-
 τείας ἄκρως ποιεῖται. ἐὰν δέ τις σταφυλῆς θαλασσίας οἶνον πήη
 καὶ εἰς μανίαν περιτραπή, τρίψας τὸν λίθον ἐπὶ ἀκόνης μεθ'
 ὕδατος δίδου τῷ μαινομένῳ. περιάψον δὲ αὐτῷ καὶ τὸν λίθον
 5 ἐπὶ τὸν τράχηλον καὶ λαθήσεται. ἐπίχαριον δὲ τὸν φοροῦντα τοῖς
 ὁμιλοῦσι ποιεῖ, καὶ ῥητορικώτερον ἐν τοῖς λόγοις.

Λίθος ὀψιανός· οὗτος τὴν κλῆσιν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ἐξ
 αὐτοῦ προβλέπειν καὶ προμαντεύεσθαι τοὺς παλαιοὺς τὰ μέλ-
 λοντα. τρίβοντες γὰρ αὐτὸν καὶ ἅμα τῇ εὐωδιστάτῃ σμύρνη μι-
 10 γνύντες καὶ κατὰ πυρὸς ἐπιρραίνοντες πρὸς τὰς κινήσεις αὐτοῦ
 καὶ τὰ ἄλματα καθάπερ ἐκ τοῦ ἄλματος καὶ οἱ ἥπατοσκόποι τῶν
 μελλόντων κατεστογάζοντο. λέγουσι δὲ αὐτὸν καὶ νεύρων χαλεπὰ
 πάθη ἰᾶσθαι ἐπιπασσόμενον καὶ ἐπαλείφειν λεπίδας.

Λίθος χρυσοθήριξ, ὁ καὶ τοῦ ἡλίου καλούμενος. διπλοῦς
 15 οὗτος τὸ εἶδος· ὁ μὲν εἰκῶς χρυστάλλῳ, πλὴν ὅσον καθάπερ
 ἀκτίνες τινες αἱ τρίχες αὐτῷ ἐμπεφύκασιν· ὁ δὲ τῷ χρυσολίθῳ
 κατὰ πᾶν ὅμοιος, πλὴν ὅσον καὶ αὐτῷ καθάπερ ἀκτίνες αἱ τρίχες
 περιαιγίζονται. διὸ καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τριχῶν αὐτοὺς χρυσότρι-
 χας ὠνόμασαν, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἡλίου λίθους.
 20 φοροῦμενοι δὲ οὗτοι, φασίν, εὐπρεπεστέρους καὶ σεμνοτέρους
 τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσι καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδοῦς ἀξίους.

Λίθος μάγνης, ἡ καὶ μαγνήτις λεγομένη, ἥστινος τὴν

3 μανίας V. — 4—5 καὶ τὸν τράχηλον τὸν λίθον καὶ V. De
 topazio haec habet C: λίθος τοπάσιον· ἐὰν τις λίθον πήη καὶ εἰς μανίαν
 περιτραπή τρίψας τὸν λίθον ἐπὶ ἀκόνῃ μεθ' ὕδατος δίδου τῷ μαινομένῳ
 καὶ ἀπαιρωόμενον ταυτὸν δύναται καὶ ῥητορικώτερον ἐν τοῖς λόγοις αὐ-
 τὸν ἀπεργάζεται. Plurima quae hic de topazio narrantur, satis fideliter
 transcripta sunt e Damigeronis libello *περὶ λίθων*. — 7 Hoc loco deest
 opalli descriptio in omnibus codicibus. — 7—13 Opsiani descriptionem
 omittit B; C non nisi haec habet: λίθος ὀψιανός οὕτω λεγόμενος νεύρων
 χαλεπὰ πάθη ἰᾶται ἐπιπασσόμενος καὶ ἐπαλειφόμενος. — 11 ἐκ τοῦ ἁλ-
 ματος καὶ οἱ ἥπατος, κόποι V, quod correxi. — 13 ἐπαλείφειν λεπίδας cor-
 ruptum videtur. — 14 Lapidis Chrysotrichos descriptionem ex B evul-
 gavit Tyrwh. — 16 ἡ pro αἱ V. — 18 fortasse περιαιγίζονται scripsit.
 — 18 αὐτῷ χρυσ. B. — 22 De magnetide Saracenus ex Sambuci codice
 inter Dioscoridis Notha haec edidit ex nostra epitoma ut videtur ex-

φύσαν καὶ τὴν ἐνέργειαν καθ' ἐκάστην ὁρᾶν ἔστιν ἔλκουσαν διὰ
 τοῦ ἀέρος τὸν σίδηρον πρὸς ἑαυτὴν ὥσπερ ἐρῶσαν αὐτοῦ καὶ
 τοῦτον πρὸς ἑαυτὴν ἀρπάζουσιν. ταύτην φασὶ διακριτικὴν ἔχειν
 δύναμιν τῆς τε καθαρειουούσης γυναικὸς ἀπ' ἄλλοτριῦ ἀνδρὸς
 5 καὶ τῆς μοιχευομένης. εἰ γάρ τις αὐτὴν λαθραίως ὑπὸ τὰ στρώ-
 ματα θείῃ, ἢ μὲν καθαρὰ τε καὶ φίλανδρος εἰς ὕπνον κατενε-
 χθεῖσα φυσικῇ τινι δυνάμει τῆς λίθου τὰς τε χεῖρας ἄπλοϊ πρὸς
 τὸν ἄνδρα καὶ περιφύεται· ἢ δὲ πόθοις ῥυπαροῖς καὶ ἄλλοτριῶς
 κατεχομένη ἀφυπνώσασα τῆς κλίνης ἀπαράσσεται καὶ καταπίπτει.
 10 ἀλλὰ καὶ δύο ταύτην ἀδελφῶν φοροούντων πάσης ἔριδος αὐτοῦς
 ἀπαλλάττει καὶ φιλονεικίας, καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιεῖ· καὶ πρὸς τὸ
 θέλξει δὲ καὶ πείσαι λαὸν ἐπιτηδευοτάτην βασταζομένη ἢ καὶ
 φοροουμένη κατὰ τοῦ στήθους. καὶ ἄλλας πλείστας ἔχει δυνάμεις.
 ἐστὶ δὲ καὶ πρὸς ἀγωγὴν γυναικῶν χρήσιμος καὶ πρὸς συστάσεις
 15 λαμπρῶν ἀνδρῶν, πρὸς δὲ τὰς ἐμπορίας πάσας κερδέμπορος.
 ἐὰν γυνὴ αὐτὴν φορῇ ἐρασθήσεται αὐτῆς ἢν ἂν βουληθῇ. [ἐπιγί-
 ρασσε δὲ τῷ λίθῳ Ἄφροδίτην ἔλκουσαν ἄνδρα ἀπὸ χρασπέδου
 τῆ εὐωνύμῳ χειρὶ, τῇ δὲ δεξιᾷ δεικνύουσαν μῆλον.] οὗτος ὁ
 λίθος ὁμόνοιαν πολλὴν ποιεῖται ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ καὶ ἀδελφοῖς
 20 καὶ φίλοις, ἔτι δὲ καὶ πρὸς πάντας ἐπιχαρίτους, εὐπειθεῖς παρα-
 σκευάζει τοὺς φοροούντας αὐτὸν καὶ εὐομίλους ποιεῖ· ῥήτορσι δὲ

cerpta: ταύτην φασὶ καὶ διακριτικὴν ἔχειν δύναμιν τῆς καθαρειουούσης (vel
 καθαρῶς οὐσης) γυναικὸς καὶ τῆς ὑπ' ἄλλοτριῦ ἀνδρὸς μοιχευομένου. εἰ
 γάρ τις αὐτὴν ἐπὶ τὰ στρώματα λάθρα θείῃ, ἢ μὲν καθαρὰ καὶ φίλανδρος
 εἰς ὕπνον κατενεχθεῖσα φυσικῇ τινι δυνάμει τοῦ λίθου τὰς τε χεῖρας
 ἄπλοϊ πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ περιφύεται. ἢ δὲ πόθοις ῥυπαροῖς ἀφυπνώσασα
 1ης κλίνης καταπίπτει. ἀλλὰ καὶ δύο ταύτην ἀνδρῶν [num ἀδελφῶν?]
 φερόντων πάσης ἔριδος ἀπαλλάττει καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιεῖ. καὶ βασταζόμε-
 νος εἰς στήθος θέλξει λαόν. — ὁ καὶ μαγνήτης καλούμενος B. — 1 ἔλκου-
 σα codd. — 2 πρὸς αὐτὴν V. — 3 πρὸς αὐτὴν B; καὶ post φασὶ add. B.
 — C qui v. 4 λίθος ὁ μαγνήτης habet, omittit reliqua inde ab ἢ καί (v.
 22) usque ad ταύτην (v. 3). — 3 ἔχουσα V. — 4 καθαρειουούσης B; ἐπ' CV.
 — 6 εἰ pro ἢ C — 7 τοῦ λίθου B. — 8 εἰ δὲ πόθ. C, in quo reliqua
 valde breviate leguntur. — 12 θέλξει V. — 13 καὶ ἄλλας πλείστας ἔχει
 δυνάμεις om. B in fine paginae. — 14 ἀγωγῆς V. — 16—18 quae unci-
 nis circumscripsi, desunt in B. — 19 πολλῶν om. B; ποιεῖ B.

ἄκρως ἐνεργεῖ καὶ τοῖς δημηγοροῦσι καὶ τοῖς διὰ λόγων ἀγωνισταῖς· πειθῶ γὰρ ποιεῖ καὶ εὐπρέπειαν καὶ λόγων εὐρετικός ἐστι. νίκην δὲ καὶ δύναμιν πᾶσι δίδωσιν· ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν μάγων γινόμενα εὐθετεῖ καλῶς.

5 *Λίθος ἡ ὄφιητις.* αὕτη τριβομένη, φυσὶν, καὶ ἐπιπασσομένη πᾶσιν ἔλκεσίν τε καὶ τραύμασιν υγείας περιποιητικῆ.

Ἔτερος λίθος ὄφιτης. ἕτερος οὗτος ἀπὸ τοῦ ἀντιφάρμακον εἶναι τῶν ὄφρων ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνόμασται καὶ ὀφθαλμοῖς δὲ ἀμβλυωποῦσιν ὀξυωπίαν παρέχει καὶ κεφαλαλγίαν
10 πᾶυει καὶ βαρυηχοῖαν καθαίρει οὕτως ὥστε καὶ λεπτῆς ὀμλίας τὸν φοροῦντα τοῦτον λοιπὸν ἀκούειν δύνασθαι. φασὶ δὲ καὶ τὸν ἀκίνητον πρὸς ἀφροδίσια καὶ ἡλιδιον ὑπὸ τούτου πρὸς κίνησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἔλκεσθαι· καὶ θυμώμενον δὲ ἐρπετὰ πάντα διώκειν, οὐ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρωθεν ἐκ τῶν φω-
15 λεῶν αὐτῶν.

Λίθος ὁ στρίτης καλούμενος τριβόμενος καὶ σὺν οἴνῳ πινόμενος ὀδονήφατος ἤγρουν παντὸς ἀλγῆματος καταπαύων ὀδύνας.

Ἄδελφῆ τούτοις καὶ ἡ ἐχίτις, ἀπὸ τῆς ἐχίδνης ὀνομαζομένη, ἦτις καὶ τοῦ παλαιοῦ, φασί, Φιλοκτήτου τὸ σκέλος ἴασατο
20 κατὰ τοῦ ἐν αὐτῷ τραύματος τοῦ πολυετοῦς καὶ ἀνιάτου συνεχέστερον ἐπιπασσομένη.

Λίθος ὁ σιδηρίτης, ὃν καὶ ἔμφυχόν τινες ὀρείτην καλοῦσιν. ὠνόμασται δὲ καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸν τόπον εὐρέσεως. εὐρίσκεται μὲν γὰρ ἐν τοῖς ὄρεσιν· ἐστὶ

5—6 om. B. — 5 ὁ ὄφιητις V. — 7—15 in B rectius post descriptionem lapidis sideritae leguntur, quem locum in Lithicis quoque occupat alius ille ophites. — 7 λίθος ὄφιτης ἕτερος B; ἀπὸ τῶν B, corr. Tyrwh. qui totam huius lapidis descriptionem ex B edidit. — 7. 8 ἀντιφαρμάκων B, corr. Tyrwh. — 10 βαρυηχοῖαν scripsi, βαρυκοῖαν V, μυρμηχίαν B ex mera interpolatione; οὗτος B. — 13 κύνησιν B; ἔλκεσθαι C, ἔρχεσθαι B V; καὶ θυμώμενον δὲ om. V. — 14 οὐκατὰπλ. B. — vv. 16—21 om. B. — 16 στρίτης V. — 17 ὀδονήφατος V. — 18 ἐχίτις V. — 22 ἐμ την B extrita charta; ἔμφυχον ὀρείτην conii. Tyrwh., qui sideritae descriptionem totam edidit, omissis tantum p. 146 vv. 3 τοσαύτην — 8 δύναμιν. — 23 δὲ om. B. — 24 μὲν ὄρεσιν extritis aliquot literis B, unde μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν conii. Tyrwh.

δὲ τὴν μὲν θέαν στρογγύλος ἦ καὶ ὡς ὑποστρόγγυλος, τὴν δὲ φύσιν τραχύς, στιβαρός, μελανόχρους καὶ πυκνός. πάντοθεν δὲ αὐτὸν περιέχουσιν ἴνες ὕμιοιαι ῥυτίσιν ἢ καὶ γραμμαῖς. τοῦτον πρὸς ἀποτροπὴν πάντων τῶν ἔρπετῶν φασὶ χρησιμώτατον εἶναι, 5 καὶ οἷ γε τὴν Λιβύην τὴν ἀνυδρον καὶ ἰοβόλων γέμουσαν διερχόμενοι τοῦτον φοροῦντες καὶ ὥσπερ καθοπλιζόμενοι διὰ μέσων τῶν ἰοβόλων πορεύεσθαι κατετόλμων. φασὶ δὲ καὶ μαντικὸν εἶναι καὶ τινα νηστεύοντα καὶ καθαίροντα ἑαυτὸν καὶ τοῦτον δὲ αὐτὸν τὸν λίθον καθαροῖς ὕδασι ἀπονίπτοντα καὶ λευκοῖς λίνοις περι- 10 ελίττοντα εἶτα καὶ λύχνους ἀνάπτοντα ἐξαίφνης ἀκούειν ὥσπερ νεογενοῦς τινος βρέφους φωνῆν καὶ πυνθανομένου τινὸς ἀποκρίνεσθαι, ἔπειτα πρὸς τὸ τέλος καθάπερ ἔμφυχον ἀποπνέειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ἑλλήνων παῖδες, οἱ τοῖς κτίσμασι λατρεύειν ἐθέλοντες καὶ δαιμονίων φωνῶν ἀκούειν σπουδάζοντες· ἡμεῖς δὲ τοῦ μὴ καὶ 15 ταῦτά τινας ἀγνοεῖν ἕνεκα παραθέντες ἐνταῦθα καὶ ταῦτα πρὸς τὰ λοιπὰ βαδιούμεθα. ὅσα γάρ φασι τὰς ρίζας τῶν βοτανῶν δύνασθαι, τοσαῦτα καὶ τὰς τῶν λίθων φύσεις. τοσαύτην δὲ φασι δύναμιν τοῦτον τὸν σιδηρίτην ἔχειν ὥστε κἂν πάντα τὰ ἔρπετὰ παμπληθεὶ κατὰ τινος ἐφορμῶσι, διὰ μέσου τούτων ἀβλαβῆ τὸν 20 φοροῦντα τὸν λίθον τοῦτον πορεύεσθαι· οὐκ ἀβλαβῆ δὲ μόνον ἀλλὰ καὶ φυγαδευτὴν· εὐθὺς γὰρ αὐτὰ πάντα πρὸς φυγὴν ὀρμῶσθαι, μὴ φέροντα τὴν φυσικὴν αὐτοῦ πνοήν τε καὶ δύναμιν. πολλάκις δὲ τις καὶ ἐν κυνηγεσίαις σχολάζων καὶ ἐν ἐρήμοις ἢ ὕρεισι καθεῦδειν ἀναγκαζόμενος μέσον τῶν θανασίμων ὕφρων 25 καὶ σκορπίων οὐδὲν ἐξ αὐτῶν πείσεται τοῦτον ἐπιφερόμενος. καὶ ὀφιοδῆχτοις δὲ πᾶσιν ἐπιπασσόμενος, ἀλλὰ καὶ τραύμασι παν-

1 μὲν θέσιν B. — 2 μελ καὶ charta lacera B, μελανόχρους καὶ conī. Tyrwh.; παντόθεν V.; καὶ πάντοθεν B. — 5 τὸν ἀνυδρον V; ἰοβόλων V. — 8 ἑαυτόν om. V; recte, puto, modo καθαριεύοντα scribas. — 9 ἀπονίπτων B; corr. Tyrwh. — 9. 10 περιελίττων B; corr. Tyrwh. — 11 νεογενοῦς V; πυνθανόμενος V. — 11 ἀποκρίεται B. — 14 ἡμεῖς — 16 βαδιούμεθα om. B. — 16 φησί B. — 17 τὰς ante τῶν om. B. — 19 παμπληθεὶ V, παμπληθί B. — 19 ἀφορμῶσιν V. — 20. 21 τὸν λίθον τοῦτον φοροῦντα B. — 21 ταῦτα pro αὐτά B. — 25 πῆσεται B; ἐφερόμενος B.

τοίοις, εἴτε ἀπὸ ξιφῶν εἴτε καὶ ἀπὸ ἐτέρων τινῶν αἰτιῶν, ἀλεξι-
φάρμακον γίνεταί· καὶ στείρειαι δὲ γυναιξὶ περιδεσμούμενον εὐτο-
κίαν φασὶ παρέχειν.

Λίθος γαγάτης. τὸ αὐτὸ καὶ τοῦτόν φασὶ δύνασθαι, κα-
5 πνιζόμενου φεύγειν αὐτοῦ τὴν πνοὴν τὰ ἰοβόλα πάντα. ἐστὶ δὲ τὴν
μὲν χροιάν αἰθαλώδης ὡς τέφρα, τὴν δὲ θέαν οὐ μέγας, ἀλλὰ
πλατύς. ἀνάπτεται δὲ ταχέως ὡσπερ ἡ πεύκη καὶ βαρεῖαν ἀπο-
πέμπει πνοὴν ὡσπερεὶ ἀσφάλτου, καὶ διακριτικὸν δὲ φασὶν αὐτὸν
10 τῆς ἱερᾶς νόσου. τοῦτους γὰρ ὀσφραϊνομένους αὐτοῦ καὶ μὴ
φέροντας κατὰ γῆς εὐθὺς πίπτειν, καὶ γυναικας δὲ νόσους κρυ-
φίους ἰᾶσθαι θυμιωμένον δεχομένας αὐτοῦ τὴν πνοὴν καὶ τοὺς
πονηροὺς ἰχῶρας τοὺς ἔσωθεν τῶν σπλάγγνων αὐτῶν ἐκχεούσας·
ἐρπετὰ δὲ ὁμοίως τοῖς πρὸ αὐτοῦ διώκειν καὶ ἄλλα τινὰ θαν-
μαστὰ τοῦτον ἐργάζεσθαι. γεννᾶται δὲ ἐν Λυκίᾳ κατὰ τὴν πρὸς
15 θάλασσαν εἰσβολὴν ποταμοῦ τοῦ λεγομένου Γάγαν.

Λίθος ὁμώνυμος τῷ ἐρπετῷ σκορπίου· ὅστις κατὰ σκορ-
πίων ἔχει, φασὶ, τὴν δύναμιν.

Λίθος ὁ λεγόμενος χορσίτης. ὠνόμασται δὲ οὕτως
ἀπὸ τοῦ κόρησθαι τοῦτέστιν ἀνθρωπεῖα κεφαλῇ εἰκέναι. τοῦτον δὲ
20 φασὶ τριβόμενον μετὰ σκορῶδου καὶ πινόμενον ἀλεξιφάρμακον

3 φασὶ om. V. — 4 sqq. Deest in B integra descriptio gagatae, scorpii
et corsitae. — 4. 5 καπνιζόμενον V. — 6 θέσιν V. Confer quae Sarace-
nus inter Notha Dioscoridis habet de Gagata: φασὶ δὲ καὶ διακριτικὸν
εἶναι τῆς ἱερᾶς νόσου. τοῦτου γὰρ ὀσφραϊνομένου ἐν ἀκμῇ φέροντας κατὰ
γῆς πίπτειν. καὶ γυναικῶν δὲ νόσους κρυφίους ἰᾶσθαι θυμιώμενον δεχο-
μένων αὐτοῦ τὴν πνοὴν, unde γυναικῶν, δεχομένων, ἐκχεουσῶν infra scri-
bendum esse fortasse coniciet aliquis. — 9 τοῦτους] an τοὺς scriben-
dum? post φέροντας excidisse puto τὴν πνοὴν αὐτοῦ vel simile quid. —
10 πίπτει V; γυναικας V, γυναικας C, qui supra recte πίπτειν exhibit;
correcti. ἰώνται δεχομένας θυμιωμένας καὶ τοὺς πονηροὺς ἰχῶρας ἐκχεο-
μένων C. — 12 ἐκρεούσας V, quod correcti viam monstrante C. — 13
διώκει cod. — 14. 15 e Dioscoride addita sunt, cfr. Diosc. de mat. med. V
p. 413 ed. Kühn.: Γεννᾶται δὲ ἐν Λυκίᾳ κατὰ τινὰ ποταμοῦ εἰς ὄρυσιν εἰς
θάλασσαν ἐκχεομένου· ἔστι δὲ πλησίον τῆς λεγομένης Παλαιοπόλεως· κα-
λεῖται δὲ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμὸς Γάγας, παρ' οὗ τῷ στόματι εὐρίσκονται
οὗτοι οἱ λίθοι. — 16 17 De scorpio haec C: λίθος ὁμώνυμος τοῦ σκορ-
πίου· ὅστις καὶ τὸ σκορπίου ἔχειν φασὶ τὴν δύναμιν. — 20 σκορῶδου V.

τῶν ὑπὸ σκορπίου δηγμάτων γίνεσθαι καὶ μετὰ ῥοδίνου δὲ ἐλαίου
 χριόμενον τὰς περιανυχένιους ὀδύνας παύειν, καὶ μετὰ μέλιτος
 κιονάμενον καὶ πινόμενον καθαρτήριον γαστρὸς γίνεσθαι καὶ
 ὑδέρους δὲ κενοῦν καὶ βουβῶνας ἰᾶσθαι.

- 5 *Λίθος κοράλιος.* καὶ τοῦτόν φασὶ πρὸς ἀσπίδας μάλιστα
 καὶ πρὸς ἀσπίδων δῆγματα χρησιμώτατον καὶ ἀποτρόπαιον εἶναι.
 θαυμάσιον δὲ οἶον ἱστοροῦσι περὶ αὐτοῦ· ἐκ γὰρ ἐτέρου εἶδους
 πρὸς ἕτερον μεταφέρεσθαι. χλωρὴν μὲν γὰρ πρῶτον βοτάνην
 φύεσθαι καὶ οὐδὲ ἐν τῇ χέρσῳ, ἀλλ' ἐν τῇ θαλάσῃ, καθὰ καὶ
 10 τὰ βρύα. πρὸς δὲ τὸ γῆρας ἤκουσαν καὶ μαραινομένην τὰ μὲν
 φύλλα περιμαραίνεσθαι τε καὶ καταρρεῖν· αὐτὴν δὲ ἐν τοῖς βύ-
 θεσι νίχεσθαι ἐλαφρῆν, μέχρῃς ἂν πρὸς τὴν χέρσον ὑπὸ τῶν
 κυμάτων ἀποπτυσθῇ. ἐπὶ δὲ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀέρος ἀνα-
 πλησθῆ, ξηραίνεσθαι καὶ στερεοῦσθαι μᾶλλον· ἐγγρονίζουσιν δὲ
 15 πλεον ἀποπετροῦσθαι καὶ ταῖς χερσὶ τριβομένην τελείως λίθον
 εὐρίσκεσθαι· τὴ δὲ σχῆμα φυλάττειν τὸ ἐξ ἀρχῆς, οἶον ὅτε ἦν
 βοτάνη, τῶν τε κλάδων καὶ τοῦ φλοιοῦ, καὶ εἶναι καθαπερεὶ θάμ-
 νον ἢ καὶ δενδρύφιον λίθινον ἀκριβῶς, ὥστε καὶ τέρψιν ἔχειν τοῖς
 θεωμένοις οὐκ ἄχαριν. λέγουσι δὲ αὐτῷ καὶ ἐτέρας τινὰς ἐνεῖναι
 20 θεῖας δυνάμεις· ἐκ τε γὰρ πολεμίων καὶ μάχης ἀβλαβῆ τὸν
 φοροῦντα διαφυλάττεσθαι καὶ μακρὰν δέ τινα καὶ ἔρημον στελ-
 λομένην πορείαν, καὶ φυλακτήριον εἶναι καὶ παντὸς κακοῦ ἀποτρί-

5 A corallii descriptione incipit libellus noster in A; priorem libelli partem in codice pessime ligato invenire non potui. — 5 ἀσπίδα A. — 6 καὶ τοῖς αὐτῶν δῆγμασιν A, qui sequens χρησιμώτατον omittit. — 7 οἶον scripsi, οἶον BV, τι A. — 7 τούτου A. — 8 γὰρ om. B; — 9 φαίνεσθαι B; οὐκ A; ἀλλ' ἐν ταῖς θαλασσαῖσι A. — 10 γὰρ pro τὸ γῆρας A; μαραινομένης A. — 11 τε om. A B; καταβαλεῖν V; αὐτὰ B; ἐν om. A. — 13 ὅταν δὲ B. — 14 ἐγγρονίζων A. — 15 πλ. ἀπευρόμενος καὶ ἐν ταῖς χ. τριβομένος B; τελεῖ ὡς B — 16 φυλάττει V; οἶον ὅτι καὶ ἦν A. — 17 τῶνδε κλ. A; τὸν τε κλάδον B. — 18 δενδρύφιον scripsi; δενδρίλιον V, δενδρυδιον (sic) B, δενδρίον A; λίθινον om. B. — 18. 19 τοῖς θεωμένοις om. B; ἄχαρι V. — 19 αὐτόν V. — 21—22 καὶ μακρὰν — εἶναι om. A. — 21 μακρὰν τινα καὶ B, fort. recte. — 21. 22 στελλόμενος B. — 22 καὶ post πορ. om. B; εἶναι om. B.

παιυν, καὶ κινδύνους δὲ διαδιδράσκειν ληστῶν. [ἐὰν δὲ ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ταῖς μάχαις ἐπὶ χειρας τοῦτον κρατῆς, ἔσται φυλακτήριον ἀνίκητον καὶ ἐπιτευκτικὸν καὶ καταπληκτικὸν ἄφοβον. ἐκλήθη δὲ οὗτος καὶ ὑπὸ τινων γοργόνιος, διὸ εἰς αὐτὸν εἰσχα-
 5 ρύσσοι γοργόνα καὶ κατακλείουσι ἐν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ· καὶ τελεσθεὶς ἔστι μέγιστον φυλακτήριον πρὸς πάντα φόβον καὶ ἐπήρειαν πονηρῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις πρὸς ἐφόδους πονηρῶν καὶ πρὸς ἐρπετὰ παντοῖα· ἔστι γὰρ ὁ λίθος Ἑρμοῦ. ποιεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὄνείρων καὶ φαντάσματα
 10 ἀποθεῖται τῇ ἰδίᾳ ἀντιπαθείᾳ· μέγιστον δὲ φυλακτήριον καὶ πρὸς ὄργην δεσπότου γλυφέντος ἐν αὐτῷ ζωδίου Ἐκάτης ἢ Γοργόνος προτομῆς. ὁ φορῶν δὲ αὐτὸν οὐδέποτε ὑπὸ φαρμάκων ἀλώσεται, οὔτε ὑπὸ κεραυνοῦ ἢ ἀστέρος πληγήσεται ἢ πονηροῦ δαίμονος. ἄλυπον δὲ ποιεῖ τὸν φοροῦντα αὐτόν, ἀλλὰ καὶ μiasμάτων πάν-
 15 των καὶ καταδέσμων καθυρτήριον ὑπάρχει· ἐν οἴκῳ τε ὧν ὁ λίθος δαιμόνων καὶ φαντασμάτων καὶ κεραυνῶν ποιεῖται δίωξιν.] ἀλλὰ καὶ τοῖς πλέουσι σωτήριον εἶναι [ἐὰν δὲ ἐν πλοίῳ αὐτὸν

1 δὲ post κινδ. om A; κίνδνον B; διαδιδράσκει V; ἐν ταῖς V. — 3 ante ἄφοβον excidisse videtur καὶ. — vv. 1 — 16 ἐὰν δὲ usque ad δίωξιν om. A B. Locum e Damigerone sumptum ab interpolatore in V additum esse orationis tenor interruptus docet. Expulso enim alieno additamento φυλακτήριον εἶναι (p. 148, 22) . . . διαδιδράσκειν (p. 149, 1) optime cohaeret cum σωτήριον εἶναι (p. 149, 17). — 16 post δίωξιν haec add. V: πινόμενον δὲ μετὰ οἴνου ἀκράτου μάλιστα προφυλακτικὸν παντοίων φαρμάκων γίνεσθαι καὶ σπλῆνα μὲν τῆκειν σὺν ὕδατι πινόμενον καὶ πρὸς ἀναγωγὰς αἵματος ἐνεργεῖν. ἀναπληροὶ δὲ καὶ σαρκῶν κοιλώματα, quae in V codicis archetypo infra ex iusto loco, quo in reliquis codicibus leguntur, excidisse et in margine suppleta esse videntur, unde V codicis scriba alieno loco in textum receperit. — 9 φαντασμάτων ἀποθεῖται V, quod correxi. — 17— p. 150, 2 ἐὰν δὲ — ἄριστον in solo V interpolatum est, neque aliter p. 150, 3 ἀντιπάσχει usque ad p. 150, 4 παντοίαις. Sumpta haec sunt ex Astrampsychi libello ὅσοι τῶν λίθων εἰς ἀναχωγὴν ζάλης καὶ τριχυμίας θαλάσσης, edito ab J. B. Pitra (Spic. Solesm. III p. 393) et ab Hermanno Graffio (Mélanges Gréco-Rom. 1859 p. 552—553), ubi haec de corallio leguntur: Κουράλλιος σὺν δέρματι φώκης εἰς τὸ χαλκήσιον (sic codd., χαλχῆσιον Pitra, χαρχῆσιον Graff) περιεπτόμενος ἀντιπάσχει ἀνέμοις καὶ κλύδωσι καὶ ἀκαταστασίαις παντοίαις (παντοίων habet Pitrae editio) ὑδάτων.

σχίσας εἰς τὸ καλούμενον χαλκήσιον ἐμβάλλῃς σὺν δέρματι φώκης, φυλακτήριον ἔσται ἄριστον] καὶ παντὸς κινδύνου καὶ ναυαγίου ῥύεσθαι [ἀντιπάσχει γὰρ ἀνέμοις κλύδωσι καὶ ἀκαταστασίαις παντοίαις] καὶ φαρμάκων δὲ θανασίμων καὶ μαγεῶν πασῶν ἀντί-
 5 παλον πεφυκέναι καὶ μασμύτων πάντων καὶ καταδέσμων καθαρτήριον καὶ ὡσπερ ἀντίλυτον. κοπτόμενος δὲ καὶ τῷ σίτῳ καὶ πᾶσι τοῖς σπειρομένοις μγνύμενος πᾶσαν βλάβην ἀπὸ τῆς ἀρούρης ἀπείργει. λέγουσι δὲ καὶ ἀγχοῦ καὶ χαλάζης καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἀποτρεπτικὴν ἔχειν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ τῶν καταβι-
 10 βρωσκότων πάντων καὶ λυμαينوμένων τοῖς λήϊοις ἀναλωτικὸν καὶ φθαρτικὸν γίνεσθαι, σκωλήκων τε καὶ ἰπῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀερίων, ἐρυσίβης καὶ ἀκρίδος καὶ βρούχου, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν προσητήριων καὶ κεραυνῶν [καὶ ἐν ἀμπέλοις δὲ καὶ ἐλαιῶσι τὴ αὐτὸ ποιεῖ σπαρεῖς], πινόμενον δὲ μετ' οἴνου ἀκράτου μάλιστα
 15 προφυλακτικὸν παντοίων φαρμάκων γίνεσθαι. καὶ σπλήνα μὲν τήχει σὺν ὕδατι πινόμενον καὶ πρὸς ἀναγωγὰς αἵματος ἐνεργεῖ. ἀναπληροῖ ὁ δὲ καὶ σαρκῶν κοιλώματα.

Λίθος ἀχάτης. οὗτος παντοῖος μὲν τὴν μορφήν, πολυ-

4 καὶ φαρμάκων — 6 ἀντίλυτον om. V, qui eadem aliis verbis in loco interpolato supra (p. 149, 14) protulit. — 6 ἀντίλυτρον B ex correctione, puto, nam ἀντίλυτον, quod extat in A, praebent Lithicorum codices omnes. — 6—8 Haec a κοπτόμενος usque ad ἀπείργει om. V, qui eadem verbis tantum variatis exhibet, et B, sed hic quidem negligentia, puto; nam carminis Orphici aliquot versus circumscribuntur. V librum, utpote hic quidem interpolatione maxime foedatum, sequi nolui. Habet vero haec ex Damigerone sumpta: ἀλλὰ καὶ τριφθεῖς λεπτῶς καὶ μυχθεῖς μετὰ σπερμάτων καὶ σπαρεῖς ἐν τῇ γῆ ἀπωθεῖται ἀπὸ τῆς ἀρούρης πᾶσαν βλάβην καὶ πάντα φθοροποιὸν χειμῶνα. — 10 λήϊοις scripsi; λήϊοις^χ V, λήϊοις A, λήϊοις, ι littera supra η posita B. — 12 βρούχου A, βρου V, βρούχης B. — 12 αὐτῶν om. B; τῶν om. A. — 13 καὶ om. V. — 12, 13 καὶ ἐν — σπαρεῖς solus habet V. — 14 πινόμ. — 17 κοιλώματα om. V, vide supra ad p. 149, 16. — 14 πινόμενος A. — 16 Sequentia epitomator e Dioscoride sumpsit, cfr. Diosc. de mat. med. V p. 806 ed. Kühn πληροῖ δὲ καὶ κοιλώματα (scil. corallium) πρὸς τε αἵματος ἀναγωγὰς ἱκανῶς ἐνεργεῖ καὶ δυσουροῦσιν ἀρμόζει· καὶ σπλήνα τήχει σὺν ὕδατι πινόμενον. — 16 τήλει B; πινόμενος A. — 17 σαρκεῖν B. — 18 Achaetae descriptionem ex B edidit Tyrwh.; παντοίως V.

χρώματος γὰρ καὶ πῆ μὲν ἰάσπιδι προσσεικῶς, πῆ δὲ τῷ σαρδίῳ,
 πῆ δὲ τῷ σμαράγδῳ, καὶ τοῦ μὲν ἰάσπιδος τὸ ὑελῶδες ἔχει,
 τοῦ δὲ σαρδίου τὸ αἱματῶδες, τοῦ δὲ σμαράγδου τὸ αἰγλήεν τε
 καὶ λαμπρὸν. ἄλλοτε δὲ καὶ τὸ φοινικοῦν καὶ ἐρυθρὸν ἐν αὐτῷ
 5 καὶ οἶον μιλιτῶδες· ἀλλὰ καὶ χαλκῷ τὸ χρῶμα πολλάκις ἕοικεν,
 ἔστι δὲ ὅτε καὶ μήλῳ. πάντων δὲ προκρίνουσι μάλιστα τὸν εἶδος
 ἔχοντα λίαν ἐρυθρὸν καὶ αἱματῶδες, ὃν καὶ διαφοινὸν καλοῦσιν,
 ἀφ' οὗ καὶ λεοντοδέρην τινὲς αὐτὸν καλοῦσι τῶν παλαιῶν. τοῦτον
 δὲ αὐτὸν καὶ καταστικτον εἶναι φασιν, ὥσπερ τὸν λέοντα φολίσι
 10 πυρσαῖς ἢ καὶ ποικίλας ἀναμεμιγμένας ἐχούσαις καὶ λευκάς καὶ
 μελαίνας καὶ χλωράς. τοῦτον τοῖς σκορπιοθήκτοις ὠφελιμώτατον
 εἶναι· εἰ γάρ τις καὶ ψυχορραγῶν τύχη παρὰ τοῦ τραύματος καὶ
 περιαρτήσῃ τοῦτον περὶ αὐτῷ ἢ καὶ ἐπιπλάσῃ μάλιστα συγ-
 κόψας, αὐτίκα κατὰ βραχὺ τὰς ἀλγηθόνας ἀπομαραίνει καὶ σώζει
 15 τὸν κάμνοντα. ἐστὶ δὲ καὶ ἐρωτικός, ὥς φησι, καὶ τίθησιν ἐπι-
 θυμητοῦς ἄνδρας τε γυναιξὶ καὶ γυναικας ἀνδράσι περιαιπτόμενος,
 καὶ θέλγειν δὲ πάντας ἰκανώτατος ἐν ταῖς ἡμιλίαις, καὶ τῶν αἰτή-
 σεων μὴ ἀποτυγχάνειν ποιεῖ. καὶ πρὸς πᾶσαν νόσον ἀπλῶς εὐρί-
 σκεται χρησιμώτατος, ἐξαιρέτως δὲ πρὸς τε τριταίους καὶ τεταρ-
 20 ταίους καὶ πᾶν τοιούδε γένος νοσημάτων. σημεῖον δὲ τῆς τοῦτου
 δυνάμεως κάκεῖνο ποιοῦνται· ἐφομένοις γὰρ κέρασιν ἢ καὶ ὀστέοις

1 πῆ V bis. — 2 πῆ V; ἔχειν AB, corr. Tyrwh. — 3 αἰγλίεν B,
 αἰγλοῖεν A, corr. etiam Tyrwh. — 5 μελιτῶδες V, μιλιτῶδες B, μελιτῶ-
 δες A, inducta μελ syllaba et μιλ superimposito; corr. Tyrwh. — 6 δ'
 ὅτε A. — 8 ἀφ' οὗ — παλαιῶν om. B; λεοντόδεριν V, λεοντοδέριν A;
 παλαιῶν δὲ V, αὐτὸν τῶν παλ. ὠνόμασαν A. — 10 ποικίλαις V. —
 11 μελαίνας B; χλωράς A, ut alibi quoque scripsit noster, χλωεράς B,
 χλοεράς V. — 11 ὠφελιμώτατος A; ὠφελεῖν ἢ περιαρτύσει τοῦτον τῷ
 δήγματι B, qui εἰ γάρ τις καὶ ψυχ. τ. π. τ. τρ. καὶ omittit. — 12 ψυχορα-
 γῶν codd.; τύχοι A. — 13 περιαρτήσει A, περὶ ἀρτήσῃ V; αὐτῷ V,
 αὐτόν A; καὶ om. A; ἐπιπλάσσει V, ἐπιπλάσσει A. In B περὶ αὐτῷ
 — κάμνοντα deest. — 14 ἀπομαραίνει καὶ σώζει A, ἀπὸ μαράνης καὶ σώσει
 V. — 15 ἔτι δὲ B; καὶ om. A; ἐρωτικόν A; καὶ om. A. — 15. 16 καὶ τῆ θῆλυ
 ἐπιθυμητοῦς B. — 16 περὶ σπόμενος V. — 17 καὶ θέλγει πάντως A. —
 18 ποιεῖν V, vix bene. — 18. 19 εὐρίσσεσθαι V. — 19 χρῆσ. ὁμοίως δὲ καὶ
 πρὸς τριτ. B. — 20 τοιούτον AB. — 21 ἐν ἐφομ. V. In B post νοση-

ἐμβαλὼν τις αὐτὸν ἐπ' ὀλίγον εἶτα καὶ ἀνασχόμενος εὐρήσει πάντα ῥαδίως τηχόμενα.

Λίδος ὁ αἵματιτής, ἀπ' αὐτῆς τῆς χροῦς οὕτως ὠνομασμένος· αἱματώδης γάρ ἐστι τὴν μορφῆν. ἀλλὰ καὶ τριβείς καὶ
 5 εἰς ὕδωρ ἐμβληθεὶς αἱματώδης ὕλον κάκεινο τίθησι. τοῦτον εἰς πᾶσαν ὀφθαλμῖαν ὠφελιμώτατον εἶναι λέγουσι κερασθέντα μετὰ μέλιτος εἶτε γάλακτος· ἀλλὰ καὶ τῇ χειρὶ κρατούμενον ἢ φορούμενον ἐπὶ τοῖς ἐν δικαστηρίοις ἀγῶσι πρὸς νίκην μέγα συμβάλλεσθαι καὶ μετὰ ὕδατος πινόμενον κατὰ τῶν ἰοβόλων πάντων
 10 ἀντιφάρμακον προφυλακτικὸν γίνεσθαι καὶ ἡδὼν καὶ χαρίεντα· καὶ πᾶσι φίλον τὸν φοροῦντα τοῦτον ἐργάζεσθαι.

Λίδος ὁ λιπαραῖος, ὄντινα καὶ λέγουσιν ἐν Ἀσσυρίᾳ γίνεσθαι κάκειθ' ἐν ποτε παρὰ Μέμμονος εἰς Τροίαν κομισθῆναι καὶ τῷ Πριάμῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Τρώων ὡς μέγα τι δῶρον προσενε-
 15 χθῆναι. τοῦτον δέ φασι καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλῶνι μάγους περὶ πολλοῦ τίθεσθαι· πολλὰ γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὰς ἐπιφθὰς αὐτῶν καὶ γοητείας συμβάλλεσθαι. καθήμεροῦν δὲ διὰ τούτου καὶ ἕφεις καὶ δράκοντας· ἀλλὰ καὶ πίνοντας ἐκ τούτου τοῦ λίθου μαντικὸς γίνεσθαι καὶ ὀρνεοσκόπους, καὶ ἀπλῶς ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ τοιούτῳ
 20 χρῆσθαι πρὸς πᾶσαν αὐτῶν τῆς τέχνης δύναμιν.

Λίδος νευρίτης. ὠνόμασται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ταῖς παλαιαῖς

μάτων sequuntur quae ab epitomatore de haematitae viribus narrantur ab καὶ μετὰ ὕδατος usque ad ἐργάζεται (sic), tunc vero omissa liparaei et nebritae descriptione quaedam e Damigerone fortasse magnam partem excerpta de lapidibus, ex quorum numero hos notavi: λίθος σμάραγδος, γὰρ δόνουξ (sic), ὀνουχίτης ἕτερος, χρυσόλιθος, ὀπάλλιος, δενδραχάτης, λασπαχάτης, σαρδαχάτης, πολύζωνος, πάγχρους, σμυρνίτης, χελιδόνιος, ἰερακίτης, δρακοντίτης, ἀσπαλακίτης, φρυνίτης, δανίτης.

4 αἱματώδης Α. — 5 ὕλον ποιεῖ Α ὀμῖσο κάκεινο τίθησι. — 7 ἢ pro εἶτε Α. — 7 κρατούμενος ἢ φορούμενος Α. — 8 ἐπὶ τοὺς ἐν διχ. ἀπίοντας Α. — 9 μεθ' ὕδατος πινόμενος Α. — 11 πᾶσαν codd.; τὸν φοροῦντα τὸν τοιοῦτον λίθον ἐργάζεται Α. — 12 ἀσσυρία codd. — 14 τῷ ante βασ om. Α. — 15 καὶ ante τοὺς om. Α; τοὺς . . . μάγους ex τοῖς μάγοις Α. — 16 π. πολλὴ V; αὐτοῖς om. V; τὰς ἑαυτῶν ἐπ. Α, τὰς ἐπ. ἑαυτοῖς V. — 17 συμβάλλεσθαι Α, συμμάχεσθαι V contra usum auctoris. — 18 ἀλλὰ om. Α.

βάχχαις ταῖς τὰς νεβρίδας φορούσαις καὶ θεραπαίλαις καὶ ἀχολούθοις τοῦ Διονύσου ἐπιτήθειον εἶναι καὶ πρὸς μαντείας αὐταῖς συμβάλλεσθαι. λέγουσι δὲ καὶ παυσίπουνον αὐτὸν εἶναι τὰς ὀδύνας παντοίων ὕφρων ἐξιώμενον, τιθέναι δὲ καὶ τῇ γυναικὶ τὸν ἄνδρα
 5 φιλτάτον καὶ ἐπιθυμητὸν καὶ ἀσπίδων δὲ ἀποτρεπτικὸν γίνεσθαι. τούτου δὲ τὴν χροιάν ὁμοίαν εἶναι πρὸς γλωρῶν.

Λίθος ὁ χαλαζίτης, καὶ τούτου δὲ τὴν δύναμιν ἀρίστην εἶναι λέγουσιν ὡς καὶ πυρετῶν ἀποτρεπτικὴν καὶ σκορπιωδήχτοις λατικὴν καὶ μαντικὴν δὲ φανεροῦσαν τὰ μέλλοντα τῷ φοροῦντι.

1 νευρίδας codd. fort. recte. — 1 ἀχολ. x. θεραπ. A. — 2 διονυσίου V. — 3 συμμάχεσθαι V, συμβάλεσθαι A; αὐτοῖς codd. — 3 πασίπουνον εἶναι αὐτόν A. — 4 ἀξιώμενον V; τιθέναι. ποιεῖ δὲ καὶ A; ἄνδρας vel ἄνδραν V. — 8. θ λατρικὴν A. — θ μαντ. καὶ φαν. τὰ μ. A. Sequitur in V opusculum in fine mutilum, Σωκράτους καὶ Διονυσίου περὶ λίθων, ineditum, ut videtur, nec luce indignum, cum plura e Damigeronis libello transsumpta contineat. Specimen ex eo dedi ad Lith. v. 635. Describuntur in eo: σμάρραδος, δάκινθος, σπάνιος, χαλκηδόνιος, βαβυλώνιος (alias σάρδιος), σαρδῶνυξ, ὄνουχίτης (cuius quinque genera enumerantur), χρυσόλιθος (qui est ὕγρὸς, διαυγῆς, διαφανῆς, χρυσίζων, ἀφανῆς), ὀπάλλιος, ἀγάτης et ἀνταγάτης. Reliqua in codice mutilo nunc desiderantur. Simile opus sine titulo extare videtur in A, in quo post epitomam nostram sequuntur collectanea de pluribus lapidibus, quorum haec tantum nomina exscripsi: σμάρραδος, βαβυλώνιος (alias σάρδιος, quem praesertim ἐν τῷ παλατίῳ gestant), τοπάζιος, σαρδῶνυξ, ὄνουχίτης, ὄνουχίτης ἕτερος, περιλεύκιος. Smaragdi descriptionem ex hoc codice excerptam infra dabo ad Damigeronem.

ἡ ἐκείνη.

DAMIGERON DE LAPIDIBUS.

scriptoribus versatissimi, Michaelis Ringii praeclaro acumini et summae erga me benevolentiae me debere grato animo libens profiteor.

De aetate huius Damigeronis opusculi duplex est sententia. Pitra, qui Tertulliano¹⁾ et Arnobio²⁾ in comparationem vocatis sagaciter vidit Amigeronis, ut in Parisino codice inscribitur, libellum Damigeroni mago adscribendum esse, hoc de viribus lapidum opus iam a Plinio lectitatum fuisse inde collegit, quod non solum, quae apud Plinium de magicis gemmarum virtutibus legantur, cum iis, quae a Damigerone dicta sunt, consentiant, verum etiam in physica gemmarum descriptione nonnulla apud Plinium et Damigeronem inveniantur ad verbum paene congruentia. Quare eos Damigeronis locos,³⁾ quos ex Plinio haustos esse, non a Plinio imitando expressos esse nullo modo negari possit, postea demum ab interpolatore Damigeroni additos esse credidit.

Contra Valentinus Rose, qui de hoc opusculo eruditissimam dissertationem edidit in Herma (a. 1875. vol. IX p. 471 — 491) noluit latinitatem ita barbaram scriptori primi post Christum natum saeculi attribueret. Qua de causa, cum vel propter nimis conspicua Graeci textus vestigia (intimi etc.) intacta relicta verisimile non sit Damigeronis opusculum, quale

1) Tertullianus de anima 57. »Auctrix opinionum istarum magia sonat Hostanes et Typhon et Dardanus et Damigeron et Nectabis et Berenice.«

2) Arnobius adv. nat. lib. I 18: »Age nunc veniat, quaeso per igneam zonam magus interiore ab orbe Zoroastres, Hermippo ut assentiamur auctori, Bactrianus; et ille conveniat cuius Ctesias res gestas Historiarum exponit in primo, Armenius, Zostriani nepos et familiaris Pamphilus Cyri, Appollonius, Damigero et Dardanus, Velus, Iulianus et Baebulus, et si quis est qui principatum et nomen fertur in talibus habuisse praestigiis.«

3) Cfr. cap. III »in Philippico auro« ex Plin. 37, 57. cap. XIX »in ventriculis gallinaceorum« ex Plin. 37, 144 et praesertim quae in cap. XXII de Lucania leguntur ex Plin. 37, 182. Alia dabit Rose l. l. p. 472 — 473 et Pitra passim in notis.

nunc habemus, nihil nisi compendium esse labentis iam latininitatis tempore factum ex opusculo primi p. Chr. n. saeculi, latinum Damigeronem eodem fere, quo eiusdem monetae librum, Pseudo-Apuleium, id est quinto saeculo scriptum esse putavit ab homine latino, qui graecum Damigeronis libellum a se traductum ex Plinio passim auxerit et praefixa Evacis ad Tiberium epistula in talem formam redegerit, qualem a Graeco auctore excogitatam esse verisimilitudine omnino careat. Graecus autem Damigeron, qui simillimus erat Zoroastri a Plinio saepius laudato, Rosio iam secundo p. Chr. n. saeculo extitisse videtur, quo tempore et a Tertulliano (l. l.) et ab Apuleio (apol. 90. p. 100, 16 ed. Krüger) qui apol. 45, pag. 56, l de gagate lapide nonnulla laudat etiam a Damigerone nostro commemorata, citetur, quod, nisi eo tempore liber quidam Damigeronis nomen prae se ferens extiterit fieri potuisse aegre, ut credamus, inducamur. Hoc autem graeco Damigerone usi sunt: Pseudo-Orpheus, qui eum versibus elegantissimis satis accurate expressit; Aëtius sexti p. Chr. n. saeculi medicus, qui quod in excerptis de lapidibus cum Damigerone Latino quam maxime consentientibus Demosthenem et Diogenem pro Damigerone auctores laudat, fortasse scribarum tantum errore factum est, ut Rose suspicatur; Mich. Psellus in libro *περὶ λίθων δυνάμεων*, aliique auctores graeci minus etiam noti, quos in notis ad Damigeronem recensebo. *Δαμογέρων* autem ille et ipse alioquin ignotus, qui in Geoponicis saepissime citatur, praeter nomen nihil cum nostro commune habet. Inter Latinos auctores et apud Plinium, et apud Solinum et Isidorum nonnulla inveniuntur, quae cum illis, quae a Damigerone narrantur, simillima sint, ex Damigerone graeco hausta esse Rosio videntur; quae tamen cum ad nostrum opusculum emendandum nullius fere momenti sint, neque ex alio similis argumenti libello, non ex ipso Damigerone transcripta esse non possint, malui omittere, ne haec editio nimis cresceret. Quorum interest, ea in Pitrae editione et apud Rosium l. l. p. 480 invenient.

Damigerone latino, qualem nunc habemus, primus, ut videtur, usus est Marbodius Redonensis episcopus (obiit a. 1123) cuius de lapidibus poema, in quo quae de gemmarum virtutibus dicta sunt ex solo fere Damigerone hausta sunt, per totum medium aevum maxima auctoritate fruebatur.

Praeterea in libro nono Speculi Naturalis a Vincentio Bellovacensi (obiit a. 1264) ex plurimis auctoribus congesti multa Dyascoridis cuiusdam prorsus ignoti de lapidibus leguntur, quae quin magnam partem ex Damigerone latino hausta sint, nemo dubitabit, qui quae cum Damigerone ad verbum paene consentientia in notis ex eo attuli paullo diligentius inspexerit. Ex eodem Dyascoride iam ante Vincen- tium brevissima excerpta Arnoldus Saxo circa annum 1220 in octavo operis »De virtute universali« capite attulit, quae tamen omnia ut brevissima et nihil ad emendandum vel illustran- dum Damigeronem exhibentia notis inserere nolui; accuratius in eorum fontes inquisivit Val. Rose l. l. p. 481. Denique Rabano Mauro et Iano Parrhasio quoque Damigeronis opu- sculum innotuisse Pitra affirmat pag. 324 et p. LIX, ubi tamen non nisi Parrhasii testimonium affertur ex Thes. Crit. I. p. 740, quod opus videre mihi nondum contigit. De Rabano autem nullum omnino argumentum Pitra protulisse videtur.

Incipit liber Damigeronis peritissimi de lapidibus. Item epistola.

Desideranti tibi scribi mysteria omnium lapidum, quanta generi humano sua sapientia prodesse videantur, denegatum tibi non fuit. Tu itaque custodies summa diligentia mysterium 5 summi altissimi dei. Hoc enim mysterium ceteris Aegyptiis litteratis, nec allophylis non tradideris, aliive cuiquam, ne ad sterilitatem huius scientiae deveniat Aegyptus, et ne eadem per aliquem incendio concremata conflagraretur, et nec immissis talibus in Aegyptum perseveros omnibus efficiat Aegyptiis dominantes. Hic aliis traditus non est, nec alii eum in

1 amigeronis *C*; Item epistola *om. p.*, qui etiam priorem epistolam, (altera ab Evax Arabiae rex incipit) totam omisit. Quae epistolae cum in nulla Marbodi editione, quae mihi ad manus sunt, reperiantur, in iis recensendis usus sum praeter laudatum codicem Parisinum (meum *c*) quem ubicumque potui secutus sum, codice Musei Nationalis Hungarici 58 membr. saec. XIII (meo *m*). — 3 scribere *c*, scribi a me *m*; mysteria *c*, misteria *m*; omnium de lapidibus quam gen. *c*; — 4 sua *om. m.*; sapienti eam *m*; videant *c*; unde post vid. add. *c*; negandus *m*; — 5 utique *m*; custodi *m*, an custodias scribendum?; — cust. sensum ea diligentius *c*; misterium *m*; — 6 altissimique *m*; misterium *cm*, cor-rexi; — egyptus *c*, egiptiis *m*. — 7 liceratis *c*; neque *m*; non *om. m*; 7-8 trad. umquam scilicet nec sterilitatem. egyptus deveniat *c*. — 8 egyptus *m*; — 8. 9 et nec in eadem pro vero aut incendium concr. confl. *c*; incendio concremata *m* ante corr., ordinem verborum immutavit *m*. pr.; conflagratur *m*; et nec] aut *m*, fort. recte. — 9. 10 imm. in egyptum regibus severos *m*. — 10 talibus ego, ut sit de Evacis doctrina dictum, telibus *c*, regibus *m*; in egypto *c*: perseverans ego, perseverans *c*, severos *m*; efficiat onis *m*, omnibus effigya *c*. — 10 11 egyptos *c*, egiptiis *m*; — 11 hoc *c*, hic enim al. *m*; nec aliis *c*; eum *om. m*.

A bel, Orphei Lithica.

sua potestate habuerunt per tuamque custodiam habeant. Iuro tibi per summum parentem deum, quod meliorem librum Aegyptus huius non habet; cuius iurationis testis est summus deus. Mittam enim tibi bonum solis nomen, per quod bonum genus nascatur. Igitur perpetualiter custodiatur a vobis; 5 praestat enim multum in omnibus actionibus per singulas ierarchias, quas Graeci vocant, omnium lapidum.

Evax Arabiae rex Tiberio Imperatori salutem.

Magnifica dona tua accepi per centurionem Lucinium Frontonem, quae dignatus es mittere ad me. Nam et ego tibi in- 10 vicem misi quodcumque per terram de omnibus lapidibus remedium.

Incipit de lapidibus et eorum generibus.

Lapides ad septem signa pertinent; subditi etiam et septem lapides, quos ad curam homines in phylacteriis habere 15 deberent; sunt enim sani et potentes. Lapis primus, qui dicitur chrysolithus, leonis. Lapis secundus, qui dicitur astro-selinus, cancri. Lapis tertius, qui dicitur haematites, arietis. Lapis quartus, qui dicitur ceraunius, sagittarii. Lapis quintus, qui dicitur demos, tauri. Lapis sextus, qui dicitur ara- 20

1 detineant *m*, non habuerunt *c*; perpetuaque custodia *m*; — 2 iuro autem tibi *m*; p. s. deum patrem *m*; quia *m*; huius *om. m*; — 3 egyptus *c*, egiptus *m*; — 4 enim] ergo *m*; quod] quam *c*; bonum *m*. — 5 nascatur ego, nascuntur *c*, noscetur *m*; perpetua ea tclitur *m* custod. *c*; in nobis *m*; — 6 prestat *c*; — 6. 7 per singula ieratica quas *c*, terarchias *m*: — 8 rex Arabiae *m*; tyberio *m*; ceturionem *c*; lucentum *c*; frotonem *c*; front. nomine quem d., *m*, fort. recte; nam *om. m*. — 11 nisi *c*; quodc. carius per terram in orientis partibus de omnibus lapidibus remedium nomen crescit. *m*. — vv. 13 — p. 162, 4 utpote interpolatos minoribus litteris excudendos curavit Pitra. — 14 lapidem *p*, errore; — pertinentes *c*; — 15 qui *c*; homines *c*, hominis *p*; in *om. c*.; philacteriis *c*. — 16 debent *p*; — 17 chrisolitus *c*; — 17. 18 asroselinus cancri *c*; — 18 tercius *c*; — 18 haematites scripsi, ematintis *c*, aemathites *p*; — 19 Keraunius *cp*, sed cfr. p. 173, 8, 9, 15. — 20 demos] »ignotus plane nota Pitrae.

bicus, virginis. Lapis septimus, qui dicitur ostracitis, capricornii. Hi quaerendi tibi erunt, ut habeas per omne tempus vitae tuae in custodiam divinam, et sanus eris et securus semper.

Incipiunt indicia validitudinis de lapidibus et eorum virtutibus Damigeronis doctissimi.

I. Lapis Aëtites.

Aëtites vero lapis maximum naturae tutamentum; donavit deus hunc primum lapidem hominibus munimentum gratia salutis. Quemque aquila apportans eum in nidum 10 suum ab extremis partibus orbis terrarum custodiendorum ovorum suorum causa Aëtites est lapis colore puniceo, visu asperrimo; et habet infra se alterum lapidem, veluti praegnans. Utilis est mulieribus praegnantibus: circumligatus enim brachio sinistro non permittit feminam aborsum 15

1 ostracitis scripsi ex Plin. 37, 155, ostrachitis *c p.* — 1. 2 capricorni *c.* — 2 his *c;* — 3 in *om. p;* — 5. 6 titulum, in quo amigeronis habet *C,* in notas relegavit Pitra; — 7 ethiten *c;* — 8 ethiten *C;* lapis non lapidem quod Pitra ex eo profert, *C.* — 10 queque *c.* — 11 ob horum suorum *C;* — 11 in *c* nulla lacunae signa; [traducit] (sic) supplevit *p;* — ethiten *c;* pumiceo *c;* — 13 asperimo *c;* infra *c,* probante Ringio, cum infra et intra in vulgari lingua idem significaverint; intra *p.* Ad haec et sequentia cfr. quae Val. Rose in Herma IX p. 481 - 482 citavit ex Aetio II 32: Ἐκ τοῦ περὶ λίθων Δημοσθένους [Hoc lemma addidit Rose ex codd.]. Λίθος αἰετίτης. ὁ ἐν τῷ κινεῖσθαι ἔχον ἀποτελῶν, ὡς ἐτέρου ἐγκύμων λίθου ὑπάρχων. κατόχιον ἐμβρύων ἐστὶν ὅταν ὀλισθηραὶ ὦσιν αἰ μῆτραι περιεπτόμενος βραχίονι ἀριστερῶ. ἐν δὲ τῷ καιρῷ τῆς ἀποτέξεως ἄρας ἐκ τοῦ βραχίονος, περιεπτε τῷ μηρῷ, καὶ ἐκτὸς ὀδονῶν τέξεται. ἔστι δὲ καὶ κλεπτέλεγχον, εἰ ἐπιθεῖται τις αὐτὸν εἰς τὸν προφερόμενον ἄρτον. ὁ γὰρ κλέψας οὐκ ἂν δυνήσεται καταπιεῖν τὰ μασθέντα. φασὶ δὲ ὅτι καὶ συνεψόμενος ὁ αἰετίτης τοῖς ἐδέσμασι κλεπτέλεγχον γίνεται. οὐ γὰρ δυνήσεται ὁ κλέψας καταπιεῖν τὰ σὺν αὐτῷ ἐψόμενα. λειωθείς δὲ καὶ ἀναλαμβάνόμενος κηρωτῆ σκεδασθείσῃ διὰ κυπρίνου ἐλσίου ἢ γλευκίνου ἢ τινοῦ ἐτέρου τῶν θερμαινόντων ὀνήσῃ μεγάλως τοὺς ἀρθριτικοὺς καὶ παραλυτικοὺς. — 15 brachio *c;* — abortum *p,* aborsum *c,* quod retinui, cum eodem vocabulo usus sit auctor libri de natura rerum [Thomas Brabantinus] ubi de eodem aetite lapide Marbodum secutus disserit (ap. Vincent. Bellov. l. 1. cap. LXXII): »Efficacissime praegnantibus iuvat: ne aborsum faciant vel in partu graviter laborent, in levo lacerto portari vult.«

facere. Est autem idem ad velocitatem partus aptissimus. Nam periclitante muliere introductus et tritus et super lum-
 baginem eius positus, continuo partu liberabitur. Praeterea
 conservabit gerentem se, sobrium enim efficiet atque omnia
 superantem; rebus familiaribus augebit, et opinionem bonam ⁵
 diffamabit, et gratiosissimus erit. Qui hunc lapidem gerit,
 erit introitu facillimus omnibus, deo et hominibus. Amplius
 infantes puellasque conservat. Iste lapis a Castore et Pol-
 luce Lymphaticisque et terroribus nefandis efficit,
 ut nec visum somnientur, nec frequenter cadant. Si quem ¹⁰
 suspicaveris esse venenarium in domo tua, mitte hunc lapi-
 dem in pulmentario, et invita suspectum ad cenam; tunc si
 talis fuerit ille, nihil manducabit, et si ausus fuerit devorare,
 non poterit: tantam potentiam habet iste lapis. Quem si
 sustuleris ex pulmentario, incipiet ille maleficus manducare ¹⁵
 et iocundare. Iras quoque potentium summe delinit gestatus.
 Hic lapis est genus tutamenti; hoc medicamentoque utitur
 aquila, ne quae fraus attingat. Hunc enim lapidem a perenni
 flumine aquila apposuit corporibus sui nidi, ne violentur ab
 aliqua volucre; nam qui progeniem conservaret, munitorem ²⁰
 instituit. Qui hunc lapidem gerit, omnes gentes inviolatus
 evadit, et adversarios suos male mulctatos exsuperat.

2 pro introductus, quod sensu apto hic caret, aliud vocabulum re-
 ponendum esse videtur, quod graecum ἀρας ἐκ τοῦ βραχίονος exprimat,
 v. gr. deductus. — 3 partus C; — 5 oppinionem c; — 6 diffamavit c; —
 7 introitum C; — 8 lacunam, cuius nullum in C vestigium, [inventus est]
 verbis explevit p, collato Marbodo: »Quem gemini Pollux Castorque tu-
 lisse feruntur«, vix recte; — 9 limph. c; — 11 mitte c; — 12 coe-
 nam p; — 16 iucundare p; — 19 generis tutamentum Ring, collato
 v. 20 »nam qti progeniem conservarete, genus tutamenti C. egenis tu-
 tamentum coni. Pitra, qui totum locum depravatum esse iudicat, cum
 sequentia inde a ne quae usque ad aquila (v. 20) in codicis margine
 scripta sint. — medicamentoque c (non medicamento quod, ut Pitra
 affert), que om. p. — 18 perhenni c; — 19 aliqua C; posuit c; nisi ante sui
 deletum est in c. — 20 nam qui] utque p; — 22 mulcatus (sic) c. Ex
 nostro quoque hausit Arnoldus Saxo »in lapidario« cap. 30 (ed. Rose):
 »Eliotropia gemma est viridis. similis est smaragdo, cum sanguineis guttis.
 hunc mittit Ethiopia et Cyprus et India [Lege: Libya ex Damig. et Plin.]

II. Lapis Heliotropius.

Heliotropius lapis nascitur in Aethiopia et Cypro et Libya. Est autem colore smaragdino, sanguinis habens venas. Appellatur autem Heliotropius eo quod vertit solem. Missus enim in pelvem argenteam aqua plenam et positam contra 5 solem, vertit eum et facit quasi sanguineum et obscurum. Consecratus enim videbis divinam potentiam. Continuo enim pelvis incipiet aquam confundere, turbidus ut aer cum tonitruis et fulgoribus et pluviis et procellis, adeo ut etiam imperiti potentia lapidum terreantur et conturbentur: tantas 10 vires et divinitates lapis iste habet. Praeterea vaticinatur et praenuntiat futura per fluvios perennes et vocaliter per carmina. Ad salutem conservat quoque vivendi facultatem et corpus incolume, et bonam existimationem praebet gestantibus et omnem veneni ablationem; et universi generis terriculas 15 amovet. Nam qui hunc lapidem gerit, numquam decipitur, tanta est huius lapidis gratia a deo concessa hominibus. Hic lapis Heliotropius vertit solem inviolato numine. Igitur ut iste lapis imbres evocat et caetera

hic lapis in aquam positus eandem que in vase est aquam cum radiis solis opponitur, ebullire facit et resolvit in nebulam, que post paululum imbrem inducit. hic reddit hominem bone fame, et vaticinari quedam et incolumem et longe vite. contra fluxum sanguinis valet et venena si un-gatur [lege iungatur ex Marb. et Vinc. Bellov.] cum herba eiusdem nominis, in fallendo visum hominis homo se videri prohibet.α

1 eliotropio (sic) c; — 2 eliotropio c; — 3 libia c; — 4 Heliotropius scripsi, eliotropium c, Heliotropium p; — 5 posita c; — 7 »consecrato forte. Sed frequens in hac scriptiuncula nominativus absolutus.α Pitra. — enim] an autem?; — 8 esse p, et c, ut ego ex Marb.: »Denique post modicum vas ebullire videbis, . . . ut fit cum nimbo distillat turbidus aer α — 10 imperita potentiam (sic) c, »forte: qui imperant aut aliud simileα Pitra. — 11 vaticinantur c; — 12 praenuntiant c, praenuntiat p, correx i; — 13 quoque] cuicumque p; — 14 incolumem c; incolumen coni. Ring; — 15 ablacionem c; — 16 ammovet c; — 18 eliotropius c; inviolato numine ego scripsi dubitanter, involata (ex involvata) nomina c, involuta nubila p. — 19 ut] et p. Retinui ut et in fine lacunae signa posui. Reliquam huius capituli partem trans-

III. Lapis Adamas.

Adamas autem lapis durissimus ferro; et optimus nascitur in India, secundus post hunc in Arabia, ceteri in Cypro. Praeterea in Philippico auro inveniuntur similes, omnes tamen et colore et magnitudine propemodum pares. Apti sunt vero 5 ad omnem magicam actionem, et vires easdem habent. Sed a quibusdam lapis iste dicitur Anactites, quod cogat et perficiat omnia, in quibus eum desiderabis. Hunc lapidem adeptus include in cote argentea, et consecratum porta, et invictum te praestabit et indomitum adversus inimicos et hostes 10 et maleficos et ab omnibus superbis hominibus, quia efficeris universis formidolosus. Repellit autem omnem metum et visiones incertorum somniorum et simulacra umbrarum et venena et lites. Conficies itaque armillam ex auro, argento et ferro et aeramento; tortilem fac, et gere circa sinistrum 15 brachium, quia in hunc enim lapidem magnum est a deo auxilium.

scribere noluisse, et hoc per et caetera significavisse libarium, putaverunt Rose l. l. p. 472, et Pitra, cuius haec est nota: »Caute suppressa videntur, quae Plinius et Isidorus una et acerrima censura proscindunt: Magorum impudentia vel manifestissimum in hac quoque exemplum est, quoniam admixta herba Heliotropio, quibusdam additis praecantationibus, gerentem conspici negent. Vid. l. l. [N. H. XXXVII, 60, 165.] Arnoldi Lapidarius apud Vincent. Bellov. lacunam forte implevit. Porro si iungatur cum herba eiusdem nominis, valet in fallendo visum hominis, dum hoc modo se videri prohibet homo. lib. IX c. 67.« Sed Arnoldus sua ex Marbodo sumpsit.

1 adamans C; — 2 adamans c; — 3 caeteri p; — 5 propedomum modum c; — 7 anathitis c, anchitis p ex Plinio XXXVII, 15, 61, sed ibi ananciten habent optimi codd., et idem editum est ab Iahnio. Ego anactites scripsi ex Orptheo, cui ἀνακτίτης audit hic lapis; anactitis autem facile in anathites depravari potuit, ut auctor in author, similia. — 8 adeptus c; — 9 portas c; — 11 quia] q̄ c; efficeris c; — 14 armilla c; — 15 tortile c; — 16 quia om. p.

IV. Lapis Memnonius.

Memnonius vero lapis maximum actum et valentissimum habet; venena parata et morbos et languores et tumores et inimicitias, haec omnia expellit. Fidelem, verum, et firmum et eloquentem et modestum et grata facie circa omnes efficit gerentem, insuper invictum in omni re et in omni certamine. Et ne mireris, quod tantas res eum tibi scribo habere: laudant eum multi reges: experti sunt eum adversus hostes et ad validas pugnas. Viri enim fortes et gladiatores in arena, 5 et athletae habentes victoriam gratam sunt secuti. Sed vero 10 multi apud iudices usi sunt capitales causas habentes: tantam efficaciam iste lapis habet in magnum munimen vincendi semper. Hunc autem lapidem usus omnia superabis, quae dico et omnes iras effugies et naufragio facto enatabis et contempnes Neptunum maris. Verum etiam multi homines 15 victoriae causa gerentes eum, obtinuerunt. Valentiores Syri.

V. Lapis Diadochos.

Diadochos lapis similis est beryllo: utilissimus est divinationibus per aquam et adductionibus umbrarum, tamquam non alius lapis. Praeterea et effigies daemonum diligenter 20 ostendit; ad mortuum ne adhibeas eum, resistit enim defunctis. Nam desursum est et sanctus iste lapis, et sanctificatus perpetua consecratione.

1 memnonio *C*; — 2 memnonio *C*. — 5 grata] ingressa *C*; — 7. 8 laudans *c*; — 9 pūgnas *c*; — 10 eum ante athl add *p*; inde a victoriam usque ad habentes in marg. habet *c*; sequuti *p*, secuti *c*, an assecuti scripsit? — 11 eo ante iudices add. *p*; — 12 in magnum remunus (sic) *C*, ut magnum [sit] munimen *p*; — 14 effugat *c*; contempnis *c*; μαῖς *C*, in aquis *p*. — 16 Syri scripsi, syros *c*, [sunt apud] Syros *p*. — 17 et 18 dyadochon *c*, diadochon *p*, diadochos ego ex Plinio 37, 157 et Marbodo. — 18 berillo *c*; — 20 daemonum ego ex Marb.: »Daemonis effigies varias ostendere fertur«, hominum *c p*. — 21 id (sic) mortuum. n̄ adhibeas eum *c*, corr. *p* ex Marb.: »Sed si defuncto quis forsan applicet illum, Protinus asseritur solitas amittere vires.« — 22 desursum *p*, deusum *c*, quod de deorsum significare

VI. Lapis Smaragdus.

Smaragdus lapis pulcherrimus et validissimus ad omnem aquariam divinationem. Persuasionem habet in omni negotio, portatusque adauget substantiam et corpus et sermonem caste aptus. Maxime autem subvenit et liberat a tempestatibus. 5 Nam quicumque perfecit et consecraverit eum, omnimodo impetrabit libertatem. Oportet autem eum perficere sic: adeptus lapidem iube sculpere scarabeum, deinde sub ventre eius stantem Isidem, postea pertundatur in longitudinem. Tunc autem auream fibulam immittens in dicto porta, consecra- 10 tum et fac locum quemdam bonum praeparari, et ornare te et

posse putat Ring hoc sensu: ex imis terrae penetralibus. Ipse tamen deosus vel deosum coniecit quod divini aliquid significaret. (cfr. pluralem hispanicum dioses in Diezii lexico p. 153).

1 et 2 Smaragdus ego ex Plinio et Marb., Smaragdo *c p.* — 2 pulcherimus *c*; delevi et ante ad, cfr. p. 167, 18. 19. — 5 aptus] aptatus vel gestus sine causa coni. Pitra. — 7 imperabit *C*; — 8 adeptum *C*; sculpire *C*; — 9 incidem *C*. Caeterum haec sic leguntur in cod. 8454: »Evax. Adeptus lapidem oportet sic perfici. Fac in eum scarabeum sculpi, et sub ea posita constantem [et sub eo Iridem stantem coni. Pitra] deinde pertundatur in longitudinem, sicque in aurea fibula discooptus, sit consecratus; — auream om *c p.*, addidi ex cod. 8454 et ex Damigerone Graeco. Ex Damigerone graeco transscripta esse videntur, quae in codice Ambrosiano A. 95 post prosaicam Lithicorum epitomam de smaragdo leguntur: λίθος σμάραγδος ὁ κάλλιστος καὶ πολύτιμος δύναμιν ἔχει πρὸς πᾶσαν χάριν καὶ ἐπιτυχίαν ἐν πάσῃ πράξει· τοὺς δὲ ἀγνώως βιοῦντας αὖξει βίῃ τε καὶ λόγῳ καὶ πράγματι· ποιεῖ δὲ πρὸς ὑδρομαντείας καὶ δούλους πρὸς ἐλευθερίαν συμβάλλεται· ὡς (sic) γὰρ αὐτὸν κατασκευάσει (sic) καὶ πελήσει (sic) πάντων ἐπιτεύξεται. δεῖ δὲ αὐτὸν κατασκευάσαι οὕτως· κτησάμενος τὸν λίθον κέλευε ἀδάμαντι γλυφῆναι κἀνθηρον· εἶτα εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἐστῶσαν ἴσιν· ἔπειτα τρύπησον εἰς μῆκος· καὶ ἐμβάλλων χρυσὴν βελώνην φέρει περὶ τὸν δάκτυλον. οὗτος ὁ λίθος γεννᾷται ἐν Ἰνδία ὅπου ὁ φουσῶν ποταμὸς ἐκ τοῦ παραδείσου ἐξέρχεται. οὗτος ὄρασιν ἔχει ὁμοίαν τῇ γλῶσῃ τῆς γῆς· καὶ ὁ μὲν πρῶτος οὕτως καλεῖται ῥωνίας. ὁ δὲ παρὰ τοῦτον ὑποχλωρίζων λέγεται σμάραγδος βακτορίζων. — 10 fibulam missam *c*, fibula inmissa Ring, in fibulam missum *p*, fibulam inmittens ego ex Damigerone graeco; — in dicto Ring ex Damigerone graeco, dico *c*, dicato *p*; consecrato, *C*, corr. Pitra in notis. — 11 te ego, tu *c p*; orna (= ordina) ritum Ring

cetera quae tua sunt, et videbis gloriam lapidis, quam ei deus concessit.

VII. Lapius Corallius.

Corallius lapis maximas habet vires et magicam tractionem et in maiora negotia moventes. Est enim tenax, et 5 omnia repellit somniorum ludibria suo remedio. Maximum autem tutamentum adversus iras dominorum insculptum nomen noctilucae, hoc est Hecates signum aut Gurgonis personam; portans autem eum numquam capietur a nullo medicamento, nec a fulminea umbra immissa; et in bello quoque et pugna 10 maximum adiutorium est. Invictum et efficacem et impetrabilem sine timore et sine tristitia et securum facit gestantem eum et facile impetrandem et introitum facile habentem. Praeterea consecratus et contritus et seminatus cum frumento aut hordeo aut aliquo fructu, amovet de terra grandinem et 15 omnem perniciosam tempestatem; insuper in vineis aut olivetis dispersus repellit omnem exitiosum impetum ventorum.

1 quamque ei *p.* — 3 De corallio cfr. quae Pseudo-Dioscorides ex Damigerone latino habet ap. Vinc. Bellov. l. l. cap. LVI: »Diascorides. Lapis corallius maximas habet virtutes. Est enim tenax et omnia somniorum ludibria repellit atque ab omni maleficio atque umbris demonum et inanibus studiis custodit sed et fulminibus etiam in navi ventis et tempestatibus resistit,« quae licenter immutata esse graecus textus arguit, cuius magnam de corallio partem supra in Lithicorum epitoma ex codice Vaticano edidi; — corallios *C*; — 4 corallio *c*; ante magicam fort. addendum in. — 6 repellit ego ex Diasc. et Damig. graeco, expellit *cp*; somniorum *c*; — 7 dominorum pro daemoniorum vel deorum scriptum esse putat Pitra, male, cfr. πρὸς ἀρχὴν δεσπότου in Damig. graeco; insculptum *Ring*, sculptum *cp*, nomen *p*, *n* (sic) *C*; — 8 etate *C*, Hecates *p*, recte, ut apparet ex Damig. graeco. — 9 autem eum om. *p*, qui comma post portans, non post personam posuit. Ego graecum textum secutus Insculptum nomen etc. cum superioribus coniunxi, cum *p* novam ab his verbis incepisset sententiam. — umbra] vibra coni Ring a verbo vibrare ductum ut pugna a pugnare, collatis: Mémoires de la soc. de linguist. de Paris IV fasc. 1., Rönsch: Itala u. Vulg. p. 84, Paucker: de latinitate Scriptorum Hist. Aug p. 71sq. — 11 efficac *C*; — 12 sine tristitia et om. *p.* — 13 et facilem imp. *c*; — 15 ordeo *c*; — 15 amovet *c*; — 16 perniciosam *c*; — 17 dispersum *c*; — 18 exitiosum impetus *c*.

In domo autem positus conservat ab omni maleficio et umbris daemoniorum et vanis somniis et fulminum ictibus. In nave hoc si habueris, multum efficacior eris: resistit autem ventis et tempestatibus et turbidinitibus. Tantam sortitus est potestatem iste lapis remedii contra adversas partes. Consecratur vero a deo et sanctis locis hoc tutamentum, ut sit maximum die ac nocte, hora diurna vel nocturna; bonumque praesidium corallius lapis habet.

VIII. Lapis Exebenus.

Exebenus lapis albus est et speciosus, cum quo solent aurifices aurum limpidare. Curat autem stomachum maxime in potu aspersum cum aqua. Praeterea insanos aut lassos in potu persanat. Et ad amantes similiter in potu dabis; insuper ad Veneris voluptatem congruit mirifice: bibitus non patitur eos fatigari. Solvit etiam vesicae dolorem, aptissime enim subvenit. Nam gestatus partum sine aegritudine conservat, et velocitatem parientis facit circumligatus dextro femori. Consecratus perpetua consecratione.

IX. Lapis Haematites.

Haematites lapis est optimum donum naturae; datum est omnibus a deo. Ad omnem corporis integritatem utilis est; etiam tutamentum bonum salutis est; est enim perennis

2 sompniis c; — 5. 6 consecratur ego, consecratur cp; — 6 locis. Hoc c; — 8 corallio c. — 9 De exebeno cfr Vincent. Bellov. l. l. cap. LXVI; Dyascorides. Genus lapis est albus ac preciosus: quo solent artifices aurum limpidare. hic potatus in passo et aqua stomachicos curat. Amenes similiter potus eius sanat. vesicas etiam dolentes solvit, potatusque sine egritudine servat et femore circumvolutatus velociter parturientes facit. — 9 et 10 exebeno C; — 12 in potum asparsum c; in potu aspersus p; — 12 lassos Ring ex p. 172, 1 insanos et languidos, passos cp; — 12. 13 in potum c; — 13 in potum c; — 14 bibitus n. p. e. fat. om. p; fatigari ego, fatigare c; — 15 Solvit ego cum Diasc., iu. Solvit c, Insolvit p; an Dissolvit? — 15 abtissime c, — 17 parturientis p; — 19 et 20 emathiten C, Aemathites Pitra, qui melius Haemathites scribi dicit, Haematites ego; — 22 perhennis c.

lapis iste, et oculis maxime aptus est. In oculorum eventationibus contritus cum Attico melle non fumigato inunctus sanat; et omnem oculorum dolorem infusus cum lacte mulieris curat; praeterea ulcera oculorum et morsum anguium. Potatus cum aqua omnis serpentis vulnus eximie sanat, et fluxum sanguinis sine intermissione fluentis; circumligatus autem umbilicum vel unguendo aut per potionem dabis lapidem curationis gratia. Amplius per stillicidia meiantibus urinam persolvit et sanat.

X. Lapis Chelidonium.

10

Chelidonium lapis invenitur in ventriculis hirundinum. Genera eorum sunt duo, nigrum et rufum. Cape hirundines (sed meliores sunt qui ex nidis sumuntur) et fissis eorum ventriculis aufer lapides; utiles sunt tibi: rufus quidem sa-

1 in om. *p*; eventationibus] »Nimirum graecum ἐξαμαυρώσεις vitiose legisse ἐξαιρώσεις videtur. Haec nota Dübneri.« Pitra. — 4 id est serpentium post anguium delevit Pitra, utpote ex glossemate natum; — 5 positus *C*; — 6 circumligatum *p*, circumligatus *c*, an circumligabis? — 7 vel umbilicum unguendo *p*, male, nam de serpentium moribus haec dicta esse patet ex Marb.: »Serpentis morsus vel quod fit ab aspide vulnus, Egregie curat resolutus aquis et inunctus«, quare colon pro puncto post fluentis posui; sed praeterea fort. umbilico scribendum. — 8 scillicidiam *c*; meiantibus *c*, quod ex inscriptionibus et ex Marcello Empirico probavit Ring; meientibus *p*; — 10 de Chelidonio cfr. Vincent Bellov. l. l. cap. LIII: »Dyascorides. Celidonium lapis est: qui in uteris yrundinum invenitur. Cuius genera duo sunt, niger et ruffus: hic sublatis pullis yrundinum ex nido, fissisque ventribus eorum, in ipsis invenitur. Et ruffus quidem sanat lunaticos et languidos et insanos panno immissus et in sinistro egroti brachio circumligatus. preterea portantes se facundos gratos et amabiles facit. Nigrum quoque qui habuerit omnibus placebit. Sed cui dolent oculi eo trito cum aqua inungitur et sanatur. Idem in panno lineo croco tincto missus quotidianas tercianas et quartanas compescit. Adversus omnes humores aptus est excellenter.« — 10 et 11 chelidonio *C*; — 11 irundinum *c*; — 12 hirundines ego, yrundines *c*, hirundinem *p*; — 14 auferis *C*, quod retinendum vel in auferes mutandum esse censet Ring, ablegans ad: L. Ziegler, Die lateinischen Bibelübersetzungen vor Hieronymus (Monaci 1878) p. 116 nota 4. Est autem auferes optativus.

nat lunaticos et insanos et languidos. Facies autem sic: accepto panno lineo, puro, alliga eum ibi, et circumda in sinistro brachio male habenti et in die tertio curabitur. Praeterea gratissimos facit portantes illum et facundos, etiam amabiles et idoneos. Niger autem gestatus similiter negotiis omnibus fines optime imponit, nec non ad omnes minas et iras regum et dominorum portatus obsistit. Nam qui habet eum secum omnibus hominibus placebit et omnes ad arbitrium suum perducit; fidem enim eis accommodat. Sed si cui dolent oculi, tere eum cum aqua et inunge et salvabitur. Et cum tollis de nido, observa, ut nec pater eorum aut mater prope sit, meliores enim habebis effectus eorum. Niger autem lapis missus in panno lineo, croco tincto, tertianam et cotidianam febrem compescit et adversus omnem humorem excellenter est aptus.

15

XI. Lapis Chelonites.

Chelonites autem lapis est ad praenoscenda futura: habens enim eum sub lingua, quaecumque volueris, discis. Cum autem acceperis eum, antea os dilue. Valet praenuntio eo

3 brachio c; — 6 imponitur c; — 8 et ad omne arb. (sed ad omne in marg.) c; — 10 inunge ego, iniunge cp; cum ego, quum cp; — 11 nidu c. — Caeterum cfr. cod. 8454: »Evax. Cum tolluntur lapides, cavendum ne patres assint. habent meliores sic effectus.« — 14 in hoc versu excidisse videtur vox quartanam, cfr. Diascoridem; — quotidianam p; — 14 tumorem cp, humorem dedi ex Diasc. et Marb.: »Iste lapis positus febres extinguere fertur, Et simul humores compescere quoque furores«; — 16 et 17 cheloniten C; — 18 discis ego, dicis cp; quum p; — 19 antea [melle?] os dilue p, ex Plinio: »Melle enim coluto ore«. Sed contra facit Marb.: »Quem si sub lingua loto quis gesserit ore; praenuntio c, in quo fort. aliud quid latet, caeteris diebus a prima in sextam horam valere hunc lapidem affirmant magi apud Plinium XXXVII § 155; — utrum vim praenoscendi futura, an tempus ante novam lunam (quasi 'praenoventium') significet praenuntio, dubitat Ring, qui pro eo quod sequitur: ex Eo (vel ex Eoo) usque aut Eousque (ubi Eous genitivus esset, que autem et enim significaret) scribendum esse coniecit; postea autem priori sententia mutata praenuntio pro προγνωστικῶ dictum esse censuit.

usque ad horam sextam. In prima vero luna valet per totum diem, verum quinta decima similiter; decrescente autem luna ante solis ortum valet. Exciditur autem lapis iste de oculis testudinis indicæ. Si vis scire hunc verum esse, mitte supra turibulum tres candentes carbones et incenso sacrificabis et superponis lapidem istum confundens nihil omnino laeditur. 5

XII. Lapis Ceraunius.

Ceraunius est lapis, quem Aegyptii smaragdum vocant; invenitur autem in illis locis, ubi fulminis iactus fit; narratur tamen ex contritione nubium inter se fieri et pro hac causa hoc nomen meruit. Hunc si quis cum castitate portat, numquam a fulmine ferietur, nec domus, nec villa in qua fuerit. Praeterea si habuerit eum aliquis navigans, non periclitabitur per fulmen aut turbinem. Ampliusque ad omnem victoriam et certamen qui portat eum exsuperabit in omnem rem. Sed et oracula dat obsecranti, in somnis bona somnia; tanta est virtus huius ceraunii lapidis. 15

XIII. Lapis Iaspis.

Iaspis autem lapis multis locis nascitur et multorum colorum est. Omnium autem optimus et validissimus in colore est lucidissimus. Perfectus est tantum consecratus et caste portatus iste lapis. Imbrium enim est perfectior et invocatus imbres facit. 20

1 per totum diem — ortum valet *c* in marg. habet. — 3 exciditur ego, inciditur *cp*, sed cfr. Plin. l. l. »Chelonia est oculus indicæ testudinis»; indicis *C*, Indices Ring; — 4 hunc ego, hoc *cp*; turibulum ego, turribulum *c*, thuribulum *p*; — 5 incenso ego, incensum *cp*; confundens corruptum videtur, an contundens? vel et continenter? confobens (pro confovens) mediali sensu dictum coni. Ring. — 6 nichil *c*; — 9 est] iste *cp*; an autem delendum est? Smaragdum ego, smaragdo *cp*; — 10 autem fort. delendum; — 12 castate *c*; — 14 praeter *C*; — 16 et] aut *p*; — 16 exuperabit *c*; — 17 obsecrantis *c*; sompnis *c*; — 18 cerannii *c*; — 19 Iaspis ego, Yaspidis *C*, Iaspidis *p*; — 20 Yaspis *c*; — 21 colon post validissimus delevi cum Marb.: »Optimus in viridi translucetique colore»; — 22 tamen *c*; — 23 per-

XIV. Lapis Sapphirus.

Sapphirus vero lapis honorificatus est vehementer a deo. Dicitur autem apud quosdam Ormiseum. Hunc lapidem solent reges gestare circa cervices; maximum enim tutamen est. Habet autem vires has: inviolatum ab omni livore con-⁵servat hominem et amabilem deo efficit, et corpora praebet integra et boni coloris, et sudorem multum fluentem circumligatus compescit, et ardorem omnem interioris partis amovet ab eo qui eum portat. Praeterea ad vetera ulcera contritus cum lacte et superpositus magnam medelam dat, et¹⁰ epiphoras oculorum sanat et motus frontis. Et si quis in visceribus torsiones habuerit, cum lacte potatus sanat. Et si

fectus *C*, profectu (dativ.) conī. Ring, »coniiciebat aliquis plector. Sed praeplicet perfector, Tullio non ignota vox« Pitra, qui ad finem huius articuli annotat: »Brevior caeteris articulus, sed augendus e consimili art. XXIII, ubi vide Plinii et Isidori censuram.«

1 et 2 Saphiro *C*; — 3 Ormiseum Plinii Hormiscion esse parum probabiliter putat Pitra, (cfr. Plin. XXXVII, 60, 168: »Hormiscion inter gratissimas adspicitur ex igneo colore radians auro portante secum in extremitatibus candidam lucem), Aëtii (II 47) ἀρμούθεν (ἀρμούθεν, ἀρμούθρου, — θέου, — θεως) esse putat Rose l. l. p. 490, qui sapphirum a nostro cum armenio (alias armuthen) confusum esse sine causa affirmat. Mihi non ex ormiseum sed ex orinicus a Dioscoride servatum proficiscendum esse et in ormiseum vel orinicus vocabulum quoddam ab *δρε* incipiens quaerendum videtur. Caeterum cfr. Vincent. Bellov. l. l. cap. XCIV: »Dyascorides. Saphirus lapis est qui et orinicus dicitur corpora praebet integra bonique coloris. Torsiones ventris cum lacte potatus curat. et omnia ulcera cum lacte sanat.« — 5 inviolatum *c*; — 7 coloris ego cum *Diasc.*, caloris *cp*; — 8 interis *c*; — 8. 9 ammovet *c*; — 9 eum om *p*. — 11 epiphoras ego, epyforas (sic) *c*, ἐπιφοράς *p*; — 11 quis om. *c*; — 11 in visceribus ego, in viscera *cp*, quod dubitanter defendit Ring, intra viscera tacite Rose l. l. p. 487, ubi hunc Aetii locum, ex Damigerone graeco ut putat sumptum laudat (Aet. II 38): Λίθος σάφειρος μετὰ γάλακτος ποθείς λείος ἰάται τὰς ἐντὸς ἐλκώσεις πάσας, καὶ ἰδρῶτας παύει. τὰς μὲν οὖν ἐκτὸς ἐλκώσεις ἰάται μετὰ γάλακτος ἐπιχρισθεῖς, τὰς δὲ ἐν τῇ γλώσσῃ διακοπὰς λείος ξηρὸς ἐπιπαττόμενος ἰάται. καθόλου γὰρ ξηραντικωτάτης δυνάμεώς ἐστι. — 12 tortiones *c*; potatus ego cum *Diasc.*, positus *cp*, potus tacite Rose l. l. —

quis vulnus in intestinis habuerit, trito lapide cum lacte circumunguis intestinum, et sanabitur. Si quis autem lingua vexatus fuerit, similiter ex contrito lapide linis linguam et curabitur. Omnia quoque vulnera sive recentia, sive inveterata curat eodem modo contritus et superunctus cum lacte. ⁵ Resistit autem ad omnem invidiam vehementer et corpus conservat. Sed etiam sanctos deos propitios facit praeclara cum impetratione et honore. Facit autem et ad divinationem per aquam intelligere sancta responsa. Divinantibus quoque valde optimus est; nam qui habet eum perfectum in ¹⁰ formam scarabei, omnia vera divinabit, et fidelia habebuntur. Et placabilis erit deo et hominibus, qui hunc gestat cum castitate. •

XV. Lapis Epistites.

Epistites autem lapis est rubicundus et dilucidus. Nascitur ¹⁵ vero in Corintho apud templum dei. Habet autem virtutes istas maximas: iste lapis missus in aquam ferventem continuo tepidiorem reddit; si autem permiseris eum in aqua fieri omnem ardorem tollet et frigidam aquam facit. Istum vero lapidem habentes malefici remonent a fructibus grandines ²⁰ et nebulas et turbines nocivos, sed et locustas. Et deos propitios facit per suam potentiam. Praeterea cum retinet eum

†1 2 circumunguis *p*; — 7 dei propitius εἶσο̅ facit praeclaros cum imperatione *C*; — 8 divinationem ego, divinitatem *c p*; — 10 quoque] an enim? — 11 scarabei ego, scarabii *c*, scarabaei *p*; divinabitur *c*; — 14 De epistite, qui ab aliis rectius Hephaestites dicitur, vide Vincent. Bellov. l. 1. cap. LXX: »Dyascorides. epistitin lapis rubicundus ac dilucidus est et nascitur in corintho. hic in aquam ferventem missus continuo tepidiorem eam reddit. et si aliquantulum steterit ibi omnem ardorem tollens frigidam eam facit. Hunc cum aliquis in manu dextra contra solem tenuerit radios emittit et ignem vomit. ita ut videntes mirentur. Qui vero circa brachium ^{it} sinistrum eum portaverit, omnes turbas contempnit.« — 14 Epistem (sic) *C*; — 15 Epistes ^{it} *c*; dilucidus ego ex Diasc., delucidus *c p*; — 18 tepidorem *c*; in aquam *C*; [lique]fieri *p*, male, cfr. Diasc. — 20 fluctibus *C*; — 21. 22 deus propitius *C*; — 22 quum *p*.

aliquis in manu dextra contra solem, radios emittet, et ignem evomet sua voluntate, ut videntes mirarentur. Aptus est autem ad potentiores et seditiosos, nam qui portat eum tutamentum circa sinistrum brachium, omnes asperitates et omnes turbas contemnit.

5

XVI. Lapis Orites.

Orites vero lapis est specie non nigerrimus, rotundus, quem alii sideriten vocant. Aptus est autem curando morsus bestiarum. Contritus enim et superillinitus cum roseo unguento super vulnera bestiarum, validissime curat, sed et 10 nervos coniungit alligatus. Si quis homo eum secum habuerit, omnem bestiarum impetum expellit. Hunc portantes magi per solitudinem iter faciunt et non vexantur a feris. — Est vero et alter lapis Orites, viridis et subcandidus, maculas habens; scies autem, si verus sit iste lapis: pone super turibulum carbones igneos ardentis quam plurimos et superpone 15 multa genera lapidum diversissimorum et istum inter eos, et dimitte, ut comburatur una hora. Deinde si hunc integrum et illaesum videris, habebis eum in tutamentum, et omnia pervincit omneque periculum et omnem timorem effugit. 20 — Est etiam tertium genus quasi ferrea lamina ex uno latere lenis, ex altero velut acutus. Habet virtutes maximas, nam regis in coitu concubinis, ut non deformes aut nanos filios

2. 3 autem in c deesse falso dicit Pitra; — 3 seditiosus C; — 4 sinistro brachio c; — 5 contempnit c; — 6 et 7 Orites ego ex Plinio et Marb., Ortiten C, Ortites p; — 7 nigerimus c; — 8 syderiten c; autem curando ego, autem curandi c, autem ad curandos p; — 11—13 Graecus Damigeronis textus servatus esse videtur in Lithicorum epitoma a τούτων πρὸς ἀποτροπήν usque ad κατετόλμων p. 146. — 12 impetus c; — 14 orites ego, ortiten c, ortites p; — 15. 16 turibulum ego, turribulum c, thuribulum p; — 17 genera ego, gñā c, grana p; — 18 dimicte c; — 21 est enim t. C; ferream laminam C; — 22 velud c; — 21—p. 177, 1 nulla lacunae signa in c; nam circumligatus regis concubinis facit ut nec conc. nec par. p mediis omissis. Caeterum v. 23 in coitu ego, in coitum c; — 23 deformes et filios ego, defors et filii c; nanos Ring, minus c.

procreant, circumligant regis concubinis hunc lapidem, ut nec concipiant nec pariant; tantum remedium sterilitatis natura genuit hunc lapidem. Cave autem, ne gravidæ eum circumligent, cogit enim eam praeposterum eiicere infantem.

5

XVII. Lapis Achates.

Achates vero lapis potentias habet optimas, sed qui similem habet colorem pelli leonis, valet ad scorpionis morsus; alligatus enim vel illinitus cum aqua statim tollit dolorem; tritus et vulneribus aspersione vel in potione cum vino ¹⁰ datus, viperarum sanat morsus. Portatus autem in tutamentum erit, et facundum et potentem et gratum et suadentem facit eum qui portat, sed et robustum; et colorem bonum facit et ad deum et ad homines amabilem.

4 praeposterum Ring, per rostrum c, quod om. p; — 6 et 7 Achaten c. — Ex Damigerone graeco sumpta sunt quae in libello *Σωκράτους καὶ Διονυσίου περὶ λίθων* adhuc inedito leguntur fol. 216, b codicis Vaticanani graeci nr. 578: *Λίθος ἀχάτης· οἱ ἀχάται μεγίστας δυνάμεις ἔχουσιν· εἰσὶ δὲ ἔρμου. — ὁ δὲ ὁμόχρους λέοντος δορᾷ ἰσχύει. πρὸς τοὺς σκορπιόδηκτους προσθεθεῖς (lege προσθεθεῖς). ἢ λειωθεῖς καὶ παραχρισθεῖς μεθύδατος. ἀτίκα γὰρ ἄπονον ποιεῖ τὸν πληγέντα. εὐθετος δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐχιόδηκτοις τριβεῖς καὶ ἐπιπασθεῖς τῷ δῆγματι ἢ καὶ μετὰ οἴνου ποτισθεῖς. φορούμενος δὲ ἐν τῷ δακτυλίῳ ποιεῖ τὸν φοροῦντα εὐπροσήγορον καὶ εὐόμιλον καὶ εὐπειθῆ. καὶ δυνατόν καὶ ἐν πᾶσιν περὶ χαρῆ. εὐρρωστον τε καὶ εὐχρουν. τελεῖται δὲ οὕτως. λαβὼν βελόνην χαλκὸν γράφει ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦτο· ἰσῶν· καὶ ὑπόθεσις εἰς τὸν δακτύλιον τὸν λίθον· καὶ ἐντυπώσας φέρει. οὗτος δὲ ὀλοκίτρινος. Idem est lapis agapis de quo vide Vincentium Bellovacensem l. l. cap. XLII, ubi ex Damigerone latino haec: »Dyascorides. Agapis potentias habet maximas: qui colorem pelli leonis habet similem. ad morsum scorpionis valet etc. . . . dolorem tollit. tritus et vuln. asp. v. in pot. cum v. d. vip. san. mors.: portatus quoque facundum et amabilem gratum ac potentem facit«, ubi quae cum Damigerone graeco consentiunt vel contra C libri auctoritatem in textum induxi. — 7 qui] quum p; — 8 colore pelle c; — 8. 9 morsum p; — 9. 10 post dolorem pergīt cp: et viperarum morsus curat tritus verum supra vulnera sparsus et datus in potione cum vino sanat, ubi curat — sparsus in marg. scripta sunt in c.*

Abel, Orphei Lithica.

12

XVIII. Lapis Odontolycius.

Odontolycii id est lupi dentes, prosperi sunt et utiles militibus et venatoribus et rapere aliquid volentibus et per aquam divinantibus aut per sensum divinalem, positus subtus fundo scyphi. Pro firmamento infantibus tutamen firmum 5 praebet. Apti sunt autem maxime furibus, qui aliena furari cupiunt.

XIX. Lapis Alectorius.

Alectorius vero lapis invenitur in ventriculis gallinaciorum, modo fabae, crystallina specie aut aquae limpidae. 10 Hunc lapidem qui portat, invictus erit ab omni homine, tamen a multis temptatus et probatus est. Nam gladiator aut pugnator habens eum in ore suo insuperatus permanebit et sine siti, et athletam et aurigam omnimodo vincit. Milo enim Crotoniensis hunc lapidem portans numquam est victus. 15 Praeterea multi alii per praelia eum habentes fortiter belligerabant et invicti permanebant. Et reges expulsi sunt a regno suo et receperunt dominationem, non solum suam, verum etiam alienam. Facit etiam securos et gratos et placentes gestantes eum. Praeterea circa venereas voluptates 20 reddit. Sed et mulieribus proderit portantibus quae volunt

1 Odontolycius ego, odontelycio (sic) c, Odontelycius p; — 2 Odontolycii ego, Odontelycio c, Odontelycius p; — 3 aut per sensum divinalem c; divinalem edidit p, qui praeterea aut per incensum coni; fundus scisi c; — 6 autem] tandem p; furare c, fort. recte. — 8 De alectorio cfr. Vincent. Bellov. l. l. cap. XLIII: »Dyascorides. Alelectorius lapis in ventribus gallorum gallinaciorum invenitur; quem gladiator habens in ore: permanet invictus ac sine siti. Mulieribus quoque que volunt placere viris proderit quia portantes se probas ac speciosas reddit.« — 8 et 9 alectorio C; — 9 gallinaciorum c et Diasc., gallinaceorum p; — 10 crystallina c; — 12 tentatus p; nam ego, nam et Ring, nec cp; — 13 eum om. p; superatus p; — 14 exitum c, exitu p, siti ego ex Diasc. et Marb. — 15 contronense C; — 17 invictos c; — 18 recipuerunt C, fort. recte. — 20 lacunae signa ego posui et aliquid deesse animadvertit etiam Pitra; cfr. Marb.: »Hic circa Veneris facit incentiva vigentes«; — 21 reddit ego, reddidit cp; set c; eum ante qui (sic cp) add. p.

viris placere: communis enim lapis est. Gestatus quoque firmitatem in oratione praebet. Facit etiam portantem speciosum et magnanimum et probum et bonum, omnia proposita obtinentem fortibus tutamentis.

XX. Lapis Gagates.

5

Gagates vero lapis invenitur in flumine, quod appellatur Gagano. Est autem sublineo colore magisque longius. Habet autem virtutes magnas et optimas. Mulieribus autem si non fluxerint menstrua, si hunc lapidem conteres et pones super carbones ardentes, deinde iubeas mulieri circumgredi, ut uterus eius vaporetur, et sic purgabitur et sine noxio et sine dolore. Si quis autem mancipia mercatur et vult scire, ut non sit ex eis caducus aut lunaticus, succende lapidem et si aliquis tale vitium habuerit, in ipso vitio cadet: tantam virtutem habet iste lapis. Omnem fraudem et ligamenta 15 persolvit, et succensus omnes angues et viperas et serpentes effugat ex loco.

XXI. Lapis Medius.

Medius lapis niger est; tritus autem emittit croceum colorem. Multas bonas et malas potentias habet. Si quis 20

2 in orationem *c*; — 4 optin. *c*; — 5 et 6 Gagaten *C*; — 7 Gagano] ab aliis Gages vocatur. — 9 menstruam *c*; — 10. 11 ut ut. eius vap. om. *p*; — 14 vicio *c*; — 16 et viperas om. *p*, et viperis *c*, quod cor-
rexi; — 17 exfugat *c*. — Ex hoc capite cod. 8454: »Evax. Mancipia si vis emere hoc trito suffumiga et statim apparet si lunaticus fuerit.« — 18 et 19 Medus ego ex Diasc. et Marb., Medius *cp*. — De hoc autem lapide adi Vincentium Bellovacensem l. I. cap LXXXV: »Dyascorides. Medus lapis in media inventus est: apud fluvium fasnî: unde et nomen accepit. Niger quidem est sed tritus colorem croceum emittit. Est autem duplicis potentie: bone s. et male. Nam et tritus in coctura medicinali [sic pro super coticulam med.] cum lacte mulieris: que semel puerum primo partu edidit: et unctus: albugines oculorum curat et omnem illo-
rum dolorem. etiam si fuerit desperatus. podagricos etiam eodem morbo [lege modo] cum lacte ovis: que semel genuit masculinum sanat. verum si quis ex eo biberit, pulmonem evomet.« — 19 *o* ante croceum habet *c*.

12*

gaudium comparat ad vindictam inimicorum aut latronum
 ita homines debent tam ad bona quam in mala, si fortuna
 tulerit, parati esse. Scies autem bene quidem agentes in lo-
 cum impiorum non pervenire Hic ergo lapis tritus
 super coticulam medicinalem cum lacte mulieris, quae semel ⁵
 creavit in primo partu puerum, inunctus albuginem oculorum
 curat, et omnem oculorum dolorem tollit; etiam si videre
 desperatus fuerit, sanat. Praeterea podagricos eodem modo
 cum lacte ovis tritus, quae semel genuit masculinum foetum,
 unguis et sanatur. Et renes et anhelitus et interiores partes ¹⁰
 sic curat. Hoc medicamentum maximum est et a multis proba-
 tum. Praeparatum vero hoc medicamentum habebis in
 vitreo vase vel argenteo et ieiunus perficies. Ad vindictam
 vero lapidem supra coticulam teris et cum aqua dilue lapi-
 dem et coticulam, et dabis cuivis, et lavet faciem et eccae- ¹⁵
 cabitur. Si quis autem biberit ex eo pulmones evomet.
 Oportet autem bibenti paululum dare, quod non satietur.
 Hic lapis inventus est in Media, unde vocabulum habet. Na-
 scitur vero in locis apud flumen Fasin.

XXII. Lapis Syrtius.

20

Syrtius vero lapis, qui et Sapphirus appellatur, inveni-

1 gladium Ring, recte, puto. — 2-4 quae hoc loco inter lacu-
 nae signa posui, ex textu eiecit Pitra, qui addit: »Lacinia huc temere,
 nescia unde, invecta, omissorum locum occupat. Suspicio non pauca
 capitis XXX ex hoc XXI detracta pessime esse, ab hisce verbis: Medium
 vero nomine de Mediodon etc. Sed quum in Marbodo eadem rerum
 ratio aut confusio occurrit, nolui mutare quidquam.« — 2 in ma-
 lam c; — 5 coticulam ego ex Marb.: »Namque super cotem mulieris
 lacte solutus«, coticulam C, craticulam p; qui c; — 8 desperatus c; po-
 dracos c, podagros p, podagricos ego ex Diasc.; — 9 qui c; fetum p;
 — 10 ungit p; sanat p; — 13 vaso c; perficiet C; — 14 coticulam ego
 ex Marb.: »Et resolutus aquis cotis sibi fragmine mixto«, coticulam
 c, craticula p; — 15 coticulam ego, coticulam c, craticulam p; — 15
 excaec. p; — 17 quod ego, q c, quo p; — 19 Phasin p; — 20 syrtis c;
 vv. 21 — p. 180, 3 ex Plinio interpolata esse iudicavit Pitra, collato Plin.
 XXXVII 67, 182: »Syrtitides in litore Syrtium, iam quidem et Lucaniae,
 inveniuntur e melleo colore croco refulgentes, intus autem stellas conti-
 nent fulgidas«. — 21 Saphirus c; inventus est p.

tur in extremis Libyae partibus circa Syrtes expulsus a mari per tempestates. Idem nascitur et in Apuliae regione apud Lucaniam.

Damigeron scribit:

Hic integer et potens vicisset omnem virtutem lapidum, ⁵ qui maximas potentias habet et in primis tutamentis numeratur. Qui habet ergo hunc lapidem, armatus est adversus omnem fraudem, et omnibus maleficiis et apud insidias aliorum lapidum resistit. Huius tamen naturalis potentia esse divina dicitur. Si quis a rege vel praeposito mittitur in vinculum propter delicta vitae, et voluerit aliquis educere eum de vinculis, si fieri potest, tange capita vinculi, statimque rumpentur, et cum solutus fuerit, veni ad hostium et tange hoc cum lapide, et a semet ipso hostium aperitur, et vadat ubicumque voluerit, a nullo enim aspicietur. Est autem circa ¹⁰ gratiam et amicitiam conciliandam optimus. ¹⁵

XXIII. Lapis Capnites.

Capnites lapis similis est crystallo, sed multum distat ab eo. Portantibus autem optimus est. In obsequio erga deum et homines cognitos facit. Facundum vero et formosum facit gerentem se. Curat hydropicos circumligatus sinistro brachio. Utilis est autem ad formidines et minas amovendas. Nam qui habet eum, apud omnes gentes in gratiam venit et minas mitigat. ²⁰

1. 2 a mare *c*, quod dubitanter defendit Ring. — 4 Amigeron *C*; — 5 Hic] vir *C*; vincisset *C*, vicisse con. Ring, cum infinitivus perfecti pro infinitivo praesentis positus in lingua vulgari frequentissime reperiat; — omnes virtutes *p*; — 8 apud] malim adversus, ad con. Ring. — 10 quis agere vel *C*; mictitur *c*; — 11 delicta vitae Ring, delendam vitam *p*, delenda vita *c*; aliquid *C*; seducere *c*; — 13 quum *p*; solitus *c*; ostium *p*; — 14 ostium *p*; — 17 et 18 Capnites ego, Caphniten *c*, Caphnites *p*, Capnitis nunc apud Plinium editur N. H. XXXVII, 56, 151; — 18 crystallo *c*; — 20 faciendum *C*; — 21 ydropicos *c*; — 22 brachio *c*; autem om. *p*; — 22. 23 admovendas *c*; — 23 apud om. *c*; in gracia *c*; mitiget *c*.

XXIV. Lapis Optallius.

Optallius lapis circa oculos efficax est; nam qui gerit eum, numquam oculis laborabit. Aptus est autem et furibus, ut non teneantur: obscurat enim aspectum proximorum, ut non videant furantes. Hunc furones usi sunt gestare. 5

XXV. Lapis Obsyontes.

Obsyontes vero lapis, sicut maiores nostri aiunt, disparis virtutis videtur esse. Est enim optimus et magno opere adversus somnia incerta resistit, ut nullus alius lapis. Praeterea volentibus aliquid laedere subvenit. Si quis in eo sculpsit solem et lunam, et gestaverit eum consecratum bonam vitam exigit. 10

XXVI. Lapis Hieracites.

Hieracites lapis in primis numeratus et probatus est a magis. Est autem niger modice et idoneus. Habebis autem sic eum: Ubi volueris aliquid praescire, lava os tuum cum melle optimo et pone sub lingua lapidem, et disces quid de te, aut quid sapiat vel cogitet aliquis, futura omnia. Sed impetrationibus maxime congruit; gestatus enim nemo tibi contradicit aliquid postulanti. Verum amatoria quoque et 20

1. 2 Optallius ego ex Marb., Optallion *c.p.* Quem lapidem veterum *ὀπάλλιον* esse vulgo credunt; sed, si ex virtutibus ei attributis augurari licet, medii aevi scriptores de ophthalmio, optallio cogitavisse videntur. — 3 laboravit *c*; — 4 teneatur *c*; — 5 suerunt pro usi sunt coni. Ring; v. furentes *c*; — 6 et 7 Obsyonten *C*; Obsianum hunc lapidem esse putat Pitra. — 8 virtutis add. Ring. om. *c.p.*; videtur esse ego, uñ esse *c*, naturae est *p*; magnopere *p*; — 10. 11 sculserit *c*; — 13 et 14 Hieracites ego ex Pseudo-Dioscoride latino apud Arnoldum Saxonem de virtute universali cap. 8 p. 424 ed. Rose, ubi ierachites in codicibus traditur; — Geraciten *C*, Geracites *p*; — 17 dices *c*; — 18 de te [sit] aut *p*; a iit pro aut coni. Ring. — 18 futura omnia] »Forte ordo depravatur, et sic restituendum: aut futura omnia«. Pitra. — 19 nemo] ne *c*.

suasoria per necessitatem efficit super alios lapides. Alliga ergo tibi lapidem, et vadis ad pueros sive ad feminam, et non tibi contradicit. Quod si volueris scire, quia verus est iste lapis, sic cognoscere poteris: lacte et melle commixto circumfunde lapidem, et pones eum, et non sedebit ibi ⁵ musca, sic eam expellit. Nec putetur hoc ludibrium esse. Ex eadem mixtura circumfunde alterum lapidem qualem volueris, et videbis quanta multitudo muscarum circumvolvit. Super haec gratissimos facit gestantes et facundos ad omnes.

10

O imperator piissime, non credunt legentes veras esse potentias lapidum, quia non experiuntur. Omnia tamen dicta a nobis et scripta veniunt sanctificata.

XXVII. Lapis Carsydonius.

Carsydonius lapis sanctificatus et circumligatus aquati- ¹⁵ cos curat. Praeterea qui portaverit eum a pueritia, numquam mergitur, nec vexatur. Pulcrum quoque facit gestantem et fidelem et potentem et omnia perficientem. Sculptere oportet Martem armatum, aut virginem stolatam veste circumfusam tenentem laurum. Consecratus perpetua conse- ²⁰ cratione.

² confer quae ex Aetio II 30 ad hunc locum spectantia citavit Rose l. l. p 482 483: 'Ο δὲ δωγένης ἐν τῷ περὶ λίθων οὕτω φησίν. Ἰερακίτης λίθος ὑπόχλωρος μὲν ἐστὶ καὶ πρὸς τὸ μέλαν ἐντετραμμένος, ἐπιπερασμένος χροιαῖς ἑτέραις ὡς ποικίλος εἶναι. — δύναμιν δὲ ἔχει ἀποξηραίνουσαν αἱμορροΐδας ἀπηρτημένος τοῦ δεξιῦ μηροῦ τοῦ κάμνοντος. δοκιμάσεις δὲ ὅτι ἀληθῶς αὐτός ἐστι, ἔχων αὐτὸν μετὰ χεῖρας χροῖου μέλιτι ταύτας, καὶ οὐ προσεγγίσουσί σοι τὸν λίθον φέροντι μοῖαι. — ⁶ hoc ego, hunc e, hanc p; — ⁸. ⁹ circumvolvit e, quod reduxi suadente Ringio; circumvolvitur p; — ⁹—¹¹ et — legentes in marg. habet c; versus ¹¹—¹³ quasi interpolatos minoribus litteris excudendos curavit Pitra. — ¹³ scripta (sic) c, stricta con. Pitra. — ¹⁴ Carsydonio c; hic lapis alibi non occurrit. — ¹⁵ Carsidonio c; — ¹⁷ mergetur c; neque p; pulchrum p; — ¹⁹ vestem c; consecratur p.

XXVIII. Lapis Lychnites.

Lychnites lapis speciosus, colore subvitreo, mundo, adversus nyctalopam [id est adversus nocturnas aves, hoc est strigas, sive cananas] aptus collo est idoneus, persanat eos. Praeterea in lineo panno missus et in fronte ligatus fluxum 5 sanguinis stringit. Sciens autem qui eum portat futura praedicere, et infirmos prohibet aliena loqui, et languores expellit. Circumligatus nervos etiam et verrucas corporis sanat applicatus ea parte, ubi dolor est. Insuper si quis eum consecratum habuerit in domo quae incenditur, si casu contige- 10 rit, continuo extinguitur incendium. Iste autem lapis Vulcano est consecratus.

1 hic et in versu subsequente Lychnites ego scripsi, (Lithites *p*) praesertim codicis 8454 vestigia secutus. Sed imprimis dignus qui conferatur Arnoldus Saxo de virtutibus lapidum § 81 ed. Rose: »Zignites [quam formam litterarum quoque ordo tuetur] lapis est coloris vitrei idem est quod evas [?]. gestatus collo valet contra nictalopam, et sanguinem stringit, et mentis alienationem depellit. et si tenetur ad incendium ignis, extinguitur flamma eius.« Ex Damigerone graeco hausisse videtur Michael Psellus *περι λίθων δυνάμεων* pag. 22 ed. Bernard: *ὁ λυχνίτης; ἔστι δὲ νυκτάλωπος* [hoc corruptum] *ἀρτηθεὶς ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ρεύματά τε ἐπέχει ὀφθαλμῶν ἐν λινῷ ῥάκει περιτιθεὶς τῷ μετώπῳ.* — Lathiten *C*; — 2 Lythiten *C*; subvitreo *c*. — Ad sequentia cfr. quae cod 8454 ex Damigerone habet: »Lichniter speciosus colore subvitreo sed mundo adversus noctilepas i. e. nocturnas aves, i. e. strigas collo gestatus valet. Missus in lineo mundo et collo ligatus, sanguinem sistit. Qui autem eum gesserit futura praedicet; alienationes ab infirmis pellit. Insuper si quis eum consecratum habuerit et domus accendatur casu, continuo extinguit (?) incendium.« — id est adversus — cananas uncis inclusi, cum nihil nisi malum interpretamentum sit vocabuli nyctalopas; etiam sequens persanat eos clare ostendit hic non de strigibus sed de hominibus agi, qui non nisi noctu videre possint. Caeterum nyctalopam ego ex Arnolde Saxone (*ὁ νυκτάλωψ = ἡ νυκταλωπία*), nictialapas (sic) *c*, nyctalapas *p*; cananas] »glossarii vox inaudita, forte deducenda a glossa barbara: *χάνειν*, perdere, *ἀπολλύναι* Pitra. — 4 ydoneus *c*; — 10 casu ego ex alia codicis 8454 versione, quam vide supra; cañ *c*, cauma *p*; — 11 extinguit *p*.

XXIX. Lapis Topatozontes.

Topatozontes lapis tutamentum optimum est. Ad divinationes aquatiles aptissimum est. Quod si quis uvae marinae vinum biberit et insaniat, trito lapide super coticulam cum aqua da furioso bibere. Deinde apta ei lapidem circa 5 collum, et sanabitur. Sacrificantibus etiam propitiantibusque deo utile est. Suasionem enim habet secum et impetrationem et gratos facit gestantes. Sanctificatus perpetua consecratione.

XXX. Lapis Magnitis.

10

Magnitis lapis magnas virtutes habet. Plenus est spiritu, hoc est attrahit quod appositum ferrum et retinet. Invenit autem eum Colchis. Hoc dicunt usam in magica; Medium vero nomine de Mediodon, post quem quaerendus. Inde Medi qui per omnem horam eo usi sunt ex claritate duodecim signorum Huius lapidis potestatem vero omnes magi confirmaverunt, quasi maximas habentis potentias, et sic invenerunt, quemadmodum tentarent uxores suas de caritate erga se, an benivolentiam semper custodirent, et cognoverunt diligenter si ita fecissent. Dormiente uxore subtus caput posue- 20

1 Graecam Damigeronis de topazio narrationem supra edidi in Lithicorum epitoma p. 142, 143, ubi tamen etiam ex aliis auctoribus nonnulla admixta esse videntur. — Topatonte (sic) C; — 2 topatozonte c; — 2. 3 divinationes c; — 4 coticulam ego, cutic. c, cratic. p; — 6 propitiantibusq; c; — 12 adtrahit c; num est addendum ante ferrum? et om. c; — 13 usam ego ex Marb.: »Post illum fertur famosa venefica Circe Hoc in praestigiis magicis specialiter usa«, usum cp; — 14 Pt' q̄ q̄ced' (sic) c, praeter quem quaerendus p, post quem quaerendus ego, »Medium vero nominant de'mediodon'pt' quod grece d(icitur)« con. Ring, vix recte, cum Ededon (= Mediodon) a Marbodo magus dicatur, qui hoc lapide usus sit. Caeterum confer Pitrae notam ad cap. 21. — 15 ex claritatem ex C; — 16 nulla lacunae signa in C; hic lapis potestas vero (sic) C, Hinc lapidis potestas. Verum con. Ring; magy c; — 17 habentis ego, habentes c, habentem p; — 18 charitate p; — 19 an] aut c; — 20 si ita fecissent om. p, lacunae signis positus. — 20 dormientis uxoris p; capud c.

runt latenter lapidem, et si quidem erat casta ab omni altero viro, sic ad maritum suum accedebat somnians volutabunda, et amplexabat eum tamquam impulsa per aliquem. Si autem altero viro coierat, tamquam vim alicuius spiritus odoris fedissimi lapis mittebat, ut de lecto in pavimento caderet. Concordiam secum quoque habet sicut non alius lapis. Multas enim mulieres cum rex ad ingressa maritis suis coegit reverti ad eos, et diligere matrimonium eorum. Sed etiam uxoribus maritos restituit. Hic lapis gratiosum et obsequentem facit portantem se et iocundum sermonem; advocatis certe magno opere subvenit, et apud populum concionantibus; persuasionem enim praebet et decorem et sermonem et facultatem et victoriam et exuperationem. Et ad sacrificia magorum aptissimum est, qui hunc lapidem habent; exaudit enim deus vota eorum; ideo sacrificantes et precantes gestant eum. Praeterea cum voluerint intimi, id est fu-

vv. 1—5 ab et si quidem usque ad mittebat om. p, ubi pro eo ut si erat adultera substitutum est. - 3 impulsam c; - 4 alic' sps c; - 5 mictibat c; in pavimento p; - 6 concordiam ego, concordia cp; - vv. 6—8 pro sicut non — matrimonium eorum pessime p: »quum rex per eum maritos cogit reverti ad mulieres«. - 7 ad ingressa corruptum est, an abingressas, quod esset relinquentes?; - 8 eos ego, eas c; »multas enim mulieres <cum adulteris> cumire (= coire) adingressas (= incipientes) maritis suis coegit reverti a deo et diligere matrimonium eorum« coni. Ring, unde diligere (diligē c) recepi. - 9 marito c; post restituit lacunae signa posuit p; - vv. 9—14 Graecum textum vide supra in Lithicorum epitoma p. 144. 145. - 10 iocundum p; - 10. 11 advocatus c; - 11 et om. p, qui colon post subvenit, non post concionantibus posuit, et praeterea eis pro enim substituit. - 13 ad ante facult. add. c, »et sermonis adfacilitatem«, vel »et sermonem et adfacilitatem« (ἐν δὲ διὰ δοῶν) coni. Ring; »et sermonis facilitatem« vel simile quid ego scribendum puto ex Damigerone graeco: καὶ λόγων ἐδρετικὸς ἐστι. — exsuper. p; - 14 aptissimum p; punctum post est sustuli, et colon posui post habent, pro quo habet est in p; - 16 gestat c; quum p. — Ad sequentia confer, quae Vincent. Bellov. l. l. cap. XXI habet ex Pseudo-Dioscoride: »Dioscorides: Magnes gignitur circa litus oceani: apud trogoditas magnas habens virtutes: et velut spiritum in attrahendo ferrum: fures intrantes domum ut preciosa deripiant: intra quatuor angulos domus carbones ardentis po-

res, secreta pretiosa diripere, intrant in alicuius domum; deinde inter quattuor angulos domus vel triclinii carbones ardentis ponunt, vel ignem ex bitumine, et superponunt minutatim praecisum lapidem et sic transferunt mentes et oculos eorum qui adsunt, ut timore continenter fugiant inde, 5 putantes ruere domum.

Nihil profanum est, rex orbis terrarum, ut iste lapis ad se adducat, animal et ferrum, attrahitque ferrum et rursum amovet. Si quidem pium est erga deum et iustum, perficiet et inutilia repellit. 10

XXXI. Lapis Lyngurium.

Lyngurium lapis optimum tutamentum est in domo, sed et praegnantibus et infantibus, ne timeant. Resistit autem et morbo regio portatus aut contritus cum vino et potatus.

XXXII. Lapis Daphnea.

15

Daphnea lapis facit ad lymphaticos et ad daemioniacos et ad defusionem sanguinis vel ad hydropicos.

nunt: et lapidem minute praecisum supermittunt: sicque mentes et oculos eorum qui assunt, avertunt: ut timore fugiant: putantes super se ruere domum. Habet autem vires purgatorias. et ob hoc ydropicis cum mulsa datus: grossitudinem deducit: et omnes humores per ventrem ministrat. Tritus etiam et superaspersus combusta sanat. — fures] Iterum ad graeca ducitur ex insolenti synonymia, intimi enim sunt *τραμοί*, quae Duebneri opinio est. Pitra, sed intimi [id est <adyti>] fures secr. pr. diripere coni. Ring; — 1 intrat c; — 2 quatuor p; domui c, probante Ringo; sed domus apud Diasc. legitur. — 3 supponunt p, male, cfr. Marb.: »Et superaspergat magnetis fragmina prunis. — 5 timorem continentes cp, timore continentes (scil. se) Ring, timore continenter ego, timore etiam Diasc.; — putantes ego cum Diasc., putant cp et Ring; cfr. Marb.: »velut impediende ruina Defugient omnes. Versus 7—10 minoribus litteris excudendos curavit Pitra. — 7 ut] quod p; — 8 an adducit?; non post se add. p; — et ferr.] aut ferr. p; — 9 sic coni. Ring. quidem] quid p; perficit coni. Ring, deleto commate post iustum. — 11. 12 Lyngurium ego (cfr. *λυγούριον* et *λυγούριον* et lyngurium ap. Marb.) lyngurus p, lynguro c; — 14 et ante morbo om. p; — 15 et 16 daphnea ego ex Plinio XXXVII 157 daphnius p, daphnich (in v. 15), et danich (v. 16) c; — 16 limph. c.

XXXIII. Lapis Charcedonius.

Charcedonius lapis pertusus et obtectus ferro; qui eum portat, vincit causam.

XXXIV. Lapis Galactites.

Galactites lapis: hunc quidam vocant Anachiten, alteri⁵ autem Leucographiten; alii Aegyptii Smaragdum, alii Galbatiten. Dicunt magi et Aegyptii Syneciten, continet enim in se omnia, quae destinaveris solus omnium lapidum. Sed Ostones, magister magorum omnium, appellavit eum super omnia vocabula Lethargum, quasi omnium oblivionem malorum, facit enim et utilium negotiorum. Laudavit eum tamquam nullus alius tantas vires habet. Non enim ex auditu

1 et 2 charcedonio c; — 2 abtactus C; — 4 Galaciten c, Galacites Pitra, qui addit »fort. Galactites«; id recepi; — 5 Ex Damigerone graeco hausta esse putat Rose l. l. p. 480 quae apud Psellum *περι λίθων δυνάμεων* leguntur pag. 12 ed. Bernard.: *ὁ γαλακτίτης ἀπορρήτῳ βρούει γάλακτι, ἐνθεν γάρ αὐτῷ καὶ τοῦνομα· κατασπᾶ δὲ γάλα ταῖς γυναιξί· λήθην δὲ ἐργάζεται καὶ μνήμην τῶν κακῶν· [τῶν καλῶν coni. Bernard.] ἀντίθετος γάρ [δὲ coni. Bernard.] ἐστὶ καὶ θηρίων πληγαῖς περιεπτὸς γεγινώς* — 5 Galactites ego, Galaciten c, Galactites lapis om. p; quidem p. — Cfr. Plin. XXXVII 59, 162: »eandem leucogaeam et leucographitum appellant et synnephitim«, ubi ex antiquissimo codice Bambergensi ut reponatur *synnechitim*, suadet Damigeronis nostri *syneciten*. Pro *smaragdum* autem (v 6) reponendum mihi videtur *morochum* vel *morochthum*, cfr. Aetium II 16 *λευκογραφίς ἢ μόροξος* et Plinium XXXVII 63, 173 *Morochthos* colore porracea lacte sudat. — 7. 8 »continet enim in se somnia quad (= quaad = quoad, cfr. Jordan, Beiträge zur Geschichte der lat. Sprache p. 347) estimaveris solus omnium lapidum« coni. Ring, vix recte. Dicebatur enim lapis *συνεχίτης*, quia continet (*συνέχει*) in se omnia etc., quare punctum post *Syneciten* in comma mutavi. — 8 destin.] concilio desideraveris; — Ostones ego ex Tertulliano, Ostanen c, Ostone p; — 10 lethargum ego. Iytargum c, lithargum p; — 12 enim] etiam Pitra, qui praeterea facilitatem pro facit enim et coni., sed recte, ut videtur, Ring comma non post malorum sed post facit ponendum esse putat, sequens enim pro immo etiam dictum esse ratus. — 12 h̄t c, haberet p; — 12 ex auditum c; sed post magi add. p.

magi, ex scriptura mirati sunt et experti omni magica actione. Solum hunc lapidem efficacissimum omnium repertum et potentissimum extremis laudibus decoraverunt. Et ipse memoratus Galactites dicitur eo quod mulieribus lacte deficientibus facit abundare. Facies autem sic: iubetur mulieri ieiunare; deinde contritum lapidem dabis sibi cum mulsa, vel passo, vel aqua, et bibat sufficienter, et continuo habebit plurimum et optimum lac. Et si non voluerit bibere, accipe lanam ovis gravidae et facta acia pertunde lapidem, et ligabis circa collum eius, et sic fluit lac. Si oves deficiunt lacte, ut excutias lac, sic ages: lavata ovilia circumaspergis sale oriente sole. Habeas antea contritum lapidem tenuiter cum aqua, unde ovilia circumaspereris, et videbis eas abundare plurimo lacte. Et si scabie laborantibus hoc feceris, sanabis eas et fecundiores habebis. Lethargum vero dicitur propter hanc causam, quia praecedentia mala in oblivionem ducunt homines. Nam quicumque eum consecratum portat et, ut infra scriptum est, etiam offenderat regem, vel potentem, aut praepositum, aut parentem, aut dominum, in oblivionem

3 extr.] externe C; — 4 Galactites ego, Galaciten c p; dicit p; — habundare c; — 6 sibi illi p. — Sequentia ex Aetio (II 17) qui ex graeco Damigerone hausisse videtur, illustrat Rose l. l. p. 484. 485: Γαλακτίτης· καὶ οὗτος παραπλησίον τῷ πρὸς χειρὸς χροιάν ἔχων ὑπόχλωρον, γαλακτώδη κυλὸν ἀνίησι. ἔστι δὲ σκληρότερος τῆς λευκογραφίδος κατὰ τὸ εἶδος, πολυγάλους [sic?] δὲ ποιεῖ τὰς γυναῖκας, ἐὰν λουσάμεναι πίνωσιν ἢ μεθ' ὕδατος ἢ μετὰ γλυκέος οἴνου τετριμμένον τὸν λίθον. μίγνυται δὲ καὶ ταῖς ὀφθαλμικαῖς δυνάμεσι. φασὶ δὲ αὐτὸν περιεπτόμενον τῷ τραχέλει ὀδοντιῶντων βρεφῶν ὀδόντων ἀταλαίπωρον ἔκφυσι παρασκευάζειν. — 9 acia c, hic et infra p. 190, 12, ubi immutatum reliquit Pitra, cum nostro loco acie edidisset, nescio quo sensu. cfr. Marb.: »Hunc ovis ex gravidae lana traducere filo Pertuso lapidem decet et circumdare collo«. — 11 excutiats c; — 11 circumaspargis c; oriente sole p; — 13 circumasparseris c; habundare c; — 15 lethargum ego, lytargum c, lithargum p; — 16 quia] quod p; — 16 ducit hominis perbene conī. Pitra, ducit homines conī. Ring, qui praecedentia mala vel nominativum (accusativum) absolutum vel accusativum a vocabulo oblivio pendentem (cfr. antiquum illud: »quid tibi hanc tactiost?«) esse putat. — 18 offenderat ego, ὀνδῆατ (sic) c, offendat p.

eum adducit. Omnino autem auctorem gratiosum facit semper et peritum et facundum et efficacem et impetratorem et persuadentem omnibus hominibus et deo placabilem, et sacrificia quae fiunt deo gestatus excellenter apta sunt: propiciat enim viribus suis deo et benevolenter omnibus facit. ⁵ Amplius etiam adversus invidiam et fascinum resistit; qui eum portat, numquam fascinabitur. Sed infantibus pueris aptus congruit, et non permittit eos macerari, si quando intimidaverit eos horrida mulier. Nam sicut non aliud tumentum resistit. Idem dolorem liberat dentium laborantium circumligatus. Praeterea laetos et validos eos constituit. ¹⁰ Quod si mulieri difficulter parienti acia facta de lana ovis fecundae, ligaveris circa dextrum femur, continenter pariet sine dolore. Nam oblivionem praebet omnium dolorum: ita resistit. Craterites autem dicitur, quoniam tenax est. ¹⁵ Nam fortitudine et potentia in iudiciis et causis litigatores vincere facit: tantam magnitudinem habet iste lapis, et ne mireris, quod tanta nomina habet iste lapis.

XXXV. Lapis Berillus.

Berillus lapis: hic magnus lapis est; est lucidus, subserenus, clarus, similis oleo Apollinis. ²⁰ Sculptur in eo locu-

1 adducit ego, adduxit *cp* probante Ringio; omnino ego, omnium *c*, omni *p*; — 4 [quum] gestatur pro gestatus *p*, gratiis coni. Ring; propiciat *c*; — 5 benevolunt *c*, an benevolentiam scribendum? »benevolutum« dubitanter coni. Ring; — 6 facinum *c*; — 8 permittit *c*; — 9 orrida *c*; — 10 idest *c*; — 16 fortitudinem *c*; potentiam *c*; ligatores *c*; — 18 mireris *c*; — 19 De berillo cfr. Vincent. Bellov. l. l. cap. XLVII: »Dyascorides. Berillus lapis lucidus est et clarus: oleo similis. sculptur locusta marina ac sub geminis pedibus eius cornuta: ac sub gemma ponitur herba senina modico auro inclusa: gestata amorem conjugii facit. Aqua in qua missa est pota ad oculorum vicia valet et ad omnem valetudinem.« — 19 et 20 berillo *c*; — 20 Berillus lapis om. *p*; — 20. 21 subserinus *c*; — 21 cfr. alteram codicis 8454 versionem: »Sculptur in eo locusta marina et sub eo cornicula, et sub genibus ponatur et habeat modicum aurum inclusum.« — Apollinis quod non habet Diase. ex male iterato similis ortum esse videtur.

stam marinam et sub pedibus eius corniculam, et sub gemma ponis herbam sabinam, modico auro inclusam. Consecratus, gestatus, amorem coniungit et maiorem omnium facit. Praeterea facit hic lapis ad oculorum vitia et ad omnem va-
litudinem, si eum in aquam miseris et ipsam potui dederis. 5
Ructatus simul et suspiria et hepatis dolorem tollit.

XXXVI. Lapis Selenitis.

Selenitis lapis similis iaspidi notus. Fortis et gravis, lucidus, mirabilis, sanctus lapis. Simul enim cum luna crescit et decrescit splendor illius. Ad multa vero utilis est. Facit 10
ad amorem et causas. Facit et phtisicis languentibus alligatus luna crescente; vel cum ad contraria minuente luna gestatus mire facit.

XXXVII. Lapis Panchrodes.

Panchrodes lapis habet colorem omnem, purpureum, ru-
beum, nigrum, pallidum, roseum, viridem, omnes colores di-
versos. Habens eum mane, viridis bonus est. Facit autem
ad victoriam: est enim invictus et sacer, id est sanctus.

1 corniclam *c*, probante Ringio; — 2 savinam *c*, senina Diasc.; modico ego cum Diasc., modicum *cp*; consecratum *c*; — 3 coniungit et] fort. coniugii scribendum ex Diasc.; — 4 vitia *c*; — 6 Ructatus simul et suspiria ego ex Marb.: »Potaque ructatus simul et suspiria tollit Et cunctos hepatis fertur curare dolores«, rupto spiritu et suspirii *c*, rupto spiritu suspirii *p*; et ante susp. om. *p*; epatis *c*; — 8 yaspidi *c*; — 9 simul, ut olim conieceram, *c*, similiter Pitra, qui ex *C* compendiis male intellectis similis affert; — 11 tysicis *c*; — 12 quum *p*; an etiam pro cum? — 14. 15 Panchrodes ego, ut sit altera vocabuli πᾶν-
χρους forma. Et est Panchrus apud Plinium XXXVII, 178; Pan-
therus apud Marb. corrupte, Panchrodo *c*, Panchrodus *p*; — 17 viridis dubitanter ego, ut sit: »optimas vires autem habet Panchrodes viridis, praesertim vero mane«, unde *c*, deinde *p*, »Habens Eum mane (= quand il y a aurore) valide bonus est« con. Ring, qui lapidem plurimorum colorum aurora, et ipsa varii coloris, apparente validissimum creditum esse vult; — bonum *c*; — 18 id est sanctus fort. delendum;

Sculpis in eo Latonam et Hippocraten et a retro acceptores tres; contra omnes magicas artes auxiliatur.

XXXVIII. Lapis Collurus.

Collurus lapis: hic similis est sapphiro; subalbidum habet colorem marinum. Aptus ad interpellationem regum et potentium. Uteris circa collum pertusum. 5

XXXIX. Lapis Trisutes.

Trisutes lapis similis est arcui caeli: hic fortis, gravis, habens in medio apicem tamquam albam tiaram. Hic magnus gestatus, impetratorius, facit ad causam sine iure datam. 10

XL. Lapis Melas.

Melas lapis habet in se stellas modicas. Dicitur etiam Syrtis. Causam dicenti benedictionem et impetrationem et victoriam facit, et ad omnem inquietudinem inimici, quarum et damnorum, et maleficiorum et magicas inquinaciones et 15 potionum et precum maiorum incantationem, et odium, et caetera mala ex corpore expellit. Est autem lapis consecratus. Minorante luna septima decima usque ad tricesimam uteris; crescente vero usque ad quintam decimam non uteris.

in eo] eius super *c*, an insuper scribendum?; Latonar *C*; Hippocraten ego, Ypocraten *c*, Hippocratem *p*; acceptores (sic) *c*, quod pro accipitres dictum esse vult Pitra.

3 et 4 Colluro *C*; an colurus scripsit? — 4 hic om. *p*; sapphiro *c*; — 6 pertuso *p*; — 7 An Trichrus vel Tephritis? vel quod mihi maxime arridet triglites ex Psello *περι λίθ. δυνάμ.* p. 3 ed. Bernard.: *ἵνα τὰς ἀγνώστους ἡμῖν λίθους ἐάσω . . . τὸν τε τριγλίτην καὶ τὸν τριόφθαλμον.* — 8 caeli ego, celi *c*, coeli *p*; — 9 albam tiaram Ring, albam et nigram *c*, album et nigrum *p*; — 10 magnus] an manu? testatus *c*; imperatorius *p*; — 12 Lapis Melas *p*; etiam] enim *c*; — 14 querellarum pro quarum coni. Ring. Equidem malim puncto post inimici posito, quorum (scil. inimicorum) et daemonum vel daemoniorum pro dampnorum scribere; — dampnorum *c*; — 15 et ante mag. om. *p*; inquinaciones *c*; — 19 quintam ego, quinta *c*, quartam *p*.

XXI. Lapis Gagatromanes.

Similis est colori capri, id est capriolae agrestis. Si quis hunc lapidem usus fuerit, utilis est. In historiis autem et ad inimicos, qui eum habuerit, fortis est. Hunc enim lapidem Hercules usus est, et cum eum deposuisset, victus est. ⁵

XLII. Lapis Phoenicites.

Similis phoenicio balano [id est dattilo]; subrubeus vero vel sanguineus, mirabilis lapis. In manu sinistra gestatus ad tristitiam et causas et actionem utilis est.

XLIII. Lapis Lyncis.

10

Secas in duas partes . . . in mel et lac, deinde tollis et includis in annulo, et sic portabis, et ubicumque cum ipso ieris, cum gaudio et hilaritate quod volueris habebis.

XLIV. Lapis Narcissites.

Est viridis modice Martis signum habens. Hic tritus ¹⁵ odorem habet Narcissi herbae, floris magnifici. Hunc lapidem qui usus fuerit, omnia vincit.

XLV. Lapis Steatites.

Similis est adipibus leonis. Hic lucidior est colore leonis. Victor est enim, quicumque eum in sinistro brachio ²⁰ usus fuerit.

1 gagatromeo c; — 2 caprii c; agresti c; — 3 historiis cp, an inquisitionibus? sed eodem fere sensu apud Commodianum carm. apol. v. 155 historiam dici monet Ring. — 4 habuerint p; — 5 quum ap; eum om. p; — 6 feniciten c; — 7 fenico c; glossema: id est dattilo expulsus est a Pitra. — 10 lincis c; — 11 lacunae signa ego posui; — 12 anulo c; — 13 quod] quaecumque p; — 14 narcissite c; — 16 magnificus c; — 18 steatiten c; — 20 enim] autem? — brachio c.

XLVI. Lapis Camptine.

Hic ad impetrationem facit ad deum et ad homines et corpus hilare facit, et timorem maiorum seu furias compescit, et commendationes facit. Hydropicos curat in sinistro brachio alligatus. Hunc autem de quavis consecratione consecras. 5

XLVII. Lapis Chrysolithus.

Est spissus, lucidus, similis auro. Hic applicatus ad rasuram auri, levatus phylacterium est ad nocturnos timores. Pertusus et transiectus cum setis asininis et alligatus in sinistro brachio, omnia daemonia vincit. 10

XLVIII. Lapis Chrysolithus alter.

Chrysolithus lapis: Est enim super ipsos quasi turturis oculus. Est autem et cupidinis et amoris et iustitiae adiutor. Facit autem et bene susceptum et eloquentem et gratiosum et amabilem esse et amicabilem ab his qui eum vident. Om- 15
nem ingressum aperit; facit etiam ad indignationem oculorum.

1 Camptinem eundem esse credo atque Arnoldi Saxonis Kabraten: (§ 48 de virtutibus lapidum ed. Rose): »Kabrates lapis est similis crystallo, eloquentiam dat et honorem et gratiam, defendit a noxiis et ydropisim curat.« — 2 corpus hilarem C; cor hilare p; — 4 hydr. — allig. in marg. habet c; — 6 Chrysolithus ego (Crisolitus Arn.) Chrysolithico c, chrysolitheos p; — 8 phylacterium est ego, philaterii tutamentum est c ex manifesta interpretatione, — phylacterii tutamentum est p. Quod ego conieci, legisse videtur Marb.: Esse phylacterium fixus perhibetur in auro, contra nocturnos fortis tutela timores«. — 9 asininis scripsi ex Ringii emendatione, cum ego aselli vel asini recipere voluissem ex Marb.: »Pertusus setis si traiciatur aselli«, aseminis c p, in acus foramine coni. Pitra. — 10 braccchio c; — 11 Chrysolithus ego, Chrysolitheo c, Chrysolitheos p; — 12 Chrysolithus ego, crisoliteo c, chrys. lap. om. p; — 12 subrussus pro super ipsos sine dubio corrupto coni. Ring; mihi locus lacunosus esse videtur; — quasi] quam (?) c; oculo C; — 14 et] ad C; susceptos C; eloquentes c; — 16 indignationem ex medicorum usu probat Ring, an ind debilitationem scribendum?

XLIX. Lapis Apocheamus.

Apocheamus lapis maior est quam capri oculus, habens in se oblongum, album, non valde subcanum. Gestatus in manu sinistra facit ad viles iniurias.

L. Lapis Sardius.

5

Huius color apparet levis, sive maculosus; bonus portatus a mulieribus, amabilis est. Sculpis in eum vineam et hederam involutam.

1. 2 Apocheamus ego, Apocheamos *cp*; hic lapis aliunde nondum innotuit; — 2 caprii *c*; lacunam, cuius nullum in *C* vestigium, vocabulo apicem explevit Pitra; fort. recte. — 5 Sardius ego, quod vulgatum est huius lapidis nomen, — sardo *cp*.

Addenda et Corrigenda.

- p. 4, 7 i. Exegesi
p. 5, 1 s. accuratissime
p. 6 codicem A olim Federici Borrhomaei Cardinalis fuisse certiorer me fecit Richardus Foerster, cuius humanitati maximam horum addendorum partem debeo.
p. 7 De Demetrio Moschi nonnulla habet Sathas *νεοελληνική φιλολογία* p. 130, 131. — *Δημητρίου Μόσχου τοῦ Λάκωνος τὸ καθ' Ἑλένην καὶ Ἀλέξανδρον* in codice Vaticano graeco nr. 1403 (fol. 3) legimus Foerster et ego.
p. 8 Codex M olim Federici Borrhomaei Cardinalis fuit.
p. 9, 4 i. hinc
p. 11, 20 s. imitatus
p. 11 Perdrierii editionem et versionem a. 1612 Forolivii publici iuris factam Ravennae vidit Foerster.
p. 13, 7 i. iubebat
p. 17, 79 ἀλλά
 90 Ἥελιον
p. 18, 100 ἔσπεσθαι habent codd. et edd.
p. 19, 130 ἄρ'
p. 20, 160 *τερπωλή, χλοερὸν τε*
 177 *μάθης* dubitanter coniecit Foerster.
p. 22, 253 ἔης dubitanter coni. Foerster.
p. 24, 295 ἔθειραι,
 300 *ἔσθλώ φημι*
p. 31, 532 *φλοιὸς θ'*
p. 38, 764 scribendum est *κεχλωμένος*.
p. 39 Moschi Scholion ad v. 1 ex M Foerster descripsit hoc: *ἡ τῆς Μαίας υἱὸς ἦλθε κομιζῶν δῶρον τοῦ τὰ κακὰ ἀποτρέποντος Διὸς προστάσων μοι τοῦτο δοῦναι τοῖς θνητοῖς. ἐριούνιον δὲ τὸν Ἑρμῆ εἶπεν ὡς μεγάλα ὠφελεῖν δυνάμενον. καὶ ἔστι σύνθετον ἐκ τοῦ ἔρι ἐπιταταίου μορίου καὶ τοῦ ὄνομα (vel ὀνύμη?) τὸ (?) ὠφελῶ. In Scholio quod ibidem ex P V edidi, βροθήειαν ἐν τοῖς recte habet V.*
p. 40 ad v. 14 ὄχ^x (corr. m. 1) ex V notavit Foerster.
p. 41, 1 i. ἐπι πόα ex V notavit Foerster.
p. 45, 2 s. idem ac minime significare

p. 48, 8 i. probatus
p. 49, 8 i. *ἐταῖρε*
p. 50, 8 apud Pausaniam *ὀρεῖται* futurum esse (cfr. *κῦδος ἔσσειται*)
annotat Foerster.

p. 51, 6 s. *ἀλάλησθαι*

15 s. Lehrs

20, 21 s. *πέλας*

9, 8 i. *τούτεστιν* ex V notavit G. Kinkel, qui V libri scholia in

Foersteri Orphica edituri usum contulit, cuius collationem benigne mecum communicavit Foerster.

p. 53, 15 s. p. 36

p. 54, 8 s. *εἴπερ* *if* et

p. 56, 12 i. Diar. litter.

p. 56, 25 s. *αῖα Α*, ita ut et accentus acutus et circumflexus et spiritus : litterae superimpositi sint.

p. 58, 8 i. omnes.

p. 60, 23 s. *τούτο* pro *τούτω* V.

p. 61, 15 s. *φέρει* τὸ V.

14 i. *αὐτοῦ* pro *αὐτὸν* V.

p. 65, 18 s. Tygwh.

p. 66, 15 s. τὸν monos.

p. 69, 1 s. probatus

p. 73, 12 Tzetzae scholion ex Bachmanni editione (p. 839, 30) descripsit Foerster: *περὶ τοῦ σιδηρίτου τούτου λί[θου τοῦ καὶ] ὀρείτου φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τ[οῖς λιθικοῖς] ὡς εἶ τις ἐπὶ δέκα ἡμέρ[ας γυναικῶν συνουσίας ἀγνεύσειε [καὶ κοινῶν] λοετρῶν, ἔτι δὲ καὶ ἀ[γευστος] διαμενείειν ἐμφύχου τρ[οφῆς] λούει δὲ τὸν λίθον τοῦτο[ν καθαρῶ] καὶ ἀπορρῦτῃ πηγῇ κ[αὶ καλύ]πτει καθαροῖς σπαργά[νοισ ὦσ]περ παιδίον, καὶ ἐπευχόμενος ἐν καθαρῶ κελίῳ τινὶ ἀ[νάπτοι] κηροῦς ἢ λυχνίας, μετ' ἔ[πειτα] ἐρωτήσας, μάθοι παρ' α[ὐτοῦ] ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λέγοντος νεογ[ιλοῦ] παιδαρίου, περὶ ὧν ἀ[χοῦειν θέλοι] πλὴν, φησὶν, ὡς ἐάν τις δεῖ[λιῶν ἀπορ]ρίψῃ αὐτὸν, μεγάλης [παρὰ θεῶν] ἐπιτεύξεται βλάβης· [εἰ δὲ γεν]ναίως καὶ τληχαρδίως τις αὐτοῦ καταχούσειε, λήγοντος ἤδη τοῦ λέγειν προσπελάσας αὐτὸν τοῖς *ὀφθαλμοῖς* ἴδοι ἂν ὡσπερ ἀπονεκρούμενον.*

p. 74, 13 *καθαροῖς* in textum recipiendum esse videtur, cum non solum Tzetzes, verum etiam Epitomator (p. 146, 9, 10 ed. meae) *καθαροῖς* pro *μαλακοῖς* legisse videatur.

p. 75, 21 ff. scholion a Bachmanno restitutum supra edidi.

p. 79, 14 i. casui

p. 82, 19 s. marg., *λήσεται*

p. 87, 10 *ὅπ' αἴθρη* codd. et edd.

p. 99, 2 i. *ἐρίσειεν*

- p. 108, 2 τόν περ ἔχοντες etiam in V scriptum esse me certio-
reddidit Ioannes Veludo Bibliothecae Marcianae praefectus illustrissimus.
- p. 119, 2 i. ἔοις
- p. 146, 6 coniicio δια μέσου, cfr. v. 19.
24 κατὰ μέσον coniecit Foerster.
- p. 147, 10 γυναικῶν vel γυναικείας coni. Foerster.
- p. 148, 20 πολέμων recte coni. Foerster.
- p. 150, 7. 8 ἀρούρας coni. Foerster.
- p. 161, 7 allophilis *cp*, correxi.
9 coniicio: conflagretur.
- p. 166, 5 i. Ianio.
- p. 170, 3 s. resistit enim coni. Foerster.
- p. 172, 10 coniicio: et sanabitur, cfr. p. 175, 2.
- p. 173, 10 coniicio: ictus, cfr. v. 13 et p. 170, 2.
- p. 176, 12, coniicio: repellit
22 coniicio: ex altero vero acutus.
- p. 178, 4, 5 pro sub tus fundo videtur legendum sub tus fundum,
cfr. p. 185, 20 sub tus caput.
- p. 191, 11 corrige phthisicis.

LANE MEDICAL LIBRARY

To avoid fine, this book should be returned on
or before the date last stamped below.

--	--	--

Q.
151
075
1831
LANE
HIST

